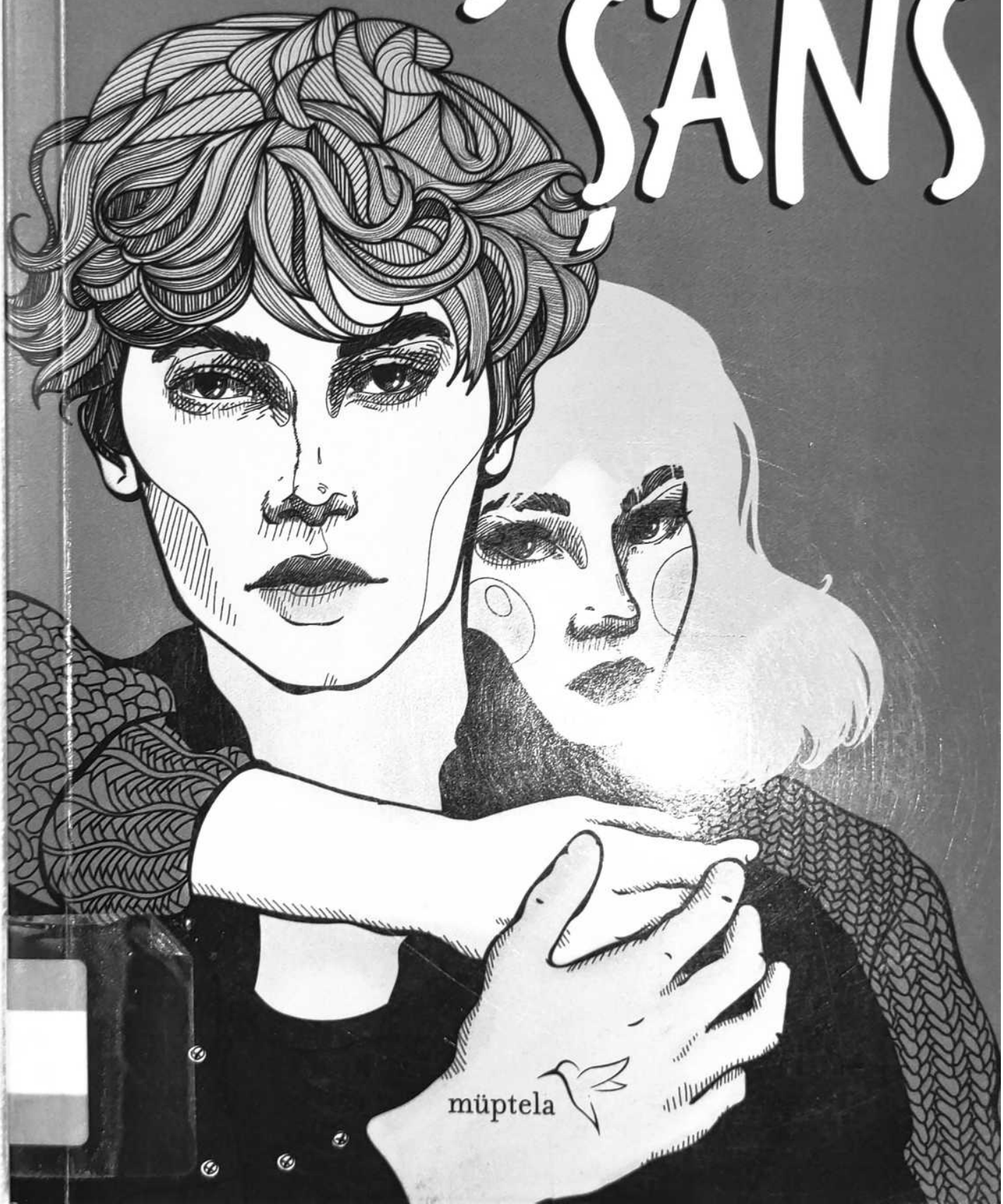
DAMLANUR BÜYÜKŞEN

SON ŞANS

müptela

Değişen Hayatlar

Her insanın hayatında dönüm noktası olan; yeni heyecanlara, umutlara yelken açtığı ve ömrü boyunca asla unutamadığı bazı özel günler vardır. Zeynep de genç kız kalbinde yeşertmeye çekinmediği umutları eşliğinde öyle bir güne uyanmıştı. Mutsuz olması için hiçbir sebebi yoktu zaten, onca yıllık emeğinin karşılığını alıp liseden mezun olmuştu. Üniversite sınavını geride bırakmıştı, bir hafta sonra on sekizini dolduracaktı ve en önemlisi sadece birkaç saat sonra sevdiği çocuğun kollarında mezuniyet balosuna katılacaktı. Biliyordu ki Amerikan Koleji'nin bu yılki balosunda gözde çift onlar olacaktı. Tabii bunun için hemen yataktan çıkmalı ve hazırlanmaya başlamalıydı. Sabahlığını giyerek merdivenleri indiğinde burnuna dolan kokuları takip etti. Mutfaktaki yardımcıları onun sevdiği kreplerden hazırlıyordu. Neşeli bir üslupla uzun zamandır yanlarında çalışan kadını selamladı:

"Günaydın Aycan Abla, ev halkı nerede?"

"Günaydın Zeynep Hanım. Betül Hanım kuaföre gitti. Babanız kahvaltı için sizi bahçede bekliyor ve babaanneniz yine erkenden kabristana gitti."

Mezuniyet balosuna gidecek olan kendisiydi ama annesi sabahın köründe onun yerine kuaföre gitmişti, öyle mi? Kahvaltı masasının etrafında tüm aile bir araya gelmeyi ne zaman başaracaklardı, merak ediyordu Zeynep. Babaannesiyse altı aydır her sabahı kansere yenik düşen halasının mezarı başında dua ederek geçiriyordu.

Kafasını bahçeye açılan kapıdan dışarıya uzatıp, gazetesini okurken kahvesini yudumlayan babasına baktı. Aslında şikâyet etmesi gereksizdi. Hayatta hayran olduğu biricik insan ve her fırsatta yüzünü güldürmeyi başaran tek adam her zamanki gibi onu bekliyordu. Babasıyla baş başa kahvaltı etme fırsatını yakalamışken sevinmeliydi.

Koşar adımlarla odasına çıktı. Geniş dolabından mayosunu çıkardığı gibi üzerini değiştirdi ve pareosunu giydi. Eline havlusunu alarak bahçeye, babasının yanına, ıslık çalarak çıktı. Hemen de karşılandı:

"Günaydın Zeynom! Biraz daha uyanmasaydın yanına gelecektim kızım."

Sahi, babası bu saate kadar evde oturduğuna ve takım elbise giymeden kahvaltı yaptığına göre bugün çalışmayacaktı. Bu keşfin beraberinde getirdiği neşe babasının yanaklarına sulu öpücükler bırakmasını sağladı genç kızın.

"Sizi fabrikada değil de evinizde, kızınızın dizinin dibinde, görmek ne büyük şeref Onur Bey! Yoksa mezuniyet hediyemi vermek için mi bekledin bu saate kadar?

"Daha önce de on defa söylediğim gibi hediyeni akşam alacaksın küçük hanım. Şimdi oturup güzelce karnını doyur."

Ağzına masadakilerden hızla doldurup, dilini yakma pahasına kahvesini yudumlarken her zaman sağlıklı ve yakışıklı görünen babasının son zamanlarda ne kadar

uykusuz ve dalgın olduğunu düşünmeden edemedi Zeynep. Üniversite telaşı ve mezuniyet heyecanıyla uğraşırken bugünlerde sohbet etme fırsatı pek bulamamışlardı.

"Dün gece yine geç saate kadar çalıştın mı sen baba?"

"Sen de Can'la mesajlaşıyorsun sabahlara kadar, ben sana karışıyor muyum?"

Erkek arkadaşının adını, babasının ağzından duyunca mahcubiyetle başını çevirdi Zeynep. Hafta sonu arkadaşlarıyla Çeşme'ye gitmek için hâlâ izin isteyememişti. Babasının Can'dan hoşlanmadığını biliyordu ve bu yüzden izin alamamaktan korkuyordu. Gerçi bugünlerde Can'la baş başa kalmaktan da çekiniyordu. Sınav geride kaldığından ve okul kapandığından beri sürekli görüşmek, baş başa vakit geçirmek isteyen bir erkek arkadaşa sahip olmak gerçekten sıkıntı yaratabiliyordu.

"Sadece dört yıl daha sabretmen gerek. Sonra söz veriyorum omuzlarındaki yükü hafifleteceğim baba ve en kısa zamanda işi öğreneceğim."

Başarılı bir tekstilcinin kızıydı Zeynep ve tasarımcı olmak istiyordu. En kısa zamanda babasının emekliliğin tadını çıkarmasını sağlamaya kararlıydı.

"Merak etme Zeynom, bugün yüklü bir para geçecek elime, sonrasında rahatlayacağız. Ben de kızımla şöyle uzunca bir tatile çıkmak istiyorum."

Kendisinden ne kadar saklansa da işle ilgili can sıkıcı bir şeylerin olduğunun farkındaydı Zeynep. Ama o, babasının kızıydı. Bugüne dek çözemedikleri herhangi bir sorun olmamıştı, bu yüzden sorunun ne olduğunu merak etmiyordu. Nasılsa babası hallederdi. Boynuna sıkıca sarılarak izin isteme işini akşama, babasının keyfinin yerine geleceği saatlere, bırakmaya karar verdi. Neredeyse beline kadar uzanan sarı saçlarını sıkıca topladı ve yüzmek için bahçedeki havuza doğru ilerledi. Haftada en az

üç gün antrenman yapmayı ihmal etmiyordu. Madalyalı yüzücüydü, çocukluğundan beri birçok yarışmaya katılmış ve dereceler almıştı ama kendini yüzerken hafiflediği ve özgür hissettiği için yüzmeyi seviyordu. Bugün de heyecanını yatıştırmak için suyun sakinleştirici etkisine ihtiyacı vardı.

***

Kendisine özel dikilmiş elbisesini almaya giderken, onu almaya gelmesi gereken sevgilisi öğlene kadar uyumayı tercih ettiği için taksiyle gitmek zorunda kalmıştı. Geciktiği için kuaför randevusunu kaçırmıştı ama yine de yüzündeki gülümsemeyi korudu Zeynep. Bugün hiçbir şey keyfini kaçıramazdı, buna kesinlikle izin vermeyecekti. Bu yüzden son anda ayarladığı kuaföre tek başına gittiğinde arkadaşlarından ayrı kaldığı için üzülmedi. Saçı ve makyajı tamamlandığında Can arayıp onu almaya geldiğini söyleyince heyecanla elbisesini giydi. İlk kez kendi tasarladığı bir kıyafeti üzerinde taşımanın haklı gururuyla aynadaki yansımasını izledi. Turkuaz rengi kumaş gözlerinin mavisini ortaya çıkarmıştı. Kesinlikle balonun en şık kızı o olacaktı. Heyecandan titreyen bacaklarına rağmen elindeki giysi poşeti ve çantası ile kuaförden çıkmayı başardı. Hatta yere kadar uzanan eteğine basmadan arabanın yanına kadar geldi. Can'ın yakışıklı görüntüsü nefesini kesti. Basketbol takımının kaptanıyla birlikteydi. Okulun en iyi fiziğe sahip, en uzun boylu ve tabii ki en yakışıklı çocuğunu o kapmıştı. Gece siyahı saçları, birer zeytini andıran koyu kahverengi iri gözleri ve uzun kirpikleri ile Can'dan etkilenmeyecek bir kızın yeryüzünde var olduğunu düşünmüyordu. Ayrıca bugün onu ilk defa takım elbiseyle görüyordu. Arabaya yaslanmıştı ve Zeynep'i süzerkenki görüntüsü çok tatlıydı.

"Sevgilim, bu akşam herkesin kıskanarak baktığı kişi

olmam için elinden geleni yaptın sanırım. Çok güzel görünüyorsun, gözlerimi üzerinden alamıyorum."

Beklediği iltifatı Can'dan duymak Zeynep'in mahcup bir şekilde gülümsemesini sağladı. Erkek arkadaşına hayran hayran bakarken cevapladı onu:

"Sadece yanına yakışmaya çalıştım. Beğenmene sevindim çünkü sen bu kadar yakışıklı görünürken ben sönük kalsaydım hoş olmazdı."

Lise hayatı boyunca uzaktan izlediği çocuğu okulun kapanmasına üç ay kala tavlamayı neyse ki başarmıştı Zeynep ama onun yanındayken sürekli sersem gibi hissettiği için tedirgindi. Can'ı her gördüğünde kendisi gibi olmuyordu. Yanlış bir şey yapmaktan, küçük düşmekten öyle çok korkuyordu ki, bazen neredeyse hiç konuşmuyordu. Sanki ona dair bir şeyler öğrendikçe uzaklaşacaktı, onu sevmeyecekti, beğenmeyecekti Can. Bu korkuyu bir türlü aşamıyordu. Huzursuz halinin bir an evvel geçmesini umuyordu.

Araba harekete geçtiğinde babasının, Can'ın kullandığı arabaya bindiğini öğrenirse ne kadar kızacağını düşünmemeye çalıştı Zeynep. Bir ay önce ehliyetini almış acemi bir şoför olması bir yana, erkek arkadaşının arabayı hızlı kullanmak gibi bir alışkanlığı da vardı. Bu konudaki rahatsızlığını elbette dile getiremezdi ama kemerini takıp oturduğu yerde tedirginliğini saklamaya çalışırken pek mutlu olduğu da söylenemezdi. Gerçi otobanda ilerliyorlardı ve yol ıssız sayılırdı. Yani bir arabaya çarparak kaza yapma ihtimalleri yok sayılırdı. Evdekileri görmeden baloya gidecek olduğunu hatırlayınca rahatsızlığı iyice arttı. Can vaktinde uyanabilmiş olsaydı Zeynep de kuaföre arkadaşlarıyla gidip planladığı saatte hazır olmuş olacaktı. Annesiyle tüm gün hiç konuşmamıştı fakat babasının onu görmek isteyeceğinden emindi. Üstelik

mezuniyet hediyesini almadan gitmek istemiyordu. Güneş henüz batmamıştı ama akşam olmuş sayılırdı, değil mi? Acaba Can'dan rica etse, birkaç dakikalığına da olsa eve uğrasalar olmaz mıydı?

"Babanla hafta sonu için konuştun mu Zeynep?"

Aniden gelen soru irkilerek yutkunmasına neden oldu. Babasından izin almaya çekindiğini Can'a nasıl itiraf edecekti? Küçük bir kız çocuğu gibi davrandığını düşünmesini istemiyordu ama yalan da söyleyemezdi. Bu yüzden sessizliğini korumayı tercih etti ve çekindiği tepkiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

"İnanmıyorum Zeynep, hâlâ mı konuşmadın? Üç aydır birlikteyiz, farkındasın değil mi? Ama birlikte kaç kez dışarı çıktığımızı ya da vakit geçirdiğimizi söylemeye utanıyorum. Arkadaşlarımı bile senden çok görüyorum. Akşamları dışarı çıkamıyorsun, benimle Çeşme'ye gelemiyorsun. Eskiden sınavı bahane ediyordun, şimdi o da yok.

"Özür dilerim Can, sabah babam biraz keyifsizdi. Ben de akşam konuşacağımı düşündüm. Eve uğrayabilirsek hemen izin alırım. Zaten baloya gitmeden önce ona görüneceğime de söz vermiştim."

Sesinin titrediğini fark ettiğinde bundan nefret etti, onu babası böyle yetiştirmemişti ki. Bu çocuğun yanında neden bu şekilde davranıyordu Zeynep? Araba aniden fren yapınca başı öne savruldu ama hemen toparlanarak bakışlarını kendini kızgın gözlerle inceleyen sevgilisine çevirdi.

"Senin bu babasının prensesi hallerinin gerçekten canımı sıkmaya başladığını biliyor musun? Benim sevgilim mi olmak istiyorsun, yoksa babanın küçük kızı olarak kalmaya devam mı edeceksin? Karar vermen gerek bence."

"Ne demeye çalışıyorsun sen?" Kaşlarını çattı ve savunmaya geçti Zeynep. Çünkü Can'ın üslubunda iyi niyete dair bir şey yoktu.

"Şu an, küçük bir kız gibi davranmayı bırakman için sana şans veriyorum. Mesela neden sevgilimi öpme iznim olmadığından başlayabiliriz. Niye canım istediğinde öpemediğim bir kızı insanlara sevgilim diye tanıtıyorum?"

Sanki arabanın içindeki temiz hava yok olmuş gibi nefessiz kaldığını hissetti Zeynep. Nereden çıkmıştı şimdi bu? O daha on sekizini bile doldurmamıştı ve bu yaşta, o türden bir ilişki istemiyordu. Henüz üç aydır yanında olduğu biriyle öpüşme fikri midesini bulandırıyordu. Ayrıca ona böyle aşağılayarak bakıp bağıran birine ilk öpücüğünü veremezdi. Bunu istemediğini de şu an fark ediyordu. Aslında Can'a dair hiçbir şeyi istemiyordu Zeynep.

"Beni eve bırakmanı istiyorum Can. Mezuniyete birlikte gitmek, belki de o kadar da iyi bir fikir değildi."

Sinirle gülerek arabanın içinde kendisine yaklaşmış, nefesini teninde hissedebileceği kadar dibine girmişti Can.

"Sence ben bu saatten sonra mezuniyete tek başıma gider miyim? Beni etkilemek için peşimde koştun, dikkatimi çekince flörtleşmek istedin, romantizm bekledin. Sevgilim olmak için attığın kırk takladan sonra beni terk mi edeceksin sen? Hem de şimdi, öyle mi?"

"Can gerçekten rahatsız oluyorum. Sen ne söylediğini bilmiyorsun bence, sinirlerin bozulmuş senin."

İnmek için kapıya elini uzatmaya çalıştı ama Can'ın basketbol oynamaktan sertleşmiş geniş eli bileğini sertçe kavradı ve yüzünü çevirerek Zeynep'in dudaklarına sertçe yapıştı. Diğer eli de genç kızın ensesine baskı yapıyordu ve arabanın koltuğunda bir anda neredeyse ta-

mamen üstüne çıkmıştı. Zeynep, başı koltuğa çarparken üstündeki ağırlıktan kurtulma çabasındaydı fakat Can'ı kıpırdatması mümkün değildi, boşuna uğraşıyordu. Neredeyse yatar vaziyete geldiği koltukta birkaç dakika öncesine kadar sevgilim dediği insanın elleri bedeninde gezinmeye başladığında, gözyaşları yanaklarını ıslattı. Dudakları bir anlığına özgürlüğüne kavuştuğunda ise çığlık atmaya çalıştı fakat korkudan sesi çıkmıyordu. Boynuna bırakılan ıslak öpücükler midesini bulandırdı. Tam olarak o sırada babasından öğrendiklerini hatırladı. Yeterince güçlü olmayabilirdi ancak kendini savunmayı işin uzmanı olmasa da öğrenmiş sayılırdı. Dizini mümkün olduğunca kaldırarak karnından aldığı güçle Can'ın erkekliğine vururken, babasının ona zorla çektirdiği mekiklerin ekmeğini yediğini biliyordu. Karın kasları yeterince güçlü olmasaydı bir diz darbesiyle Can'ın boyutlarında birinden kurtulamazdı. Yanağına şiddetli bir tokat atıp diğer eliyle arka koltuktaki çantasını aldı ve en rahat ulaşabileceği gözünde bulunan biber gazını tacizcisinin gözlerine sıktı. O an nasıl becerdiğini bilmeyerek kapıyı açıp arabadan inmeyi başardı. Tokadı eski sevgilisinin yanağında oldukça dikkat çekici bir tırnak izi bırakmıştı. Yanmış gözleriyle arabada öylece oturuyordu. Peşine düşmesinden korktuğu için ayakkabılarını eline alıp koştu. Can'ın az önce arabayla girdiği dar yoldan kurtulup yeniden otobana çıktı.

Arkadaşını arayıp, kendisi de gazdan etkilendiği için öksürüklerinin arasında adresini dilinin döndüğünce tarif etti ve internetten en yakın taksi durağını bulmasını istedi. Bu sırada sakinleşmeyi başarmıştı, nasıl bu kadar soğukkanlı olduğunu bilmiyordu fakat Can'ın yüzüne biber gazını sıkarken ağlaması durmuştu. Gerçi kendi gözleri de gazdan etkilendiğinden yanıyordu ama araba-

dan hemen çıkmayı başarmıştı ve temiz hava iyi gelmişti. Başına geleni babasına anlatamazdı. Sadece boynuna sarılıp onu ne kadar çok sevdiğini söyleyebilirdi. Bugüne dek öğrettikleri ve verdiği cesaret olmasaydı ne olurdu düşünmek bile istemiyordu. Nihayet binebildiği taksi-de makyajını düzeltip, saçını elleriyle tarayarak yeniden şekillendirirken sinirden elleri titredi. Ne olmuş olursa olsun, babasını gördükten sonra o baloya gitmeye karar verdi. Kendini bilmez ergen bir sapığın lise mezuniyetini kutlamasına engel olmasına izin vermeyecekti.

Taksiciyi gönderip eve girdiğinde annesini salonda kitap okurken buldu ve babaannesi çok sevdiği köşe koltuğuna oturmuş Yasin okuyordu. Görünüşüyle ilgili iltifatları geçiştirerek babasının nerede olduğunu sordu. Bu saatte fabrikada olduğunu duyduğundaysa kaşlarını çattı. Babası onu görmeden, üstelik söz vermişken, baloya göndermezdi. Zeynep'in halinde bir gariplik olduğunu fark eden babaannesi onu göz hapsine almıştı ve Zeynep bu durumdan kurtulmak için merdivenleri çıkarak babasını aradı ama telefon evin içinde çaldı. Zeynep de alabilmek için babasının çalışma odasına girdi ve telefonun evde unutulduğunu anlamış oldu. Kendisinden önce arayan numaralarda aile avukatlarının adını görünce babasının bahsettiği ödeme ile ilgili bir sıkıntı olduğunu tahmin etti. Ayrıca çalışma odası her zamankinin aksine dağınıktı, aceleyle çıkmış gibi duruyordu Onur Bey dışarıya. İstemsizce gözleri masanın üstündeki kâğıtlara takıldı Zeynep'in. Borçları yüzünden mahkemelik olmuşlardı ve icraya verilmişlerdi. Yazılanlardan anladığı buydu. Kalbini saran korku yüzünden dizlerinin bağı çözüldü, masanın kenarına zorla da olsa tutunarak ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Babasının özel eşyalarını sakladığı çekmeceyi açarken titreyen elleriyle

avukatı aradı ve okuduklarının doğruluğunu teyit etti. Bugün son kredi talebi de reddedilmişti ve eskiden iş yaptığı arkadaşlarından biri son anda borç vermekten vazgeçmişti. Ellerindeki her şeyi kaybetmeleri bir yana, hapse girme ihtimali bile vardı babasının. Resmen iflas etmişlerdi. Fabrikaya gidip onu bulması gerekiyordu. Çekmecede bulduğu kadife kutu da bu gerekliliği iliklerine kadar hissetmesine neden oldu. Mezuniyet hediyesi zümrüt bileklik küçük bir notla beraber kutunun içinde duruyordu. Gözyaşlarının arasında bilekliği taktı ve korkarak babasının yazdığı notu okudu.

Güzel prensesim, Zeynom,

Doğum günün ve mezuniyetin kutlu olsun. Ne olursa olsun, seni her şeyden çok sevdiğimi sakın unutma. Özür dilerim kızım.

Seni çok seven baban...

Neden veda eder gibi bir not bırakmıştı babası? Aylardır başlarındaki sorunu sakladığı için mi özür diliyordu? Masanın üstünden annesinin arabasının anahtarını alarak eteğini topladı ve merdivenleri koşarak indi. Öyle ki kimse nereye gittiğini bile sorma fırsatı bulamamıştı. Henüz ehliyeti yoktu, babasının birkaç defa verdiği direksiyon dersleri dışında hiç araba kullanmamıştı. Fakat taksi çağıracak vakti yoktu. Bir an evvel babasını görüp onun iyi olduğundan emin olmak zorundaydı. Daha sonra düşündükçe şaşıracağı bir hızda arabayı sürmeyi başararak ve yanlış yola sapmadan, dualar eşliğinde, hayatının aynı zamanda hem en kısa hem de en uzun yolculuğunu gerçekleştirdi. Arabayı park edeceği sırada, gözleri sanki babasını görebilirmiş gibi binada olduğu için arabayı bahçedeki demir kapıya ve başını da direksiyona çarptı.

Alnından ince bir çizgi halinde süzülen kanı umursamadan dışarıya adım attı Zeynep ve rüzgâr saçlarını dalgalandırırken hava karardığı için bekçi dışında kimsenin kalmadığı binaya girdi. Zavallı adam yardım etmek için yanına gelmişti fakat Zeynep'in o an tek istediği babasını görmekti. Bu yüzden bekçinin sorularını yanıtsız bırakarak yanından geçip gitti. Soluk soluğa merdivenleri çıkarak yönetim katına geldi ve babasının odasına gidene dek koridor boyunca koşmaya devam etti. Kalbi korkudan ağzında atıyordu, kulakları uğulduyordu. Mantığı tehlikeyi algılamayı reddederken, kalbi çoktan yas tutmaya başlamıştı bile. Hayatta herkesin kaybetmekten korktuğu birileri, başına gelmesinden endişe ettiği felaketler vardı. Uykusundan kan ter içinde uyanmasına neden olan kâbuslar... Ancak Zeynep'in başına gelen bugüne dek hayal dahi edemediği türde bir felaketti. Bir gün başıma gelirse ne yaparım, diye endişe dahi etmediği bir acıyla yüzleşmek zorunda kalmıştı. Nereden bulduğunu bilmediği silahı şakağına yaslamış babası, gözlerinin içine bakarak, hiçbir tepki göstermesine zaman tanımadan yüzüne kanını sıçratacağı bir mesafede canına kıymıştı.

***

Zeynep hayatının dönüşü olmayacak şekilde mahvoluşunu izlerken aynı şehirde; İzmir'de, başka bir semtte farklı bir aile de kendi sıkıntılarıyla boğuşuyordu. Ailenin büyük oğlunun omuzlarına kaldırabileceğinden fazla bir yük bindirilmişti. Çocuklarının iyiliği için endişelenen bir anne, umutsuzluk içinde kocasından bir şeyler yapmasını istemişti ve bir baba aile bireylerini korumak için çareyi çocuklarını yanından, yaşadıkları yerden, uzaklaştırmakta bulmuştu.

Sinan yatak odasında sıkıntı içinde pencereden dışarıya başını uzatmış geceyi izlerken aklı bugün ölümden

kurtardığı kardeşindeydi. Nasıl bu hâle gelmişti bu çocuk? Yıllarca kardeşten çok dost gibi büyüdükten, her şeyi paylaştıktan sonra Selim ondan nasıl bu kadar kopmuştu? Yatakta suç işlemiş bir çocuk gibi oturan, henüz yirmi dördünde ölmeyi saplantı haline getirmiş kardeşine öfkeyle baktı.

"Kalk lan, ben seni bir posta daha döveceğim, sinirimi alamıyorum!"

"Al işte, karşındayım! İstersen sabaha kadar döv, bir yere gittiğim yok Sinan, kurtardın nasılsa. Canın çektikçe, dinlene dinlene döv!"

"Karşılık da vermiyorsun ki tadı çıksın! Selim, senin bize bunu yapmaya ne hakkın var oğlum?"

Ayağa fırladığında Selim'in kahverengi gözleri öfke saçıyordu. Kendisinden sadece bir yaş büyük olan ağabeyinin üstüne yürüdü. Mavi gözlerinin içine korkusuzca baktı konuşmadan önce: "Benim hiç kimseye bir şey yapmaya hakkım yok zaten! Yaşamak istemiyorum, anlasana! Bunun kararını bile bana verdirtmiyorsunuz."

"Hayatında kazık yemiş ilk adam sen misin? Her canı yanan kendinden vazgeçseydi mezarlıklarda yer kalmazdı. Azıcık adam ol da ayakta kalmayı öğren!"

"Kimin için Sinan?"

"Senin gözünde o kadar mı hiç kimseyiz?"

Kardeşinin yaşadıklarının kolay olmadığını biliyordu Sinan. On sekiz yaşında, bir kızın ve hayalindeki mesleğin peşinden ailesine rest çekip Ankara'ya hukuk okumaya gittikten beş yıl sonra, bitmiş bir psikolojiyle yaralı hâlde baba evine dönmüştü. Sinan, Selim gibi değildi. Babasının istediği okullara gitmişti, her zaman ailesinin istediği gibi bir evlat olmaya çalışmıştı. Özellikle Selim gittikten sonra onun eksikliğini hissettirmemek için babasının işlerine yardım etmiş, hiç istemediği hâlde

tekstilci olup her işe tek başına koşturmuştu. Sinan da askerliğini Güneydoğu'da yapmıştı ama Selim gibi pusuya düşürülüp silah arkadaşlarının tamamının ölümünü izlememişti. Kardeşi olayın üzerinden onca zaman geçmesine rağmen hâlâ orada yaşananlara ve sonrasında başına gelenlere saplanıp kalmıştı.

"Hiç kimse olan benim, görmüyor musun Sinan?"

"Sevdiğin kız başkasıyla evlendi diye kendini öldüreceksin yani, öyle mi?"

"Mesele sadece Duygu değil ki. Benim yüküm ondan çok daha fazlası. Ama tam dört yıl onu sevdim ben, başımı her gece onunla yastığa koydum. Sizden çok ona ailem dedim! O benim en yakınımdı, evleneceğim kızdı. Şimdi her şey paramparça oldu. Başkası dediğin adam da benim kardeşim gibiydi! En yakın arkadaşımdı, askere giderken sevdiğimi, nişanlımı emanet ettiğim adamdı."

"Demek ki kardeşin değilmiş! Şerefsizin önde gideniymiş, sevdiğin kadın da sevgini hak etmemiş! Ne var yani sana ihanet ettilerse? Dünyada başka insan mı yok? Oğlum senin arkanda kapı gibi ailen var! Sırtını yaslayacaksan gel, bana yasla, ben senin ağabeyinim lan! Bundan sonra başkalarına değil; kan bağın olan insanlara, seni ailesi olarak görenlere, ailem demeyi öğren. Duygu'yu da unut, dünyada kaç milyar kadın var. Yine seversin, bu sefer seni hak edeni seversin."

Sinirle ellerini saçlarından geçirdi ve umutsuzca konuştu Selim: "Kendini kandırma Sinan, ben bu hayatta hangi haltı becerebildim ki aileme evlat, sana kardeş olabileceğim?"

"Denemiyorsun ya en çok o yüzden kızıyorum sana. İki gün önce bir uyuşturucu çetesinin çökmesini sağladın Selim sen, kendini harcamaktan vazgeç artık!"

Selim'in herkesten çok kendine öfkeli olduğunu bi-

liyordu Sinan. Kardeşi, kollarında şehit düşen asker arkadaşının vasiyetini yerine getiremediği için vicdan azabından kahroluyordu. Onu bu suçluluk duygusundan nasıl kurtaracağını ve toparlayacağını bilmiyordu Sinan, fakat ailesinin evlat acısını yaşamasına izin veremezdi. Selim'den hiçbir şekilde vazgeçemezdi. Ne onun hayatını mahvetmesine izin verebilirdi ne de ailesinin evlat acısı çekmesine. Hem kardeşini çok seviyordu Selim.

"İstersem yeryüzündeki tüm kötüleri tek tek kendim kurşuna dizeyim, yine de Meryem geri gelmeyecek."

Arkadaşı ölmeden önce kardeşini Selim'e emanet etmişti ama o toparlanıp psikolojik tedavi görürken her şeye, herkese, geç kalmıştı. Yaşadıklarının etkisindeyken Murat'ın kız kardeşinin karşısına zamanında çıkmayı başaramamıştı Selim. Daha on yedi yaşında bir uyuşturucu çetesinin eline düşüp fuhuşa zorlanmış gencecik bir kız, Selim ona yardım etmeye geç kaldığı için canına kıymıştı.

"Tek başına polisçilik oynadın. Onun intikamını aldın. Meryem geriye gelmeyecek ama o şerefsizler başkalarının canını yakamayacak senin sayende."

Selim'in peşinden İstanbul'a gittiğini ve ona yardım ettiğini hiçbir zaman söylemeyecekti Sinan. Başta intikam alarak Selim'in vicdanının rahatlayacağını ummuştu ama şimdi yanıldığını anlıyordu. Kardeşinin hayatta kalmak artık umurunda değildi. İntikam, beraberinde bağışlanmayı getirmemişti.

"Keşke o pusuda ben şehit düşseydim de böyle bir herife dönüşmeseydim. Yoruldum Sinan, her gece aynı kâbusları görmekten, sizin yüzünüze bakamamaktan yoruldum. Benim hatalarım ve aptallıklarım yüzünden başınız yeterince derde girdi."

Selim'in gözlerindeki öfke sönmüş, yerini acıya ve saklamaya çalıştığı utanca bırakmıştı. Sinan onu böyle

görmeye dayanamadığını hissederek kardeşine sıkıca sarıldı.

"Sen bizim canımızsın, yaptığın hiçbir şey bize yük olmaz. Yeter ki bize arkanı dönme, yanında olmamıza izin ver. Bak, daha Derya var. Kız kardeşimiz on iki yaşında, onu bu yaşta sensiz bırakamazsın. Evde herkes darmadağın oldu, çocuğu da üzüyoruz. Bugünkü saçmalık ölene kadar ikimizin arasında kalacak. Annemle babam asla bilmeyecek kendinden vazgeçtiğini. Toparlanmak zorundasın." Gözlerini dolduran yaşları silerek gülümsedi Sinan ve geri çekilip konuşmaya devam etti: "Belki seni anlamadığımı düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Babamla karar verdik. Roma'da açılan ofisin başına ben geçeceğim. Sen de benimle geleceksin yani bana emanetsin. Gözümün önünden ayrılmayacaksın. Çocukluğumuzdaki gibi yine bana kardeş, yoldaş olacaksın. Başka seçeneğin yok. Gerisi zamanla hallolur."

Roma'ya gitmeyi istemiyordu Sinan. Fakat kardeşi ve ailesi için bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Selim'e sakinleştirici bir uyku ilacı verdikten sonra uyuduğundan emin olana dek yanından ayrılmadı. Sonrasında ise babasına giderek birlikte gideceklerinin müjdesini verdi. Annesinin onlardan ayrılmanın üzüntüsüyle çocuğunu hayata döndürmüş olmanın sevincini aynı anda yaşayıp boynuna sarılmasına izin verdi. Sonra memleketiyle vedalaşmak için dışarıya çıktı. Daha yirmi beş yaşındaydı ama sanki bir günde yüz yaş almıştı. Arabayı sahil kenarına çekerek kordonda yürüdü; denize vuran dalgaları, karanlık gökyüzünü izledi. Saat gece yarısını geçmişti ve şehir uykuya dalmak üzereymiş gibi duruyordu. Yollar ıssızlaşmıştı. Belki de bu yüzden kayalıklara oturmuş, sessiz hıçkırıkları eşliğinde yaprak gibi titreyen genç kızı hemen fark edebildi Sinan. Tur-

kuaz rengi elbisesi karanlıkta bile dikkat çekiciydi. Sarı saçları dağılmıştı, rüzgârda dalgalanıyordu. Ürkütmemeye çalışarak arkasından yaklaştı, omzuna dokundu ve irkilerek geri çekilen kızın ağlamaktan kızarmış, mavi gözlerini kendisininkilerle kucakladı. Henüz on altı, on yedi yaşlarında olmalıydı. Daha büyük göstermiyordu. Makyajı akmış, alnında nasıl oluştuğuyla ilgili Sinan'ın tahmin yürütemediği yarasındaki kan kurumuştu.

"İyi misin?"

Şok geçiriyor gibi duruyordu kız. Üstünde böyle şık bir elbiseyle, yaralı hâlde, bu saatte sahilde ne işi vardı? Başına bir felaket mi gelmişti? Ağlamaya devam ederek, kayanın üstünde mümkün olduğunca kendisinden kaçmaya çalışınca, onu korkuttuğunu fark edip aralarına mesafe koydu Sinan. Genç kızın ay ışığı ve sokak lambaları altında parlayan gözyaşları, içinde bir yerlere dokundu.

"Benden korkmana gerek yok. Ne oldu sana böyle, nasıl yaralandın? Aileni ya da polisi aramamı ister misin?"

Sessizce oturduğu yerde titreyerek ağlamak dışında bir tepki göstermiyordu kız. Ne yapacağını bilemedi Sinan ve üstündeki ince hırkayı çıkarıp giymesi için kıza uzattı. Yine karşılık alamayınca da kendisi dikkatlice hırkayı kızın omuzlarına bıraktı.

"Hastaneye gitmen gerek. Ayrıca burası güvenli değil, gecenin bu saatinde tek başına oturamazsın. Hadi kalk, götüreyim seni."

Ürkütmeden kalkması için destek olmak isteyerek koluna dokundu kızın ama başarılı olamadı Sinan. Genç kız tenine kızgın bir demir değmişçesine geri çekildi.

"Seni burada yalnız bırakamam ama. Bak, hemen yanındaki kayaya oturacağım. Hem senden uzağa hem de kimsenin zarar veremeyeceği kadar yakınına, olur mu?"

Cebinden çıkardığı mendili gözyaşlarını silmesi için kıza uzattı, bu defa eli havada kalmadı çünkü kız titreyen elini uzatarak mendili avucuna koymasına izin verdi. Kızın ters bir tepki vermesinden korksa da polisi aradı Sinan, durumunu sakince izah ederek onlar gelene kadar yanında kalacağını belirtti. Gözlerini dalgalardan ayırmadan denizin karanlığını izleyen yaralı bir kızla hayatının en korkutucu ve yorucu gününün gecesinde sahilde oturduğuna inanamıyordu.

"Tamam, konuşmayacaksın, anladım. Belli ki seni çok üzen bir şeyler yaşadın ama yalnız değilsin. Benim kardeşim bugün gözlerimin önünde canına kıyacaktı ve ben son anda onu ipten aldım. Yarın hiç istemediğim bir ülkeye sırf onun ve ailemin iyiliği için gidiyorum. Anlayacağın kötü şeyler herkesin başına geliyor fakat bir şekilde ya da bir noktada düzeliyor. Düzelmek zorunda."

Sözleriyle kızın bakışlarını yeniden üzerine çevirmeyi başarmıştı. Önce konuşacağını sanarak heveslendi fakat sadece gözlerindeki minnet ifadesini yakalayabildi. Bir şey söylemeden polis arabası gelene dek sonraki on dakika boyunca, gecenin karanlığında denize karşı yan yana oturdular.

Kırmızı mavi ışığı yanıp sönen araba bulundukları noktaya geldiğinde ise gözü yaşlı, telaşlı, yaşlı bir kadın polislerden önce indi, genç kızın yanına koştu ve sıkıca boynuna sarıldı. Sinan polislere emanet ettiği kızın artık güvende olduğunu görmenin rahatlığıyla oradan uzaklaşırken, Zeynep ise boğazından yükselen acı bir çığlık eşliğinde yere yığılarak, gecenin başından beri içinde tuttuğu feryatları serbest bıraktı. Gözyaşlarını babaannesinin göğsüne akıttı. Omuzlarında yıllarca atmaya kıyamayacağı, bir yabancının hırkasının içinde Konak sahilini inletti.

Aynı zamanda hayatları değişen iki insanın birbirlerini ilk kez gördükleri gün, o gündü ve bir daha karşılaşmayacaklarını düşünürken kaderin onlara hazırladığı sürprizlerden tamamen habersizlerdi.

Sapık Mıknatısı

7 Yıl Sonra

"Zeyno! Sütünü içmeden nereye gidiyorsun kızım?"

"Yine mi süt?" dercesine yüzümü ekşiterek babaanneme baktım. Çocukluğumda bile süt içmemiş biriydim, bir altmış beşlik boyumla ortalama bir Türk kızı olmayı daha küçücük yaşta göze almıştım. Şimdi, yirmi beş yaşımdan sonra mı içecektim yani? Ona direnmek için söyleyeceğim cümleler aklımda sıralanırken, ayakkabılarımı giyerek omuz hizama bile gelmeyen sarı saçlarımı tepemde topladım ve bir taraftan da babaanneme laf yetiştirmeye çalıştım:

"Babaanne, çok geç kaldım, biliyorsun. Daha gidip Hacı Amca'ya kirayı vereceğim. Gününü geçirince kapıya dayanıyor."

"Kahvaltı da etmedin zaten, öyle aç karnına aklın çalışmaz yavrum."

Bilim insanı olsaydın sözlerinde haklı olabilirdi babaannem ama ben sıradan bir garsondum.

"Babaanne, o senin dediğin okula giden kızlar için geçerli, ben işe gidiyorum. Tabii bu kadar geç kalmama rağmen hâlâ kovulmadıysam..."

Yanından kaçarak kapıdan çıkmak istedim ama babaannem kollarını iki yana açarak geçişimi engellemeye çalıştı.

"Hayatta bırakmam, iç şunu!"

"Ama babaanne ya..."

Burnumu tutup sütümü tepeme diktiğimde içine bal da koyduğunu fark ettim. Bizim evde bal mı vardı? Kusmamak için nefesimi tutup gözlerimi kapadım. Madem boğazımdan faydalı ve maliyetli bir besin geçmişti, ziyan olmasına izin veremezdim. Boynuma atkımı hızla doladım ve kapıdan çıkmadan önce son bir kez babaannemle uğraşmak istedim:

"Süreyya Hanım, aklıma harika bir fikir geldi: Biz seni neden Hacı Amca'ya gelin edip kira derdinden kurtulmuyoruz? Bak adamın emeklisi de var."

Popoma yediğim terlik darbesiyle yalandan minik bir çığlık atıp babaannemin gıdığından öptüm. Sonra sokağa çıktım ve koşarken başımı ondan tarafa çevirerek seslendim: "Annemi de uyandır, sonra öğlene kadar uyumaktan başı ağrıyor. Hadi akşama görüşürüz!" Spor amaçlı olmadığı sürece koşmaktan nefret eden biriydim ama hayatım her gün bir yerlere yetişmek için koşturarak geçiyordu maalesef.

Hacı Amca'nın kapısını çalıp zorla denkleştirdiğim kirayı önümüzdeki ay zam yapacağını öğrenmenin üzüntüsü eşliğinde teslim ettim. Havalar da mart ayına geçmemize rağmen bir türlü ısınamamıştı. İzmir'de kışların sert geçmediği hakkındaki şehir efsanelerini ilk

hangi densiz uydurmuştu acaba? Bir dahaki aya sobayı yakmak için kömür alırsak kirayı ödeyemeyebilirdik. Bu yüzden artık bahar gelse hiç fena olmayacaktı. Gerçi ben Eskimo gibi kat kat giyinme taraftarıydım da babaannem sağlığını riske atamayacağımız kadar yaşlanmıştı artık ve annem... Betül Hanım'ın konforsuz hayatımızla ilgili yeni bir isyanını dinlemektense kendimi yakarak onu ısıtmayı tercih edebilirdim.

Arkasından tuhaf el kol hareketleri yaptığım otobüsü duraktan uzaklaşmadan durdurup binmeyi başardığımda, birileri tarafından boğazlanmışım gibi hırıltılı sesler çıkararak otobüsün içinde ilerlemeye çalıştım. Ama bu saatte otobüste nefes alacak havayı bulunca, şükretmem gerektiğinden durduğum yerde iki adım atabildim sadece. Burnuma dolan sarımsak kokusu ise dün gece birilerinin evinde sarımsak partisi verdiğini -ne yazık ki- keşfetmeme neden olunca, midemdeki sütün yeniden hareketlendiğini hissettim. Ancak iki aktarmanın ardından ulaşacağım iş yerime varana dek sabretmek zorundaydım.

Yol boyunca geç kaldığımı kimse fark etmeden işimin başına geçebilmek için bildiğim tüm duaları okudum ama galiba bugünkü hakkımı otobüste kusmamayı isterken doldurmuştum. Personel kapısından koşarak çalıştığım restorana girdim. Burnumun dibinde çok sevdiğim deniz olmasına rağmen yetişme telaşıyla kordonda koşmak zorunda kaldığım için güzel manzaraya bir kere bile dönüp bakamamıştım. Üstümü değiştirmek için küçük soyunma odamıza gittim ama henüz küçücük bir bebekken beşiğimin başına gelerek beni bir cadı lanetlediğinden –ardı arkası gelmeyen uğursuzluklarım için bulabildiğim en mantıklı açıklama buydu çünkü- patronum Davut Bey kollarını göğsünde bağlamış hâlde aklarını görebildiğim iri gözlerini üzerime dikerek karşıma çıktı.

"Oo, Zeynep Hanım! Nasılsınız, güzellik uykunuzu alabildiniz mi bu sabah? Zahmet edip gelmeseydiniz, biz sizin için özel araç yollardık."

Benimle her konuştuğunda memelerimin üzerinden çekmediği gözlerini oymak istiyordum bu adamın. Yüz yüzeyken ikizleri, arkam dönükken de neticemi dikizlemeye bayılıyordu sapık herif. Eminim, gözlerimin ne renk olduğunun bile farkında değildi. Asgari ücretle değil de sanki beş bin lira maaşla çalışıyormuşum gibi her sabah beni azarlamaktan sadistçe zevk alıyordu. Sırf ona bu zevki yaşattığım için bile iş arkadaşlarımın iki katını kazanmam gerekmez miydi? Maalesef isyan edemezdim ya da karşımdaki sapığa haddini bildiremezdim çünkü bu işe çok fazla ihtiyacım vardı. Önceki tecrübelerim zaten felaketle sonuçlanmıştı. Kaç yerden kovulduğumu veya istifa ettiğimi saymaya artık matematiğim yetmiyordu.

"Çok özür dilerim Davut Bey, gece babaannem rahatsızlandı. Sabaha kadar onun başında bekledim, sonra da otobüsü kaçırdım. Biliyorsunuz, evim buraya çok uzak..."

Yalanın iyi bir şey olmadığını biliyordum da işsiz kalırsam babaannem açlıktan zaten hasta olacaktı. Bu yüzden yalana başvurmaktan başka çarem yoktu.

"Evine yakın bir yerden iş bulsaydın o zaman! Her sabah aynı bahaneler. Madem babaannen hasta, evde oturup ona bak. Çalışma kızım! Şimdi işinin başına geç, en ufak bir hatanda affetmem. Kapının önüne koyarım seni Zeynep, ona göre çalış! Bendeki kredini yeterince doldurdun."

İki kuruşluk adamlardan azar yiyecek duruma gelmiş olmayı umursamamaya çalışarak dilimi ısırıp sahte bir şekilde gülümsedim ve cevap verdim: "Teşekkür ederim Davut Bey, bundan sonra daha dikkatli olacağımdan

emin olabilirsiniz."

Sanki yeterince alttan almamışım gibi meymenetsiz suratını benimkine yaklaştırarak son sözünü söyledi Davut Bey. Bu sırada onun kelleşmeye başlamış kafasına odakladım bakışlarımı, o benim memelerime bakıyorsa ben de onun kel kafasına bakardım. Ne yapalım?

"Bundan sonrası olmayacak Zeynep, ayağını denk al!"

Giden adamın arkasından kapıyı kapatarak kapağı kırık dolabımı açtım. Üniformama sıkıntıyla bakıp ince beyaz kazağımı, siyah eteğimi giydim ve önlüğümü bağlarken küçük aynadaki görüntümle göz göze geldim.

"Yine ucuz atlattın Zeynep, günlük azarını da yediğine göre ayakların ağrıyıp şişene kadar çalışabilirsin."

Yüzüme sahte gülümsememi tekrardan yerleştirip çıkmak için kapıya yöneldim ama iş arkadaşım Merve aceleyle odaya girdi.

"Ne oldu Zeyno, çok kızdı mı?"

"Her zamankinden fazla değil. Sen idare edersin diye ummuştum ama..."

"Bu yaşta seni idare edeceğim diye saçlarım beyazladı zaten. Bir gün de şu işe vaktinde gel de yüreğimize indirme."

"Evim cehennemin dibinde olduğu için gelmem uzun sürüyor, biliyorsun Merve. Ben de meraklı değilim Bay Pörtlek'le her gün şu odada baş başa görüşmeye."

Saçlarımı elimle düzelterek en son ne zaman makyaj yaptığımı ya da herhangi bir kozmetik ürünü sürdüğümü hatırlayamadığım yüzüme baktım. Sonra saçlarımın tokasını çözüp yeniden topladım ve mavi gözlerimde birikmeye başlayan yaşları kirpiklerimi kırpıştırarak geçiştirmeye çalıştım.

"Öykülerin evde üçüncüye ihtiyaç varmış. Biliyorsun, buraya on dakikalık mesafede oturuyorlar."

"Olmaz öyle şey, ben babaannemle annemi bırakamam. Evden ayrılırsam neyle geçinecekler?" Değil iki, bir evi bile zor geçindiriyordum ben.

"Yirmi beş yaşındasın Zeynep, kenarda birikmiş iki kuruş paran yok. Üniversiteyi altı buçuk yıldır bitiremedin, bu yıl kaydını bile yenileyemedin. Ne zaman kendin için bir şeyler yapıp hayatını kuracaksın?"

Devam zorunluluğum varken ve her gün çalışmam gerekirken okula nasıl gidebilirdim? Hâlâ son sınıfa geçememiştim ve bu yıl gidemeyeceğimi bildiğim için kaydımı boşuna yenilememiştim.

"Yalnız ben günlük azar kotamı doldurdum canım, sen de başlarsan bünyeme fazla gelecek. "Daha fazla oyalanmadan işimin başına dönmem gerek, diye düşündüm. Yoksa Bay Pörtlek soyunma odasına ikinci bir baskın düzenleyebilirdi.

***

Öğleye kadar müşteri yoğunluğu olmadığından sakince çalıştık ama saat on ikiyi gösterdiğinde tüm masalar tek tek dolmaya başladı. Elbette ekmek paramı garsonluktan çıkardığım için yoğunluktan şikâyet etmeden, bir işim olduğuna şükredip çalışmam gerektiğinin farkındaydım. Fakat şımarık zenginlere hizmet edip rahatsız edici bakışlarının, kaba tavırlarının hedefi olmak canımı sıkıyordu. Özellikle masanın üstüne son model cep telefonunu, baba parasıyla aldığı arabasının anahtarını, kabarık cüzdanını sırayla bırakıp mal varlığı beyanı yapan tiplerden nefret ediyordum. Bunlara lisedeki sapık erkek arkadaşım Can'dan ilham alarak Cangiller unvanını vermiştim. Bugün de saat üç yönünde oturan bir adet Cangil vardı ve onunla ben ilgilenmek zorundaydım. Dişlerimi göstererek otuz iki dişim meydanda sırıtıp siparişini almak için yanına gittim. Olabilecek en

tatlı ses tonumla "Hoş geldiniz!" diyene dek kafasını telefonundan kaldırmadı. Bu vakte kadar spor salonunda kaldığı, kahvaltı niyetine protein tozlu içeceklerden içtiği her halinden belliydi. Hangi özel üniversiteye gidiyordu acaba? Konuşmadan önce tek kaşını kaldırarak aşağıdan yukarıya tüm vücudumu süzdü.

"Hoş buldum!"

"Karar verdiyseniz siparişinizi alabilir miyim?"

Esmer yakışıklısıydı, kabul ancak yüzüne bakınca beyinsiz olduğunu kolaylıkla görebiliyordum.

"Aslında kararsız kaldım. Yardımcı olursan çok sevinirim. Ne önerirsin Zeynep?"

Tanımadığım bir müşterinin yaka kartımdan ismimi okuyup benimle kendince samimiyet kurma hakkı tabii ki vardı çünkü garsonluğun hizmet tanımında erkek müşterilerle flört etmek ilk sırada bulunuyordu(!) Bay Pörtlek 'in uzaktan bizi izlediğini bildiğim için gülümsememi korudum. Giderken belki iyi bir bahşiş bırakır da bir faydası dokunur belki, diye düşündüm. Öyle şeylere şahit oluyordum ki gün içerisinde, bu zengin bebelerinin ucuz taktikleri artık canımı bile sıkmıyordu. Bu yüzden tatlılığımı koruyarak, mönü hakkında kendisiyle konuşup uysalca davrandım. Yemeğini servis ederken arsız bakışlarını görmezden geldim. Hatta tatlı isteyip istemediğini sorup kendisine çilekli pastamızı önerdim. Bay Pörtlek'e iyi bir garson olduğumu kanıtlama telaşına girmiştim sanırım, bilmiyorum. Fakat işler pastayı servis ederken kontrolden çıktı. Kalçamın sol tarafında adamın elini hissettim ve başımdan aşağı sanki kaynar sular döküldü. Onu oturduğu koltuğa gömmek isteyerek "Belki yanlışlıkla bana dokunmuştur," diye gözlerimi üzerine çevirdim. Ancak o bakışlarda herhangi bir mahcubiyet yoktu. Üstüne bir de peçeteye yazdığı telefon numarasını elime tutuşturma-

ya kalktı. Mesaimin kaçta bittiğini sormaya cesaret etti. Profesyonel bir garson ne tepki verirdi bilmiyorum ama ben işimi amatör ruhla ve ilk günkü heyecanımla yapıyordum. Bu yüzden pastanın çatalını adamın birkaç saniye önce bana dokunmaya cesaret etmiş eline saplamaya çalıştım. Tabii aynı anda çığlığı bastı beyzade, diğer eliyle bileğimi kavrayıp öfkeyle yüzüme baktı.

"Ne yapıyorsun sen, manyak?"

Bir de efeleniyordu utanmadan!

"Tacizine karşılık veriyorum canım! Dua et müşterisin, yoksa bu çatalı eline değil, başka yerine saplardım. Seni ikinci defa sünnet edip yönetemediğin fazlalıklarından kökten kurtulmanı sağlardım!"

Tahmin edildiği gibi tüm masalardaki yüzler bize çevrildi, patronum da duruma müdahale etmek için koşarak yanımıza geldi.

"Ne oluyor burada Zeynep? Sen iyice sınırını aştın, yüz verdikçe tepemize çıktın! Çok özür dilerim beyefendi, iyi misiniz?"

Asıl o benim tepeme çıkmıştı, pavyon muydu da burası masalara gidip müşterileri memnun etmem gerekiyordu benim?

"İyi değilim. Yanınızda çalıştırdığınız eleman elime çatal sapladı, üstelik beni tehdit edip hakaretler savurdu."

Peçeteyi eline bastırıp süzülen kanı durdurmaya çalıştı zengin olan sapık. Derisi öyle kalındı ki incecik çizilmişti sadece. Bunun için mi yaygara koparıyordu?

"Davut Bey, bu adam beni resmen taciz etti, telefon numarasını vermek istedi. Üstelik sadece sözlü tacizle kalmadı yani..."

"Kapa çeneni, git içeri, eşyalarını topla. Kovuldun!"

Tacize uğrayan bendim ve buna rağmen kovulan taraf

yine ben oluyordum, öyle mi? Kovulamazdım ben, bir hafta bile işsiz gezsem karnımızı doyuramayacak hâle gelirdik biz. Elimde avucumda ne varsa bugün kiraya vermiştim zaten.

"Bakın bu işe ne kadar ihtiyacım olduğunu..."

"Sen hâlâ konuşuyor musun?"

Bu durumda hiç umut yoktu sanırım. Anlaşılan pes etmem gerekiyordu. Ben de bu yüzden "Son sözünüz bu mu?" diye sordum.

"Defol, dedim Zeynep."

Eski patronum olan sapığa kel kafasında kalan iki tel saçını da yolma isteğimi zor da olsa bastırarak gülümsedim. Elimde boş hâlde duran tepsiyi iyice kavradım. "Madem öyle, ben şunu güzelce bir döveyim de bari kovulduğuma değsin."

Kaldırdığım tepsiyi oturan adamın kafasına indirecektim ama Bay Pörtlek araya girince önce onun kafasına vurmak durumunda kaldım. Gerçi fark etmezdi, ikisi de sapıktı sonuçta! Ben de sapık mıknatısı olduğumu an itibariyle kabullenmiştim ve karşıma çıkan her sapığın kafasını kırmaya azmetmiştim.

Eski patronum olan sapığı atlatarak müşteri görünümlü sapığa da güzelce vurdum. Diğer garsonlar ve birkaç müşteri ayağa kalkarak duruma müdahale etmek istediler ama sanırım benden korktukları için yaklaşamadılar. Kanlı elini havaya kaldırıp bu defa kafasını korumaya çalışan adam ise hâlâ utanmadan konuşmaya kalktı:

"Polis çağırın! Ben bu ruh hastasından şikâyetçiyim. Böyle rezalet görmedim ya! Alın şu manyağı tepemden!"

Arsıza bakın hele, polis gelse beni mi tutuklayacaktı yani? Bu tehditlerle mi sindireceklerdi benim gibi dibi görmüş birini? Çağırsaydılar anasını satayım!

"Bence de çağırın, ben bu sapıkların ikisinden de

şikâyetçiyim! Polis, jandarma, itfaiye hatta FBI... Allah ne verdiyse hepsini çağırın, gelsinler!" diyerek ben de avazım çıktığı kadar bağırdım. İzmir'in en nezih semtlerinden birinde, bir kahveye dünyanın parasını verdiğiniz, iki uyduruk yemeğe değişik isimler takarak dünyanın parasını gömdüğünüz restoranlardan en güzel manzaralısında böyle bir rezalet yaşandığınızı hayal edin. İşte müşteriler de tam olarak bu şaşkınlıkla ağızları iki karış açık hâlde bizi izlediler. Bay Pörtlek durumun gittikçe çirkinleşmesinden korktu sanırım çünkü beni kolumdan tuttuğu gibi dışarıya çıkarmaya kalktı. Direnmeye çalışacaktım fakat elimi kana bulamak istemediğimden, restoranın dışına ittirilirken tutuşundan kurtulup kendim çıktım. Soğuk hava bedenime çarpana kadar da kıyafetlerimin ve çantamın içeride kaldığını idrak edemedim.

"Eşyalarımı getirsenize, kaldım böyle ortada!"

"Uğrattığın zarardan, çıkardığın rezillikten sonra bir ders olsun o da sana. Dua et, polis çağırmadık."

"Ya ben parasız, telefonsuz, bu soğukta kısacık etekle ne yaparım? Versene eşyalarımı!"

Sanki duvara konuşuyormuşum gibi umursamazlıkla arkasını dönüp içeri girdi pislik. Bende de ipler bu noktada tamamen koptu. Taş yok muydu taş? Camını çerçevesini indirseydim buranın da görseydiler. Daha taksiti bitmemiş telefonuma, kış günü giyebileceğim tek monta el koymak ne demekmiş! Ben onların verdiği iki kuruşla -asgari ücretle üç boğaz geçiniyorduk, kolay mı?- hayatta kalmaya çalışırken bu şekilde muamele edemezdi bana. Restoranın önündeki ağaçları süslemek için toprağa konmuş renkli taşlardan en irisini elime alıp havaya kaldırdım ama dışarıya çıkan efendi yüzlü, orta yaşlı bir adam kafamın üstünde tuttuğum taşla öylece kalmama sebep olacak şekilde bana baktı. Elinde

eşyalarım vardı ve yüzünde güven veren babacan bir ifadeyle bana doğru yürüyordu. Bu devirde kimseye güvenmemem gerektiğini defalarca tecrübe etmiş olsam da bir yerlerden tanıdıkmış gibi gelen adam yanıma geldiğinde taşı sakince yere bıraktım. Kumral teni, kır saçları, yakışıklı yüzü, uzun boyu, ellili yaşlarında olmasına rağmen yağ oranının az olduğunu görebildiğim vücudu ile film yıldızlarına benziyordu. Ortalama bir Türk erkeği için fazla iyi değil miydi bu adam? Kahverengi gözlerine dikkatle bakarak konuşmaya başlamasını bekledim.

"Sakin ol kızım, korkma benden. Benim senden yaşça büyük iki oğlum, aynı yaşlarda bir kız evladım var. İçeride yaşananlara şahit oldum ve yardım etmek istedim. Tamamen insanlık vazifem olduğu için geldim, yanlış anlama lütfen. Montunu giy de üşüme."

"Teşekkür ederim beyefendi."

En son ne zaman böyle şefkatli bir ses duymuştu kulaklarım? Titreyen ellerimle montumu giyip sırt çantamı omzuma taktım. Adam da dikkatlice yüzüme bakıp konuştu: "Adın ne senin kızım? Bir yerlerden tanıyacak gibiyim sanki seni ama belki de benzetiyorumdur."

"Muhtemelen benzetiyorsunuzdur. Zeynep ben..."

Tokalaşmak için elimi uzattım ama kendimi sersem gibi hissediyordum. Az önce bedenimi saran adrenalin şimdi beni usulca terk ediyordu galiba.

"Faruk Erbaş, memnun oldum."

Sanki bir Yeşilçam filmindeymişiz gibi cebinden kartını çıkarıp verdi ve ben ismini duyduğum an sakinliğimi korumaya çalışarak yutkundum. Karta bakmama gerek yoktu. Karşımda Erfa Tekstilin sahibi duruyordu. Babamın çok eski bir arkadaşıydı Faruk Amca. Ben de eski bir tekstilcinin kızı olduğum için sektörde iş yapan

başlıca firmaların en azından İzmir'dekilerin, sahiplerini tanıyordum. Faruk Amca da karşısında sessizliğimi koruyunca konuşmasına çekingen bir şekilde devam etti: "Benim bir tekstil fabrikam var. Az önce işine son verildiğine göre anladığım kadarıyla işsiz kaldın. Yarın gelip insan kaynakları ile görüşürsen ve benim yönlendirdiğimi söylersen sana uygun bir iş ayarlamaya çalışırlar. En azından bir daha buradaki gibi bir tatsızlık yaşamayacağının garantisini verebilirim."

Teklif karşısında çığlık atıp, "Binlerce kez evet!" diye bağırmam gerekirken ben yorgun, yenik bir hâlde gülümsedim. "Ben üniversite mezunu değilim."

"Olsun, namusuyla ekmek parası kazanmak isteyen düzgün bir insanın her yerde yapabileceği bir iş illaki vardır."

Restoranın içinden birkaç kişinin bizi izlemekte olduğunu fark edince mekânın önünden birkaç adım uzaklaşıp konuştum. "Vaktiniz varsa sahildeki banklardan birine oturup birkaç dakika benimle konuşur musunuz? Böyle ayaküstü olmayacak. Yanlış anlamazsanız ben bir şey söylemek istiyorum. Bunu da siz teklifte bulunduğunuz için dile getiriyorum. Ben bir tasarımcı adayıyım, mezun olamadım ama üniversitede üçüncü sınıftaydım en son. Eğer alanımla ilgili..."

"Öyle mi? Bak bunu duyduğuma çok sevindim işte. Tam da ihtiyacı olana, işine yarayacak bir sektörde iş teklifi sunmuşum. Oturalım tabii, sinirlerin bozulmuştur senin de kendine gelirsin."

Kim olduğumu söylemekle susmak arasında kalarak yutkundum. Çocukluğumda hatırladığımdan da iyi bir adamdı sanki karşımdaki.

"Yine soracağım ama kızım ben seni bir yerden hatırlıyor gibiyim, daha önce bize staj başvurusunda mı bu-

lundun ya da yanımızda mı çalıştın?"

Kordonda yürümeye başladık ve restorandan tamamen uzaklaştık. Sanki aklımdan geçeni okumuş gibi konuşmuştu. Hayatım boyunca yalandan nefret eden bir insan olduğum ve bana yardım elini uzatan bu iyi adama karşı dürüst olmak istediğim için ben de açıkça cevap verdim:

"Siz beni hatırlamazsınız Faruk Amca, en son gördüğünüzde çocuk sayılırdım. Ama evet, isminizi söyleyince ben sizi hatırladım. Ben Onur Yıldırım'ın kızıyım: Zeynep Yıldırım. Eskiden Yıldırım Tekstil vardı, büyük markalara fason çalışırdı, işte babam onun sahibiydi."

Dikkatle yüzüme bakıp öncekinin iki katı bir şefkatle gülümsedi adam ve hiç beklemediğim bir anda beni kucaklayarak saçımı okşadı.

"Zeynep, hiç hatırlamaz olur muyum kızım rahmetli babanı? Nur içinde yatsın, gençliğimizde birlikte çok iş yaptık. Ben seni en son gördüğümde..."

"On bir yaşındaydım. Tatilde karşılaşmıştık, sonra o yaz sizin bir akrabanız vardı sanırım doktordu. Onun oğlunun sünnet düğününe gelmiştik de sizinle aynı masaya oturmuştuk." İyi bir özellik miydi, yoksa kötü müydü bilmiyordum ama bende ürkütücü derecede kuvvetli bir hafıza vardı. Beynimin içi arşiv gibiydi.

"Maşallah ne kadar büyümüşsün, kocaman genç kız olmuşsun. Baban vefat ettikten sonra sizinle görüşmek, 'Bir ihtiyacınız var mı?' diye sormak istedim ama bulamadım bir türlü sizi. Adresiniz değişmişti."

Babamın borçlarından kurtulmak için reddi miras yapıp, hiçbir şeyimiz olmadan sokakta kalmıştık çünkü biz. On sekiz yaşımda hayatta kalmayı öğrenmek zorunda kaldığım o günleri hatırlamak bile gözlerimi doldurduyordu. Bu yüzden konuyu değiştirmek istedim.

"Maalesef öyle gerekti. Okulu da bir taraftan çalıştığım için bitiremedim."

"O zaman sen okuluna git kızım, biz sana burs sağlarız. Mezun olduğunda da işin hazır, gelip yanımda çalışırsın. Ben varken yabancının yanında iş aramana ne gerek var?"

"Teşekkür ederim Faruk Amca, ama ben bu dönem okul kaydımı yenilemedim yani sonbahara kadar istesem de gidemem okula. Şu an çalışmaya ihtiyacım var."

Başını anlayışla sallayıp elini omzuma koydu. "Yarın sabah gel, insan kaynaklarıyla hiç uğraşmadan beni bul. Güvenliğe geleceğini önceden haber veririm. Asistana ihtiyacımız var. Büyük oğlumun asistanı doğum iznine ayrıldı. Hem yabancıyla da çalışmamış olursun. Sana işi öğretiriz, sektör hakkında bilgin olur. Zamanla tasarımcı kadrosuyla tanışırsın. Gerçi işin tasarım kısmı Roma'daki ofiste yürütülüyor. Biz burada daha çok üretimle ilgileniyoruz ama olsun. Üretimi öğrenmek de önemli."

Kul sıkışmayınca Hızır yetişmez lafı boşuna değildi demek ki. Bir taşla iki kuş vurmuştum resmen. Sapıkların elinden kurtulmakla kalmayıp aynı zamanda kendim için bir şeyler yapma, kariyerimi inşa etmeye başlama imkânı da buluvermiştim bir anda. Yıllar önce, hayatımın en kötü gecesinde bana yardım eden yabancının da dediği gibiydi: Kötü şeyler başımıza gelse de bir şekilde, bir noktadan sonra, düzeliyordu hayat. Sanırım.

Börek Savaşı

Tüm geceyi babaannemle paylaştığım odada yeni işimin heyecanıyla geçirdiğim için neredeyse hiç uyumadım. Bu yüzden sabah dolabın karşısına geçip giyecek bir şey bulamayınca her zamankinden fazla sinirlendim. Ergenlikten kalma giysilerim dışında okula ya da işe giderken giydiğim spor kıyafetler bir tekstil firmasında eğer üretim bandında, makine başında çalışmayacaksam giyebileceğim türde değillerdi. Yıllardır giymediğim bir kumaş pantolonu elime alarak sıkıntıyla baktım. Askıda ütüsü bozulmuştu. Ayrıca hangi harika ayakkabımla giyecektim ki ben bunu? Okuduğum bölümü yüksek sesle dile getirerek ortalıkta gezmeseydim bari. Bu hafta sonu belki de yıllar sonra ilk defa tatil yapabilecektim. Bu sayede pazara çıkıp alabileceklerime bir bakmalı sonrasında da mağazalarda indirim kovalamalıydım. Aslında dikiş makinem olsaydı kumaş alıp kendime istediğim kalıbı çıkarabilir, ona göre güzel elbiseler dikebilirdim fakat bunun için hiç zamanım yoktu. İlk günün günahı olmaz diye uzun kollu, üstü minik çiçek desenleriyle kaplı, koyu renk, dizüstü bir elbisede karar kaldım. Yıllardır giymediğim için üstümdeyken ilk fark ettiğim şey

on sekizimden sonra boyumun biraz da olsa uzamış olması oldu. Gerçi yüzmeyi bıraktığımdan beri biraz kilo da almıştım. Yani eskisi kadar zayıf olmadığımdan etek yukarı kalkmış olabilirdi. Saçlarımı başımın üstünde topuz yapıp yüzümü renklendirmek için uzun zaman sonra ilk defa kozmetiğe başvurdum.

En sonunda aynanın karşısında gördüğüm manzara yirmi beş yaşında değil de daha çok on sekiz, yirmi yaşları arasında bir kıza benzedi. İlk günden kimsenin iyi niyetini suiistimal etmemek adına acele etmek zorunda olduğum için kendi kendime "Olduğu kadar artık," diye mırıldandım. Kapının önünde alçak topuklu botlarımı giyip, sırt çantamı omzuma takmaya çalışırken, bu saatte ayakta görmeye alışık olmadığım annem de odasından çıkıp yanımıza geldi.

"Günaydın anne, bana şans dilemek için mi kalktın?" Gülümseyerek istemsizce onu süzdüm ve bakışlarında bir ilgi kırıntısı aradım. Fakat bu arayış sadece içimin ürpermesine neden oldu.

"Hem onun için hem de sende varsa biraz para verebilir misin bana? İhtiyaçlarım var."

Cebimde toplam otuz lira para vardı. Miktarı gayet iyi biliyordum. Bugün işin ilk günü olduğu için otobüs ve dolmuşla gidecektim, ayrıca akşam dönerken servis ayarlayabilecek miydim, onu da bilmiyordum.

"Çok mu gerekli bugün?"

"Olmasaydı ister miydim Zeynep?"

Donuk bakışlarını üzerimde hissettiğim annemin yüzüne bu defa anlayış arayarak baktım ve her zamanki gibi bu çabam hüsranla sonuçlandı. Ona bakmak, kendimin tam yirmi beş yaş büyük halini görmek gibiydi aslında. Görünüş olarak birbirimize çok benziyorduk fakat onun benden daha nahif bir karakteri vardı sanırım. Yıl-

lar önce babama âşık olup, üniversiteyi yarım bırakarak onunla evlenmişti. Hayatı boyunca hiç çalışmamış, kendi ayakları üzerinde durması gerekmemiş biriydi. Dolayısıyla benzerlerinden farksızdı annem. İçinde bulunduğumuz maddi zorlukların en çok onu zorladığını görebiliyordum. Eminim o da benden para istiyor olmaktan nefret ediyordu.

"Haklısın, kusura bakma. Yanımda otuz lira var sadece. Yirmisi senin olsun, ben on lirayla idare ederim."

Annem cüzdanımdan çıkardığım parayı alıp odasına döndüğünde babaannemi öpmek için eğildim ama o dolan gözlerini üzerime dikti. Ben de ona takılarak güldürmeye çalıştım: "Babaanne, o gözyaşlarını mezuniyetime sakla, şimdi alt tarafı sekreter oldum. Niye duygulanıyorsun ki?"

"Allah'ım seni her kötülükten korusun, bu yaşında sırtına bindik. Sana yük oluyoruz, hakkını helal et kuzum."

"Böyle şeyler söyleme lütfen, siz benim ailemsiniz."

Ne kadar almamak için direnSem de koynundan çıkardığı on lirayı zorla elime tutuşturdu. Evden çıkmayacağı için onda durmasının gerekli olmadığını ısrarla belirtti. Babaannemin iki kuruş emekli maaşı vardı zaten. Onu da faturalara, kart borçlarına harcıyordu. Hiç almak istemesem de mecburen alıp koşarak durağa gittim. Önce otobüse, sonra dolmuşa binmeme rağmen vaktinden önce fabrikanın önüne gelmeyi başardım. Bay Pörtlek 'in bende yarattığı geç kalma travması sebebiyleydi sanırım, kahvaltı yapmaya bile vaktim kaldı. Hemen çalışmaya başlarsam öğleye kadar aç kalacağımı düşünerek çevredeki diğer üç fabrikada faydalansın diye sokağın başında bulunan fırına ve markete kısa bir kahvaltı için uğramaya karar verdim. Karşıdan karşıya geçerken

siyah, İtalyan markası, güzel bir araba bana yol vermek için yavaşladı. Ben modelini tahmin etmeye odaklandığım için içinde kimin olduğuna odaklanmamıştım. Gerçi bana yol verme nezaketini gösterdikleri için en azından tebessüm edebilirdim ama yeni işin stresi zihnimi epeyce meşgul ediyordu.

Aceleyle fırına girip tezgâhtaki hamur işlerini incelemeye aldım. Geriye kalan son ıspanaklı börek tüm güzelliğiyle bana göz kırpınca da ilk görüşte aşka olan inancım güçlendi. Camın ardından böreği elimle göstererek almak istediğimi söylemeye çalıştım ama kasadaki adamın ve tezgâhın arkasındaki kızın gözleri aynı anda omzumun arkasında bir yerlere odaklanınca cümlelerimi toparlayamadım. Zaten konuşsaydım da dinleyen olmayabilirdi. Artık dükkândan içeriye kim girdiyse beni unutarak ikisi de onu karşılama telaşına girdiler. Bana az önce gülümsemekten aciz olan kız şimdi her an konfeti patlatıp dans gösterisine başlayacakmış gibi duruyordu. Burada unutulan kişi ben olmasaydım bu durumu ilgi çekici ya da eğlenceli bulabilirdim ama şu an için ikisi de söz konusu değildi.

"Hanımefendinin siparişiyle ilgilenin önce, ben zaten bir ıspanaklı börek alacağım sadece." Arkamda konuşan adam her kimse ses tonu öyle etkileyiciydi ki arkamı dönüp kendisine bakmamak için kendime direndim. Bu adamın ünlü ya da en azından bu çevrede ünlü olduğu kesindi.

"Ama son böreği hanımefendi istedi."

Cümleyle aklım başıma geldi, böreğim mi elden gidiyordu yoksa? Etkileyici sesin sahibi hafifçe omzuma dokununca başımı ondan tarafa çevirdim ve birden fazlasıyla geniş omuzlarıyla karşılaştım. Düz bir karın, lacivert bir takım elbise... Aramızda en az yirmi santim

vardı. Başımı kaldırarak adamın köşeli yüz hatlarını, açık kumral sakallarını ve etkileyici çenesini inceledim. Hayatımda ilk defa bir erkeğin çenesini böyle beğeniyle inceliyordum galiba. Burnu da çok güzeldi doğrusu ama asıl silahı bence gözleriydi. Öyle sert, insanın direkt içine işleyen bakışları vardı ki bir anda boğazım kurudu ve kalp atışlarım hızlandı. Hatta avuç içlerim terledi. Midemde kocaman bir düğüm oluştu, adamın arkaya doğru taranmış dalgalı sarı saçlarını ellerimle karıştırma isteğiyle doldum. Bu istek parmaklarımı karıncalandırdı. Yanında kendimi hiç olmadığım kadar sıradan hissettim bir anda. Sanki etrafına kendisine özgü bir güç yayıyordu. Biz sıradan halk da çaresizce onun büyüsüne kapılıp etrafında pervane olmak zorundaydık. Ama tüm bu çıkarımlarım, abartılı düşüncelerim kurduğum cümle için hafifletici bir sebep olamazdı yine de.

"O börek benim."

"Henüz satın almadınız ama." Bir insanın sadece gözleri nasıl gülebilirdi ki? Şimdi tezgâhın arkasındaki zavallı kızın neden onu görür görmez eridiğini anlayabiliyordum. Adam resmen insan değil, elf sınıfına giriyordu. Ama sürekli bir şeylerden feragat eden, başkalarının istekleri doğrultusunda yaşayan bir insan olmaktan çok sıkılmıştım ben. Bugün bunu sırf bir adamın gözleri güzel, parası da bol diye yapmayacaktım. Böyle adamlar zaten her istediklerini alıyorlardı. Çünkü ağızlarında gümüş kaşıkla doğmuş kimselerdi.

"Sizin de az önce dediğiniz gibi önce benimle ilgilenecekler beyefendi. Çünkü sizden önce ben geldim."

Kaşları sanki daha önce hiç kimse ona karşı gelmemiş gibi şaşkın bir alaycılıkla havaya kalktı bunun üzerine ve o da beni şaşırtan bir cümle kurdu: "Ama ben o böreği almak zorundayım."

"Neden? Yoksa başka bir şeyle beslenemiyor musunuz?"

"Aynı şeyi şimdi size soracaktım." Yakışıklı ve düzgün giyimli adamlar neden hayatta her istediklerini elde edebileceklerine bu denli inanıyorlardı? Oklava yutmuş gibi duruşundan belliydi, bu da kendine âşık adamlardan olmalıydı.

"Kusura bakmayın Sinan Bey, biz size diğer börekle-rimizden verelim. Bakın kıymalı ve patatesli de çok güzel hem fırından yeni çıktı." Fırında çalışanlar da börek kavgası mı çıkacak sanıyorlardı da duruma müdahale ediyorlardı? Belki de çıkardı. İşimi garantiye almak için yeniden kıza dönerek konuştum.

"Önce benim böreğimi verip beyefendiyle sonra ilgilenirseniz sevinirim."

Börek kâğıda sarılıp poşete koyulduğunda cüzdanımı elime aldım ama az önce ismini öğrenme şerefine eriştiğim Sinan Bey kolunu uzatarak poşeti tezgâhın üstünden kaptı. Yüzlük bir banknotu da hızla bırakarak konuştu:

"Hanımefendi de ne istiyorsa buradan alın lütfen." Bakışlarını yeniden bana çevirerek konuşmasına devam etti: "Bu arada size de anlayışınız için çok teşekkür ederim."

Gözümün önünde nispet yapar gibi poşeti sallayıp çıkmak için adım atınca o sinirle koluna dokundum ve biraz önce tezgâha bıraktığı parayı ona geri uzattım. Bu arada parmak uçlarımı çarpan elektrik yüzünden de yüzümü buruşturmak zorunda kaldım.

"Saygısızlıklar para karşılığında telafi edilemez. İsterseniz paranızı alın çünkü ben aldığım şeylerin ödemesini kendim yapmayı tercih ediyorum. Ayrıca toplum tarafından kabul görmüş terbiye kurallarını da dikkate alıp onlara uygun yaşıyorum."

Sonuçta ona sıraya girmeyi, kendisinden önce geleni beklemeyi bu yaştan sonra ben öğretemezdim ama ayıbını yüzüne vurabilirdim. Gülerek kolunu hâlâ tutmakta olan elime baktı. Ben de kendimi gözlerinin verdiği emre uymak zorunda hissederek elimi hızla geri çektim.

"Ben de bu yaptığınızın pek uygun olduğunu sanmıyorum. Ama tabii bazı insanlar kavgadan beslenir. Sosyal hayatta karşılarına çıkan basit sorunları çözmek yerine büyütmekten zevk alırlar. Size iyi günler hanımefendi."

Sırf burada çalışan insanlar onu tanıyor, parası da çok diye şımarıklık yapıp hakkımı gasp eden oydu ve kavgadan beslenen ben oluyordum, öyle mi? Arkasını dönüp gitmiş olmasına mı, yoksa gitmeden son sözü söyleyen taraf olmasına mı daha çok sinirlendim karar veremeyerek adamın peşinden dışarı çıktım. Az önce bana geçmem için müsaade eden arabanın önünde siyah saçları, kahverengi gözleri ve bir yetmiş civarı boyuyla esmer güzeli bir kadın duruyordu. Yüzünde insanın içini ısıtan samimi bir gülümseme vardı ve doğrudan beni kavgacılıkla suçlayan adamın gözlerine bakıyordu. Börek poşetini hevesle ondan alıp arabaya binerken üstündeki elbise ne kadar bol olsa da belli olan karnına gözüm takıldı. Galiba adam gerçekten haklıydı. Belki de hamile eşi ıspanaklı börek aşerdi diye son börek için benimle tartışmak zorunda kalmıştı. Ama neden insan gibi durumunu izah etmek yerine böyle şeylere sebebiyet vermişti ki?

Sinan

Bahar'la yani kardeşinin karısıyla birlikte araba yolculuğu yapmak böyle günlerde Sinan'ın baş ağrısına kesinlikle iyi gelmiyordu. Hâlâ akşamdan kalmaydı ve Bahar hiç susmadan bir şeyler anlatma konusunda çok kararlıydı. Bugünün de konusu, önceki akşam yenilen aile yemeğine katılmamış olmasıydı. Neredeyse otuz iki yaşındaydı Sinan; bir defa evlenip boşanmış, yıllarca Roma'da tek başına yaşamış, kendi ayakları üzerinde durabilen yetişkin bir adamdı. Fakat yine de aile yemeklerine katılmayınca kendisinden tıpkı küçük bir oğlan çocuğuymuş gibi hesap sorulabiliyordu.

Aslında bugünlerde sürekli dert yansa da ailesini severdi Sinan. Bu yaşına dek hep onlar için yaşamıştı. Sadece artık biraz mahremiyete ihtiyacı vardı. Fakat bunu hamile yengesi de dâhil olmak üzere kimseye anlatamıyordu. Oysa bu zamana dek didişmeyi sevseler de Bahar'la birbirlerini hep çok iyi anlamışlardı. Yalan değildi, Sinan bu geveze kızı öz kız kardeşi gibi seviyordu. Zaten Selim'in, Sinan'ın canından çok sevdiği kardeşinin, mutluluk sebebi Bahar'ken aksi de mümkün değildi.

Yalnız bugün gerçekten Bahar, Sinan'ın sabrını zorlamaya niyetliydi. Evliliğinin ve boşanma sürecinin ne kadar olaylı geçtiğini en iyi bilen insanlardan biri o değilmiş gibi şimdi de bekârlığını diline dolamıştı. En azından bir on yıl kadar evlilik ya da ciddi bir ilişkiyle adının aynı cümlede anılmasını kesinlikle istemiyordu Sinan. Derken konuyu istediği yere, Sinan'ın bugünlerde görüştüğü kadına yani Begüm'e, getirdi Bahar. Sinan'ın hiç beklemediği bir anda, gereksiz bir iş yeri ziyareti yaparak Bahar'la da tanışmış olmuştu Begüm ve Bahar da elbette ondan hiç hazzetmemişti. Ama zaten Sinan'ın da

onunla ilgili herhangi bir planı yoktu. Birkaç defa birlikte çıkıp yemek yemiş, vakit geçirip birlikte olmuşlardı ve aralarındaki şey, sadece bundan ibaretti. Bunu Begüm'e de oldukça açık bir dille ifade etmişti. Onda ne ilişki yürütecek sabır ne de zaman vardı.

Bahar'ın içi rahatlasın diye ona da Begüm'le ilgili gerekli açıklamayı yapmak zorunda kaldı ve bu sırada fabrikanın bulunduğu sokağın başına nihayet vardılar. Fakat yengesi evde kahvaltı yapmış olmasına rağmen aniden ıspanaklı börek aşerince her zamanki gibi akan sular durdu. Arabayı fırına uğramak için kenara çekmeden önce yavaşladı Sinan ve yolun karşısına geçmeye çalışan bir genç kıza yol verdi. Ardından Bahar'a hemen döneceğini söyleyerek hızlı adımlarla fırına doğru yürüdü. İçeriye girdiğindeyse küçük dükkânda sadece bir müşteri vardı. Az önce arabadayken karşıya geçmesini beklediği kızın o tek müşteri olduğunu fark ederek arkası dönük hâldeki gergin duruşunu izledi. Sinan'ın sesini duyduğunda ve ona gösterilen ilgiyi fark ettiğinde durduğu yerde huzursuz bir şekilde kıpırdanmıştı genç kız ama yine de yüzünü dönmemişti.

Derya'nın yaşlarındaki kızların akıllarından ne geçtiğini anlamak pek mümkün olmuyordu. Ya hayran oldukları pop yıldızıymış gibi etrafında dolanıyorlardı Sinan'ın ya da dünyanın etrafında dönen ay gibi hem yaklaşmaya korkuyor hem de hayranlıklarını saklayamadan belli bir mesafeden onu izliyorlardı. Bu aralar genç kızlar arasında, en azından Derya'nın arkadaşları arasında, oldukça popülerdi. Kardeşiyle ne zaman dışarı çıksa ya da onu almaya okuluna gitse ilgi odağı oluveriyordu. Bu da Sinan'ın egosunu tatmin etmesinin yanında komik bulduğu bir durumdu. Çünkü kardeşiyle akran bu çocukların hepsi onun için küçük birer kız çocuğuy-

du. Ancak bu defa fena hâlde yanılıyordu. Çünkü saçma bir börek kavgasına tutuşmak zorunda kaldığı kız, kılık kıyafetinin ve tavrının aksine kesinlikle Derya ile yaşıt değildi. Bunu Sinan yüz yüze gelebilmek için ona dokunduğunda yaşadığı tuhaf elektrik çarpmasının ardından göz göze geldiklerinde anlamıştı.

Gördüğü en parlak mavi gözlere sahipti genç kadın ve güzel de bir burnu vardı. Sinan'ın bakışları farkında olmadan onun dolgun dudaklarında ve minik ağzında yoğunlaştı. Ayrıca titreyen kirpikleri, Sinan'ı incelerken mahcubiyetten pembeleşen teni de gözünden kaçmamıştı. Aslında çok güzel bir kadındı ama sarışındı. Sinan sarışınlardan pek hoşlanmazdı. Esmerleri ve kızılları, sarışınlara tercih ederdi ve hayatı boyunca sarışın bir kız arkadaşı hiç olmamıştı. Üstelik bir börek için bile kavga çıkaran, dik başlı, huysuz bir sarışını çekici bulacak değildi. Bu yüzden kızla tartışırken kendisinde uyandırdığı hisler Sinan'ı epeyce afallattı. Oysa hangi amaçla olursa olsun, herhangi bir kadınla savaşmak hayatının kalanında yapmayı planlamadığı bir aktiviteydi. O, bu tür ilişkiler için artık yorgun bir adamdı. Ayrıca kadınların her fırsatta kadın erkek eşitliğini savunduktan sonra kendilerine pozitif ayrımcılık yapılmasını beklemelerini de anlamıyordu. Konuya börekten girip bambaşka yerlere çekmesine ne demeliydi? O güzel gözlerdeki parlaklığın öfkeden beslendiğini keşfetmek Sinan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Kız teklifsizce Sinan'ın koluna dokunup, kuyruğu dik tutmaya çalışınca bedeninde tuhaf bir karıncalanma hissetti. Herhalde sonunda öfkelenmiş olmalıydı. Bir şeylere öfkelendiği ortadaydı da öfkesi daha çok vücudunun genç kızın basit dokunuşuna verdiği tepkiyeydi. Yeniden mi elektrik çarpmıştı? Güzel gözlü bir sarışın bile olsa hiç kimse Sinan'a terbiye vermeye çalışamazdı.

Sonunda onu kendi kibriyle baş başa bırakarak, dışarı çıkıp sabahın bu saatinde sinirlerini bozan böreği sahibine teslim etti.

***

Mesai öncesi, yengesiyle iş hakkında sohbet ederken içtiği sabah kahvesinin ardından işinin başına dönmek için merdivenleri çıktı ve odasının olduğu kata geldi. Ancak koridorda gördüğü manzara birkaç saniye adım atmadan durduğu yerde dikilmesine neden oldu. Fırında tartıştığı kadının Sinan'ın iş yerinde ne işi vardı? Ona arkası dönüktü ve duvarlardaki koleksiyon afişlerini inceliyordu.

İlk şoku atlattıktan sonra elleri cebinde, biraz da keyiflenmiş bir hâlde ona doğru yürüdü. Kendi çöplüğünde olmanın keyfiydi biraz bu. Ama yaklaşan adımlarının sesi kızın ondan tarafa dönmesini sağlamamıştı. Bu sebeple Sinan da onun arkadan görünüşünü ezberleyecek kadar inceleme fırsatı bulmuş oldu. İyice yaklaştığında alaycı bir üslupla konuştu:

"Kayboldunuz sanırım, size yardımcı olabilir miyim?"

Ancak sözlerine herhangi bir karşılık alamadı ve bu onu sinirlendirdi. Sağır mıydı bu kadın, yoksa küstah mı? Neden hâlâ duruşunu bozmamış ve Sinan'a bakmaya tenezzül etmemişti? "Sizinle konuşmaya çalışıyorum hanımefendi, tenezzül edip yüzüme bakarsanız sevinirim."

İstemese de ona tamamen yaklaşmış, dükkândakinden de fazla yakınına gelmişti kadının ilgisini çekebilmek için. Burnuna şampuan kokusu dolunca yutkundu ve "En azından temiz ve bakımlı," diye geçirdi içinden. Afişin bulunduğu resim çerçevesindeki camdan yansımalarını gördü. Mavi gözleri buluşana dek de sabırla bekledi. Amacına ulaştığında ise genç kız irileşmiş gözleriyle kısa

bir an yansımasına baktı Sinan'ın. Hayal görmediğinden emin olmak için birkaç defa gözlerini kırpıştırdı. Derken aniden ondan tarafa döndü. Aynı anda çantası mı, yoksa saçları mı sebep oldu Sinan karar veremedi ama arkasındaki resim o çarpınca, sallanarak duvara tutturulduğu çividen kurtulup gürültüyle yere düştü ve her yer cam kırıklarıyla doldu. Sinan da kadının kulaklarındaki pembe kulaklıkları fark etti.

Kimdi bu kadın böyle? Mahcubiyetle bakışlarını yerde meydana getirdiği zararla Sinan'ın yüzü arasında gezdirmişti. Aslında sevimli bir yanı da vardı, ayrıca gerçekten güzel kokuyordu. Konuşmadan onun gözlerine bakmaya devam etti Sinan. Korktuğunu, paniğe kapıldığını hissedebiliyordu ama nedense onu rahatlatacak bir şeyler söylemek içinden gelmedi. Elindeki dosyada ne vardı, özgeçmişi mi? Yardımcı olmak için bakışlarını eline çevirdi ve kaşlarıyla dosyayı işaret etti. Kadın da bu sayede konuşabildi:

"Ben sanırım yanlış geldim. Çok özür dilerim, lütfen verdiğim zarar için yani..."

"Nereye gitmeye çalıştığınızı öğrenebilir miyim?"

"Faruk Bey'in odasına gidecektim, görüşmemiz vardı ama katları karıştırdım sanırım. Zaten kendisini de göremedim."

Sinan'ın babasının bu kızla ne işi olabilirdi ki? İşe alımlarla hiçbir zaman ilgilenen kişi Faruk Bey olmamıştı. Sinan onu daha önce buralarda ya da babasının yanında görmediğinden emindi.

"Göremediniz çünkü Faruk Bey henüz gelmedi. Ama doğru yerdesiniz."

"Peki siz?"

"Bu biraz karışık bir soru, fabrika içindeki konumumu mu sorguluyorsunuz yoksa Faruk Bey'le olan ilgimi mi?"

Genç kadının aklını almış olmak Sinan için eğlenceliydi. Bu yüzden bilerek onun kafasını karıştırmaya devam etti. Gerçi Sinan'ın vücudundaki o tuhaf karıncalanma da her an biraz daha artıyordu sanki.

"Bakın, ben Faruk Bey'le ya da en azından oğluyla konuşmak zorundayım. Bugün benim ilk iş günüm, tabii işe kabul edilirsem."

Öz geçmişini ondan alarak ismini okudu Sinan: Zeynep Yıldırım. Sinan'ın annesiyle adaştı. Yirmi beş yaşındaydı ama henüz üniversiteyi bitirmemişti, mezun olduğu lise dışında öz geçmişinde etkileyici bir şey yoktu. Buraya nasıl gelmişti?

"Sizi dinliyorum Zeynep Hanım, isterseniz odama geçelim. Ben birilerini çağırır, burayı temizlemelerini söylerim."

Sanki yeni temizlik görevlisi kendisi olacakmış gibi endişeyle hâlâ yerdeki camlara bakıyordu Zeynep, bu yüzden Sinan bu açıklamayı yapması gerekiyormuş gibi hissetmişti.

"Siz bu markanın modellerinden biri değilsiniz, değil mi?"

Zeynep mahcup bir şekilde yere bakarak konuştuğu için başta doğru duyduğundan emin olamadı Sinan. Sonra kızın aniden, cılız bir sesle dile getirdiği tespit gülümsemesine neden oldu. Manken olduğunu mu sanmıştı gerçekten? Öyle olsaydı muhtemelen bu şekilde burada dolaşması epeyce saçma olurdu. Tabii burada odaklanması gereken nokta galiba Zeynep'in gözünde bir mankenin standartlarında olmasıydı.

"Üzüldünüz sanırım ama manken değilim Zeynep Hanım."

"Sahip olduğunuz öz güvene bakacak olursak sıradan bir çalışan da değilsiniz. Ben sadece belki bir toplantı için

buraya gelmiş, yetkililerle görüşecek bir model olduğunuzu sanmıştım. İlk karşılaşmamızda, fırında da size yapılan muameleyi düşününce... Yanılmışım."

"Bizim için her çalışanımız özeldir. Sıradan çalışan diye bir şey yoktur burada yani."

Hâlâ yere bakıyordu Zeynep ve Sinan bu durumda artık gülmemek için kendisiyle mücadele ediyordu.

"Kimliğinizi ifşa edip bu işkenceyi sonlandırsanız mı acaba beyefendi?"

"Konuşmak istediğiniz kişinin yani Faruk Bey'in büyük oğlu benim. Adım Sinan Erbaş."

Tahmininde yanılmamış olmanın hayal kırıklığıyla Sinan'ın yüzüne baktı Zeynep ve tokalaşmak için uzattığı elini tuttu. Gözleri bu defa utançtan biriken yaşlar sebebiyle parlaklaşmıştı. Elleri buz gibiydi, aniden kendisini ona gerçekten yardım etmek isterken buldu Sinan. Daha iyi hissetmesini sağlamak için ne yapabileceğini düşündü istemsizce.

"Memnun oldum Sinan Bey. O zaman kısmet değilmiş, diyelim. Daha fazla vaktinizi almayayım ben. Size iyi günler."

"Ne? Niye?"

Patronunun Sinan olacağını öğrendiği için işten mi vazgeçiyordu Zeynep? Bu biraz fazla olmamış mıydı? Elini geri çekmek istedi Zeynep ama onu bırakmadı Sinan. Ne kadar bozulmuş olsa da bunu çaktırmamaya çalışarak sesine tatlı bir şakacılık kattı:

"Ne dediğinizin farkında mısınız? Alay mı ediyorsunuz yoksa benimle? Patronunuz ben olacağım diye işten mi vazgeçeceksiniz? Babamın sizi hayatıma renk gelsin diye buraya çağırdığını düşünmeye başladım. Doğrusu bu kadar kötü bir mizah anlayışını ben bile ondan beklemezdim."

"Yanlış anladınız, sabahki tartışmadan sonra siz beni asistanınız olarak işe almazsınız zaten diye boşuna meşgul etmek istemedim.."

"Burcu'nun yerine seni mi aldılar? Benim sekreterim, kişisel asistanım olarak çalışacaksın yani, öyle mi?"

Yüzünde bu yeni bilginin beraberinde getirdiği bir gülümseme oluştu Sinan'ın ve sonunda Zeynep'in elini bıraktı. Ancak genç kız yeniden gitmeye yeltenirse diye, ona yeniden dokunabileceği kadar aralarındaki mesafeyi kısa tutmaya dikkat etti. Aslında Sinan'ın yerine bu kararara vardığı için Zeynep'e kızmalıydı. Basit bir inatlaşma yüzünden birilerinin ekmeği ile oynayabileceğinin düşünülmesi hoş değildi. Yine de öfkelenmek yerine Zeynep'in yanak içlerini endişeyle kemirişini izlemeyi tercih etti. Genç kız hâlâ kovulacağı anı bekliyordu.

"Koridoru sevdiniz galiba Zeynep Hanım ama benim bir odam ve sizin için ayrılmış bir masam var. Şanslısınız ki koridordan fazla uzaklaşmayacaksınız. Şimdi odama gelirseniz size işinizi anlatabilirim. Siz de sohbete babamı nereden tanıdığınızdan bahsetmekle başlayabilirsiniz."

Ajan

Zeynep

Sinan Bey'in gözlerinin içine bakınca heyecandan elimin, ayağımın titrediğini henüz keşfetmiş bulunuyordum. Üstelik tek keşfim bu değildi. Kendisinin patronum olduğu bilgisini de sindirmeye çalışıyordum bir taraftan. Beni işe alacaktı madem, neden bu kadar çok üstüme gelmişti ki bu adam? Kendisiyle karşılaşalı henüz dakikalar olmuştu ama şimdiden üstümde hatırı sayılır bir baskı hissetmeye başlamıştım. Film boyunca güveninizi kazanıp, kendisine hayran bıraktıktan sonra sizi öldürmeye çalışan katil karakterlere benziyordu sanki biraz. Yakışıklı seri katiller gibiydi resmen.

Odasına doğru geçmem için bana yol verirken ben de kafamda hayatımın kalanı için asla yapılmayacaklar listesi oluşturmakla meşgul olmuştum. Örneğin: Ne kadar heyecanlı olursam olayım, sakinleşmek için iş görüşmesinden önce patronumu beklerken kulaklıkları takarak müzik dinlememeliydim. Bana seslendiğini duymayıp o kadar yakınıma geldiğini nasıl fark edememiştim? Bir de panikten cam çerçeve indirmiştim.

O yerine geçti, ben de oturmam için işaret ettiği masa-

nın diğer tarafındaki koltuğa tüm tedirginliğimle yerleştim ve onu dinlemeye başladım.

"Evet, Süreyya Zeynep Yıldırım... Karşımda oturma öykünüzü anlatacak mısınız?"

Tam adımı ondan duymak bir an midemin düğümlenmesine neden oldu. Boğazımı temizlemek için hafifçe öksürerek konuşmaya çalıştım. "Ben babanızın eski bir arkadaşının kızıyım. Dün tesadüfen karşılaştık ve ben işimden yeni ayrılmıştım. Üniversitede tekstille ilgili bir bölümde okuduğumu öğrenince iş teklifinde bulundu bana. Şimdi de buradayım."

"Amerikan Koleji'ni bitirmişsiniz. İyi derecede İngilizceniz, orta derecede İtalyancanız var ama bundan önce garsonluk yapıyordunuz, öyle mi?"

Sanki tüm işverenler üniversite diploması ve tecrübe istemiyormuş gibi deneyimsizliğime mi şaşırıyordu yani? "Şartlar öyle gerektirdi, diyelim."

"Daha önce hiç karşılaşmış mıydık Zeynep Hanım?"

Aniden gelen soru kaşlarımı çatarak Sinan Bey'in yüzüne bakmama neden oldu. Kendisini daha önce görseydim unutabilir miydim? Hiç sanmıyordum. Kafamda geriye doğru giderek çocukluğuma kadar indim. Faruk Amca'nın oğluyla tanıştığımı hiç hatırlamıyordum.

"Belki çocukluğumda birkaç davet ya da düğünde karşılaşmışızdır diyeceğim de o zamanlar çok ufaktım. Görmüş olsanız bile beni hatırlamanız çok zor. Babanızla da yıllardır hiç görüşmedik."

Hafif bir baş işaretiyle itiraz ederek arkasına yaslandı. "Öyle bir şey değil bu. Neyse, kime benzettiğimi ya da nerede görmüş olabileceğimi de hatırlayamadım zaten. Sadece simanızın tanıdık geldiğini söyleyeyim, en iyisi boş verelim."

Mavi gözleri benimkilere doğrudan bakarken midem-

deki düğüm yuvarlandıkça büyüyen bir kartopu gibi hacmini arttırdı. O da sonunda beni gözlerinin esaretinden kurtararak masasının üstündeki telefona yöneldi. "Ne içersiniz?"

"Teşekkürler, ben su alayım." Çünkü tükürük bezlerim beni boykot ediyor gibiydi şu an, dilim damağım kurumuştu. Sinan Bey de cevabım üzerine gülümseyerek telefonun diğer ucuna isteğini bildirdi.

"Bize bir bardak su ve bol sütlü bir cappucino lütfen." Masanın üstünde parmaklarıyla ritim tutarak telefonu kapattıktan sonra, dikkatini yeniden üstüme yöneltti. "Hangi isminizi kullanıyorsunuz? Süreyya mı, yoksa Zeynep mi?"

"Zeynep, Süreyya babaannemin adı."

"Tamam, Zeynep Hanım, az önce de duyduğunuz gibi ben cappucinomu bol sütlü içerim. Her yemekten sonra sade ve bol köpüklü Türk kahvemin masamda olmasını isterim. Buna kahvaltı da dâhil. Kahve yapmayı biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette ben..." Yıllardır garsonluk yapıyorum diyecektim ama cümlemin bitmesini beklemeden konuşmaya devam etti:

"Güzel çünkü kahve benim için önemli, gerekli kafeini almadan çalışamam ve kahvemi asistanımdan isterim. Telefonlarıma bakmak, imzalamam gereken belgeleri düzenlemek ve arşivlemek sizin göreviniz. Ayrıca e-postalarımı sürekli kontrol etmekten hoşlanmıyorum. Bu yoğunlukta gözümden kaçan şeyler olabiliyor. Bu yüzden e-postalarımı düzenli olarak okuyup önemli olanları bana aktarmak da sizin sorumluluğunuzda. Titiz bir adamım, masamın üzerinde toz görmeye katlanamam. Temizlik görevlisi işini iyi yapmazsa bu sizin sorununuz olur. Çalışma saatleriniz sabah sekizle akşam

altı arasında. Öğlen on ikiden bire kadar öğle yemeği için izinlisiniz. Çalışanlarımızın faydalanması için fabrikanın yemekhanesi de var. Ama bir iş yemeğine katılmam gerekirse gerekli restorandan randevu alıp müşteriyle görüşmemin kusursuz geçmesi için gerekli bilgileri yazılı olarak bana teslim etmeli, sorduğum her sorunun yanıtını bilmelisiniz. Duruma göre dışarıda yenecek iş yemeklerinde bana eşlik etmenizi de isteyebilirim. Yani çalışma saatleriniz değişken olabilir."

Hiç tecrübem yokken tüm bu sorumluluğun altından nasıl kalkacaktım ben? Mesele sadece telefonlara bakıp kahve yapmak ya da odasını temizlemek olsaydı sorun olmazdı ama hangi e-postanın diğerinden önemli olduğunu ya da işi bilmeden belgeleri düzenlemeyi nereden bilecektim? Bunları ona yüksek sesle sormaya çekinerek yutkundum. Hem müşteri hakkında nasıl bir araştırma yapacaktım da görüşmelerden önce bilgi toplayıp yazılı olarak teslim edecektim? İçeriği ne olacaktı o bilgilerin? Ben nasıl kıvıracaktım bu işi?

"Başka bir sorunuz var mı Zeynep Hanım? Bu arada iki aylık bir deneme süremiz var. Bunun ardından birbirimizden karşılıklı olarak memnun kalırsak maaşınıza gerekli zam yapılacak. Çalışanlarımız için servisimiz de tahmin edersiniz ki var. Fotokopi makinesini ve yazıcıları kullanmayı biliyor musunuz?"

Kafamda deneme süresinin ardından alacağım zamlı maaşı hesaplamaya çalıştım ve o paraya bu denli ihtiyaç duyuyorken fotokopi makinesinin nasıl üretildiğini bile öğrenebileceğimi düşündüm. Yine de belki birilerini bana bir şeyler öğretmesi için yönlendirir umuduyla başımı iki yana salladım. Bu sırada orta yaşlı bir kadın da elinde benim suyum ve Sinan Bey'in kahvesi eşliğinde içeri girdi. İkramlarımız bırakıldıktan sonra suyumdan

birkaç yudum aldım ve yeni patronum ayağa kalkarak ellerini yeniden ceplerine soktu.

"Suyunuzu içtiyseniz ben makinelerin kullanımını ve masanızı göstereyim. Malum tekstil firmasıyız, burada herkes biraz telaşlıdır. Zamana karşı çalışıyoruz."

Makinelerin çalışma şeklini öyle hızlı anlattı ki videoya çekip yavaşlatarak izleme isteğiyle doldum. Ama yapacak bir şey yoktu. Daha sonra odasının kapısından çıkarak gelirken yanından geçtiğimiz masayı gösterdi.

"Gördüğünüz gibi odama sizin önünüzden geçmeden kimsenin girmesi mümkün değil. Benim odama girmek isteyen önce sizi görmek zorunda. Yani münasebetsiz bir misafirle uğraşırsam sizin başınız ağrır."

Gelen telefonları kendisine nasıl bağlayacağımı da kapasitemin çok üstünde bir hızla anlattıktan sonra bana dönerek gülümsedi. "Anladığınız üzere işiniz gayet basit, birlikte iyi anlaşacağımızı ve uyum içinde çalışacağımızı umuyorum. Anlaştık, değil mi? Yeni işiniz hayırlı olsun, diyelim o zaman."

Tokalaşmak için uzattığı elini tuttuğum an yeniden elimi elektrik çarpınca kaşları ilgiyle kalktı Sinan Bey'in. Sanki benim de aynı şeyi hissedip hissetmediğimi anlamaya çalışır gibi baktı yüzüme. Ben de bu yüzden bir açıklama yapmak zorunda hissettim. "Teşekkür ederim, ben biraz heyecanlıyım da o yüzden oldu sanırım yani..."

Neden elektrik çarptığını açıklamaya çalışırken daha fazla saçmalamamak adına cümlemin ortasında susmayı tercih ettim. Patronum da yüzüne profesyonel gülümsemesini yeniden yerleştirerek elini geri çekti ve konuşmaya devam etti:

"Heyecanlanacak bir şey yok, hepimiz insanız. Elbette hata yapabilir ya da anlamadığınız bir şey olursa sorabilirsiniz. İşinize alışana kadar ben de elimden geldiğince

size yardımcı olmaya çalışırım. Siz şimdilik masanızın arkasındaki dolapta bulunan dosyaları inceleyip içeriklerini anlamaya çalışın. Bir de telefonlara bakmaya alışın. Gerisi zamanla hallolur."

Duvardan duvara, yerden tavana kadar uzanan devasa dolaba sıkıntıyla baktım. Kim bilir içi nasıl bir arşivdi? Sinan Bey beni tek başıma bırakıp odasına geçtiğinde köşede bulunan askılığa çantamı ve montumu asıp sekreter, günümüzdeki adıyla asistan, koltuğuma oturdum. Aynı anda da telefon çaldı ve titreyen ellerimle, umduğumdan ürkek çıkan sesimle açtım:

"Bana Sinan Bey'i bağlayabilir misin Burcu?" Telefonun diğer ucunda fazlasıyla heyecanlı ve enerjik bir kadın sesi vardı. Ama ben kim olduğunu bilmiyordum ne yazık ki. Burcu Hanım'ın yerine işe başladığımı kısaca açıklayıp Bahar Hanım'la görüştüğümü öğrendikten sonra kendisini Sinan Bey'e bağlamadan önce bir şekilde onu bekletip patronuma arayanın Bahar Hanım olduğu haberini vermeyi başardım. İki adım ötemde çalışırken, neden seslenip söyleyemiyordum ki bunu ben bu adama? Şimdiden stres olmuştum. Bahar Hanım'ın sabah Sinan Bey'in yanında gördüğüm kadın yani eşi olduğunu ise bir daha aradığında bekletmeden bağlamam gerektiğiyle ilgili bilgilendirildiğimde tahmin ettim. Arkamdaki dolabı açmaya korkarken patronumun bu değişik havasından, etrafına yaydığı enerjiden etkilenmemek için de kendime çözüm aramaya çalıştım. Sonuçta televizyonda gördüğüm oyuncular, dünyaca ünlü film yıldızları da çok yakışıklıydı, etkileyici adamlardı ama onları ekranın karşısında görünce dizlerimin bağı çözülmüyordu ve sersemlemiyordum. Patronumun da onlardan biri olduğunu düşünüp görünüşüne masumca hayranlık besleyebilirdim bence. Neticede onlar için "Allah sahibine

bağışlasın," deyip kanalı değiştirebiliyorsam Sinan Bey'i gördüğümde de soğukkanlılığımı korumalı ve başımı ondan öte tarafa çevirebilmeliydim.

Kararımın beraberinde getirdiği öz güvenle sipariş dosyalarından bu yıla ait olanlarından birini elime alıp incelemeye başladım. Ama aniden odama giren bir kadın irkilerek başımı kaldırmama neden oldu. Bu neydi böyle? Bu fabrikada çalışmak için güzellik yarışmasından derece mi almış olmak gerekiyordu? Kadının bir yetmişin üzerindeki boyuna mı yoksa kuaförden çıkma, siyah, uzun, dalgalı saçlarına mı daha çok imrenmem gerektiğine karar veremeden güzel yüzüne baktım. Biçimli kalçaları, benimkilerin iki katı gibi duran göğüsleri, incecik beli... Kendi bedenimle istemsizce, kısa süreli bir kıyaslama yaparak ve kafamda kadını galip ilan ederek incelememi sonunda bitirdim. Ardından beynimin, kadının söylediklerini idrak etmesine izin verdim.

"Sinan içeride mi? Sen Burcu'nun yerine başladın herhalde, hayırlı olsun."

"Evet, ama bir saniye..."

Dingo'nun ahırı değildi ki burası, önüne gelen girerse ben nasıl işimi yapardım? Sinan Bey yüksek sesli itirazım üzerine odasından çıktı ve esmer güzeli kadın koşarak kendini patronumun kollarına attı. Üstüne bir de benim varlığımı unutarak ya da yok sayarak dudaklarından yüzümün kızarmasına sebep olacak bir öpücük çaldı. Sinan Bey kollarından tutup onu kendisinden uzaklaştırmasaydı daha da neler yapardı, bilemiyorum.

"Ne yapıyorsun Begüm, asistanımın yanında hem de iş yerimin ortasında?"

Dişlerinin arasından mümkün olduğunca kısık bir sesle sormuştu bu soruyu ama ben yine de duydum. Begüm Hanım ise kıkırdayarak bu defa yanağından öptü

Sinan Bey'i ve sinir bozucu bir şekilde kendisini savundu: "Sevgilime sürpriz yapmak için yanına geldim ve onu ne kadar çok özlediğimi göstermek için de öptüm, suç mu?"

"Daha dün akşam yanındaydım. Ne özlemesi bu?"

"Ama..."

"Neyse geç içeri, orada konuşalım. Zeynep Hanım, içeriye kimseyi almayın lütfen. Biri gelirse arayın, haberim olsun."

Arkalarından öylece bakakaldım ve yıllardır rahatsız olan midemin yeni işimin stresinden mi, yoksa patronumun iğrenç özel hayatı sebebiyle mi bulandığını bilemeden çantamdan çıkardığım mide ilacımı içtim. Evli barklı adam utanmıyor muydu hamile karısını aldatmaya? Hem de ortalık yerde, üstelik kendi iş yerinde! Babaannem olsaydı şimdi burada "Dükkânın bereketi kalmaz böyle," derdi. Zavallı karısı, kocasının burnunun dibinde onu aldattığını bilse nasıl kahrolurdu kim bilir? O kadar güzel kadına bu yapılır mıydı? Adam Cangilliğe de yeni bir boyut kazandırmıştı. Neden hep en iğrendiğim insan tiplemelerinin yanında çalışmak zorunda kalıyordum ki ben? Sapık herif, bir de içeriye kimsenin girmesini istememişti artık odada ne yapacaklarsa... Sinirden yanaklarımın içini ısırarak odanın kapısına ters ters baktım. Bu sırada içeriye bir başkası girip masama doğru ilerlemiş ama farkına varamamışım. Faruk Amca çekingen bir şekilde öksürdüğünde ancak ondan tarafa dönüp varlığını fark edebildim.

"Müsait miydiniz kızım?"

"Elbette Faruk Amca yani Faruk Bey, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Zeynep. Hayırlı olsun, hemen çalışmaya başlamışsın. Girişini yaptılar mı?"

"Teşekkür ederim, sayenizde. Öğle arasında insan

kaynaklarının yanına gidip sözleşmemi imzalayacağım. Evraklarımı zaten öz geçmişimle beraber getirmiştim, onlar teslim edildi."

"İyi bakalım, Allah utandırmasın, içine sindirsin. Sinan odasında mı?"

"Evet... Hayır!"

Şimdi doğru olan neydi? Benim en zor anımda imdadıma yetişen bu iyi adama yalan söylemek ve oğlunun karıştırdığı haltları saklamak mı, yoksa gerçeği söyleyip evladının mahvolmak üzere olan hayatına müdahale etmesini sağlamak mı? Faruk Amca'yı torunundan ayrı, Bahar Hanım'ı da kucağında bebeğiyle mahkeme salonunda hayal edince içim kötü oldu. Karısına yakalanacağına babasına yakalanırsa belki aklı başına gelir Sinan Bey'in diye düşündüm.

"Kızım, iyi misin?"

"Sinan Bey odasında ama özel bir misafiri var ve kimseyi kabul etmememi söyledi."

"Kimmiş o özel misafir?"

Kaşları çatıldı yaşlı kurdun, demek ki o da oğlundan şüpheleniyordu. Belki de bu ilk vukuatı değildi.

"Güzel genç bir hanım. Begüm Hanım sanırım, Sinan Bey'in kız arkadaşı yanlış hatırlamıyorsam."

Çok mu abartmıştım? Gerçi karısına sadık kalamayan, uçkuruna sahip çıkamayan bir adama bence merhametli bile davranmıştım. Dua etsin metresi demediğime!

"Zeynep sen bir aşağı in, insan kaynakları kalan evrak işlerini halletsin senin kızım."

Hafiften içim sızlasa da Faruk Bey'in sözünü ikiletmeden aşağı indim. Gönderilmemden anladığım kadarıyla yukarıda kıyamet kopacaktı. Galiba daha ilk günden patronuma ihanet etmiştim ama uzun vadede düşünülecek olursa bence çok büyük bir iyilik yapmıştım. Kovulur

muydum ki? Bu endişeler eşliğinde aşağı inerek insan kaynaklarıyla görüşüp işlerimi hallettim. Yukarı çıkarken de erken dönmemiş olmak için lavaboya uğradım. Sonunda beni bekleyenle yüzleşmek için odama girdiğimde Faruk Amca sinirli şekilde dışarı çıkıyordu. Öyle ki yüzüme bile bakmamıştı giderken. Arkasından hemen masamdaki telefon çaldı. O panikle telsizi tutmaya çalışırken elimden düşürdüm ve yere eğilip almaya çalışacakken Sinan Bey'in öfkeli sesi odasından yanıma kadar duyuldu:

"Derhâl odama gelin Zeynep Hanım!"

Birbirimize neden seslenerek iletişime geçmediğimizi de aynı anda anlamış oldum. Kapısının önünde derin bir nefes alarak içeri girmek için kapıyı tıklattım.

"Gel!"

O ses tonuyla çağırdıktan sonra odaya girmek yerine insanın arkasına bakmadan kaçası geliyordu Ama mecburdum.

"Buyurun Sinan Bey."

Beni olduğum yere çivileyen mavi gözleri öfkeden yanıyordu sanki. Misafiri de yoktu odada, demek ki çıkan rezaletten sonra o da kaçmıştı.

"Sizinle daha bir saat önce ne konuştuk biz Zeynep Hanım? Size verilen gayet basit bir işi bile yerine getiremiyorsanız nasıl birlikte çalışacağız? Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu. Siz babam için değil, benim için çalışıyorsunuz. Benim çalışanımsınız."

"Sinan Bey ben..." Hangi dâhiyane açıklamayı yapmak için ağzımı açmıştım acaba?

"Asla tahammül edemeyeceğim şeylerden biri; ikiyüzlü insanlardır, tabii bir de ekmek yediği kapıya ihanet edenler. Patronunuzun kim olduğunu ayırt edemiyorsanız lütfen daha fazla vaktimi almadan buradan gidin,

hatta koşup babama yetişin ki sizin için kendi yanında başka bir pozisyon ayarlasın. Ama zaten 'Babanızın ajanı olarak o sizi kontrol edebilsin, diye burada çalışmaya başladım,' diyorsanız o ayrı. Bu durumda konuşmamın başına dönüp sizi üzülerek işten çıkarmam gerekir. Davranışınızı ilk günün acemiliğine verip unutmak istiyorum. İş görüşmenizi benden önce babamla yaptığınız için kafanız karıştı sanırım."

Aslında azarlanmaya alışkın olmam gerekirdi. Eski patronum her yeni güne beni azarlamadan başlamazdı sonuçta ama bu adam beni ajanlıkla, ikiyüzlü bir hain olmakla suçlamıştı. Kendimi herhalde hiç bu kadar yerin dibine geçmiş hissetmemiştim.

"Özür dilerim Sinan Bey, gelen kişi babanız olunca paniğe kapıldım. Kötü bir niyetim yoktu. Bir daha olmayacağından da emin olabilirsiniz."

Gözlerim doldu, boğazımda bir yumru oluştu. Çünkü sözlerinde haklılık payı vardı ve ben ona karşı kendimi savunamamıştım bile, bunun yerine aciz bir şekilde yalan söylemiştim. Eğer çıkmam için hafif bir baş hareketiyle bana izin vermeseydi onun yanında gözyaşlarıma boğulabilirdim. Bana ne oluyordu ki insanların özel hayatından? İşimi yapıp önüme bakmayı ne zaman öğrenecektim? Sözleri düşündükçe canımı daha da yaktı, haklılığı her saniye biraz daha ezdi beni. Koridoru hızlı adımlarla geçerek lavaboya sığındım. Tuvalet kabinlerinden birine girip, klozetin üstüne oturarak gözyaşlarımı serbest bıraktım. Rezil olmuştum, nasıl buradan çıkıp yeniden yüzüne bakacaktım? Babasına ispiyonculuk yapmak için onun yanında çalışmaya başladığımı sanmıştı. Ajan ya da hain değildim ki ben. İkiyüzlü hiç değildim.

Sonunda ağlamakla bir yere varamayacağımı kabullenip saklandığım yerden çıktım ve yüzümü yıkamak için

lavabonun yanına gittim. Aynadaki yansımam da tahmin edildiği üzere korkunçtu. Çok sert bir adamdı yeni patronum, nasıl dayanacaktım ona? Musluğu açarken rahatlamak için kendi kendime içimden söylenmeye başladım.

Benim bu işe ihtiyacım olmasaydı o lafları yedirirdim de... Kader utansın ki köpek gibi muhtacım. Hayır, sen utanmadan metresini çalıştığın yere getiriyorsun da senin pisliğini neden ben örtüyorum? Hovardalık yaparken bana mı güvendin? Nasıl iş bu ya? Madem sonuçlarını kaldıramıyorsun rahat duracaksın! Babana gücün yetmedi tabii ama beni mazlum buldun. Hırsını çıkardın resmen. Erkek değil misiniz, hepiniz aynısınız!

Birden yan taraftaki tuvalet kabininden çıkan kadınla göz göze gelince yeniden ağlama isteğiyle doldum ama bu defa ağlayamayacak derecede rezil olmuştum. Çünkü Bahar Hanım ilgiyle, ağladığımın farkında olduğunu belli eden bir yüz ifadesiyle aynadaki yansımama bakıyordu.

"Sen iyi misin? Neden ağlıyorsun?" Endişeli gözleri, sesi Sinan Bey'e bir kere daha içimden küfretmeme neden oldu. Hadi aldatıyorsun da böyle bir kadını nasıl aldatıyorsun vicdansız!

"Yok bir şey, iyiyim ben. Kusura bakmayın."

Gülümseyerek koluma dokundu Bahar Hanım ve beni kendinden tarafa çevirerek konuştu: "Ağladığın için benden niye özür diliyorsun? Kendini bu kadar üzdüğün için kendinden dilemelisin. Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Gözyaşlarımı saklamaya çalışarak hızla yüzümü kuruladım ve savunmaya geçtim. "Gerçekten iyiyim. Sadece sinirlerim bozuldu."

"Peki, sinirlerini kim bozdu? Hangi departmanda çalışıyorsun sen? Yönetim katında olduğuna göre üretim-

den değilsin. Mühendis misin?" Başımı hayır anlamında iki yana sallayarak kafamı da bir yerlere gömmek istedim. O da tahmin yürütmeye devam etti: "Bilişimcisin desem oradaki kadronun tamamı erkek. Daha önce hiç görmedim ben seni. Yoksa Sinan Bey'in yanında bugün başlayan kız mısın? Hani telefonda konuşmuştuk."

Beni ağlatan adamın Sinan Bey olduğunu anlarsa işin ucu kocası tarafından aldatıldığını öğrenmesine kadar gider miydi? İlk günden içine düştüğüm aile krizine bakın ya! Asıl şimdi azarlanmayı hak etmiştim. Bu stresli ortamda çalışmaya devam edersem yemin ederim üç ayda saçlarım beyazlardı. Bu yüzden daha fazla sıvamamak adına sessiz kalmayı tercih ettim Bahar Hanım'ın karşısında.

"Sinan abi mi sinirlerini bozdu bu kadar ilk günden yani? Gerçi iş hayatında olur böyle şeyler. O da biraz sert, aksi bir yöneticidir. Ama çalışanlarına karşı adildir, saygılıdır da. Sana denk geldi herhalde huysuz hali. Ben birbirinizi tanıdıkça birbirinizle anlaşacağınızdan eminim. Sinirlendiği zaman söylediklerine aldırmamayı da zamanla öğrenirsin."

Ne demişti o, ağabey demişti, değil mi? "Abi mi? Siz Sinan Bey'in neyi oluyorsunuz?"

"Yengesiyim. Yani erkek kardeşinin karısıyım. Onu çok iyi tanıyan biri olarak söylüyorum, seni isteyerek kırmamıştır. Çok fazla mı iş yükledi gelir gelmez?"

Boş yere mi ispiyonculuk yapmıştım ben şimdi? "Sinan Bey evli değil mi yani?"

"Son bir saat içinde gizlice evlenmediyse bekâr olduğundan eminim."

Her şeyi yanlış anlamıştım. Bekâr bir adamın kız arkadaşıyla görüşmesinden daha doğal ne olabilirdi? Onu babasına ispiyonlayarak belki de âşıkların uygunsuz bir

vaziyette yakalanmasına neden olmuştum. Bir babanın geliniyle bu şekilde tanışmasına vesile olarak bir felakete imza atmış bile olabilirdim.

"Ben geri zekâlıyım."

Halime gülerek topuzu bozulmuş saçlarımı kıstırgaçlı tokasından kurtardı Bahar Hanım ve aynadaki dağılmış yansımamı işaret edip konuştu: "Bence kendini toplayıp işinin başına dön, yoksa bu defa daha sert azarlanırsın. Bu arada adın ne senin?"

"Zeynep ben, çok memnun oldum Bahar Hanım. İlginiz için de çok teşekkür ederim."

"Rica ederim Zeyno, öyle ilk zorlukta tuvalete kaçıp ağlamakla olmaz. Toparlan bakalım."

Haklıydı kadın, tuvaletlere saklanıp ağlamak hiç benlik bir hareket değildi. Neydi öyle çocuk gibi? Daha ne görmüştüm de niçin ağlıyordum? Havlu atacak halim yoktu herhalde. Gelir gelmez kötü bir başlangıç yapmış olabilirdim ama böyle devam etmeyecektim. Patronum da bugün söylediği lafları yiyecekti ve ben gelmiş geçmiş en iyi asistan olarak bu fabrikada nam salacaktım.

Sarı Zeyna

Sinan bilgisayarına boş bakışlarından birini daha gönderirken yarım saattir aynı maili yanıtlamaya çalıştığını fark etti. Üç gündür babasıyla konuşmuyordu ve bu durumun suçlusu olduğu için Begüm'le de görüşmüyordu. Selim'le Bahar da olmasa tamamen yalnız kalacaktı. Bugünlerde onlar dışında herhangi biriyle iletişim kurabildiği pek söylenemezdi. Birkaç metre ötesinde, onları ayıran duvarın ardındaki Zeynep de içinde bulunduğu durumun bir diğer sorumlusuydu. Babasının, Sinan'ın hayatı hakkında daha fazla fikir sahibi olabilmek için yanına asistan adı altında bir ajan yerleştirmesini nasıl hazmedebilirdi? Bu yaştan sonra özel hayatında aldığı kararlar için ailesine hesap vermesini nasıl bekleyebiliyorlardı? İş yerindeki odasını basmak ne demekti? Begüm'le iş yerinde ne yaptığını düşünerek destursuz içeriye girebilmişti babası? Sinirle kahvesinin kalanını tek seferde içti ve ağzı yanınca yüzünü buruşturarak homurdandı.

Faruk Bey her şeyi o asistan kız yüzünden yanlış anlamıştı. Oysa Sinan'ın Begüm'ü odasına kabul etmesinin

tek sebebi iş yerine gerçekleştirdiği bu yersiz ziyaret ve çalışanlarının önünde yaptığı şov yüzünden genç kadını azarlamaktı. Gerçi tam tersi bir durum olsa dahi bu sadece Sinan'ı ilgilendirirdi. Yıllardır bu aile için çalışan, hayatını ebeveynlerinin istediği şekilde devam ettiren kendisi değilmiş gibi ergen yaştaki sorumsuz bir çocuk gibi muamele görerek azarlanmak kanına dokunuyordu. Yıllar önce Elisa'yı hamile bırakarak hayatını altüst edecek bir hata yaptı ve onunla evlenmek zorunda kaldı diye ömrü boyunca yargılanacak mıydı? Bu hatanın bedelini yeterince ödemişti zaten.

Oturduğu yerden kalkıp odanın içinde elleri ceplerinde bir hâlde zihnini boşaltmak için volta atmaya başladı ve içinde bulunduğu duruma okkalı bir küfür savurdu. Peki, dışarıdaki ajanla ne yapacaktı? İlk gün yaşanan gerginlikten sonra istifa etmesini beklemişti Zeynep'in ama asistanı küçük, inatçı bir savaşçıydı. Onu bezdirmek için uğraşmıştı Sinan, babasının emriyle işe alınmış birini kovamayacağı için seçeneğinin Zeynep'in istifa etmesini sağlamak olduğunu düşünmüştü fakat inatla, bıkmadan, usanmadan çalışıyordu. Bu işe gerçekten ihtiyacı mı vardı, yoksa inadından mı gitmiyordu? Bu sabah kahvesini tam üç kez geri yollamıştı Sinan, dün masasının üzerinde gördüğü tozlar yüzünden azarlamıştı Zeynep'i ve üretime yollayarak tüm günü bantlar arasında stajyerlerle birlikte geçirmesini söylemişti. O kız etrafındayken huzursuz hissediyordu. Bunun sebebi muhtemelen her hareketinin babasına yetiştirilecek olmasıydı. Bir de kahvesini masasına bırakırken bile yanlışlıkla koluna dokunduğunda çarpan elektrik vardı. Görmezden gelemeyeceği kadar sinirlerini bozuyordu. Bu sebeple ofis telefonunu sinirle eline aldı ve asabiyetinin kaynağını bir sonraki işkencesi için odasına çağırdı.

Çocuksu kıyafetleri, omuzlarına değen sarı saçları, Sinan'a bakarken iyice kısılan çekik mavi gözleri... Böyle ufak tefek bir kız sadece varlığıyla nasıl bu kadar rahatsız edici olabiliyordu? Belki de sessizliğinden bile hissettiği meydan okumaydı onu bu kadar geren. Sahi bu korkunç giyim tarzıyla nasıl tasarımcı olmayı hayal edebiliyordu Zeynep? Birilerinden moda dersi alsa hiç fena olmazdı. Kapıdan içeri önce ürkek bir ceylan gibi başını uzatıp, sonra hemen toparlanarak kendinden emin adımlarla karşısına dikilen kızı baştan ayağa incelerken düşünmüştü tüm bunları Sinan. Konuşmadan Zeynep'i incelediğini fark edince de kaşlarını çatarak masasına yaslandı.

"Sağ taraftaki dolabın altında birikmiş kâğıtlar var. Onları alıp arşivdeki dosyalara model ismi ve numaralarına göre yerleştirmenizi istiyorum. Tabii dosyaların içindeki uygun klasörlere yerleştireceksiniz. Bazıları kumaş kartelası, bazıları ölçü tablosu, irsaliye... Siz uygun şekilde dağıtırsınız. Bir sorunuz olursa bana gelin, ben yardımcı olmaya çalışırım."

Başını sessizce sallayan Zeynep'in görevinin basit olduğunu sanıp rahatlamasını, ardından dolaptaki yüzlerce sayfalık kâğıt tepesiyle yüzleşmesini ve her kâğıdın başka bir modele ait olduğunu keşfedip dehşete kapılmasını büyük bir soğukkanlılıkla izledi. Bir tepki bekleyerek Zeynep'le göz göze gelene dek kıpırdamadı. Zeynep ise bakışlarından okunan nefretin aksine yüzünde soğuk bir gülümsemeyle ve kucakladığı kâğıtlarla birlikte sessizce odayı terk etti. Bu davranışındaki asalet de Sinan'ın bir kere daha rahatsız hissetmesine neden oldu. Yanında çalışan birini bu kadar kafaya takması iyi değildi. Masanın etrafından dolanıp yeniden yerine oturduğunda bu defa maili yanıtlamak konusunda kararlı bir şekilde baktı ek-

rana. Ancak kapısı tıklatılıp sarışın ajan elinde bir dosya ve kumaş kartelasıyla içeri girdiğinde bu kıza işi öğretirken fabrikayı batırabileceğini düşündü.

"Sinan Bey, ben belgeleri klasörlere yerleştirmek için poşet dosya bulamadım. Öncekiler delgeçle delinerek direkt dosyaya konmuş ama benden ne şekilde düzenlememi istiyorsunuz yani..."

"Sizce? Tıpkı diğerleri gibi yerleştireceksiniz Zeynep Hanım. Bunun tam olarak neresini anlamadınız? Masanızda delgeç yok mu?"

"Dosyaların yarısından çoğu boş, diğerleriyle ilgili elimde pek örnek olmadığı için sorma ihtiyacı duydum. Masama baktım ama görünürde delgeç bulamadım. Belki de yoktur, diye düşündüm. Sonuçta iş başvurumda 'Delgeçsiz çalışamam,' diye şart koşmamıştım."

Küstahtı, lafını esirgemiyordu. Dili fazla uzundu ve fırsatını bulduğu anda Sinan'ın kararlarını sorgulamaya meyilliydi Zeynep. Bu kıza işi nasıl öğretecekti? Üst çekmeceden aldığı delgeçi ayağa kalkarak yanına ilerlediği Zeynep'in avucuna koydu. Aslında bunu onun dili üzerinde denemek gerekirdi ama...

"Başka bir sorunuz var mıydı?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Teşekkürün altında yatan öfkeyi Zeynep'in gözlerinden kolayca okuyabilmişti ve bu onu eğlendirdi. "Rica ederim, kolay gelsin."

***

Öğle yemeğine çıkmamıştı Zeynep, soru sormak için Sinan'ın yanına gelmemişti hatta kahvesini getirmek için iki kez odasına girmeseydi Sinan küçük ajanın kaçıp gittiğini düşünecekti. Çok mu üstüne gidiyordu? İş dünyasının acımasız yüzünü göstermek için fazla mı aceleciydi? Sektörden ve çalışma hayatından soğutma

ihtimali de vardı onu. Belki de istifa etmesini istemek zalimlikti. Birilerinin ekmeğiyle oynuyor olmanın düşüncesi bile Sinan'ın kaldıramayacağı bir şeydi normalde. Faruk Bey'in torpiliyle işe girmiş olsa da Zeynep onun çalışanıydı yani kendisinin sorumluluğundaydı. Hayatı boyunca kimseye karşı kaba ya da zorba bir adam olmamıştı. Şimdi üç gündür tanıdığı birine, üstelik çalışanına, bu şekilde davranması doğru değildi. O, her zaman adaletli ve iyi bir patron olmaya çalışmıştı. Kişisel sebeplerden dolayı Zeynep'e karşı gösterdiği tutum yanlıştı.

Kapıyı açıp Zeynep'in tarafına geçtiğinde önce onu göremedi ve telaşla etrafına baktı. Sonra masasının altında bir tutam sarı saç gözüne çarpınca sessizce yaklaştı. Bu kız gerçekten tam bir savaşçıydı. Yere oturmuş, dosya dağlarından oluşan bir çemberin ortasında hâlâ inatla ona verdiği işi yapmaya çalışıyordu. Bir liste hazırlamıştı ve aradığı modellerin dosyalarını unutmamak için oraya yazmıştı. Bulduklarının üstünü çiziyordu. Dalgalı saçlarını bir kalemle başının üzerinde rastgele toplayıp topuz haline getirmişti. Topuzundan kurtulmuş birkaç tutam saç ise boynunu süslüyordu. Aylardır temizlenmediğini tahmin ettiği dolaptaki dosyalar toz içindeydi. Hâliyle Zeynep de kirlenmişti ama çatık kaşları, inatçı yüz ifadesi ve işine odaklanmış gözleriyle yine de nefes kesiciydi. Sinan aklından geçirdiği düşünceyi fark ederek, içgüdüsel olarak bir adım geriledi. Çalışanını gözetleyen bir sapığa mı dönüşmüştü şimdi de? Bu kız için cümle içinde nefes kesici diye bahsedebildiğine inanamıyordu. Bir kadında hoşlanmadığı tüm özelliklerin vücut bulmuş hâli gibiydi Sarı Zeyna. Evet, bu savaşçı cadı için uygun isim tam olarak buydu. Birbirinden ağır on dosyayı aynı anda kaldırmaya çalıştığını görene dek, orada öylece dikilerek Zeynep'i seyretmeye devam etti. Yapmakta olduğu şeyi

görünce de yardım etmek ya da en azından onu durdurmak için öne doğru hamle yaptı ama dosyalarla birlikte ayağa kalkmaya çalışan kız onun varlığını fark edince kucağındakilerin yarısını gürültüyle yere düşürdü ve diğer yarısını tutmak isterken de kolunu acıttı.

Sinan dosyaları hızla Zeynep'in kucağından alıp masanın üstüne bırakırken, bir taraftan da farkında olmadan kızı azarlamaya başladı.

"Sana iş sağlığı ve güvenliğiyle ilgili de eğitim vermemiz gerekecek anlaşılan. Ofiste bu şekilde yaralanmak büyük başarı, çok acıdı mı?"

Zeynep'in kolunu teklifsizce tutarak dosyanın sebep olduğu kızarıklığın, hafifçe yüzülmüş derinin üstünü ovalamaya başlamıştı.

"İyiyim, bir şey yok." Zeynep biraz sert bir şekilde kolunu geri çekince ne yaptığını idrak ederek Sinan da geri çekildi.

"Buranın hâli ne böyle? Sanki savaş çıkmış gibi."

"Çok fazla dosya var, dağınıklık için özür dilerim."

"Kendi tarafındaki, masandaki dağınıklık seni ilgilendirir. Özür dilemene gerek yok. Çok tozlu her yer, Burcu çalışıyor zannediyorduk ama anlaşılan dağınıklığı dolapların içine saklamaktan başka bir şey yapmıyormuş. Öğle yemeğine çıktığını da görmedim senin. Kaç saattir yorulmadın mı?"

"Çıksaydım yetiştiremeyecektim. Gerçi hâlâ bitiremedim."

"Bitirseydin süper güçlerin olduğunu düşünürdüm. Kendine bu kadar yüklenme, yarın devam edersin."

"Ben şimdi yapabildiğim kadar yapayım da kalırsa sabah devam ederim."

Arkasını dönerek masaya bırakılan dosyalardan üçünü kucağına aldı ve dolabın üst rafına yerleştirmek için

uzandı Zeynep ama boyu yetmeyince sıkıntıyla iç geçirdi. Sinan yardım etmek için elini uzatınca da irkilerek kaşlarını çattı.

"Yardım etmeye çalışıyorum."

Kısa bir bakışma anının ardından gözünün önüne düşen bir tutam saçı elleri dolu olduğu için arkaya atamayan kız üfleyerek çekmeye çalıştı. Dosyaları bırakmamakta kararlıydı, saçını üflerken yüzünün aldığı şekil ise Sinan'ın gülme isteğiyle dolmasına neden oldu. Üfledikçe uzaklaşan buklesi her seferinde yeniden yüzüne düşüyordu Zeynep'in. Birkaç defa tekrarlanan manzarayı keyifle izledikten sonra elini Zeynep'in saçlarına götürüp bukleyi kızın yüzünden uzaklaştırdı. Aslında gerçekten güzel saçları vardı. Gözleri de Sinan'ın hareketi karşısında şaşkınlıkla irileşmişti.

"Te... Teşekkür ederim."

Dosyaları da ondan alıp üst rafa yerleştirdikten sonra ellerindeki tozdan kurtulmak için silkeledi ve derin bir nefes alıp konuştu Sinan: "Bugün seni çok yordum, değil mi?"

"Hayır ben..."

"Yalan da hazzetmediğim şeylerden biridir Zeynep Hanım. Bu kadar yakın çalışacaksak ve benim hayatıma dâhil olup işte geçirdiğim saatleri varlığınızla ele geçirecekseniz size güvenebilmeliyim."

Ele geçirmek mi demişti? Ergen bir delikanlı olduğu günlerde bile bir kızın karşısında bu kadar saçmaladığını hatırlamıyordu. Ne halt etmek için bu kızla sohbet etmeye çalışıyordu ki şimdi?

"Sadece patronuma karşı saygılı olmaya çalışıyordum. İyi bir başlangıç da yapmadık malum."

"Bugünlerde biraz asabiyim. Kötü bir dönemden geçiyorum. Öfkelenmeye meyilliyim." Galiba şimdi de ken-

dince özür dilemeye çalışıyordu Sinan. Doğrusu bu da pek sık yaptığı bir şey değildi.

"Aynı durumdayız demek ki. Sinan Bey, bakın ben gerçekten babanıza... Yani... Aslında haklıydınız. Sizi babanıza bilerek ispiyonladım ve bu çok çirkin bir davranıştı. Özür dilerim."

İtiraf üzerine kaşları ilgiyle kalktı ve konuşmadan önce yutkunma ihtiyacıyla doldu Sinan. Zeynep gerçekten babasının ajanı mıydı yani? Haklı çıkmak hiç bu kadar canını sıkmamıştı. Bir de kendi davranışı için pişman olup üzülmüş, vicdan azabı çekmişti o kadar. "Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Dürüstlüğünüzü mü takdir etmeliyim şu an Zeynep Hanım?"

Sahiden bu Sarı Zeyna ile ne yapacaktı? Yanında çalıştırıp babasına laf taşımasına izin mi vermeliydi?

"Ben her şeyi yanlış anladım. Sizin evli olduğunuzu ve karınızı aldattığınızı sandım. Eşiniz tarafından basılmanızdansa babanıza yakalanırsanız daha az hasarla bu yanlıştan döneceğinizi düşündüm. Şimdi dile getirince kulağa çok saçma geliyor gerçekten. İşinize burnumu sokmamam gerekirdi. Gerçekten ben..."

Duyduklarını sindirmeye çalışırken kafası karıştı Sinan'ın. Evlilik, aldatma, yakalanma... Neyden bahsediyordu Zeynep?

"Ne? Ben evli değilim. Allah korusun, nereden çıktı bu? Boşanalı altı ay oldu. Sana kim evli olduğumu söyledi ki benim?"

Yine yanaklarının içini kemiriyordu, gözlerini kaçırmış ve sanki şimdi farkına varmış gibi kendi ellerindeki tozları silkelemeye başlamıştı Zeynep.

"Siz Bahar Hanım'a börek almak için fırında benimle tartışınca sandım ki hamile eşiniz için alıyorsunuz böreği. Sonra burada da telefonla görüşmek isteyince aynı

yerde çalışıyorsunuz eşinizle diye düşündüm. Gördüklerimi çok yanlış yorumladım."

Sinan da karısını hem de hamile karısını aldatacak adam tipi mi vardı? Gerçi bu işler dış görünüşe bakmıyordu ama karşısındaki kızın onu yengesiyle evli sanmasına ve metresini iş yerine getirip karısını küçük düşürecek, sadık kalamayacak bir adam olduğunu düşünmesine inanamıyordu. Neler kurmuştu kafasında böyle?

"Gerçeği ne zaman öğrendin? Yani Bahar'la evli olmadığımızı ne zaman anladın?"

Gereksiz bir soruydu ama yine de merak etmişti Sinan. Zeynep üç gündür onun evli ve karısını aldatan bir adam olduğunu mu sanıyordu?

"Beni babanızın gidişinin ardından beni odanıza çağırmıştınız. Sonrarasında Bahar Hanım'la tanıştık, o söyledi."

Aralarındaki yanlış anlaşılmanın bu kadar kısa sürede çözülmesine, daha doğrusu Zeynep'in bir ajandan çok hayalperest olmasına sevinerek rahatladı Sinan. Belki biraz burnunu haddi olmayan işlere sokuyordu ama kötü niyetli değildi. Sakardı, sivri dilliydi ve fırsatını bulduğunda asiydi ama hain de değildi. Bu durumda beraber çalışmaya devam edebilirlerdi. Onu kovması ya da istifa etmeye teşvik etmesi gerekmeyecekti.

"Babama hakkımda rapor götürmek için görevlendirilmediğine sevindim. Bu durumda bence kötü başlangıcımızı unutup aramızdaki iş ilişkisini yeniden kurabilir, sarsılan güvenimizi baştan inşa edebiliriz. Gördüğüm kadarıyla çalışmak için heveslisiniz Zeynep Hanım. Ayrıca şaşırtıcı derecede iyi kahve yapıyorsunuz. Benim için şimdilik bu vasıflar yeterli."

Zeynep'i gözünde büyütüp sinir olmak, onun hakkında düşünmek yerine normal bir iş ilişkisi kurarsa hem

daha profesyonel bir tutum sergilemiş hem de kendisini boşuna strese sokmamış olacaktı Sinan. Denemeye değerdi. Bir de şu aralarındaki elektrik sorununa çözüm bulursa iş hayatı normale dönebilirdi

Nazi Subayı

Zeynep

Yeni işimin üçüncü gününün sabahına kahve makinesinin başında sakinleşmek için nefes egzersizleri yaparak başlamıştım. Alt tarafı bir kahve içecekti, üç defa geri yollamak da ne demekti? Saçlarını yine geriye taramıştı, onu epeyce yakışıklı gösteren takım elbisesinin içindeydi ve patron koltuğuna kurulmuştu. Gerekli maddi imkânlara ulaştığım gün ben de kendi işimi kuracağım, diye kendi kendime söz vermiştim onu bu hâlde görünce. Yoksa emir altında çalışırken patron katili olma ihtimalim çok yüksekti. Biri bana dünyanın en kötü patronlarıyla çalışmam için kara büyü yapmıştı muhtemelen. Bilmeden ekmek kırıntısına mı basmıştım, bir aile büyüğüme saygısızlık yapıp bedduasını mı almıştım acaba da inatla kendime sorunlu patronlar buluyordum?

Üstümde uyguladığı işkenceler sebebiyle Nazi Subayı adını verdiğim Sinan Bey'in kahvesinden gizlice bir yudum alarak tam olarak neyini beğenmediğini anlamaya çalışmıştım. Bence gayet lezzetliydi. Demek ki sadece bana kötülük olsun diye böyle davranıyordu. Bu yüzden tadına baktığım kahveyi kasten değiştirmeyerek kendisine teslim

etmiştim. İçimden de "İnşallah mikrop bulaştırmışımdır," diye geçirmiştim haklı olarak. Zaten üstümde bir kırıklık vardı bugün, belki grip olurdu da birkaç gün yatağa düşüp beni rahat bırakırdı. Sonraki bir saati ise kendimi bir sonraki zorlu görevime hazırlayarak geçirmiştim. Kim bilir yine hangi şeytanlığı, işkenceyi düşünüyordu benim için? Acaba benden sabun yapmaya ya da gaz odalarına hapsetmeye kalkar mıydı? Hitler'le aynı dönemde yaşasaydı eminim onun sağ kolu olur, İkinci Dünya Savaşı'nın seyrini değiştirirdi. Zaten görünüşü de Almanlara benziyordu. Sayesinde sarışınlara karşı düşmanca duygular beslemeye başlamıştım. Hoş, hâlâ Kıvanç Tatlıtuğ, Chris Hemsworth, Ryan Gosling, Brad Pitt ve Leonardo Dicaprio hayranıydım. Sonuçta biri kötü çıktı diye yıllardır sevdiğim adamlardan vazgeçecek değildim.

Sonraki görevim belli olduğunda sadece "Allah tüm çalışanları, egolarını beslemek için onlardan beslenen patronlardan korusun!" diye dua edebilmiştim. En sonunda tamamen dağılmış hâlde yere çöküp dosyalarla boğuştuğum sırada ise Sinan Bey beni tamamen şaşırtan bir şey yaparak yanıma gelmişti. Üstelik bunu bana eziyet etmek için değil; yardım etmek, barış çubuğu uzatmak için yapmıştı. Gerçi ben başta temkinli davranarak bu iyi niyetin, insancıl tavırların altından bir saldırı çıkmasını beklemiştim. Ancak o tam tersi bir hâlde yakın, ilgili hatta anlayışlı bir tutum sergilemişti.

Peki, bana ne oluyordu da bu adamdan gelen ani yakınlık nabzımın böyle hızlanmasına neden oluyordu? Galiba ondan gerçekten etkileniyordum. Ancak buna şaşırmamak gerekiyordu. Nihayetinde doğanın kanunu böyleydi. Güzel olanı görünce herkes kadar aklım karışmıştı. Bazı özellikler insanın kendi çabasıyla kazandığı meziyetler değildi ama yine de bu doğrultuda değerlen-

diriyorduk. Tıpkı onun yakışıklı yüzünün, babadan kalma zenginliğinin beni etkilemesine istemsizce izin vermiş bulunduğum gibi...

Fakat bu defa davranışları da görünüşünü destekler nitelikteydi. Ben de "Demek Nazi Subayı'nın da bir vicdanı varmış," diye düşündüm. Bu defa da ayarı tutturamayıp fazla mı yaklaşmıştı acaba? Hangi patron çalışanının önüne düşen saçı yüzünden çekerdi ki? Bu arada bana yaklaştıkça daha da yakışıklı olmuştu sanki. Full hd görmeye başlamıştı galiba kendisini bu benim miyop gözlerim... Bir de birbirimize her temas ettiğimizde çarpılmasaydık ne iyi olurdu! Bence bunun sebebi de onun negatif enerjisiydi. Tamam, ben de pozitif enerji kaynağı bir sevgi yumağı değildim ama onun kadar huysuz olmadığım da kesindi.

Gerçi dediğim gibi Sinan Bey'le konuşup karşılıklı olarak açıklama yaptığımızda onu değerlendirmek için acele ettiğimi düşündüm. İsteyince pekâlâ beyefendi bir adam olabiliyordu. Ayrıca aramızdaki gerginliğin temelini düşününce hatalı olan taraf bendim. Peki, kısa sohbetimiz sırasında Sinan Bey'in daha önce evlenip ayrılmış olduğunu öğrenmeme ne demeliydi? Yani bu dünyada bir zamanlar onun karısı olmuş bir kadın gerçekten vardı. Neden ayrılmışlardı ki? Adamın her şeyi vardı sonuçta: işi, evi, arabası, saygınlığı... Yakışıklılığı da malumdu. Nasıl bir kocaydı acaba Sinan Bey?

Bana ne oluyordu da bu konuda zihnimi yoruyordum peki? Gelecekteki ya da geçmişteki karısı yerine kendimi koyup empati yapmanın sırası mıydı şimdi? Hoş, bunun herhangi bir sırası da olmamalıydı. Adam benim patronumdu çünkü. Hayali bile yanlış olan şeylerle aklımı meşgul edemezdim.

***

İlk haftam dolduğunda Bahar Hanım'la öğle yemeği ve kahve molası sohbetlerimizi alışkanlık hâline getirdik. Sinan Bey'le de ufak ufak aynı dilden konuşmaya başladık. Gerçi fotokopi makinesi iki kere bozuldu, toplantı öncesi de bir kere yazıcıya kâğıt sıkıştı yani hâlâ aksilikler peşimi bırakmıyordu ama yaptığım işten keyif almaya başlamıştım. Ayrıca elektrik çarpmasından korunmak için Sinan Bey'le mümkün olduğunca birbirimize dokunmuyorduk. Ben işimi elimden geldiğince iyi yaparak, patronum tarafından azarlanmamak için gücümün yettiği her önlemi alıyordum ve o da hatalarıma gülümsemeyi öğrenmişti. Güldüğü zaman o sert mizaçlı görünen adamın içinden öyle başka bir şey çıkıyordu ki... Efkârlandım şimdi. Bu sabah da çalışmaya başlamadan önce Sinan Bey'in sabah kahvesini hazırlarken, Bahar Hanım'ın günlük baskınını gerçekleştirmek için neşeli sesiyle odasına girdiğini görünce onun için de süt ısıttım ve kahveyle beraber tepsiye koyup yanlarına gittim.

"Zeyno, o süt kimin için?"

Tepsiyi görür görmez merakla bu soruyu soran kişi elbette Bahar Hanım olmuştu. Patronuma kahvesini bırakırken gülümseyerek ondan tarafa döndüm.

"Siz kahve içemiyorsunuz diye sizin için süt getirdim. Sever misiniz bilmiyorum ama bebek için faydalı olur, diye düşündüm."

Kocaman gülümseyerek benim vermemi beklemeden tepsiden sütünü aldı.

"Çok teşekkür ederim, kocam dışında da beni düşünen birilerinin olması ne güzel. Düşünceli insanın hâli bir başka oluyor, ben boşuna sevmiyorum seni. İyi insanı gözünden tanırım."

Sinan Bey'e manidar bir şekilde bakarak konuşunca Bahar Hanım, aralarında benim anlamadığım bir mu-

habbet döndüğünü tahmin ettim ve iltifatları için teşekkür edip odadan çıkmak istedim ama Sinan Bey, Bahar Hanım'a dönüp benim adım atmama fırsat bırakmadan cevap verince onu dinleme isteğimi de bastıramadım.

"Nankörsün kızım sen, kim senin için börek savaşı verdi? Zeynep şahit ayrıca tüm ailenin yeğenimi doyurmaktan, beslemekten başka derdi yok. El üstünde tutuyoruz seni, daha ne yapalım?"

"Sürekli hatırlatınca kıymeti kalmıyor yaptıklarının."

Sinan Bey'le Bahar Hanım'ın gerçekten garip bir anlaşma yöntemleri vardı. Onları tanıma fırsatı bulduğum bu kısacık sürede bile bunu rahatça söyleyebilirdim. Ayrıca onları her izlediğimde bir ağabeyin yokluğunu iliklerime kadar hissediyordum. Benim de bana sahip çıkacak, koruyup yükümü paylaşacak bir kardeşim olsaydı acaba hayatım nasıl olurdu, diye düşünmeye başlamama neden oluyorlardı.

Daha fazla oyalanmak istemeyerek odadan çıkmak için izin istemek amacıyla ağzımı açtım ve Sinan Bey'e baktım ama o sırada o, kahvesinden ilk yudumunu almakla meşguldü. İçer içmez yüzü buruşunca endişeyle kaşlarımı çattım. Beğenmemiş miydi kahvemi? Hiç bozuntuya vermeden yüzündeki ifadeyi değiştirdi ve bakışlarını Bahar Hanım'a çevirdi.

"Soğutmadan içsene sütünü yenge, sen koca torpiliyle işe geliyorsun diye rahat olabilirsin ama bazılarımızın çalışması gerek."

"Bana nankör diyene bakın, hamile hâlimle beş dakika boş durmama izin vermiyorsun ya pes sana cidden!"

Baktım burada durdukça durmaya devam edeceğim, sonunda lafa karışabildim. "Sinan Bey başka bir isteğiniz yoksa..." diye cümleme başladım ancak bu defa da sözümü tamamlamama müsaade edilmedi.

"Sen kal Zeynep, öğleden sonra İstanbul'dan gelecek müşterilerle yemeğe çıkacağım. Her zamanki restorandan yer ayırtmak gerek. Halledebilir misin? Bir de sözleşmenin bir nüshasını hazırla sonra önemli maddelerin üstünden birlikte geçelim, sen de öğrenmiş olursun."

"Tamam, o zaman masama gidip..."

Bahar Hanım'ın bakışları patronumla aramda gidip geldikten sonra sütünün kalanını bitirerek ayağa kalktı ve bu defa da o cümlemi bitirmeme izin vermeden konuştu. "Sen kal Zeyno, patronun beni kovma derdine düştü, dırdırımı çekmemek için işe sarılıyor. Çalışın bakalım, size kolay gelsin."

Kaçırdığım yeni bir imada mı bulunmuştu şimdi Bahar Hanım? Konunun benimle ilgisi olmadığını bilmeme rağmen tedirgin hissettim ve çıkmak için Bahar Hanım'ın arkasından kapıya yöneldim ama Sinan Bey yeniden bana engel oldu. "Sen kal, dedim ya Zeynep!"

"Ama söylediklerinizi yapmam için masama gitmem gerek."

"Önce bir gelip şu kahvenin tadına bakar mısın rica etsem?"

"Anlamadım."

Öyle sakin, uysal bir şekilde istemişti ki bunu benden, bir kabahat mi işledim, yoksa çok güzel yaptığım için ödüllendirilecek miyim anlamadan içtiği tarafın tersinden bir yudum aldım ve aynı anda da kahveyi püskürtmemek için büyük bir mücadele verdim.

"Bu ne ya? Çok kötü olmuş bu!"

"İşte, ben beğenmediğimi söyleseydim inadına yapıyorum sanacaktın. Şimdi kendin söyledin. Çok merak ediyorum Zeynep, ne koydun bunun içine?"

Sinan Bey'in gözlerinde bu duruma kızmak yerine eğlendiğini gösteren muzip pırıltılar vardı. Ancak bu beni

rahatlatmaya yetmedi. Ona ne cevap vereceğimi bilemeyerek omuz silktim.

"İnanın bilmiyorum, her zamanki gibi hazırlamıştım ama bu rezil şeyi içmenize sebep olduğum için çok özür dilerim."

"Kahve makinesini de bozduysan bu konuda rekora koşacaksın. Farkındasın, değil mi Zeyno?"

Bana Zeyno mu demişti? Sinan Bey ilk defa bana bu şekilde hitap ediyordu ve ben bunu onun söyleyişi kadar olağan karşılamalı mıyım, bilemedim. Belki de Bahar Hanım yüzünden dili alışmıştı.

"Masumum, diyeceğim ama pek inandırıcı olmayacak galiba." En iyisi bana seslenişindeki samimiyeti her zamanki hâlimizmiş gibi karşılamak, diye düşündüm ve o da sanki bu ona cesaret vermiş gibi gülerek ayağa kalktı. Masasının etrafından dolanarak yanıma geldi.

"Nasılsa sen de içtin kahveden yani ödeştik. Becerebilirsen bir Türk Kahvesi yap da elinden onu içelim bari. Ama bak, ona da yanlışlıkla bir şeyler koyma. Sade içiyorum ben zaten. Biliyorsun, değil mi?"

Acaba Sinan Bey eski karısını istemeye gittiği gün tuzlu kahve içmiş miydi? Of... Bana ne oluyordu yine? Adamın özel hayatı hakkında düşünmeyi gerçekten artık bırakmalıydım.

"Zeyno, hâlâ burada mısın? Yoksa astral seyahate mi çıktın? Kahve diyorum, yüzüme bakıyorsun."

"Hemen getiriyorum Sinan Bey."

Aptal mıydım ben biraz? Sadece yüzüme iki güldü diye ne hâle gelmiştim? Ayran budalası gibi ağzımı açıp onu hülyalı hülyalı seyretmemeliydim gerçekten.

İlk iş günümden bu yana sayısız kez yaptığım gibi yine toparlanarak Sinan Bey'in kahvesini pişirmek için odasından çıktım ama kapının dışında karşılaştığım bir

adam yıldırım gibi yanımdan geçerek içeri girdi. O kadar farkımda değildi ki "Bize birer kahve getirir misin Burcu?" diyerek beni eski asistanla bile karıştırmıştı. Uzun boylu, kumral, yakışıklı ve iyi giyimli bir genç adamdı gelen. Kendisini içeri hızla geçtiğinden pek inceleme fırsatım olmamıştı ama tahmin edildiği gibi profilini yandan görebildiğim kadarıyla çok karizmatikti o da. Zaten Sinan Bey'in odasına girmek için belli standartların üzerinde bir güzelliğe, yakışıklığa sahip olma zorunluluğu vardı; ben artık buna ikna olmuştum. Şu ofisten içeriye bir gün sıradan vatandaş girse dişimi kıracaktım.

Adamın destursuz bir şekilde içeriye daldığını, Sinan Bey'e haber verme fırsatı bulamadığımı fark edince koşturarak ben de içeriye girdim. Tam durumu izah edecektim ki Sinan Bey beni rahatlatan sözleri söyledi: "Rahat ol Zeynep, Selim benim kardeşim. Bahar'ın kocası o, yabancı değil yani."

Oturduğu koltukta başını benden tarafa çevirerek kahverengi gözlerini ilk defa yüzüme diken adamın Sinan Bey'e yüz hatlarının benzediğini ama daha çok Faruk Bey'i andırdığını keşfederek ona gülümsedim. "Hoş geldiniz efendim."

"Hoş buldum. Hayırlı olsun, siz yeni asistansınız sanırım. Bahar bahsetmişti. Memnun oldum Zeynep Hanım."

"Teşekkür ederim Selim Bey, kahvenizi nasıl alırsınız?"

"Sade olsun lütfen."

Karısı gibi Selim Bey de güler yüzlü biriydi. Kafamda ikisini yan yana getirdiğimde çok yakıştıklarını düşündüm. Bazı insanlar kendileri için doğru insanı bulup mutluluğa yelken açacak kadar şanslı olabiliyordu ve ben çok imreniyordum böyle insanlara. Vitrine koyup,

seyretmelik çiftler görünce içim gidiyordu doğrusu. Bazıları da benim gibi vitrinin diğer tarafından onları izleyip kahve servis ediyordu işte. Bu düşünceler eşliğinde kahveleri sahiplerine götürdüm. Servis ederken de iki kardeşin konuşmalarına kulak misafiri oldum.

"Hazırlan, bu akşam hep birlikte bize yemeğe geliyorsunuz. Seni babamlarla barıştıracağız."

"Bahar da sabahtan beri bunu söylemek için kıvranıyordu, değil mi? Gelmiyorum ben Selim, her seferinde alttan alan taraf olmaktan sıkıldım."

Acaba hâlâ benim sebep olduğum kavga yüzünden mi babasıyla arası bozuktu Sinan Bey'in? Vicdan azabıyla doldurdu beni bu düşünce ve gözlerimi Sinan Bey'den tarafa çevirerek bakışlarımla kendisinden özür diledim. O da ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsedi. Ben kahvesini verirken sakin bir sesle, usulca konuştu: "Senlik bir mesele değil Zeynep, için rahat olsun."

Benim yüzümden olsun ya da olmasın, şu an beni düşünüp bana açıklama yapması çok tatlı değil miydi? Değildi, bininci kez de erimemin gereği yoktu. Adam nazik davranmaya çalışıyordu sadece bana ve ben nefsimle girdiğim bu mücadelede delirmek üzereydim. Devletin yakışıklı adamların patron olmasını yasaklayacak bir yasa çıkarması gerekiyordu bence. Bana da yazıktı. İlk gün patronum hakkında kötü sözler söyleyerek çok erken konuşmuştum. Belki de bu yüzden şimdi onun bu cezbedici hallerini seyretmek zorunda kalarak cezalandırılıyordum. Nazi Subayları'nın en büyük silahları cazibeleri miydi acaba? Sahi, Sinan Bey askerdeyken o üniforma kim bilir ne yakışıyordu ona. Ah ah! Şu adamın o halini görmek vardı var ya... Tövbe Allah'ım, çok tövbe. Sen beni ıslah et Rabbim. Âmin.

Ben köle gibi çalışmaya razıydım ama bu adamın

gülümsemesine, yüzüme o maviş gözleriyle bakmasına nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Burada ciddi anlamda bir irade savaşı veriyordum. Daha ne kadar devam edecekti bu hâlim? Haddimi, sınırımı bilip ayağımı denk almak zorundaydım. Bu iş benim son şansımdı; nefsime söz geçiremeyip kendimi küçük düşürmek, rezil olmak gibi bir lüksüm yoktu artık.

Prenses

Havanın uzun zaman sonra çay molası için bahçeye çıkabileceğim kadar ılık olmasını fırsat bilerek, kendimi fabrikadan dışarıya atarak temiz havayı kucakladım. İşe başlayalı henüz iki hafta olmuştu ama takdir edilesi bir gelişme sergilemiştim bence. Kendimi artık buraya yabancı hissetmiyordum. Aksine, şimdiden düzenin bir parçası hâline gelmiş gibiydim. Ayrıca maaşımın yarısını ay sonunu beklemeden çekme imkânı bulmanın mutluluğunu yaşıyordum bugün. Hayatımda güzel şeyler oluyordu. Eski çalıştığım yerden sonra meme röntgencisi olmayan, çalıştırırken biraz yorsa da bana insan muamelesi yapan bir patronum vardı mesela. Ağzını her açtığında bir şeyler öğrenmemi sağlıyordu, kendimi öğretmenine âşık olmuş liseli kız gibi hissediyordum. Uzaktan hissedilen zararsız bir hayranlık ve beraberinde derse gösterilen fazladan ilgi...

Aklım yine patronumla ilgili bir dünya düşünceyle meşgul olmaya başlamışken sabah evden çıkmadan önce çantama atmış olduğum sandviçlerimden birini ısırıp keyifle gülümsedim. Cemre toprağa düşmüştü, fabrikanın bahçesindeki çardak güzelleşmeye başlamıştı. İyi bir

işim vardı ve para kazanıyordum. Sahi, en son ne zaman bu kadar mutlu hissetmiştim ki ben?

"Hayırdır Zeyno? Diş macunu reklamı gibi sırıtıyorsun."

Bahçede Bahar Hanım'ın sesini duyunca gülümseyerek başımı ondan tarafa çevirdim ve oturabilmesi için bankta biraz yana kaydım. "Hava güzel, sevdiğim ve para kazanabildiğim bir işim var. Daha ne olsun?"

Sandviçlerimden onun için hazırlamış olduğumu kendisine uzatınca hevesle alıp teşekkür etti.

"Maaşını aldın mı ki?"

"Avans istedim, eve alınacaklar var ve alışveriş yapmam gerekiyor. Uzun zamandır garson olduğum için böyle bir yerde giyilebilecek pek giysim kalmamış."

Beni dikkatlice süzerek gülümsedi. "Alışveriş dedin ya gönlümü fethettin. O iş bende, bayılırım alışverişe."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Bahar Hanım'ı pek alışveriş merkezlerinde gezerken hayal edememiştim nedense. Hemen sıkılacak biriymiş gibi duruyordu. Ayrıca iş arkadaşı olmuştuk ama patronlarımdan birinin karısıyla alışverişe mi gidecektim yani? İş dünyasında burjuva kuralları geçerli değil miydi?

"İş çıkışı bakacağım işte bir şeyler ben indirim kovalayıp."

Cevabım üzerine tuhaf bir şeyler söylemişim gibi konuşmadan önce güldü yeniden Bahar Hanım.

"Bizim markanın ürünlerini sevmiyorsun herhalde. Kalitemize mi güvenmiyorsun, yoksa tasarımlarımıza mı? Burnunun dibinde outlet mağaza var, niye uzağa gidecekmişsin ki?"

İşe başladığım günden beri mağazaya girip bakmamıştım bile ben param yok diye. Outlet de olsa mağaza, bu markanın kendi çalışanlarına dâhi benim gücümün

yeteceği ucuzlukta ürünler satmadığını düşünüyordum. Hem burada öyle uzun uzun alışveriş yapacak bir vaktimiz olmuyordu ki. Öğle arasındaki kısıtlı yemek süresini mi yoksa on beş dakikalık molaları mı alışverişte kullanacaktım? Hangi konularda tereddüt ettiğimi anlamış olacak ki cevap vermemi beklemeden yeniden konuştu:

"Çalışanlarımıza özel indirimlerimiz var. Piyasa fiyatından satmıyoruz hiçbir şeyi, merak etme. Benim öğleden sonra toplantım var ama o zamana kadar boşum. Sinan'ı arayıp asistanını kaçırdığımı söyleyeyim de şimdi gidelim, bir bakalım hemen."

İtiraz etmeme fırsat vermedi. Ben de gayri ihtiyari "Bu kadar çabuk alışveriş yapmamı gerektirecek kadar kötü mü giyiniyorum?" diye düşündüm. İş saatlerinde acilen alışverişe götürülecek seviyede miydi yani bu durum? Cevabından memnun olmayacağım soruları kendime sormaktan vazgeçsem iyi olacaktı.

Yarım saat sonra soyunma kabininde saten bir gömlek ve midi boy bir etek denerken Bahar Hanım'la giyim zevkimizin ortak noktaları olduğunu keşfetmenin rahatlığına vardım. Aşırılıkları değil, sade bir zarifliği tercih ediyorduk ikimiz de. Zaten ben tüm günü mankenleri kıskandıracak bir yakışıklılığa sahip, ısrarla hakkında uygunsuz şeyler düşünmeye devam ettiğim bir patronla geçirirken "Yok zarif değil de seksi olayım, aman dişi yanımı ortaya çıkarayım," dersem iyice rezillik çıkardı. Sinan Bey aklını çelmeye çalıştığımı düşünürse, muhtemelen tam olarak saklamayı beceremediğim hayranlığımın sınırı aştığına karar verirse utancımdan ölürdüm herhalde ben. Tahmin edildiği üzere yaşamayı bu riski göze alamayacak kadar çok seviyordum.

Kısıtlı bütçemi utana sıkıla dile getirdim Bahar Hanım'a ve bana özel olduğunu düşünmeye başladığım

indirimlerle endişelerimi gidererek benim için kıyafetler seçmeye devam etti. Hem belki indirimler gerçekten de uygulanıyordur diye hem de kıyafetlere içim gittiğinden sorgulamadan itaat ettim. Kabinden çıkıp üstümdeki yeni kıyafetlerle aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde aklım yıllar öncesinin silik anılarıyla doldu.

Babamın prensesi olduğum, fiyat etiketine bakmadan istediğim mağazadan alışveriş yapabildiğim ve harcadığım paraların kıymetini bilmediğim o günler... Aslında hiçbir zaman kontrolsüzce para harcayan bir insan olmamıştım. Bu konuda anneme göre cimri bile sayılırdım geçmişte fakat ihtiyaçlarımı karşılamak için çalışmak zorunda kaldığımda eskiden sahip olduğum nimetlerin değerini çok daha iyi anladım. Biliyordum ki artık hiçbir zaman hangi konuma gelirsem geleyim, rahatça para harcayamayacaktım. Eve götüreceğim ekmeğin parasını hesapladığım günleri unutamayacaktım. İşte aynada gördüğüm şık giyimli genç kadın prenses Zeyno'ya ne kadar benzese de bu yüzden ondan çok farklıydı artık. Henüz yirmi beş yaşındaydım ama görmüş geçirmiş bir kadının yorgun gözlerine sahiptim.

Aklımdakiler gözlerimi doldurunca yutkundum. Herhalde yanımda Bahar Hanım olmasaydı şu an boğazımdaki yumrunun ağırlığıyla kabine dönüp gözyaşlarıma boğulabilirdim ama o beni kanatları altına almıştı iyice. Onun yanında surat asmam bile mümkün değildi.

"Manken gibi kızsın ya çuval giydirsek yakışacak! Biz burada sıskaları sevmeyiz aslında ama hamile kaldığımdan beri anaç duygularıma engel olamıyorum. O yüzden kaynadı herhalde benim kanım sana bu kadar."

Beni melankolik ruh hâlimden kurtaran sözleri sayesinde gülümsedim ve düşüncelerim yön değiştirdi. Gerçekten onu kıskandırmayı başaracak bir kadın var mıydı

ki şu hayatta? Kadının kendisine sırılsıklam âşık, dünya yakışıklısı bir kocası vardı. Kendisi zaten hamileydi, üstüne bir de patroniçeydi. Çok güzel, sıcakkanlı ve alımlı bir kadındı; kocaman da bir aileye sahipti. Allah gencecik yaşında "Yürü ya kulum!" demişti resmen.

"Hayatta sahip olduğum tek şeyin fiziğim olduğunu düşünecek olursak bunu göz ardı edip beni sevmeniz pek zor olmasa gerek Bahar Hanım." Boyum bile uzun değildi ayrıca benim, neyim mankene benziyordu?

"Sen bir kere sarışınsın. Hayata bir sıfır önde başlamışsın. Erkekler sarışın kadınlara bayılır. Mavi gözlüsün, benden üç yaş küçüksün. Yani canım istediğin adamı etkin altına alabilecek güçtesin. En azından kadın dergileri öyle söylüyor." Derken işi dalgaya vuran hâli gittikçe azaldı. Gözlerindeki ifade ciddileşti; anlayışlı, olgun bir gülümseme peyda oldu yüzünde. "Bence kendinin farkına varmalısın. Senin gibi hoş bir kadına bu duruş yakışmıyor. Tek eksiğin var o da öz güven. Sende bazen geçmişimi görüyorum. Ben de kendimde kusur arayıp duruyordum. Eskiden karamsardım ama sonunda aşk denen şeyin birini olduğu gibi sevmek olduğunu keşfettim. Aslında sevginin her çeşidi öyle biraz, insan birini sevince onun güzelliğini görüyor ve iyi yanlarını besliyor. Sevdiklerimiz ve bizi sevenler, bizi parlatıyorlar sanki."

Öz güven eksikliğim hakkında söyledikleri benim de dudaklarıma buruk bir gülümseme yerleştirdi. Ne diyebilirdim ki? Artık kendime o kadar da güvenmediğimin ben de farkındaydım. Ancak yaşadığım hayat da bunu kolaylaştırmıyordu.

"Kusurlarımız ne olacak peki?"

"Kastettiğin şey görünüşe dair bir kusursa sevdiğini insanın gözünde güzelleştiren onun iyi huyu, ahlakı, karakteridir. Dost ya da sevgili fark etmez, tanıdıkça gö-

zünde güzelleşir, kıymetlenir. Ama diyorsan ki karaktere dair kusurlar ne olacak, sana şunu söyleyebilirim: Sevmek insanın huyunu güzelleştiriyor. Daha iyi biri haline getiriyor. Kusurların önce üstü örtülüyor, sonra azalıyor. Büyüyüp gelişiyorsun. Bir sene öncesine kadar epeyce yalnız, asosyal ve kendisiyle pek de iyi geçinemeyen bir kadındım. Kendimi harcamaya bayılırdım. Ama sen kendini sevmezsen, değer vermezsen kim bunu niye sana yapsın ki? Bunu öğrenmem çok zamanımı aldı."

Duyduklarım, hatası ebeveyni tarafından yüzüne karşı söylenen bir çocuk gibi gözlerimi kaçırmama neden oldu. Sahi, ben en son ne zaman kendime değer verip kendim için bir şeyler yapmıştım? Buna hiç fırsatım ya da zamanım olmuş muydu benim?

"Sorumluluklarım önceliklerimi değiştirdi galiba. Belki, gelecekte bir gün yeniden kendim için bir şeyler yapmaya başlayabilirim. Sevme meselesine gelirsek de gönül işleri için zamanım yok ne yazık ki. Bunun dışında annemle babaannem var işte. Biliyor musunuz? Eskiden çok arkadaşım vardı. Babam vefat edince yaşadıklarım bulaşıcıymış gibi kaçıştılar etrafımdan. Belki de fakirlik bulaşır sandılar, bilmiyorum." Söylediğim şeye kendim güldüm ve konuşmaya devam ettim: "Haklıydılar muhakkak onlar da kendilerince. Neticede sürekli etrafına dert salan, eşe dosta ayıracak vakti olmayan, kendini hayat mücadelesine kaptırmış sıkıcı bir insana dönüştüm."

"Hayır, sen yüreği merhametle dolu, çok güçlü, aklı başında bir kadına dönüşmüşsün. Yaşadıkların sana bir günde bin yaş aldırmış. Sevdiklerin için hayallerini ertelemişsin. Ama bu sırada kendini sevmeyi unutmuşsun işte. Olsun, ben seni severken bunu sana hatırlatırım, sen merak etme."

Yalnızlığımı görmesi mi beni farklı gözlerle süzmesi-

ne neden olmuştu Bahar Hanım'ın? Yoksa vicdanına mı dokunmuştum? Neden bu kadar çok konuşmuştum ki yine kendim hakkında? İstemeden kendimi acındırmıştım galiba. Acaba ne kadarını biliyordu hikâyemin?

"Siz..."

"Faruk babama ben sordum seninle yolunun nasıl kesiştiğini, o da babanla olan dostluğundan ve nasıl karşılaştığınızdan bahsetti."

"Sinan Bey de biliyor mu?"

Neden şimdi buna takılmıştım ki ben? Bilse neydi, bilmese neydi? Bahar Hanım da sorum üzerine manidar bir şekilde bana baktı ve yüzünde anlık bir gülümseme yakaladım. Ancak hemen toparlanarak cevap verdi. "Yok, Sinan abi zaten bu aralar küs babama. Konuşmadıkları için senden de konuşmaya fırsatları olduğunu sanmıyorum."

Anlık bir rahatlama hissettim içimde, elbette kimsenin bana acımasını istemiyordum ama Sinan Bey'in acımasını hiç istemiyordum. Bahar Hanım yüzüme sanki aklımdakini okumuş gibi bakınca rahatsız hissederek konuyu değiştirmek için aklıma ilk geleni söyledim. Fakat konuyu ne yazık ki tehlikeli sulardan pek uzaklaştıramadım.

"Sinan Bey biraz inatçı bir adam galiba."

"Küslüğü uzattı, babasıyla barışmıyor diye mi? Aslında ailesine çok düşkündür. Yıllardır onların sözünden çıkmamış, örnek bir evlat olmaya çalışmış. Bizim ailenin yıldız çocuğu odur anlayacağın. Ama eşiyle boşandıktan sonra biraz değişti, hırçınlaştı, galiba hayatının yönetimini ele almaya çalışıyor. Aile ilişkilerinde o kadar çok özveride bulundu ki geçmişte, sanırım artık adım atan taraf olmak istemiyor."

Çok mu âşık olmuştu acaba karısına? Neden boşanmışlardı ki? İnsan Sinan Bey gibi bir kocaya sahipken

boşandıktan sonra nasıl aşk acısından ölmezdi? Çıta bu kadar yükseldikten sonra hayatının kalanını yalnız geçirmek zorunda kalırdı bence.

Elbette bu soruların hiçbirini soramadım Bahar Hanım'a. Meraktan kendimi yedim ve Bahar Hanım'ın elime tutuşturduğu başka bir elbiseyi giymek için kabine döndüm. Tabii işin iç yüzünü bilmiyordum. Belki de Sinan Bey çok kötü bir kocaydı, acaba karısını aldatmış olabilir miydi?

Üstüme tam oturan siyah elbisemin eteğini düzelterek patronumun özel hayatına burnumu sokmamam gerektiğini kendime bininci kez hatırlattım ve manken gibi yürümeye çalışarak Bahar Hanım'ın yanına çıkıp poz verdim. Yetmezmiş gibi gülerek etrafımda döndüm. Pretty Woman filmindeki Julia Roberts gibi hissetmeye başlamıştım iyice yalnız.

Küçük şovuma gülen yeni arkadaşım oturduğu koltukta arkasına yaslanarak sevgiyle yüzüme baktı. Yanında çalışan biriyle vakit geçirip sohbet etmesi bir yana, benimle alışverişe bile çıkmıştı bu dünya tatlısı kadın. Bahar Hanım'ı benim için gönderilmiş bir iyilik perisiymiş gibi hissediyordum artık. Sanki ben külkedisiydim, o da benim peri annemdi. Onunla aynı hizaya gelebilmek için oturduğu koltuğun yanına eğilerek tüm samimiyetimle minnetimi ifade ettim:

"Bahar Hanım, ben gerçekten çok teşekkür ederim. Arkadaşlığınız benim için çok kıymetli, yanımda olduğunuz için teşekkürler."

Sözlerim üzerine hiç beklemediğim bir şey yaparak bana sıkıca sarıldı ve tatlı bir muziplikle konuştu: "Hamileyim ben, hamile, zaten musluklar açılmaya meyilli. O nasıl söz deli? Asıl senin arkadaşlığın benim için kıymetli. Senin o güzel kalbinden öperim. Ayrıca aynı yerde

çalışıyoruz, her gün yüz yüze bakıyoruz. Arkadaş olmayıp ne yapacaktık? Sandığın gibi sevgi kelebeği değilim hem sen kendini sevdirdiğin için senin yanındayım. Yakında bizim kızlarla da tanıştıracağım seni, bayılacaklar sana. Biraz değişik bir arkadaş grubum var ama zamanla alışırsın. Başta ürkütücü görünsek de eğlenceliyizdir."

Dünyayı pembe gözlüklerinin ardından görüyordu bu güzel kalpli kadın, üstelik bana da bulaştırmaya başlamıştı. Aramızdaki mesafeyi korumam mıydı doğru olan, yoksa kendimi patronlarımdan birinin arkadaşı olarak ilan edebilir miydim? Aslında kafamı karıştırması gereken ilişkinin bu olmadığını, asıl patronum olan Sinan Bey'in sesini duyduğumda hatırladım. Ben Bahar Hanım'la olan arkadaşlığımı dert edeceğime kadının kayınbiraderine olan hayranlığıma ket vursaydım bir zahmet. Kalbimin ritmini bozan yürüyüşüyle yanımıza geldi yine adam ya... Ağlayacaktım ama artık ben. Bahar Hanım'la konuştu ancak gözleri benim üzerimdeyken yaptı bu işi. Çünkü ben aval aval sürekli onu izliyordum.

"Sen alışverişi sevmezdin Bahar, bakıyorum da iyice huyun değişti."

"Ben mağazalar arasında koşturup poşet taşımayı ve daracık kabinlerde giyinip soyunmayı sevmiyorum abiciğim."

Şimdi çalışma saatleri içerisinde burada oyalandığım, alışveriş yaptığım için beni azarlamaya mı gelmişti Sinan Bey? İzin aldığını söylemişti Bahar Hanım ama biz de burada haddinden fazla oyalanmıştık. Kesin kızmaya, beni azarlamaya gelmişti haklı olarak.

"Sinan Bey, biz çok oyalandık, bu yüzden muhtemelen bana kızacaksınız. Biliyorum ve haklısınız da. Ben hemen üstümü değiştiriyorum."

Paniğime esprili bir dille cevap verdi patronum: "Saç-

malama Zeynep. Haber verip izin aldınız sonuçta. Ayrıca Bahar'ı oyalama görevini üstlenmişsin, bence şu anda da çalışıyorsun."

Bahar Hanım'a sataşma fırsatını kaçırmamıştı yine her zamanki gibi Sinan Bey ve ciddi ifadesinin ardında gözlerindeki gülümsemeyi gördüm. O gülümsemenin tüm yüzüne yayıldığı özel anlarda ortaya çıkan gamzeleri düştü aklıma. Doğrusu o manzara tek başına kalp krizi nedeniydi. Utanmadan bu güzel çukurların bir kusur olduğunu iddia eden bilim adamlarının neden kansere çare bulamadığını ya da Aids'i tedavi edemediğini sorgulamaya gerek yoktu bence. Onlar güzellikten ne anlıyordu ki hastalıktan ne anlasın?

"Ayıp oluyor ama ya artık. Sanki tüm gün çalışmayıp başına ekşiyormuşum gibi dert yanmaya utanmıyor musun sen benden?"

Bahar Hanım'ın hormonlarının yönetimindeki sitemi karşısında sessizliğimi koruyarak Sinan Bey'in vereceği cevabı bekledim ve Sinan Bey her zamanki gibi beni yanıltmadı.

"Öğleden sonraki toplantıda sunum yapacağım, demiyor muydun sen? Biraz daha oyalanırsan sunum yalan olacak, diye düşünüyorum. Yoksa performansından şikâyet edecek değilim. Yeğenim bir an evvel doğsa da eskisi gibi uğraşabilsem seninle, böyle alınganlık yapınca da tadı çıkmıyor."

Onları dinlemeyi bırakarak, kabine dönüp üstümü değiştirecektim ama gitmeme Bahar Hanım izin vermedi.

"Ben odama dönüp çalışayım o zaman, Sinan'ın bugün pek işi yok. Yerimi devralsın, sana erkek gözüyle fikir versin. Madem enerjisini atamamış, biraz da seninle uğraşsın."

Doğru mu duymuştum? Ben mankenlik yapacaktım

ve patronum da giydiklerim hakkında fikrini mi söyleyecekti? Çok uzamıştı bu alışveriş işi. Adamı utanmadan nasıl esir alabilirdim? İtiraz için ağzımı açamadan bizi baş başa bırakarak dışarı çıktı Bahar Hanım. Kaldım yine maviş gözlerle baş başa, bu kadar yakınımdayken Sinan Bey'i televizyon yıldızı olarak düşünüp ona karşı soğukkanlılığımı nasıl koruyacaktım ki?

"Sinan Bey gerçekten hiç gerek yok. Yani... Ben zaten hemen soyunacağım. Tabii kabinde... Daha doğrusu üstümü değiştireceğim."

Ne olurdu biri beni şu an sustursaydı? Dünya saçmalama rekorunu kırıyordum azimle hem de patronumun karşısında. Herhalde kabinde üstümü değiştirecektim. Sanki söylemesem gözünün önünde çıplak kalıp ortalıkta o hâlde dolaşacağımı mı hayal edecekti adam? Neyini açıklıyorsun uzun uzun kafasız Zeynep!

"Madem alışverişe başlamışsın, yarım bırakmak olmaz Zeynep. Emir büyük yerden geldi. Sonra Bahar'ın dilinden kurtulamam. Seni sevmiş belli, o birini sevdi mi tamamen sahiplenir. Sen giymen için ayırdığı diğer giysileri dene, ben de başka ne bulabileceğime bakayım."

Peki, Sinan Bey sevdiklerine karşı nasıl davranırdı? Sahiplenir miydi onları mesela? Kıskanç ya da korumacı mıydı? Beni bir çalışanı olarak da olsa seviyor muydu? Benim için kıyafet seçecek olmasına inanamıyordum. Bu an gerçekten yaşanıyordu, değil mi?

Titreyen ellerim yüzünden biraz zorlansam da sırayla giyinmeye devam ettim. Giydiklerimi ona gösterirken tüm dikkatiyle beni süzmesi bir yana bazen üstümdekileri düzeltmek için ayağa kalktı ve tadilat görmesi gereken kıyafetler, vücuduma yakışanlar hakkında profesyonel yorumlar yaptı. Zevkinin bu kadar iyi olma nedeni kadınlar hakkındaki deneyimlerine mi, yoksa seçtiği mes-

leğe mi dayanıyordu? Acaba arkadaşım mı olmaya çalışıyordu şu an? Patron çalışan arasındaki çizginin hangi tarafındaydık tam olarak? Zihnimde çalan tehlike çanlarının şiddeti Sinan Bey elini uzatıp saçlarımı topladığım tokayı çıkartarak dalgalar halinde omuzlarıma dökülmelerini sağladığında arttı. Aniden sorduğu soru da sadece afallayışımı arttırdı:

"Saçlarını sürekli toplamaktan sıkılmıyor musun?"

Rüya mı görmüştüm ben, yoksa patronum benim saçlarıma mı dokunmuştu? İyi niyetini yanlış anlamam için tüm gücüyle çalışıyordu bence. Bir adım gerileyerek ona gülümsemeye çalıştım.

"Çalışırken rahat edebilmek için topluyorum."

"Anladım."

Birkaç saniye daha yüzüme bakıp dikkatli incelemesine devam ettikten sonra her zamanki mesafeli tavrına geri döndü.

"Bence burada sana uygun başka bir şey kalmadı. Zaten yeterince alışveriş yaptın. Görevi başarıyla tamamladık gibi duruyor."

Ellerini ceplerine soktu ve o da benden bir adım uzaklaştı. Galiba aramızda bulunması gereken çizgiyi hatırladı.

"Beni çok şaşırttınız, genelde erkekler alışverişten sıkılırlar ve anlamazlar."

"Kendi markamızın ürünleri olduğu için kolay oldu. Fiziğin de sıkıntı yaratmadı, ne giysen yakışıyor yani vücuduna uyuyor."

Bir an evvel yalnız kalıp kendimi tokatlamam gerekiyordu bence benim. Hayran bakışlarımı patronumun üzerinden çekmek zorundaydım acilen. Ama o da ne söylemişti öyle bana? Resmen iltifat etmişti. Bu yüzden cılız bir sesle teşekkür ettim ancak aramızdaki statü fark-

lılığını kendime yine hatırlatarak son kez deneme kabinine döndüm. Sonuçta adam "Şişman değilsin," demişti alt tarafı bana, bunun için heyecanlanmanın ne gereği vardı ki? Bugüne dek giydiklerim göz zevkini artık nasıl bozduysa kendi elleriyle elbise seçmişti bana. Altında başka anlamlar aramanın gereği yoktu yani.

Prenses olduğum günler başka bir hayata aitmişçesine benden uzaktı artık. Belki bugün o hayata sahip olsaydım, babamın arkadaşlarından birinin oğluyla görüşebileceğimi, aramızda bir gönül ilişkisi olabileceğini de düşünebilirdim. Fakat bu şartlar altında benim patronumla aramdaki maddi uçurum bu derece fazlayken utanmıyor muydum ben adamın gözlerinin içine bakıp heyecanlanmaya? "Davul bile dengi dengine!" demişler, düşünmeye cesaret edebildiklerim sadece filmlerde ve masallarda olabilecek şeylerdi. Türk filmi ya da yaz dizisi çevirmiyorduk burada. Bir masalın içinde olmadığımı anlayıp kabullenmem için daha nasıl zorluklar yaşamam gerekiyordu acaba?

Öfke

Sinan

Sanki ellerini ceplerinden çıkarırsa yeniden Zeynep'in saçlarına dokunmaktan kendini alamayacakmış gibi hissederek tamamen geri çekildi Sinan. Bir kadına her rengin yakışabilmesi mümkün müydü? Bu nereye bastığını bilmeyen, savruk kızda başka bir şeyler vardı. Telaşlı sakar görüntüsünün ardında zeki, cesur bir kadın olduğunun farkındaydı artık Sinan. Onunla konuşurken ne zaman ne söyleyeceğini ya da aklından ne geçirdiğini tahmin edemiyordu ve ilginç bir şekilde bu bilinmezliğe çekiliyordu. Gözlerinde onu her an ağlayabilirmiş gibi gösteren hüznün yanında Zeynep gülümsediğinde içi ısınıyordu. Onu ilk gördüğü günden beri içinden bir ses bu küçük savaşçıda görünenden fazlası olduğunu söylüyordu.

Hayatı boyunca birçok güzel kadınla tanışıp birlikte olmuştu. Bu yüzden Zeynep'e duyduğu ilginin sadece dış görünüşüyle ilgili olmadığına inanıyordu. Çok güzel olduğunu inkâr edemezdi ama bunun ötesinde kendine has bir çekiciliği de vardı. Verdiği emirleri yerine getiremediğinde panikleyişi, tüm odayı savaş alanına çevirip

kendisini de dağıtarak inatla çalışması hatta çalışırken ısrarla topladığı saçlarının bozulup boynuna dağılışı... Takdir edilmeye, onaylanmaya duyduğu ihtiyacı saklayamıyordu Zeynep ve Sinan onun gibi bir kadının neden kendisinin beğenisini kazanabilmek için gözlerinin içine baktığını anlayamıyordu. Sadece patronu olduğu için mi hakkındaki düşüncelerine önem veriyordu? Aralarında herkesin kolayca fark edebileceği bir gerilim, çekim vardı. Zeynep'le ne zaman iş dışında sohbet etmeye çalışsa aptal gibi hissediyordu ve bu çocukluğundan beri hissetmediği bir duyguydu. Kadınlarla iletişim kurmakta zorlanan bir adam hiçbir zaman olmamıştı. Gerçi Zeynep'in de ondan pek bir farkı yoktu. Onu her gördüğünde gülümsemesi tüm yüzüne yayılıyordu ve heyecandan elleri titriyordu. Aynı şekilde konuşurken saçmaladığında utanç içinde gözlerini kaçırıyordu. Fakat bunun sebebi patronunun karşısında hata yapma korkusu da olabilirdi. Üstelik babasının, yanında işe soktuğu, ona emanet ederek işi öğretmesini istediği bir kızla arasında iş ilişkisi dışında bir yakınlık olamazdı. Yanında çalıştırdığı kıza göz dikecek bir adam değildi Sinan. Namusuyla para kazanmaya çalışan bir kadına sinsice yaklaşıp aklını çelmeye çalışmak değil miydi bugün yaptığı? Açıkça yanlıştı ve kendi elleriyle silmeye çalıştığı sınırları yeniden belirlemediği sürece bu iş çirkinleşecekti. Sekreterinin saçındaki tokadan ya da nasıl topladığından ona neydi? Ne olursa olsun, bir daha teklifsizce Zeynep'e yaklaşıp dokunmamalıydı.

Daha önce hiç kadın görmemiş gibi ona bakmaya, etrafında dolanmaya son vermeliydi. En azından önümüzdeki birkaç yıl kadınlarla arasına güvenli bir mesafe koymaya kararlıydı. Ciddi bir ilişki istemediğini çok iyi biliyordu. Birkaç haftadır hayatında olmasına rağmen

Zeynep'in öylesine görüşülebilecek, yalnızca takılabileceği bir kız olmadığının da farkındaydı. Zeynep ne düşünüyor olursa olsun, ona doğru atılan her adım Sinan'ın başını ağrıtmaktan öteye gitmezdi. Bir şey yaşamaya başlarlarsa bu hikâyenin sonunda iş kesinlikle ciddiye binerdi. Zeynep'e yaklaşırsa bir daha uzaklaşamayabilirdi. Bu çok bilinmeyenli denklemi çözmek yerine uzak durmak herkes için en iyisiydi. Bu yüzden evine erken dönebilmesi için ona izin verdi ve kendisi de aceleyle fabrikadan çıkıp arabasına bindi. Nereye gidecekti? Canını sıkan bu konu herhangi biriyle konuşabileceği bir şey değildi. Kendi içinde bile hazmedememişken nasıl birilerine anlatabilirdi? Saatin henüz erken olmasını önemsemeden, liseden beri tanıdığı bir arkadaşının restoranına gidip içmeye başladı. Çevresindeki herkes mutluydu, hayatlarını düzene koymuşlardı. İtalya'ya gitmeden önce her anını birlikte geçirdiği arkadaşları ya evlenmişlerdi ya da başka şehirlere taşınmışlardı. Kendi babası ise kazık kadar adam olduğunu göremiyormuş gibi hâlâ Sinan'ın hayatını yönlendirmeye çalışıyordu. Selim zaten tam bir aptal âşıktı. Evlendiğinden beri karısından ayrı geçirdiği her anda ona kavuşabilmek için saatleri sayıyordu. Derya da kendi dünyasında yaşıyordu. Muhtemelen birkaç sene sonra hergelenin biriyle tanışıp Sinan'ı kıskançlıktan delirtecekti ve o şanslı herifle evlenerek kendi yuvasını kuracaktı. Öyle bir ruh hâlindeydi ki kendisini üniversiteyi kazanamamış ve askere gitme vakti gelmiş bir öğrenci, atanamayan öğretmen gibi hissediyordu. Bir amaçsızlığın ortasında hapsolmuş gibiydi. Galiba gittikçe Selim'in Bahar'dan önceki hallerine benzemeye başlamıştı. Acaba o da kendisini hayır işlerine verip kahramanlığa soyunursa iyi hisseder miydi? İç sesi "O âşık olana kadar düzelmiş miydi sanki?" diye cevabı yapıştırınca, kendisiyle

konuşmayı genel olarak neden tercih etmediğini bir kere daha hatırladı. Zaten sohbeti keyif veren bir herif olsaydı şu an yalnız olmazdı. Pekâlâ, biraz sarhoş olmuş olabilirdi çünkü depresif ergenler gibi yalnızlıktan şikâyet etmeye başlamıştı. Üstelik hayatı boyunca kalabalıktan hoşlanmamış biriydi, normal bir günde yalnızlığı birileriyle takılmaya tercih ederdi. Yani şu an içmeye erken başlamış olmanın yan etkileriyle uğraşıyordu.

Arabasını kullanmanın akıllıca olmayacağını düşünerek eve gidebilmek için bir taksi çağırmalarını istedi. Beklerken de üniversiteden sonra bırakmış olmasına rağmen canı sıkkın olduğu anlarda nadiren yaptığı gibi bir sigara yaktı. Bu sırada restorandan çıkan genç bir kadın gülümseyerek yanına geldi ve çakmağını istedi. Uzun boylu, kıvrımlı hatlara sahip, güzel bir kadındı. Beline kadar uzanan bakımlı siyah saçları vardı. Sigarasını yakarak bakışlarını kadının ojeli tırnaklarıyla rujlu dolgun dudakları arasında gezdirdi. Kadın ise dikkatini çekmiş olmanın verdiği gururla gülümsemesini genişletti. Üstündeki kısacık elbiseyle akşam serinliğinde üşümüyor muydu? Bacaklarına baktığında aklına ilk gelen şeyin bu olmasına inanamayarak kendi kendisine güldü. Sinan'ın kafasındaki güzellik tanımına birebir uyuyordu. Bakımlıydı, seksiydi ve şu an için en önemlisi sarışın değildi. O zaman eve gitmek yerine burada kalıp onunla neden vakit geçirmiyordu? Sohbet etmeye çalışıyordu, gözlerinin içine bakarak flört ediyordu kadın. Yakışıklı bir adamdı ve daha önce de birçok kadın herhangi bir çaba göstermesine gerek kalmadan onunla tanışmak için yanına gelmişti fakat bu her gün karşılaştığı bir durum değildi. Belki de asistan sorununu bu şekilde atlatabilirdi. Sonuçta o yetişkin bir erkekti ve Begüm'le ya da başka bir kadınla haftalardır görüşmediği için de Zeynep'ten etkilenmiş olabilirdi.

Kimi kandırıyordu ki? Hatun beş dakikadır yanında saçmalıyordu ve utanmasa kedi gibi sürtünmeye başlayacaktı. Yine de alkol komasına girmediği sürece buna katlanması mümkün değildi. Sarhoşken bile gözüne cazip gelmemişti. Sabah ayıldığında yaşanacak hayal kırıklığının riskine girmeye değmezdi. Gerçekten kısacık elbisesiyle dudaklarını o şekilde büzerek konuştuğunda onu etkileyebileceğine inanıyor muydu? İyi giyimli ve bakımlı olması Sinan'ın gözüne ucuz ve yapay görünmesine engel olamamıştı. Zeynep'le yaptığı küçük iş sohbetlerini, bir işi beceremediğinde onunla uğraşmayı, altından kalkamayacağına inandığı bir görev verdiğinde panikle koşturarak yetiştirmeye çalışmasını izlemeyi karşısında ismini söylemesine rağmen hatırlayamadığı kadınla yatmaya bin kez tercih ederdi. Yoksa otuzundan sonra bu konudaki tercihlerini mi değiştirmişti?

Sonunda gelen taksiye can simidine sarılır gibi bir telaşla binerek, evinin adresini tarif ettiğinde arkasında fazlasıyla şaşkın bir kadın bırakmıştı. Aslında kendisi daha da şaşkındı. Ona ne oluyordu? Belki de cidden yaşlanıyordu.

İki katlı müstakil evinin önünde duran arabadan inerken tek hayali güzel bir banyo yaparak uyumaktı. Sabah işe gittiğinde davranışlarına dikkat edecekti ve yanında çalışanlarla arasındaki mesafeyi koruyacaktı. Astlarıyla arkadaş olan bir yöneticinin başarılı olamayacağını inanıyordu. Arkadaşça yaklaşmak ayrıydı, birlikte alışveriş yapıp flört etmek apayrı.

Verdiği kararları uygulamak konusunda kendisiyle yaptığı etkileyici konuşmaya kapısında bekleyen Begüm'le karşılaşınca ara vermek zorunda kaldı Sinan ve farkında olmadan edepsiz bir küfür homurdandı. Kırk yılda bir ahlaklı olmaya karar vermişti fakat bu defa da

kadınlar niyeti bozmuştu. Yaradan tarafından sınanıyor olmalıydı.

"Sinan!"

Coşkulu bir şekilde ismini dile getiren kadının karşısında yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

"Sen nereden çıktın şimdi Begüm?"

"Telefonlarıma çıkmayınca seni görmek için gelmek zorunda kaldım. Sarhoş musun sen?"

Görüşmek istemediği için telefonlarına çıkmadığını neden anlamak istemiyordu?

"Kadınlar niye cevabını bildikleri soruları sadece dırdır edebilmek için sormaktan zevk alıyorlar?"

Anahtarlarını çıkarıp eşiğe doğru adım atınca dengesini kaybetti ve Begüm düşmemesi için kolunu tutarak omzuna attı. Ardından kolunu beline sarıp anahtarla kapısını açan kadına boş gözlerle baktı Sinan. Neden hâlâ görüşmek istiyordu Begüm Sinan'la?

"Sana o gün söyledim. İş yerime gelmeni istemiyorum, dedim ama sen gelip kız arkadaşım olduğunu tekrardan duyurarak herkese şov yaptın."

"Değil miyim?"

"Oradan bakılınca kız arkadaş istiyormuş gibi mi duruyorum ben? O işin sonu nereye gidiyor, çok iyi biliyorum. Bir daha hiçbir kadın benim parmağıma o halkayı geçirip esir alamayacak. İzin vermeyeceğimi kafana sok artık sen de."

Eve girmişti ve karanlık koridorda ışığı açan Begüm tarafından yürütülüp salondaki kahverengi, deri koltuğa oturtulurken tek başına idare edebilecek kadar kendinde olmasına rağmen neden onu kovmadığını kendine soruyordu. Çünkü kapısına gelen bu kadına yine de saygı duyuyordu. O birlikte olduğu hiçbir kadına kötü davranmak istemezdi, yalan söyleyerek de asla kimseyi

kandırmazdı. Bu yüzden daha açık konuşmak için ağzını açtı fakat yaşanması muhtemel kavga gözünde büyüyünce başka sözler döküldü dudaklarından:

"Prensibini de, işini de, Begümünü de hatta Zeynasını da..."

Küfrünün sonunu getirirken ayakkabılarını çıkarıp salonun ortasına bırakmıştı. Eve ayakkabıyla girdiğini annesi görseydi neler söylerdi kim bilir.

"Sana kahve yapayım en iyisi."

Salonun ışığını yakarken konuşmuştu Begüm ve Sinan gözleri ışıktan rahatsız olunca yüzünü buruşturarak genç kadını tersledi.

"Evcilik oynamaya mı geldin buraya Begüm? Neyin peşindesin sen kızım? Bıraksana beni kendi hâlime... Hayır, ne buluyorsun da bende neyi zorluyorsun?"

"Anlıyorum çok kızgınsın bana ama..."

Begüm'e kızgın mıydı? Niçin kızacaktı ki? Ancak bu saatte gelip banyo ve uyku planlarını bozduğu için kızabilirdi.

"Biz o gün tartıştığımızda ayrılmadık mı seninle? Begüm ben sana kızgın değilim. Bak, daha ne kadar açık konuşabilirim bilmiyorum. Ben bir kız arkadaş istemiyorum. Seninle yaşadığımız şeyden ortaya bir ilişki çıkarmaya çalışmaktan vazgeç artık. Benim gibi heriften sevgili olur mu ya? Çiçek böcek adamı mıyım ben? Git, sana istediğin ilgiyi gösterecek, ne bileyim birlikte yuva kurabileceğin bir adam bul kendine. Ben senin planlar yapabileceğin biri değilim. Yanımda kalırsan sadece bugünü yanında geçirdiğin adam olurum. Hepsi bu."

"Senden romantizm istemiyorum ki bana verebildiğin kadarıyla yetineceğimi söylemeye geldim. Hayatından çıkmaya hazır değilim Sinan."

O kibar bir adam olmak istemedikçe neden hayatın-

daki herkes onu kibar davranmak zorunda bırakıyordu?

"Kalırsan işler boka saracak, biliyorum."

"Babanla kavga ettiğin için böyle yapıyorsun. Benden ayrılmanı o istedi diye ayrılıyorsun."

Duyduğu şey üzerine oturduğu koltukta doğrularak öfkeden yanan mavi gözlerini Begüm'ün kahverengileriyle buluşturdu Sinan. Onun ne tür bir karaktersiz olduğuna inanıyordu? Babasının emir eri miydi de isteklerini yerine getirecekti?

"Gururunu ayaklar altına alıp kendine olan saygını yitirmek istiyorsun yani illa öyle mi Begüm? Seninle sıkılana dek takıldıktan sonra terk etmeme razı mısın? Benimle ne olduğu belirsiz bu şeyi yaşamaya devam mı edeceksin?"

Begüm zamanla Sinan için bundan fazlası olacağına inanıyordu. Aslında Sinan'ın babasıyla karşılaşmasalardı yoluna girmeye başlayan bir ilişkileri vardı Begüm'e göre. Birlikte olduğu adamın ona alışmaya başladığını hissediyordu. Sinan oldukça zengin bir adamdı; aile işinin, bir tekstil fabrikasının başındaydı ve kendi işinin patronuydu. Aynı zamanda gördüğü en yakışıklı, etkileyici ve genç adamlardan biriydi Sinan ve onunla tanışma fırsatını yakaladığı ilk günden beri Sinan'ı kendine bağlamaya çalışıyordu Begüm. Ona hayrandı ve bir gün hayatında kalıcı bir yere sahip olabileceğine inanıyordu. Çünkü ondan daha iyi bir eş bulamayacağını biliyordu. Şimdiden Sinan'ın kız arkadaşı olarak anılmanın beraberinde getirdiği itibarı seviyordu.

"Söyledim ya, bana verebileceğin kadarına razıyım."

Sinan sinirle başını tavana çevirdi. Bir kadınla kuracağı ilişkiye ailesinin karar verdiğini düşünüyordu madem, Begüm Hanım'a aksini ispat etmek gerekiyordu belki de. Onunla bu kadar açık konuştuğu hâlde öz saygısı olma-

yan bir kadını saymak çok zordu. Ayağa kalkarak, beline sarıldığı kadının bedenini kendisininkine yasladı. Öfkeliydi ama öfkesinin kaynağı aslında Begüm değildi. Rujlu dudaklarıyla kendisini öpen kadının yanağına dokunarak kontrolü eline aldı ve öpücüğü derinleştirerek, az önce kalktığı koltuğa oturup kadını da kucağına çekti. Fakat aynı anda kapı çalınca geri çekilerek toparlanmak zorunda kaldı. Misafir ağırlamaya alışkın değildi Sinan, özellikle de bu saatte. Begüm'e salonda kalmasını söyleyip üstünü düzelterek kapıya doğru yürüdü. Açtığındaysa babasını karşısında görmenin şaşkınlığıyla kaşlarını çattı. Gerçekten bu akşam gittikçe ilginçleşiyordu. Tarazlı bir ses tonuyla "Hayırdır baba, bu saatte burada ne yapıyorsun? Birine bir şey mi oldu yoksa?" diye sordu.

Faruk Bey oğlunun dudağında silmesine rağmen kalan ruj izine sakinliğini korumaya çalışarak baktı. Buraya haddini aşan sözleri için özür dilemeye, Sinan'ın en azından eve uğrayıp annesini görmesini rica etmeye gelmişti yani niyeti oğluyla bir orta yol bulmaktı. Ancak şimdi oğlunun ailesiyle küs olmayı umursamadan hanım misafirlerini ağırlamakla meşgul olduğunu keşfetmiş bulunuyordu. Hâliyle kaşlarını öfkeyle çattı.

"Hâlini hatırını sormaya gelmiştim ama görüyorum ki son görüşmemizden beri bir şey değişmemiş. Gayet iyisin."

"Baba..." Dişlerinin arasında öfkeyle dile getirdiği kelimenin devamı gelmeden babası elini kaldırarak Sinan'ı susturdu.

"Sen misafirinle ilgilen oğlum. Yarın ayılıp temizlenince lütfedersen gelip anneni görürsün. İnşallah evimizin yolunu unutmamışsındır. İyi geceler."

Arkasını dönüp giden adamın bahçe kapısına ilerleyişini kısa bir an homurdanarak izledi Sinan. Ailesine

Begüm'le görüşebilmek için karşı geldiğini mi düşünüyordu Faruk Bey? Tek sorun Begüm'dü, öyle mi? Neden yıllardır derdini anlatmayı beceremiyordu? Sinirle çenesini kaşıdı ve içeri dönüp anahtarlarını alarak salonun kapısından Begüm'e seslendi:

"Ben eve dönmeyeceğim, sen kapıyı çekip çıkarsın."

Başka bir açıklamaya gerek duymadan evden çıktı ve koşarak babasının arkasından yetişti.

"Yıllardır sıkılmadın mı beni dinlemeden yargılamaktan baba?"

Oğluna zaten kırgın ve öfkeli olan adam için bu suçlama bardağı taşıran son damla oldu. Binmek üzere olduğu arabasının kapısını çarparak yüzünü Sinan'a döndü.

"Yirmi yaşımdan beri it gibi çalışıyorum ben! Babam bana işi bıraktığında uyduruk bir konfeksiyon atölyesi vardı elimde sadece. Merdiven altı bir işletmeydi. Ben gece gündüz çalışarak annenin, sizin rızkınızı kazandım. Çocuklarım rahat etsin istedim. Hayatım Selim'le seni anlamaya çalışarak geçti. Ben ne yaptıysam sizin için yaptım. Yine de size yaranamadım."

On sekiz yaşında "Ankara'da hukuk okuyacağım," diye çantasını alıp gitmişti Selim evden. Bir kızın peşine takılıp ailesini unutmuştu. Yine de Faruk Bey elini oğlunun üstünden çekmeyerek bir ihtiyacı olur diye Sinan aracılığıyla gizliden para göndermeye, gölgesini üstünden eksik etmemeye çalışmıştı. Askere gideceğini bile neredeyse ailesine haber vermeyecekti Selim. Yıllarca onlara çektiren, hayırsız evlat olan hep küçük oğullarıydı. Askerden geldikten sonra da bu uzun bir süre böyle devam etmişti. Selim gazi olduğu için askerden terhis edilmişti ancak psikolojisi bozulmuştu tüm bunlar olurken. El birliğiyle onu toparlamaya her çalıştıklarında olduğu gibi bu defa da asker arkadaşının emaneti, kız kardeşi in-

tihar etti diye vicdan azabından yine herkesten uzaklaştırmıştı kendisini Selim. Bulduğu her tehlikeye burnunu sokmuştu. Toparlansın diye Faruk Bey de iki oğlunu beraber İtalya'ya, orada kuracakları tasarım ofisinin başına, göndermişti. Kendisi de farkındaydı Sinan'a çok sorumluluk yüklediğinin. Aralarında iki yaş bile yoktu Selim'le Sinan'ın. Ama Sinan'dan o kadar çok aklı başında davranması beklenmişti ki çoğu zaman hepsi bu yaş farkının azlığını unutuyordu. Sinan yıllarca ailenin gurur kaynağı olmuştu. Faruk Bey'in veliahdıydı, göz bebeğiydi. Ondan gelecek bir asiliğe, yanlışa alışkın olmadığından, Sinan Faruk Bey'in güvendiği dağ olduğu için büyük oğlunun herhangi bir hatasına toleransı yoktu adamın. Oğlu iş hayatında ne kadar başarılıysa özel hayatında da o kadar başarısız bir adamdı ve Faruk Bey oğlunun aynı hatalara tekrar sürüklenmek yerine ders çıkarıp düzgün bir aile hayatı kurmasını yürekten istiyordu.

Sinan babası ona bağırıp, kapıyı çarpınca başta çocukluktan kalma bir alışkanlıkla bir adım geriledi. Sonra itirazını göstermek istercesine iki adım yaklaştı.

"O iş senin dediğin gibi olmadı baba. Senin anlamaya çalıştığın evladın Selim'di. Ben de her şeyi sırtlamasını beklediğin, mükemmel olmasını istediğin evladındım. Sen bana ne zaman anlayış gösterdin? Benim kararlarıma ne zaman saygı duyup arkamda durdun? Tek bir gün, 'Sen ne düşünürsün, ne istersin oğlum?' dedin mi bana?"

"İtalyan kızın birini hamile bırakıp koluna taktığında, 'Ben bu kızla evleneceğim,' dediğinde senin arkanda kim durdu Sinan? Ben seni en iyi okullarda okuttum, yurt dışında iş kurup başına geçirttim. Daha ne yapacaktım sana? Yine yanına yakışmayacak sevmediğin bir kadını, sonrasında seni rezil edecek birini hamile bırakıp evlen-

mek zorunda kalma diye uyarmak mı suç oldu şimdi? Aynı hatayı tekrarlayıp başını ikinci kez yakmanı engellemeye çalıştım diye mi küseceksin bana hergele? Kendine 'Adam gibi bir aile kur!' dedim diye düşman kesiliyor bana herifçioğlu!"

Öfkeyle derin bir nefes aldı Sinan. Elisa onun en büyük hatasıydı. Yılları bu hatanın sonuçlarına katlanmakla geçmişti ve hâlâ yüzüne çarpılıyordu.

"Bana 'İtalya'ya gitmek ister misin?' diye hiç sordun mu mesela sen? Benim hayatım buradaydı, burada! 'Oğlum hangi okulda, ne okumak istiyorsun?' dedin mi? Ben senin hayallerini gerçeğe dönüştürecek, omuzlarındaki yükü alacak olan oğlundum. Sanki tek görevim size hayırlı bir evlat olmaktı. Ben hayattan başka bir şey isteyemezdim. Her şeyin en iyisini sen düşünüp istiyordun zaten benim için. Benim bu planlara uymam gerekiyordu sadece. Boşandım, yine aynı şeyi yapıyorsun. Ama artık büyüdüm baba! İstediğimi koluma takarım, istediğim şekilde yaşarım!"

"Hayatında bizim onayımıza fırsat bırakmadan aldığın tek karar senden yıllarını götürdü. Benim lafımdan çıktığın gün başını yaktın lan! Hayatını mahvetmene izin vermedim, seni düzgün yetiştirdim diye teşekkür edeceğin yerde şikâyet mi ediyorsun? Hangi gün konuştun da seni susturdum ben? Madem istemiyordun, söyleseydin!"

Sevdikleri için yaşayan, her zaman doğru olanı yapmaya çalışan bir adam olmaktan yorulmuştu Sinan. Özellikle tek gecelik bir çapkınlık yüzünden hayatından yıllar gittiğinde, ailesinde kimsenin boşanmasına şahit olmamış bir adam olarak kendi evliliği hiçbir zaman unutulmayacak bir başarısızlığa uğradığında, hayatındaki doğruları ve yaşama amacını sorgulamaya başlamıştı. Çevresindekilerin mutluluğunu izlerken mutsuzluğun-

da kaybolmak onu iyice öfkeli bir adam hâline getirmişti. Bazen sanki mutlu olmak için tüm şansını kaybetmiş gibi hissediyordu.

"Beni rahat bırakın artık baba. Hata yaptıysam bedelini de kendim ödedim. Sizi hiçbir işime, derdime bulaştırmadım. Sana hiçbir zaman yük olmadım. Büyük oğlun olmanın tüm gereklerini yerine getirdim."

"Selim bitti, sen başladın oğlum, öyle mi? O da 'İşimi insan gibi yapıyorum, size yük olmuyorum ya özel hayatımdan size ne ?' derdi. Birbirinizden betersiniz. Ne hâlin varsa gör!"

Babası arabasına binip gittiğinde Sinan da garajdaki ikinci arabasına ilerledi ve duraksamadan binip zıt yöne doğru sürmeye başladı. Aslında babasına çok benziyordu. Zaten bu yüzden anlaşamıyorlardı. Direksiyonun başına geçtiğinde tartışmanın da etkisiyle fazlasıyla ayık hissetti. Normal zamanlarda içkiliyken asla araba kullanmazdı ama bugün prensiplerini yok saydığı, üst üste yanlış yaptığı bir gündü.

Onu görünce tüm şaşkınlığıyla bahçenin sürgülü kapısını açan bekçiyi umursamadan fabrikaya girip idari binaya, ofisine, geçti. Zeynep'in masasının önünden geçerken askılığın yanında yere düşmüş şalı gözüne çarpınca durup eğildi ve dikkatle yerden aldı. Kendi odasına geçip koltuğuna oturdu. Ayaklarını çalışma masasına uzatıp şalı elinde tutmaya devam etti. Yapmamak için ne kadar dirense de burnuna götürerek Zeynep'e özgü çiçek kokusunun burnuna dolmasına izin verdi. Ertesi sabah bu hareketi için suçu alkole atabilirdi. Ancak içten içe takıntılı hasta bir adama dönüştüğü gerçeğinin farkındaydı ve bu gerçek yok sayamayacağı kadar rahatsız ediciydi. Bu düşünceler eşliğinde güneşin doğmasına birkaç saat kalana dek odada oturdu ve nihayet sızmayı

başardığında bugün yaşattığı kafa karışıklığı için o Sarı Zeyna'dan nefret ettiğinden de emin oldu

Kum Torbası

Sinan başının yaslı olduğu masada Zeynep'in sesini duyunca doğruldu. Tüm gece burada mı uyumuştu? Gözlerini ovuşturup uykusunu dağıtmaya çalışırken cümlelerini anlamlandırmaya çalıştı.

"İnanmıyorum sana, burada uyuyakaldın değil mi? Çok çalışıyorsun hayatım."

Hayatım mı demişti Zeynep? Üstündeki zarif elbise, topuklu ayakkabıları, bakımlı saçları... Etrafında panik içinde koşturup verdiği işleri yapmaya çalışan o genç kızla karşısındaki nefes kesici kadın arasında dağlar kadar fark vardı. Gerçi eski hâli de Sinan'ın nefesini fazlasıyla kesiyordu ama özellikle onunla böyle tatlı konuşurken, kendinden emin bir şekilde karşısında dikilirken Zeynep bambaşkaydı. Odaya güneş sanki onun gelişiyle doğmuştu.

"Sen iyi misin? İlk kez görüyormuş gibi bakıyorsun resmen yüzüme. Her sabah ilk benim yüzümü görüyorsun; tüm gün işte, akşam da evde beraberiz. Ama istediğinde hâlâ böyle bakıp kalbimi hoplatmayı çok iyi beceriyorsun. Bilerek yapıyorsun, değil mi?"

Zeynep'in neden bahsettiğini bilmiyordu Sinan ama

onun sesindeki uysallık ve neşeye kendisini kaptırmaya hevesli olduğunu fark etti.

"Bana şaka mı yapıyorsun Zeynep?"

"Gerçekten endişelenmeye başlayacağım ama... Zeynom demedin. Zeynam da demedin. Bu resmiyet nereden geliyor Sinan Bey? İş yerindeyiz diye karınız olduğumu unuttuysanız bunu size itinayla hatırlatabilirim."

Zeynep şu an şaka yaptığını sanıyorsa hiç komik değildi. Evet, yüzünde muzip bir gülümseme vardı fakat iddia ettiklerinde ciddi görünüyordu. Odanın kapısını kilitleyip perdeleri kapamasından da belliydi ciddiyeti. Ona doğru yürüyüşündeki endam, gülüşündeki kalbine alev aldıran ifade... Zeyno ateşe yürüdüğünün farkında mıydı şu an? O güzel kokusunu içine çekebileceği kadar yakınına gelip arkasına geçerek omuzlarına masaj yaptı Sinan'ın ve Sinan o an ellerinin de şifalı olduğunu keşfetti. Bu kadının her haline, davranışına hayran olmaktan artık gerçekten vazgeçmesi gerekiyordu. Ancak yapamıyordu işte, tıpkı ellerini üzerinden çekmesini söyleyemediği gibi... Yeterince zor durumda değilmiş gibi masanın kenarına yaslanarak oturdu Zeynep ve ellerini Sinan'ın saçlarının arasından geçirerek düzeltti. İki günlük sakallarının pürüzlendirdiği tenini okşayıp yanağına çok daha fazlasını vadeden bir öpücük bıraktı.

"İradeni mi test ediyorsun sen? Yoksa küs müyüz? Hem ne zamandır küsken sana yaklaştığımda beni geri çeviriyorsun? Yeni huylar mı edinmeye başladı benim huysuz kocam?"

Sol elinin yüzük parmağındaki alyansa ve tek taşa bakılacak olursa bu öyle basit bir şaka değildi. O zaman Sinan hafızasını mı kaybetmişti? Hemen kendi eline baktı ve alyansı görünce biraz da olsa ikna oldu. Normal şartlar altında evlilikten nefret ediyordu ve yeniden evlen-

meye tövbeliydi ama Zeynep'le evli olma fikrinin rahatsız edici bir tarafını da göremiyordu. Böyle güzel, tatlı bir karısı vardı madem, kabullenmesi en mantıklı olan değil miydi? Zaten iradesini yeterince zorlamıştı. Zeynası'nın onun kolları tarafından sarılmak için hazır bekliyormuş gibi duran ince belini kavrayıp genç kadını kucağına çekti ve Zeynep'in zafer kazanmış gibi gülmesine izin verdi. Çünkü asıl zafer kazananın kendisi olduğunu biliyordu. İlk gördüğü andan beri itiraf etmek istemese de tadına bakmanın hayalini kurduğu dolgun dudakları açlıkla öptü. Bu, günlerce yemek yememiş birinin en sevdiği yemekle buluşması ya da çölde susuz kalmış birinin vahaya kavuşması gibiydi. Ancak öyle bir açlıktı ki sanki tadını alamıyordu, kucağındaki bedenin sıcaklığına doyamıyordu. Bu durumun rahatsız ediciliği yetmezmiş gibi aniden kolları boşluğa düştü ve kulağında rahatsız edici bir gürültüyle yerinden sıçradı.

***

Telefonun diğer ucunda her şeyden habersiz Selim küfürlerle açılan telefona ve Sinan'ın sabah huysuzluğuna bir anlam veremeyerek konuştu:

"Dün gece babamla kavga etmişsiniz. Merak ettim de aradım, ev telefonun niye cevap vermiyor? Neredesin sen? Babam da söylemiyor ne olduğunu tam olarak."

"Begüm'ü bende gördü, sonra birbirimize girdik. Başka ne olabilir?"

Oturduğu yerden kalkarak akşam sarhoş kafayla devirdiği saksıya, dağıttığı odaya baktı. Uyumadan önce Zeynep'in şalını başının altına yastık yaparken aklından ne geçiyordu? Tüm gece kızın kokusuyla uyuduktan sonra rüyasında onu görmesinden daha doğal ne olabilirdi? İçinden bir ses "Zeynep'i erotik rüyalarının başrolü yaptıktan sonra suçu şala atarak vicdanını mı rahatlat-

mak istiyorsun?" diye sorunca -ki muhtemelen o ses vicdanının sesiydi- yine küfretti.

"Sen Begüm'le ayrıldığınızı söylememiş miydin?"

"Gerçekten şu an sana hesap verebilecek durumda mıyım, o kafada mıyım sence Selim?"

"Meraklın değilim zaten abi ama ailenin tüm kadınları benim üstüme geliyor senin için endişelendikçe. Onlarla konuşup gereken açıklamayı yap da beni sana hesap sormak zorunda bırakma."

"Alıp başımı gideceğim, yemin ediyorum; önüme gelen hesap soruyor."

Karşı taraftan gelen gülme sesi zaten bozuk olan sinirlerini iyice yerinden oynattı Sinan'ın.

"Abi, onu biz çocukken yaramazlık yapınca annem söylemiyor muydu ya? 'Allah canımı alsın da kurtulun benden,' diye devam et, tam olsun."

"Sen çocukluğunu özlediysen o zamanlar yaptığım gibi alayım seni ayağımın altına, ister misin? Kapat telefonu, daha eve gidip duş alacağım. Bahar'ı da bugün sen bırak işe, ben ancak yetişirim. Ayrıca ondan gelecek bir sorguyu daha kaldıramam."

Telefonda Selim'le uğraşmak rüyanın yan etkilerini biraz da olsa azaltmıştı ama Sinan yine de fazlasıyla sinirliydi. Zeynep'le kendisini o çeşit bir rüyada görmek ne demekti? İyice azıtmıştı. Böyle başlayan bir günden ne çeşit bir hayır bekliyordu ki? Tabii böyle düşünürken o bile gün içinde yaşayacaklarını tahmin edememişti. Evde duşunu alıp tıraş olduktan sonra takım elbisesini giydi ve oyalanmadan fabrikaya gitti ama yol boyunca Zeynep'i gördüğünde rüyanın etkisinden sıyrılmış olmayı dilemekten kendisini alamadı. Asistanı, ona o gözle baktığını ve patronunun uygunsuz rüyalarını süslediğini bilseydi ne yapardı? Asla anlamaması gerekiyordu.

"En azından sadece öpüştük," dedi direksiyonu sıkıca kavrayan parmaklarına bakarak. Sesinde neden hayal kırıklığı vardı?

"Daha ne yapacaktın yanında çalıştırdığın gencecik kıza hayvan herif!"

O kadar da genç değildi aslında Zeynep, yirmi beş yaşında yetişkin bir kadındı. Üstelik en azından rüyasında karısı olduğunu düşünerek öpmüştü onu Sinan. Zeynep'le rüyasında sevişmek istemiş olabilirdi fakat rüyada dahi olsa karısı olduğundan emin olmadan böyle aksiyonlara girmemişti. Sekreter fantezisine meze yapmıyordu ya onu, bu da bir şeydi.

"Ne boktan bir durum lan bu böyle? Düşünmeyeyim, dedikçe içinde kayboluyorum!"

Ne zaman bu kadar kontrolünü kaybetmişti Sinan? Bir an evvel toparlanmazsa kendisini küçük düşürmeye başlayacaktı.

Zeynep

Servisten indikten sonra koşar adımlarla odama giderken, kalbim tam tersi için emir vermiş olsam da deli gibi atmaya başladı. Bu sabah erkenden uyanıp saçlarıma fön çekmiştim, ayağıma da stiletto giymiştim. Babaannemin beni şaşkınlıkla izlemesine neden olacak bir özenle makyaj yapmıştım hatta ve üzerime oldukça şık bir etek giymiştim. İşe başladığımdan beri ilk defa kendimi gerçekten güzel hissediyordum. Bakımlı şık bir iş kadını görünümündeydim bugün. Heyecan bunun neresinde olduğunu soracak olursanız, utanarak patronumun beni gördüğünde vereceği tepki için heyecanlandığımı söylemek zorundayım. Sinan Bey'in beni beğenmesini istiyordum ve bu isteğe bir türlü engel olamıyordum. Onun o sıcacık, mavi gözlerinde benim için oluşmuş bir hayran-

lığın hayali bile nabzımı hızlandırıyordu. Umutsuzca bir hayaldi benimkisi, ayrıca iş ahlakına da uymuyordu, kabul ediyorum. Alışverişten beri kendime defalarca içinde bulunduğum durumu hatırlatıp kızmış olsam da aklım kalbime söz geçirememişti bir türlü. Belki de yıllardır onarılamaz darbeler alan egomun buna ihtiyacı vardı, bilmiyorum. Tek bildiğim, onun tarafından güzel bulunmaya ihtiyacım olduğuydu.

Odama girerek kapının arkasındaki askılığa montumu ve boynuma doladığım atkıyı astım. Önceki gün burada unuttuğumu düşündüğüm şalın yokluğu karşısında da doğal olarak şaşırdım. Yeni işim -daha doğrusu patronum- eşyalarıma sahip çıkmamı engelleyecek kadar aklımı işgal etmeye başlamıştı galiba. Asıl mesele gönlümdeydi gerçi, işgal oraya geçerse durumum iyice kötü olur diye korkuyordum.

Etrafıma göz gezdirip Sinan Bey gelmeden kahvesini pişirmek için kahve makinesinin başına geçtim. Odasının temizliğini kontrol etmem gerekiyordu aslında önce ama dün çıkmadan önce kontrol ettiğim için yapılacaklar listemdeki bu maddeyi bugünlük atlamıştım. Anlamıyordum ki niçin bu kadar düzen takıntısının olduğunu. Hadi düzeni bir noktaya kadar anlardım da yeni geline işkence çektiren kaynana misali masadaki tozlara kadar savaş açma sebebi neydi acaba? Bildiğim kadarıyla odasında ameliyat yapmıyordu. Niye sterilize bir ortama ihtiyacı vardı çalışmak için o zaman? Kesinlikle kendince takıntıları olan bir adamdı, birçoğunu prensip olarak adlandırıyordu ama bildiğiniz takıntıydı işte. Allah bir yerden verince diğer kullarına adaletsizlik olmasın diye başka yerden kısıyordu herhalde, sonuçta hem çok yakışıklıydı hem de zekiydi. Bir de üstüne yetmezmiş gibi zengindi. İstediği zaman komik olabildiğini de inkâr ede-

mezdim. Fakat genel olarak huysuz ve takıntılıydı. Ciddi hâli de hiç çekilmiyordu. Ama bir gülüşü vardı ki... Sırf o gülsün de seyredeyim diye soytarı olasım geliyordu.

Ben kendimi her gün biraz daha patronumun çekimine kaptırırken onunla nasıl çalışmaya devam edecektim peki? Üstelik sevgilisi de vardı, ileride bir gün elbette evlenecekti. Daha ne kadar baygın gözlerle gizlice onu izleyip iç geçirmeye devam edecektim? İşimi seviyordum. Çok çalışıyordum ve eve gidince yatağımın yolunu bazen sürünerek buluyordum ama yine de seviyordum. Daha da ilginci beni bu kadar yoran adama karşı içimde herhangi bir kötü duygu barındıramıyordum. Her şeyden öte saygı duyuyorum ona. Anlayacağınız, binmiştim bir alamete gidiyordum kıyamete.

***

Aklımdakilerin dalgınlığıyla kendi kendime şarkı mırıldanırken parkelerdeki ayak sesleri yüzümde heyecanlı bir gülümsemeyle arkamı dönüp Sinan Bey'le karşılaşmama neden oldu. Ben bu adamı bakımsız göremeyecek miydim? Takım elbisesi içinde jilet gibiydi maşallah. Tıraş olmuştu her zamanki gibi ve mis gibi parfüm kokuyordu. Gördüğüm en güzel mavi gözler onunkilerdi sanırım. Yine ciddi bakıyordu ama etrafına, üstelik çatık kaşlıydı. Yine de daha bir gün önce benimle vakit geçiren, bana o şekilde yakın davranabilmiş bir adam ne kadar sert olabilir ki, diye düşündüm. Babasının ajanı olduğumu sandığında bile bana üç gün eziyet etmeye el vermişti sadece onun vicdanı.

"Günaydın Sinan Bey, hoş geldiniz."

Gözlerini baştan ayağa üzerimde gezdirdi. Âdemelmasının hareketini görebileceğim belirginlikte yutkundu ve tek kaşını kaldırıp sanki beni gördüğü için

memnun olmamış gibi bakışlarını başka yöne çevirdi. Ceketinin kol ağızlarını karizmatik bir şekilde düzelterek yürümeye başladı.

"Günaydın Zeynep Hanım, kahvem hâlâ hazır değil mi?"

"Birazdan masanızda olur."

"Olsa iyi olur."

Sol tarafından kalkmıştı herhalde yataktan, acaba ailesiyle mi ilgili bir sorun yaşamıştı? Babasıyla arası düzelmemiş miydi hâlâ? Odasının kapısını açıp birkaç adım attıktan sonra arkasından elimde not defterimle ilerlememi engelleyecek şekilde durdu, başını benden tarafa çevirdi.

"Bu odanın hâli ne?"

"Önümde durduğunuz için göremiyorum ki, ne olmuş?"

Pencere mi açık kalmıştı? Havada uçan bir toz zerresi mi gözüne çarpmıştı? Akşamdan sabaha boş odaya ne olmuş olabilirdi ki?

"Zeynep Hanım siz benim sabrımı sınamak için işe alınırken babama söz mü verdiniz?"

"Gerçekten anlamıyorum."

Bedenini de benden tarafa döndürerek tamamen karşıma dikildi Sinan Bey. Ayağımdaki topuklulara rağmen kocamandı resmen, bakmakla bitmiyordu ve bana böyle sinirli bakarken ne yazık ki korkutucu oluyordu.

"Sizin göreviniz ben işe gelmeden önce odamı kontrol edip temizliğinden emin olmak değil mi? Ben bunu size daha işe başladığınız gün açıkça belirtmedim mi? Şimdi nasıl buranın hâlinden haberiniz olmadığını söylersiniz?"

Yana çekilerek vaziyeti görmemi sağladı. Masasının üstündeki dosyalar, hatta kalemlikler bile dağılmıştı. Yer-

de cam kırıkları vardı ve köşedeki dev saksı devrilmişti. Yerlerde saksıdan dökülen topraklar vardı, zavallı Dua çiçeği boynunu bükmüştü, ezilmişti. Galiba rahmetli olmuştu çiçek. İyi de bu oda nasıl bu hâle gelmişti? Sanki bir kedi girmişti içeriye ve her şeyi dağıtmıştı. Hırsız mı girmişti yoksa? Aklıma gelenin saçmalığıyla kendime gülecektim neredeyse fakat tüm sinirini benden çıkaracakmış gibi duran patronum ağlanacak hâlime gülmek üzere olduğumu hatırlatırcasına bana bakınca vazgeçtim.

"Sinan Bey, ben dün çıkmadan önce kontrol etmiştim. Hatta masanızın üstünün bizzat tozunu almıştım. Ben gittikten sonra biri buraya girmiş olmalı."

"Mesele sabah ben gelmeden önce temizlememiş olmanız, dünkü kontrolünüz beni ilgilendirmiyor. Zeynep Hanım ne zaman işinizi tam olarak yapmayı öğrenecek-siniz? Kaç hafta oldu başlayalı, ben size yeni sorumluluklar vermeye niyetlenirken en basit görevlerinizi bile yerine getiremiyorsunuz. Bu rahatlığı nereden aldığınızı öğrenebilir miyim?"

Torpilime güvendiğimi mi sanıyordu? Kime, niçin sinirlenmişti bilmiyordum ama resmen öfkesini benden çıkarıyordu. Bay Pörtlek'in azarları yüzünden böyle şeylere artık alışkın olduğumu sanıyordum fakat gözlerimin yine dolduğunu hissettim.

"Tabii ki öyle değil. Ben işimi ciddiye alıyorum ve düşündüğünüz gibi kaytarmaya çalışmıyorum. Elimden geleni zaten..."

"Ben de işinize saygı duymadığınızı düşünüyorum. Günü kurtarmaya çalışır gibi bir hâliniz var. Bakın, burada işe babanızın adı sayesinde girdiğiniz doğru ama bu dokunulmazlığınız olduğu anlamına gelmiyor. Rica ediyorum, kendinizi işinize verip disiplinli bir şekilde çalışmaya başlayın lütfen. Ben şimdi Bahar'ın yanına gi-

diyorum. Döndüğümde de burayı tamamen toplanmış hâlde görmek istiyorum."

Nazi Subayı arkasını dönüp odadan çıkarken elime geçirdiğim her şeyi arkasından fırlatmadığım için kendimi tebrik etmek istiyorum. Ben nerenin safıydım böyle, anlamadım. Salak gibi sabah onun için hazırlanmıştım. Böyle bir adamın beğenisini kazanmaya çalıştığıma inanamıyordum gerçekten. Tarif edilemez bir hayal kırıklığıyla doldum. Ben ona ne yapmıştım da benden böyle nefret ediyordu, öfke kusuyordu? Sabahın sekizinde bu adamı kim kızdırmıştı bu kadar da hıncını alamayıp bana patlamıştı? Kum torbası mıydım ben? Odasına kimin girdiğini sorgulamadığına göre bu dağınıklıktan haberi var demekti. Belki de gelip kendisi dağıtmıştı. Hatta sırf beni azarlayabilmek için tuzak kurmuş bile olabilirdi. Nereye kaybolmuştu bir gün önce birlikte vakit geçirdiğim o adam? Acaba bilmediğim bir ikiz kardeşi falan mı vardı? Kişilik bozukluğu olduğu kesindi yalnız. Bence acilen tedavi olması gerekiyordu.

Acaba ona beslemeye başladığım hayranlığı fark etmişti de aramızdaki sınırı aşmamam için mi yeniden bana böyle kötü davranmaya başlamıştı? Eğer böyle bir şey varsa bu utançla nasıl yaşardım? Sinirden titreyen ellerimle yere çöküp ortalığı temizlemeye başladım. Bir taraftan da aksi için ne kadar çabalasam da yanağıma süzülen gözyaşlarımı silmeye çabaladım. Alnımda 'Bu kıza her türlü kötülüğü yapıp ondan nefret edebilirsiniz,' yazıyordu belki de. Dakikalarca tek başıma ağlayarak toparlayamadığım oda bir süre sonra beni de tamamen öfkelendirdi. Ben babam sayesinde mi bu işe girmiştim? Bence başıma kötü olan ne geldiyse babam yüzünden gelmişti ve o Nazi Subayı'nın ne yaşadığımı bilmeden bu kadar rahat bir şekilde ondan bahsetmesi büyük saygısızlıktı.

"Patron kılığına girmiş, arıza, Nazi Subayı, yemin ediyorum manyak! Hizmetçin miyim ben senin ya? Hayır, temizlerim. Gocunduğumdan değil ama insan gibi söylemek varken ne diye bağırıp üstümde stres atıyorsun? Ne kovma meraklısı adammışsın sen. Önce kendin dağıtıp pislet sonra Zeyno gelip toplasın. Zeyno kim ki zaten?"

Hafiften bir alkol kokusu mu vardı odada? Bu adam içip içip ofisini mi dağıtmıştı gece?

"Ekmek paranı kazandığın yerde âlem mi yaptın, ne yaptın? Sonra işin gücün rast gitmeyecek, bereketi kaçacak kazancının ve yine bana kızacaksın!"

Yerdeki minik cam kırıklarını süpürge ile alamayınca eğilip elimde toplamaya karar verdim. Kendi kendime söylenip sinirime tutunmak da bir taraftan beni rahatlattı aslında. En azından artık ağlamıyordum. Bu arada masanın üstüne bıraktığım cep telefonum titredi ve arayanın babaannem olduğunu görünce açarak omzumla kulağım arasında telefonu sıkıştırıp işime devam etmeye çalıştım.

"Efendim babaanne?"

"Müsait misin kuzum? Müsaitsen akşama dolma pişireyim mi sana, kaçta gelirsin, diye bir sorayım dedim. Ondan aradım."

Ah ah! Bir bilsen babaanne, ben akşam yemeğinde o dolmayı yiyebilelim diye burada nelere katlanıyorum.

"Müsaidim babaanne, ben müsait olmayacağım da kim olacak zaten?"

"O nasıl söz kızım? İşte değil misin sen?"

"İşteyim de sen zannediyor musun ki biz burada muazzam işler yapıyoruz. Sürünüyor torunun, yemin ediyorum."

Hem de şu an gerçekten dizlerimin üstündeydim, mecaz anlamda da değildi yani bu durumum.

"Zeynep, çok mu eziyet ediyorlar sana orada? Yorup

üzüyorlar mı seni? Sabret yavrum, Allah emeklerinin karşılığını verir elbet."

"Sabrediyorum zaten de sabrın sonu selamet olacak mı bilmiyorum ki. Kum torbası mıyım, çalışan mı belli değil. Dağıtmış ortalığı, şimdi bana temizletiyor eziyet olsun diye. Bir de nasıl ukala, bir görsen. Hayallerimin patronuydu sanki havası öyle. Dengesizler kralı, elimden geleni yapıyorum burada, takdir etmek yok ama en ufak hatamda gömüyor maşallah. Çalışmayan, işini ciddiye almayan bir insan olsam iddia ettiği gibi gelsin canımı yesin ama yani..." Canımı niye yiyordu ya? Bizim de ne tuhaf deyimlerimiz vardı. "Herkese böyle patronluk tasladığı için, huysuzluğundan yalnız zaten. Bak valla, tersi nasıl pis anlatamam. Çekilecek kahrı yok sinirlenince. Bir de aptal gibi düşünüyordum 'Acaba karısından niye ayrıldı,' diye, zavallı kadıncağız boşanmayacaktı da ne yapacaktı? Yanında çalışana bile canı istediğinde iyi, istemediğinde kötü davranan biriyle hayat mı geçer? Benim böyle kocam olsaydı ben de hemcinslerine ibret olsun diye boşardım."

"Ah kızım, ah yavrum! Senin iyice asfalyaların atmış, asabın bozulmuş. Ama yapma böyle ne olur."

Abartıyor muydum? Bir anda onunla ilgili tüm iyi düşüncelerim kötüye dönmüştü çünkü hayatım hakkında hiçbir fikri yokken beni böyle rahat itham etmesi çok ağır gelmişti. Yeniden bir ağlama krizinin gelmek üzere olduğunu hissedince de derin nefesler alarak gözlerimi kırpıştırdım. Tam olarak bu sırada da sağ elimin işaret parmağına batan cam parçası acıyla yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Dikkat etsene!"

Arkamdaki sesin sahibi ne yazık ki arkasından saydırarak hakkında babaannemle dertleştiğim adamdı. Bunu

idrak edince yaşadığım korku elimin acısını saniyesinde unutturdu bana ve telefonu babaannemin suratına kapatarak ayağa kalktım.

"Sinan Bey!"

Yaramazlık yaparken yakalanan çocuklar gibi utançtan yüzüm yandı, telefonu arkama saklamaya bile çalıştım. Sinan Bey de hızlı adımlarla aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi elleri arasına aldı. Sanki parmağımı koparmışım gibi bir ciddiyetle, kaşları çatık hâlde cebinden çıkardığı mendili kesiğin üstüne bastırdı ve söylenmeye başladı.

"Bir insan cam kırığına çıplak elle dokunmaması gerektiğini bile nasıl bilmez? Bu savruklukla bu yaşına kadar iyi dayanmışsın sen. Gerçekten sinirlerimi bozuyorsun. Ben sakin kalmaya çalıştıkça bir şekilde sinir sistemimi ele geçiriyorsun. Ya etrafındaki bir şeyleri bozuyorsun ya da kendine zarar veriyorsun. Sen hiç dikkat etmez misin kendine?"

Ne söyleyebilirdim? Adam açıkça varlığımın bile sinirlerini bozduğunu söyleyerek eli kesilen ben olduğum hâlde beni güzelce azarlamıştı. Hakkında söylediklerimi duymuş muydu ki? Tek laf etmeden yüzüne bakmaya devam ettim. Öyle sert baktı ki o da bana, isteğim dışında vücudum titremeye başladı.

"Hem karşımda korkudan titriyorsun hem de yapacağından geri kalmıyorsun."

Tespiti gözlerimi kaçırmama neden oldu ve elimi bırakmadan beni de beraberinde yürüterek masasının arkasındaki dolaptan minik bir ilk yardım çantası çıkardı. Yaramın üstünü özenle temizleyerek bantladı. Ben de fırsattan istifade ederek, kendimi durduramayıp konuşurken onun yandan görünüşünü izledim.

"Sinan Bey, ben özür dilerim."

Duymuş muydu mu bilmiyordum telefon konuşmamı ama duymasa bile sınırımı aştığım için ondan özür dilemem gerektiğini hissettim. Sonuçta o bana yanlış şekilde davranıyor diye benim de ona yanlış yapmam gerekmezdi.

"Neden özür diliyorsun? Özel hayatıma burnunu sokup arkamdan hakkımda haddini aşan yorumlar yaptığın için mi?"

Sözleri karşısında başımdan aşağı kaynar su dökülmüş gibi irkildim. Duymuştu.

"Ben... Gerçekten... Yani..."

Elimle işi bittiği için yardım etmek amacıyla tutarken gösterdiği hassasiyetin tam zıttı bir kabalıkla elimi bıraktı.

"Biten evliliğim hakkında bu kadar rahat konuşma, beni suçlu çıkarma cesaretini kimden alıyorsun sen? Zaten eleştirmeyen bir sen kalmıştın. Sınırlarını öğrenip uygun davranışlar sergilemen için benzer konuşmaları kaç kez yapmamız gerekecek bizim?"

Bu kadarı da fazlaydı ama... Karşımda tüm kibriyle, küstahlığıyla bana haddimi bildirmeye çalışan bu adam kendisini kim sanıyordu da bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyip duruyordu?

"Belki de sınırları benden önce siz aşmışsınızdır Sinan Bey! Her yanlışımda azarlayıp beni haklıyken bile haksız konuma düşürmekten zevk aldığınıza inanıyorum."

"Yanlışını görüp uyarmak mı seni haklıyken haksız konuma düşürmek oluyor? Sorunumuz zaten senin haksız olman."

"Eğer bir kabahatim varsa insanca uyarıp doğruyu göstermenizi anlarım elbette. Ama sizin derdiniz üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek. Sürekli hakaret edip beni azarlayan, sadece babanız tarafından işe alındım diye ilk günden beri benden hazzetmeyen sizsiniz. Canınız iste-

yince iyi davranıp, sinirleriniz bozuk olduğunda kölenizmişim gibi ağzınıza geleni söylemeye çalışıyorsunuz bana. Değişen ruh halinize göre muamele ediyorsunuz. Patrondan çok Nazi Subayı gibisiniz!"

Hayatımda ilk defa bana bu kadar öfkeyle bakan bir çift göz görmüştüm. Sinan Bey'in dişlerini sıktığını oynayan çene kaslarından anlayabildim ve kalbim bu defa gerçekten ağzımda attı ama beni sindirmesine izin vermemek için bunu yüz ifademe yansıtmadım.

"Sen bana lakap taktığın yetmezmiş gibi bir de bunu utanmadan yüzüme karşı mı söylüyorsun? Dinime küfreden Müslüman olsa bari! Kendi Sarı Zeynalığına bakmayıp bana mı Nazi Subayı diyorsun sen? Anlaşıldı Zeynep Hanım, biz sizinle fazla yüz göz olmuşuz. Daha iki gün önce yanımda çalışmaya başlayan kız geçmiş karşıma patronluğumu sorguluyor. Zeynep Hanım, ben kötü bir patron olsam bile bu size benim özel hayatım hakkında konuşup çevrenizdekilere benimle ilgili yorum yapma hakkı vermez."

Bir dakika ya... Ne demişti bana o az önce, Sarı Zeyna mı demişti gerçekten? Utanmadan bir de bana lakap mı takmıştı o?

"Size yapılmasını istemediğiniz bir şeyi, siz de başkasına yapmayın o zaman. Sarı Zeyna nedir? Ayrıca madem benim sizin patronluğunuzu ya da özel hayatınızı eleştirmeye hakkım yok, o zaman sizin de benim çalışkanlığımı ve karakterimi eleştirme hakkınız olmamalı. Ama siz iş konusundaki yeteneksizliğimi bahane ederek resmen kişiliğime saldırıyorsunuz. Sözde resmi bir üslup kullanıyorsunuz ama cümlelerinizin alt metninde resmen karakterime yaptığınız saldırılar var. Eziyetlerinize değinmiyorum bile."

Dip dibe bir hâlde resmen birbirimize bağırma-

ya başladığımıza inanamıyordum. Nasıl ve ne ara bu kadar öfke birikmişti bizim içimizde birbirimize karşı böyle?

"Bende kabahat ki sizin gibi şımarık bir çocuğa bakıcılık yapmak için zaman harcadım. Gerçekten kariyerinize odaklanıp işini ciddiye alan bir insan olsaydınız eğitim hayatınızı tamamlardınız diye düşünüyorum. Ama sorumsuzluğunuz ortada, öğrenciliğin bile hakkını verememiş birinden belki de yapabileceğinden fazlasını bekledim."

Bu adamın benim o okulu hangi şartlar altında okumaya çalıştığımdan haberi var mıydı ki eğitim hayatımı doluyordu şimdi de diline?

"Ne bulunduğunuz konum ne de cebinizdeki para, oturduğunuz patron koltuğu benim şımarık bir çocuk olduğum yargısına varma ve bunu yüzüme karşı söyleme hakkını size vermez. Ne yaşadığını, nasıl yaşadığını bilmediğiniz bir insanı dışarıdan gözlemlediklerinize göre yargılamamalısınız. Hakkımda ne biliyorsunuz, beni ne kadar tanıdınız da şımartılabileceğim bir hayat yaşadığıma inandınız siz benim? Öyle lükslerim olsaydı sizin gibi bir adamın emri altında bir dakika kalır mıydım sanıyorsunuz?"

Sözlerim karşısında bozuldu, sanki fazlası mümkünmüş gibi iyice sinirlendi ve öfkesini iliklerime kadar hissedebildiğim bir ses tonuyla yanıtladı beni.

"Siz beni biten evliliğim hakkında konuşabilecek kadar tanıyabiliyorsanız ben de sizi karakter analizinizi yapabilecek kadar tanıyorum demektir Zeynep Hanım. Muhasebeye gidin, çıkışınızı versinler."

"Bir dakika daha durmaya niyetli değilim zaten, bundan emin olabilirsiniz. Siz de kendinize benden daha dayanıklı bir kum torbası bulabilirsiniz umarım Sinan Bey.

Benim yerime seçeceğiniz kurbana olan eziyetlerinizde şimdiden başarılar."

İstila

Sinan

Dünden beri sinir sistemi yeterince altüst olmamış gibi, bu sabah Zeynep'i karşısında rüyasındakinden bile güzel gördüğü an, tahmin ettiğinden de büyük bir şeye bulaştığından emin olmuştu Sinan. Odaya gelmeden önce boşuna oyalanmış, asansör yerine merdivenleri kullanarak toparlanmaya çalışmıştı. Ancak dünyadaki tüm zamanlara bile sahip olsa karşılaştığı manzaraya hazır olamayacağını kabullenmesi gerekiyordu. Güzel, Zeynep'i betimlemek için fazlasıyla yetersiz bir sıfattı. Sinan'ın kalbi heyecanla atmaya başlamış, ona ihanet etmek istercesine bedeninin güney bölgesi için kan pompalamaya başlamıştı. Zeynep ise rüyasında işittiğinden bile tatlı bir sesle ona günaydın diyerek hiç yardımcı olmamıştı. Bilerek mi yapıyordu bu kız? Hiç mi hâlden anlamıyordu? Zaten yeterince vurulmuştu, ne diye fazlasını istiyordu ondan?

Hislerini saklamak için yerli yersiz azarlayarak haksızlık etmişti Zeynep'e fakat içten içe çabasının beyhude olduğunu biliyordu. Ailesiyle arası kötüydü, özel hayatı yoktu, düzenli bir hayata sahip değildi ve arkasında dikilen güzel kadını odaya sokup dudaklarına yapışmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Her şey daha ne kadar kötü olabilirdi? Zeynep de belki onda yarattığı

etkinin farkında olduğu için işine gereken önemi vermiyordu. Patronunu etkilemiş olmanın faydalarından yararlanmak istiyor olabilir miydi? Kafa karışıklığını kelimelerine yansıtıp onu öpememenin, rüyalarına girmesinin hatta karşısındaki güzel görüntüsünün intikamını almak istemişti.

Gözlerindeki kırgınlığı gördüğü anda ise berbat hissederek onu orada bırakıp Bahar'ın yanına gitmişti. Yengesi deliydi ama onunla konuşmak iyi geliyordu. Belki Sinan'ı sakinleştirip aklını başına toplayabilirdi Bahar. Bilgisayar ekranına bakarak sütünü içen kadın, onun yerine de çalışıyormuş gibi geldi Sinan'a ve elindeki süt bardağını görmek, ona Zeynep'in Bahar için süt ısıttığı sabahı hatırlattı. Kardeşinin hamile karısını bile düşünecek kadar iyi niyetli bir kızı azarlamıştı az önce hem de sadece onu arzuladığı için. "Keşke sadece şehvet uyandırsaydı bende," diye aklından geçirirken Bahar'ın bir şey söylemesini bekleyerek yüzüne baktığını fark etti. Doğru ya, odasına girip karşısına oturmuştu ama tek laf etmeden öylece duruyordu.

"Ben Zeynep'le anlaşamıyorum. Başka bir pozisyonda çalıştıralım bence biz onu, ne bileyim sana yardımcı olsun. Sen ilgilen."

"Nereden çıktı şimdi bu? Kızcağızın ne zararını gördün?"

Haklı olarak şaşırmıştı Bahar ve Sinan da hemen savunmaya geçti. "Sorun onda değil bende. Sinirlenince hırsımı ondan çıkarıyorum, kendime engel olamıyorum. Bana iyi gelmiyor o kız Bahar."

Sehpanın üstündeki tekstil dergilerinden birini eline alıp karıştırmaya başladı genç adam. Bahar'la göz teması kurmazsa yengesinin sorunun üstüne gitmeyeceğini ummuştu ama fena hâlde yanılıyordu.

"Ne yaptın kıza?"

Elbette sorunu onda arayacaktı, gerçi bunda suçlu bir çocuğu andıran yüz ifadesinin de etkisi vardı muhtemelen.

"İşini düzgün yapmamıştı, ben de sinirlendim. Ama galiba azarlama işini bu defa biraz abarttım."

"Biraz dediysen durum ciddi demektir. Aferin sana, sizin ailenin erkeklerinin genetiği böyle galiba, Allah'tan kız doğuracağım da size benzeyecek diye korkmuyorum."

"Cinsiyeti belli oldu mu? Hani göstermemişti?"

"Bana gösterdi valla kızım."

Sabır dileyerek başını tavana çevirdi Sinan. Sorun kendisinden uzaklaştı diye biraz sevinmişti ama Bahar'la sohbetlerinin ısrarla mantık sınırlarından uzak oluşu alışkanlık haline gelmeye başlamıştı.

"Ne diyorsun sen kızım? Doktorun verdiği vitaminler mi kafa yaptı yoksa sende?"

"Rüyamda gördüm, kız doğuracağım. Hem de geçen akşam Zehra Teyzelerin evinde uyuduğumda gördüm. İlk kez uyuduğun evde gördüğün rüyalar gerçek olur. Bilmiyor musun?"

"İşimiz rüyalara kaldıysa yandık. Kaç yaşındasın hâlâ masallara, böyle çocukça şeylere inanıyorsun."

Kendi rüyası aklına geldiğinden biraz gerginleşti Sinan, oturuşunu düzelterek dergiyi aldığı yere bıraktı.

"Sen öyle san. Zeynep annemlerin evinde ilk kez uyuduğum gece Selim'le evlendiğimi görmüştüm. Gayet de gerçek oldu. Ben inanıyorum, kızım olacak."

Bahar'ın Selim'le evleneceğini onları bir kere yan yana gören herkes söylerdi, bunun için rüya görmeye gerek yoktu ki. Yine de dün gece ilk defa fabrikada uyumuş olduğu gerçeği tüm sinsiliğiyle Sinan'ın zihnine de sü-

züldü. "Yok artık daha neler. Beni de kendine benzettin iyice Gelin Hanım," dedi farkında olmadan.

"Dünyadan Sinan Bey'e, hayırdır, sen de mi rüya gördün? Yoksa rüyanda Zeynep'i mi gördün? Evleniyor muydunuz siz de?"

Korkuyla açılan gözlerini Bahar'dan tamamen kaçırdı Sinan. Bu kız gerçekten tehlikeliydi.

"Kafanda saçma yakıştırmalar yapma Bahar. Bir de iş yerinde kuruyorsun böyle cümleleri, sonra bir duyan olacak. Ben yanında çalıştırdığı kıza yan gözle bakacak adam mıyım? Sana 'Kızla anlaşamıyorum, al sorumluluğunu üstümden,' demeye geldim, sen iki dakikada dünür başı olmaya soyundun yine. Herkes bana oynuyor zaten."

"Ağlattın mı kızı, çok mu bağırdın? Yine tuvalete mi gitti ağlamaya, kıyamam ya!"

O kadar da kızmamıştı Sinan, ağlamazdı, değil mi Zeynep? Sinan kadınların ağlamasından nefret ederdi. Zamanında Elisa'nın ağlamasından bile hoşlanmazken Zeynep'i o hâlde düşünmek içini ezdi.

"Ellerini bağlayıp odamda ona işkence çektirdim Bahar. Testere'nin devam filmini çektik kızla beraber. Sen de iyice canavar yaptın beni."

"Kardeşi kılıklı, onu da yaparsın sen. O Çöl Ayısı olacak kardeşin, hiç unutmuyorum bir keresinde gelinlikçide..."

"Ağlatmıştı Bahar, arkandan annemlere 'Ben onunla evlenemem,' demişti, evet. Milyon defa anlattın. Sayende hiçbirimiz unutamıyoruz."

"Travma yaşattı bana. Aylarca psikoloğa gitsek, çuvalla para döksek unutmam. Onunla aynı genleri taşıdığın düşünülecek olursa bence gidip kızdan özür dilemen gerek hemen. Dilemeden de gelme yanıma, hamileyim

ben. Hamilelerin sözü dinlenir. Bana saygı duymuyorsan anneliğime duy. Vallahi beddua ederim. Anaların ahı tutarmış."

"Affetmez ki."

Hiç düşünmeden, tereddüt etmeden cevap vermişti Sinan. Kıza canı istediğinde iyi, istemediğinde kötü davranarak nasıl bir iş ilişkisi elde etmeye çalışıyordu? Bu defa gerçekten çok hatalıydı.

"Orada da yine ailenin erkeklerine özgü şirinliğini ve cazibeni kullanacaksın. Siz çok iyi biliyorsunuz rol kesmeyi, kızları etkilemeyi, kalp çalmayı..."

"Niye etkileyeyim sekreterimi Bahar? Kız arkadaşımla kavga etmişim de onunla barışma çabasındaymışım gibi öğüt vermeyi keser misin?"

"Sen kız arkadaşınla kavga etmiş gibi surat asıp mantıksız konuşmayı bırakırsan neden olmasın?"

Bahar ve Selim yeryüzünde Sinan'la çene yarıştırabilen, her sözüne cevap verebilen tek ikiliydi. Yine lafı gediğine oturtmuştu yengesi. Zeynep'le de arasına mesafe koymak istedikçe yüz göz oluyordu Sinan. Bin defa da dile getirse, Sarı Zeyna'nın sadece onun asistanı olduğuna kendisi de dâhil olmak üzere kimseyi inandıramayacaktı bu gidişle.

"Babam bazen cinnet geçirip hepimizi toptan harcıyor ya, sırayla azarlıyor hani... Adamın ne hissettiğini anlamaya başladım. Yordunuz beni."

"Senin bizi yorduğun kadar değil. Çay molasında Zeynep'le konuşacağım, ona göre. Kızı hâlâ üzgün görürsem fena olur. Günah Sinan, eziyet etme kızcağıza. O da bir ana babanın evladı."

Direkt alsaydı ya Zeynep'i yanından, Sinan'ı hiç yormasaydı Bahar. Sinan'ın ortası yoktu çünkü dengesi şaşmıştı. Ya pervane gibi dolanıyordu etrafında Zeynep'in

ve ona dokununca çarpılıyordu ya da kızı kendisinden uzaklaştıracak diye kırıp döküyordu. Nasıl bir özür Zeynep'in şu anki haklı öfkesini yatıştırırdı? Yatışsa da barıştıkları zaman aradaki sınırı nasıl koruyacaktı Sinan? Kendisine, iradesine zerre kadar güvenmiyordu artık.

Bahar'ın yanından söylenerek ayrıldı ve kendi odasının bulunduğu kata çıktı. Zeynep'in masasının önünden geçip, kendi odasına girerken yengesinin dediği gibi genç kızın bir köşede ağlıyor olmasından endişe etti ve onu elinde çöp torbasıyla yere çökmüş, kulağında telefon, söylenir hâlde buldu. Öyle çok kaptırmıştı ki kendini, Sinan'ın geldiğinin bile farkında değildi. Makyajı bozulmuştu, saçlarını kulaklarının arkasına atmıştı ve kaşları çatık hâlde ağzına geleni saydırıyordu. Zeynep'in hakkında söylendiği kişi de bizzat kendisiydi Sinan'ın. Buna rağmen bugün genç kızın belki de onuncu defa ne kadar güzel olduğunu düşünürken buldu kendisini. Sarışınlardan hoşlanmadığını söyleyen bir adama göre, ilk kez bir sarışını rüyasının başrolüne koymasına neden olacak kadar güzel bir sarışındı karşısındaki. Şu an ona seslenip geldiğini belli ederse Zeynep'i izleme zevkinden mahrum kalacaktı ve telefondaki her kimse ona kendisi hakkında neler anlattığını da duyamayacaktı. "Ben sana boş yere Zeyna demiyorum," diye düşünüp kızın öfkeli yüz ifadesine gülümsedi. Dırdırcı bir kadındı Zeynep, işvereni olduğu için yüzüne söyleyemeyip içinden geçirdiği ne varsa duymayacağını düşünmenin rahatlığıyla arkasından saydırıyordu. Gerçi fırsatını bulduğu takdirde yüzüne karşı konuşmaktan da çekineceğini düşünmüyordu Sinan ve hayatında ilk defa dırdırcı bir kadını sevimli hatta çekici buluyordu. Gülmemek için yanağının içini ısırmak zorunda kalarak dinledi Zeynep'i. Dengesizler kralı, demişti onun için, tespitlerinde de sonuna

kadar haklıydı. Sinan Zeynep'e böyle düşünmesi için çok fazla malzeme vermişti.

Konu Zeynep'in, Sinan'ın Elisa'dan ayrılış sebepleriyle ilgili teorileri ve yorumlarına geldiğinde ise işin rengi değişti. Zeynep Hanım neden Sinan'ın özel hayatıyla, biten evliliğiyle bu kadar ilgiliydi? Yoğun miktarda kıskançlık kokusu aldı Sinan ve onun burnu hiç yanılmazdı yani bugüne dek yanılmamıştı.

"Zavallı kadıncağız boşanmayacaktı da ne yapacaktı? Yanında çalışana bile istediğinde iyi, istemediğinde kötü davranan biriyle hayat mı geçer? Benim böyle kocam olsa ben de hemcinslerime ibret olsun diye boşardım."

Sinan'ı aldatan, kandıran, yıllarca evliliği için çaba göstermeyen, başka birinin çocuğuna hamileyken onunmuş gibi davranıp kandırmaya çalışan, bir bankamatik gibi kullanılmasına neden olan kadın mıydı zavallı? Elisa ile evliliği Sinan'dan çok fazla şey götürmüştü. Hayatı boyunca başarısız olmamış ve yenilgiyi hazmedemeyen bir adam olarak evliliğini bitirip ailesinde boşanan tek insan olmuştu. Aile kurmayı başaramamıştı. Zeynep ise bu durumun suçlusu olarak onu görüyordu. Sinan'la bir ömür geçirilemeyeceğine inanıyordu. Evli olmadığı bir adamı boşamanın hayalini kuruyordu. Bu durumda Sinan yaşadığı, başına gelen her şeyi hak etmiş mi oluyordu yani?

Sinan'ı harekete geçirip öfkesinden bir anlığına da olsa sıyrılmasını sağlayan şeyse Zeynep'in çıplak elle tuttuğu cam parçası yüzünden elini kesmesi oldu. Minik bir kesikti ama durduğu yerden öylece kızı izleyen Sinan'ın harekete geçmesi için yeterli olmuştu. Fakat yarasıyla ilgilenirken bir yandan yine Zeynep'e kızdı. Özrünü duymak da dikkatini onun kesiğinden kendi yarasına çevirdi.

Birkaç haftadır yanında çalışan, daha öncesinde varlığından bile haberdar olmadığı bir kız Sinan hakkında böyle düşünüyor diye üzülmek ne demekti? Hayatından birkaç saniye içinde kovabileceği birinin onu kırmasına neden izin veriyordu? Bu iş fazla uzamıştı. Karşılıklı öyle bir kavgaya tutuşmuşlardı ki iş sırayla birbirlerini zehirlemeye dönüşmüştü. Sesleri de haddinden fazla yükselmişti. Sinan hayatında ilk defa işine duygularını karıştırmış hatta tamamen duyguları tarafından yönetilmişti. Bu yüzden içini saran duygulardan kurtulma isteğiyle hiç düşünmeden Zeynep'i işten çıkardı. Sorunlarının kaynağı gözünün önünden kaybolursa her şeyin yoluna girebileceğini ummuştu anlık bir gafletle. Bunun için çok geç olduğunu fark etmeden onu hayatından kovmak istedi fakat zaten çoktan istila edilmiş hâldeydi.

Yara

Zeynep

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun sesini bile bastırıyordu soğuktan takırdayan dişlerim. Bu yüzden çenemi sıkarak kontrol altına almaya çalıştım ve elimdeki minik havluyla saçlarımı kurulama işime devam ettim. Ayaklarım ağrıyordu, botlarımın içine su dolduğu için soğuktan uyuşmuş vaziyetteydi. Doğrusu, tüm gün dışarıda gezip iş aradıktan sonra söyleyebileceğim tek şey ekmeğin aslanın karnında bile bulunmadığıydı artık. Hava bana inat olsun diye mi bu kadar bozmuştu? Mart ayının son gününü yaşarken tam kışı hastalıksız geçirdim diye sevinecektim ki titreyen bedenim beni yatağa düşürecek bir hastalığın habercisi olmuştu sağ olsun. En son ne zaman soğuk algınlığına yakalandığımda günlerce dinlenerek hastalığın tadını çıkarabilmiştim ki zaten? Şimdi sobayı yakabiliyorduk ve kirayı ödeme günü gelene kadar da rahat olacaktık ama önümüzdeki ay nasıl geçinecektik? Babaannemin emekli maaşı bizim üç kişilik ailemizi nasıl idare edebilirdi? Resmen üç gündür işsizdim ve birkaç haftalık kazancımı da muhtemelen bir daha asla giymek için uygun bir yer bulamayacağım

kıyafetler için harcamıştım. İmkânım olsa kendimi döverek cezalandırabilecek kadar kendime kızgındım. Nasıl bu kadar dikkatsizce davranabilmiştim? Sanırım annem de benimle aynı düşünceleri paylaşıyordu çünkü evin içerisinde eskiden ağzından az da olsa dökülen kelimelerin bugünlerde artık muhatabı dahi olamıyordum.

Tek başına sofrayı kurmaya çalışan babaanneme kıyamayarak elimdeki havluyu bıraktım ve oturduğum koltuktan kalkmaya çalıştım ama o itiraz etti:

"Kızım, zaten titriyorsun hâlâ, kalkma sobanın yanından da ısın. Bu kadar ıslanıncaya kadar vakitlice gelseydin ya eve Zeynom, iş kaçmıyor sonuçta, elbet bulursun güzel yavrum."

"Nasıl bulacak Süreyya Hanım? Hem marifet bulmakta değil, kovulmamayı başarmakta, bir işten de kovulmayıp şu eve düzenli para getirse dişimi kıracağım."

Annem asık suratıyla odasından çıkıp masadaki yerine otururken söylemişti bunları. Sonra da tabaklara koyulan çorbaları yüzünü ekşiterek izlemişti. Haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Onlara bu hayattan fazlasını veremiyor olmak kanıma dokunuyordu.

"Sen merak etme anne, bu defa bulduğum işe dört değil, sekiz elle sarılacağım. Ağzımı açıp kimseye cevap vermeden sadece işimi yapacağım, artık akıllandım."

"Ne güzel işin vardı, elin iki kuruş para görmüştü. İnsan gibi davranıyorlardı sana. Bir daha nerede bulacaksın öyle masa başı iş? Üniversite mezunu bile değilsin."

Bu konuda da haklıydı, KPSS'ye girmeyi düşünmüştüm bir ara ama ona da hazırlanmak için vaktim olmamıştı ki benim hiç. Patronumu özlemediğim kesindi fakat aynı şeyi işim için söyleyemeyecektim ne yazık ki. O gün yaşanan kavgayı da unutamıyordum. Kafamda defalarca başa sarmış, bir anlam yüklemeye çalışmıştım.

Nasıl bu şekilde birbirimize sesimizi yükseltip tüm sınırları yok sayabilmiştik? Olayların bu hâle gelmesine neyin sebep olduğunu bir türlü çözemiyordum. Gerçi iyi olmuştu bana. Onun etrafında dolanırken, ateşin etrafında uçuşan bir pervaneden farksızdım. Sonunda başıma bunun geleceğini bilmem gerekiyordu. Belki de ona olan ilgimi fark etmişti ve sırf rahatsız olduğu için beni kovma bahanesini yaratmıştı.

"Kime diyorum ben Zeynep Hanım? Çalışırken de böyle aklın bir karış havada hülyalara daldıysan neden kovulduğunu düşünmeye gerek yok demektir."

"Üstüne gitme kızın bu kadar Betül. Çocuk zaten tüm gün dışarıda iş bulacak diye mahvoldu."

"Daha çok gezer o, merak ediyorum ev sahibi olacak bunak herif kapıya dayandığında ne yapacağız?"

Bakışlarım ikisinin arasında gezerken, sobanın yanından kalkıp duruma müdahale etmem gerektiğini hissettim. Derin bir nefes aldım ve masada annemin karşısına oturdum.

"Niye öyle söylüyorsun anne, bana güvenmiyor musun? Bunca yıldır ne zaman sizi sofrada ekmeksiz, başımızda çatısız bıraktım? Bir yolunu bulacağımı dedim, sen düşünme bunları."

"Ben de artık yoruldum Zeynep! Yıllardır bu gecekonduda karın tokluğuna yaşamaktan, iki yakamızı bir araya getiremeyip yarına nasıl çıkacağımızı hesaplamaktan uykusuz kalmaya yoruldum. Her şey ortadayken nasıl görmezden gelip düşünmeyeyim?"

Ne söylememi istiyordu ki ona? Ben sanki yorulmamış mıydım? Yıllardır bu ailenin sorumluluğunu almayı kolay bir şey mi sanıyordu? Ben de zevk almıyordum sonuçta her girdiğim işten kovulup el kapısında sürünmekten.

"Benim de elimden bu kadarı geliyor demek ki anne.

Yedi yılda becerebildiğim bu, fazlasını veremiyorum!"

Babaannemin beni susturmak için kaş göz işareti yaptığını görebiliyordum ama annemin tüm gün sokakta kendi keyfim için gezip, tembelliğimden işsiz kalmışım gibi bana muamele etmesi sinir bozucuydu.

"O dilini tutmayı öğrenemediğin, kibrinden vazgeçmediğin sürece biz daha çok sürünürüz!"

Ayağa kalkıp karşımda dikilerek söylemişti son sözlerini. Babaannem de sanki kavganın önüne geçebilirmiş gibi aramıza girmeye çalıştı ama onu elimi kaldırarak durdurdum.

"Ben namusumla para kazanıp gururumla yaşamanın derdindeyim. Madem bu kadar iyi biliyorsun, o zaman biraz da sen bir şeyler yap! Tüm gün o odaya kapanıp uyumak ya da sokaklarda dolaşmak yerine omuzlarımdaki yükü paylaş! Benim yapamadığımı yap da bizi rahat içinde yaşat anne!"

Sol yanağımda patlayan şiddetli tokat dengemi kaybedip yanımdaki sandalyeye tutunmama neden oldu. Annem yeniden konuşmaya başlayana kadar geçen birkaç saniye boyunca da bana vurmuş olduğu gerçeğini idrak etmeye çalışarak kıpırdayamadım.

"Tıpkı babana benziyorsun! Aynı kendini beğenmiş tavırlar, ukala cevaplar! Onun gibi nankörsün!"

"Betül, Allah aşkına yapma!"

Babaannemin gözü yaşlı uyarısını sanki sinek vızıltısıymış gibi elini sallayarak geçiştirdi annem ve sözlerine devam etti: "Sen karışma Süreyya Hanım, haksız mıyım? Oğlun bencil herifin teki değil miydi? Bana daha üniversitedeyken göz koyup okulu bıraktırarak evlenmedi mi benimle? Rahat içinde yaşatacağını söyleyip güvenimi kazandı. Kendine âşık etti, on dokuz yaşında anne olmama neden oldu. Sonra da beceriksizliği yüzünden iflas

edip, bize ne olacağını düşünmeden hapse girmemek için intihar etti! Kızının gözünün içine bakarak canına kıymış bir adamdan bahsediyoruz!"

Her cümlesinde kalbim biraz daha acıdı ama en çok canımı yakan babamı savunacak tek bir cümle bulamamak oldu. Ben bile kafamın içinde onu affedememişken anneme nasıl savunabilirdim ki zaten?

"Ne olursa olsun, o benim babamdı, senin de on dokuz yıllık kocandı anne. Arkasından bu şekilde konuşamazsın. Hele ki babaannemin yanında böyle bir terbiyesizliğe izin veremem."

Sesim bana bile yabancı ve yenik çıkmıştı. Babam hakkında ne zaman konuşsam olduğu gibi gözlerimin önünde o lanet gece, boğazımda aradan geçen yedi yıla rağmen aynı yumru... Hâlâ bazı geceler kâbuslarımda o geceye sıkışıp kaldığımı bildiği hâlde nasıl bu kadar rahat konuşabiliyordu bu konu hakkında annem? Atlatamadığımı göremiyor muydu? Unutamadığım için on sekiz yaşımdan sonra karanlıktan korkmaya başlamıştım ben. Babaannemle paylaştığım odada, uykularımdan çığlıklarımla uyanıp onun omzunda ağlamıştım aylarca. Elbette annemin de canı yanıyordu, yaşadıkları çok zordu ama benim yaralarım hâlâ kanarken onları sarmak yerine neden acıtıyordu? Amacı beni öldürmemesi için onları dağlamak mıydı? Acımasızca üstüme gelerek beni iyi mi etmeye çalışıyordu yoksa daha kötü mü?

"İşte bu yüzden nankörsün. Öyle düşüncesiz bir babayı, yıllardır bu çöplükte seninle yaşayan annene tercih ettiğin için... Çok sevdiğin babanın anısına bile bana olandan daha saygılısın."

"Bildiğim her şeyi ondan öğrendiğim için olabilir mi? Varlığını hissedemedikten sonra yanımda olmanın ne anlamı var senin anne?"

"Defol gözümün önünden!"

Bunu söylerken muhtemelen odama gitmemi kastetmişti ama ben ıslak botlarımı ayağıma geçirip montumu giyerek hızla çantamı koluma takmıştım. Kalırsam dilimin ucuna gelen diğer kelimelerle dönüşü olmayan başka şeyler söyleyebilirdim. Babaannem de anlamış olacak ki gitmememi ne kadar istese de sesini çıkarmadı. Ben hayatım boyunca babama hayran bir kız çocuğu olarak yaşamıştım. Evet, inkâr edemezdim ama bunun sebebi büyürken kendime örnek alabileceğim, etrafımdaki tek yetişkin ebeveynin o oluşuydu. Annemle akşam yemeklerinde bir araya gelirdik. Anne kız özel olarak vakit geçiren, anılar biriktiren türde bir ilişkimiz yoktu. Kreş, anaokulu ve kolej yıllarım boyunca tüm gün okulda, hafta sonları ise benim için seçilmiş kurslardaydım. Babam bana vakit yaratırdı, aniden okuldan almaya gelip dışarı çıkarırdı mesela ya da pazar günleri bizi gezmeye götürürdü. Bebekliğimde ise babaannem tarafından bakılmıştım. İlk kez regl olduğumda, hayatımın ilk sutyen alışverişine çıktığımda yanımda hep babaannem vardı. Babamı kaybettiğimde annem kendi kabuğuna çekilirken, ben babaannemin dizlerinde ağlayıp onunla yas tutmuştum. Bu yüzden annemin tokadı kanıma dokundu. Belki her zamanki gibi susmam gereken yerde konuşarak saygısızlık yapmıştım ama karşılığı bu mu olmalıydı? Yıllardır beni sevmek için kalkmayan eli şimdi vurmak için nasıl kalkabilirdi?

Şemsiyenin herhangi bir faydası olmayacağını bildiğim yağmur dolu geceye şemsiyemi evde bırakarak adım atarken gökyüzünden yanaklarıma damlayan su gözyaşlarıma karıştı. Geceleri güvenli olmadığını bildiğim mahalleden uzaklaşmak için otobüse bindim ve nereye gideceğimi bilmeden camdan dışarıyı izlerken çalan te-

lefonum imdadıma yetişti. Gözyaşlarım yüzünden bulanıklaşan görüşümü, kirpiklerimi kırpıştırarak düzeltip ekranda yazan ismi gördüm. Kısa bir an açmamayı düşündüysem de dostça bir ses duymaya hasret kulaklarım baskın geldi.

"Efendim Bahar Hanım, buyurun."

"Zeyno? Ben seni nasılsın diye merak edip aramıştım ama... Senin sesin bir tuhaf geliyor. İyi misin?" Burnumu çekerek toparlanmaya çalıştım ama sesindeki samimi endişe daha da şiddetli ağlamama neden oldu. Öyle ki cevap bile veremedim cümlelerimi bir araya getirip. "Ağlıyorsun sen. Neredesin şu an? Evindeysen yanına geleyim. Dışarıda mısın Zeynep?"

"Otobüsteyim."

"Konum atıyorum, hemen bana geliyorsun. Bulamazsan yerini söyle, Selim gelsin, arabayla alsın. Bak oyalanmadan gel, iyice endişelenmeyeyim."

Onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedim ama sanki bozulmuş bir musluk gibiydim, ağlamam her an biraz daha şiddetini arttırıyordu ve neredeyse tamamı boş olan otobüste şoför de dâhil olmak üzere az sayıdaki yolcunun da dikkatini çekmiştim bu yüzden. Baktım böyle olmayacak, daveti kabul ettim. Bu hâlde dışarıda kalamayacağımı da kabul etmek zorundaydım. Telefonuma atılan konuma bakarak adresteki evi buldum. Neyse ki yolun kalanında toparlanmak için zamanım oldu. Aslında kısa süre önce tanıştığım insanların evine gelip ne yapacaktım; onlara ne anlatmak, ne konuşmak için buradaydım bilmiyordum. Aile sorunlarımı mı ortaya dökecektim? İşsiz kaldım diye mi ağlayacaktım? Yoksa beni işten kovan adamı mı kendi ailesine şikâyet edecektim? Galiba tek amacım, kendimle baş başa kalıp tüm bunları kafamda kurmaya biraz olsun ara vermekti.

Bahçeli ve iki katlı güzel müstakil bir evde yaşıyorlardı. Kapı zile basmamdan kısa süre sonra açıldı ve Bahar Hanım telaşlı bir şekilde yüzüme bakıp ıslaklığıma aldırmadan beni doğruca içeriye soktu, kırk yıllık ahbabıymışım gibi candan bir şekilde bana sarıldı.

"Gök yarıldı sanki. Senin bu yağmurda dışarıda ne işin vardı Zeynep? Hem niye ağladın sen? Gözlerin nasıl da kızarmış, kıyamam. Öldüm meraktan, sen gelene kadar kafamda bin tane şey kurdum."

Koluma girip beni salona götürürken hasta olmamam için alınabilecek önlemlerden bahsetmeye başladı. Ben de bu sırada etrafımı inceledim. Her mobilya özenle seçilmiş gibi duruyordu. Genel olarak pudra rengi, mavi ve beyazın hâkim olduğu bir evdi. Aydınlık, ferah bir görünümü vardı.

"Eviniz çok güzelmiş ama ben her yere su damlattım. Parkeler, halılar ıslandı."

"Teşekkür ederiz ama birkaç su damlası için endişelenecek değiliz, lütfen rahat ol. Hoş geldin Zeynep."

Selim Bey'in montunu giymiş hâlde merdivenlerden inen görüntüsüne çekingenlikle baktım. Daha üç gün önce ağabeyiyle kavga ettiğim adamın evinde ne işim vardı benim?

"İyi akşamlar Selim Bey, kusura bakmayın. Rahatsızlık verdim ama Bahar Hanım'la konuşunca..."

Koluma dokunup beni yeniden kendinden tarafa çeviren Bahar Hanım gülümseyerek sitem etti: "Sen hep böyle resmî mi olursun arkadaşlarına karşı? İsimlerimizle hitap edebilirsin bize de. Artık rica ediyorum bitir şu hanımı, beyi."

"Tamam, bundan sonra dikkat ederim."

"Bu arada eğer bana abla falan demeye kalkarsan seni öldürürüm. Sonra da Selim'e arka bahçeye göm-

dürürüm. Ama ona Selim Ağabey diyebilirsin, yaşlandı artık."

Bahar Hanım'la, yani Bahar'la Selim arasında sadece iki yaş olduğunu çok iyi biliyordum çünkü daha önce kendisi söylemişti. Şimdi kocasının yaşlandığından bahsederek ona sataşıyordu, kendi aralarındaki bir espriye göndermede bulunuyordu muhtemelen.

"Bahar haklı, biz öyle resmiyetten pek hazzeden bir aile değiliz. İster ağabey de, ister Selim de bana. Sen de benim bir kardeşimsin sonuçta. Hem babalarımız eski dostmuş, artık karımın da arkadaşısın. Daha ne olsun? Yalnız böyle ıslak kalma, hasta olursun. Ben şimdi dışarı çıkıyorum, yapmam gereken birkaç iş var. Bu gece gelmeyeceğim. Siz kız kıza sohbet edip birlikte vakit geçirin, birbirinize göz kulak olun. Bahar da senin üstünle, başınla ilgilensin. Rahat rahat otursunuz ."

Benim yüzümden, ben rahatsız olmayayım diye düzeninden mi oluyordu acaba akşam akşam? Bahar'ın yüzüne bakarak herhangi bir anlam çıkarmaya çalıştım ama o hâlinden gayet memnun görünüyordu.

"Teşekkürler Selim abi, iyi akşamlar."

Bahar, kocasını geçirmek için kapıya doğru giderken ben de salondaki çerçeveli fotoğrafları incelemeye başladım. Düğün, nişan ve tatil fotoğraflarındaki mutlulukları, ailecek verilmiş pozlardaki samimiyetleri yüzümde hayran bir gülümseme oluşturmuştu. Kapının kapanma sesinin ardından Bahar yanıma döndüğünde fark ettim gülümsediğimi.

"Selim'in her mutlu anı ölümsüzleştirme takıntısı var. Ben normalde pek fotoğraf çektirmeyi sevmem ama onun zorlamasıyla başlamış olsa da biriktikçe güzel oluyorlar."

"Allah bozmasın, çok güzel bir çift olmuşsunuz."

"Âmin canım, darısı başına."

Kendimi böyle bir mutluluğun içinde hayal edemediğimden yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak sessiz kalmakla yetindim. Bahar da ne kadar gerek olmadığını söylesem de beni zorla banyoya gönderip sıcak suyla duş almamı söyledi. Çıktığımda giyebilmem için kendi pijamalarından verdi. Misafir odasını hazırladı ve sıcak çikolata yaptı benim için. Yeniden salondaki koltuğa döndüğümde o da pijamalarını giymişti ve birlikte battaniyenin altına sokulup sıcak çikolatalarımızı yudumlarken üzgün bir insana neyin iyi gelebileceği konusunda onun tam bir uzman olduğuna ikna oldum.

"Ben nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Bahar. Gerçekten iyilik meleği gibi bir şeysin sen."

"Lafı mı olur kuzum benim, aşk olsun. Oturuyoruz işte beraber ne güzel. İlla teşekkür edeceğim diyorsan da bir gün kızın olursa ona adımı verirsin, ödeşiriz. Şimdi senin doğuracağın kız da güzel olur kesin, ona benimki gibi güzel bir isim yakışır."

Göz kırpıp güldü karşımda Bahar ve ben de ona eşlik etmek istedim fakat benim yüzümdeki gülümseme onunkinin aksine epeyce eğreti durdu. O da bunu fark ederek üzgün hâlime müdahale etmek istedi.

"Keşke seni böyle üzen şey neyse onu gerçekten geçirebilsem... Israr etmek istemiyorum ama ne olduğunu anlatmak ister misin? Belki birlikte bir çözüm buluruz. Ya da en azından anlattıkça hafiflersin, sen benim böyle deli durduğuma bakma. Çok iyi bir dinleyiciyimdir, valla bak."

Babamın ismini yeniden ağzıma alıp annemi, babamı birilerine anlatma düşüncesi gözlerimi doldurunca yutkundum. Bazı yaralardan bahsetme düşüncesi bile yakıyordu insanın canını. Dokunmak gibiydi, kabuğunu kaldırıp yeniden kanatmak gibiydi.

"Ailevi konular işte, biraz tatsız. O yüzden bu defalık susma hakkımı kullansam olur mu? Ben biraz da zihnimi dağıtman için, beni üzenlerden kaçmak için geldim bu akşam sana."

"O zaman tebrik ederim seni tatlım çünkü doğru adrese gelmişsin. Ben çok güzel senin kafanı dağıtırım da öncesinde beni meraktan çatlatan şeyi sorsam sana?"

"Neymiş o?"

Derin bir nefes aldı ve yan yana yayıldığımız koltukta benden tarafa dönerek bir çırpıda ağzındaki baklayı çıkardı.

"Sizin bu Sinan'la olayınız ne Allah aşkına? Aranızda ne geçti de sen apar topar işten çıktın? Adama yapmadığım işkence, duygu sömürüsü kalmadı ama bana tek laf etmedi. Tamam, iki aylık deneme süresi içerisinde ayrıldın işten ama yine de 'Bu yeni kız acaba niye ayrıldı?' diye bir merak konusu olmadın değil hani."

Hayatımda bir tane normal, üzerinde konuşulabilecek olay yoktu; yemin ederim. Başta bu konuda da yan çizmeyi düşünmüştüm ama Bahar'a ayıp olacağından korkarak birkaç saniye içerisinde dökülüverdim. Aslında biraz da olaylara dışarıdan bakan birinin yorumuna ihtiyacım olduğu için anlattım. Ayrıca oldukça tarafsız bir şekilde kendimi ifade ettiğimi, olayları çarptırmadığımı da belirtmek isterim. Sinan Bey'i ilk gördüğüm andan beri aramızda ne olduysa, tüm o gerginlikleri, küçük tartışmalarımızı sırayla anlattım Bahar'a. Börek kavgamızdan, fabrikada yaşanan Begüm krizinden ve Sinan Bey'i babasına bir yanlış anlaşılma sonucu da olsa ispiyonlamış olmamdan bile bahsettim. Gerçi işten ayrılma meselem o üç günlük davadan farklıydı ve geçen gün olanlara kadar aramız da iyiydi bence Sinan Bey'le. Sıra son ve büyük kavgamıza geldiğinde sesim biraz kısıldı,

kendimi mahcup hissettim ama yine de ne olduysa tüm detaylarıyla anlattım. Yaşananların çirkinliği beni de rahatsız ediyordu çünkü ama düzeltmenin ya da bir şeyleri geri almanın da bir yolu yoktu. Bu yüzden bir daha Sinan Bey'le yüz yüze gelmek, görüşmek istemiyordum. Zaten birbirimizin yüzüne bakabilecek bir hâlimiz kaldığını da sanmıyordum. Sözlerim bitene dek beni kesmeden, sessizce dinledi Bahar. Sonrasındaysa sakin bir şekilde, anlayışlı bir yüz ifadesiyle konuştu.

"Sana sırf kocamın kardeşi diye Sinan'ı savunmayacağım. Yani bu meselede tamamen dışarıdan, tarafsız yorum yapacağımdan emin olabilirsin. Sinan sana karşı çok saygısızca davranmış. Benim tanıdığım, sevdiğim, ağabey dediğim adamla şu an bahsettiğimiz adam aynı kişi değilmiş gibi geldi hatta. Neden böyle ona yakışmayan, profesyonellikten uzak bir şekilde yaklaştı sana bilmiyorum. Onda bizim yabancısı olduğumuz bir tarafı ortaya çıkarıyorsun galiba. Tamam, normalde de Sinan katı bir patrondur. Öğretmen olsaydı herhalde sıfırcı hocaya çıkardı adı. Ama yanında çalıştırdığı herkes yine de onu sayar. Çünkü adaletlidir de. Saygılı ve insanca yaklaşır herkese. Bir hata gördüğü yerde açıkça konuşur fakat sesini yükseltmeden, kelimelerini kırıcı seçmeden yapar bunu. Bu anlattığın olayda ise tamamen duygularıyla hareket etmiş."

"Bu durumda sadece bana garezi olduğu anlamını mı çıkarmalıyım Sinan Bey'in?"

Evladına öğüt veren bir annenin görmüş geçirmişliğine sahipmiş gibi gülümsedi Bahar. "Bence garez pek doğru kelime değil sizin durumunuzda. Sinan senin yanında duygularını bu kadar ortaya serip hırçınlaşıyorsa demek ki onun için sadece bir çalışandan ibaret değilsin. Zeyno, Sinan Ağabey kötü bir adam değil gerçekten. O

ailesi için yaşayan adamlardandır. Bu zamana dek hep öyle olmuş. Tamam, bize de huysuzlandığı zamanlar çok oluyor. Genelde onun için hassas olan konularda damarına basınca, hırçınlaşarak saklar asıl hislerini."

Bahar'ın söylediklerinden bir şey anlamayarak başımı iki yana salladım. "Ben ona ne yapmış olabilirim ki? Benimle ne derdi olabilir? İnan bana, ben Sinan Bey'in damarına basacak bir şey yapmadım."

"Belki de varlığın yetmiştir onda bazı hisler uyandırmaya. Hem sen onun böyle sinirli hâlde etrafını haşlamasına da aldanma. Koca cüssesine bakmadan, kabahat işlediğinde yaramazlık yapmış çocuk gibi karşıma oturup azarımı dinler. Şu an seninle yaşanan tatsızlık yüzünden de kendisini yiyip bitirdiğine eminim. Aksiliği, iğnelemeleri hep dilinde, öyle ağzı iyi laf yapan bir adam da değildir. Duygusal konuşmalar yapmaz. Dışarıdan baksan belki odun dersin. O bunun yerine ayağın takıldığında düşme diye koluna girer, ağladığında mendil uzatır, derdini anlatırsın. O an sessizce dinler sonra senden habersiz çözer, sen de bir bakarsın kimsenin yapmayacağı bir iyilikle çıkmış işin içinden. Bir elin verdiğini diğeri görmeyecek derler ya hep, Sinan buna çok dikkat eden bir adam. Sevgisini, ilgisini, yaptığı iyiliği göstermeyi sevmez. Alaycı, vurdumduymaz hâlinin, katı görünüşünün altında dünyanın en iyi ağabeyidir o. Selim de ben de onun hakkını ödeyemeyiz."

Bunlar benim de beraber çalıştığımız kısa süre içerisinde gözlemlediğim, doğru olduğuna inandığım şeyler olduğundan itiraz edemedim. Sonuçta sadece adamın boyuna posuna bakarak etkilenmemiştim. Tanıdıkça hayran kalmıştım ona. Yine de başkalarına olan iyiliği, bana yaptığı kötülükleri yok saymamı sağlayamazdı.

"Benim günahım neydi peki? Herkese iyiyken niye bana sakladı tüm kötülüğünü?"

"O gece odayı kendisi dağıtmış. Babasıyla kavga etmiş, sarhoş hâlde fabrikaya gelip orada sızmış. Muhtemelen kötü geçen gecenin etkisinde olduğu için Sinan kendisine ve babama kızgındı. İşe geri döndüğünde odanın o hâlini görünce karşısında seni bulup sana patladı. Zaten benim yanıma geldiğinde seni gereksiz yere üzüp kırdığını kendisi de itiraf etti. Ben de özür dilemesi için onu cesaretlendirip senin yanına geri yollamıştım. Bu yüzden sen yarım saat sonra işten ayrılınca çok şaşırdım. Şimdi sen anlatınca anlayabildim olayı."

Sinan Bey benim yanıma özür dilemek için mi dönmüştü gerçekten?

"Babaannem arayınca beni, ben o öfkeyle arkasından atıp tuttum Sinan Bey'in. Ama o da hak etti yani o lafları. Bir insana eziyet edersen onun da senin hakkında kötü düşünmeye hakkı vardır."

"Söylediklerinin geneline o da gülüp geçmiştir zaten. Öyle şeyleri kafasına takacak bir adam değil. Özgüveni fazlasıyla yerindedir normalde ama bence onu asıl kızdıran şey özel hayatıyla, eski karısıyla ilgili söylediklerin olabilir. O konuda konuşunca muhtemelen yeni bir kavga konusu da açmış olmuşsun."

Başıma ne geldiyse adamın özel hayatına burnumu sokmaktan geldiğinin farkındaydım ama yine de o malum soruyu sormaktan kendimi alamadım. Gerçi bu saatten sonra sorsam neydi, sormasam ne...

"Karısına çok mu âşıktı? Neden ayrıldılar ki o zaman? Karısı mı ayrılmak istedi Sinan Bey'den?"

Öyle bir baktı ki yüzüme Bahar, sesim sorumun sonlarına doğru istemsizce kısıldı. Hatta bir an bana cevap vermeyeceğini sandım. Fakat sonra anlatmaya başladı.

"Bunu sana anlatmak muhtemelen bana düşmez ama Sinan hakkındaki yanlış izlenimlerinin devam etmesine de içim el vermiyor. Onu doğru şekilde tanımanı, anlamanı isterim. Madem o kendisini düzgün ifade edemiyor, ben edeceğim artık. Karısı İtalyan'dı. Orada tanışıp birkaç defa görüşmüşler ama aralarında ciddi bir şey yokmuş. Görüşmelerinden bir süre sonra da kadın bir gün ofise gelip ondan hamile olduğunu söyleyince, kürtaj ya da çocuğunun evlilik dışı bir ilişkiden doğma düşüncesine katlanamayan Sinan kızı alıp hemen Türkiye'ye gelmiş. Konsoloslukta işler halledilir halledilmez evlenmişler. Anneanne falan karşı çıkmış o zaman. Boşanana kadar barışmadı, kırgın kaldı Sinan'a o derece. Neyse işte bunlar balayındayken kadın bebeği düşürmüş. Sonra tartışmalar başlamış. Eve giriş çıkış saatleri düzensizleşmiş, anladığım kadarıyla Sinan Ağabey boşanmayı gururuna yediremediğinden evliliği kurtarmak için çok çabalamış. Selim'in anlattığına göre ilişki terapisine bile gitmeyi düşünmüş. Fakat Elisa yani karısı biraz değişik bir kadındı. Tanısaydın ne demek istediğimi anlardın. Bence psikolojik sorunları vardı. Huzursuzluktan beslenir gibi sürekli kavga çıkarıyordu. Uzun bir süre kimseye bir şey anlatmadan böyle kavga gürültü içinde ayrılıp barışarak evliliğine devam etmiş. Bir tek Selim ara sıra yanına gidip geldiği için şahit olduğu kadarını biliyor. Ona göre Elisa Sinan'ı bankamatik olarak kullandı."

Duyduklarım kendimi berbat hissetmeme neden oldu. Sinan Bey gibi hayatının her anında başarıya alışmış bir adamın kendi yaptığı bir hata sonucu ortaya çıkan mutsuzluğu, özel hayatındaki başarısızlığı hazmedemeyip ailesinden saklaması içimi sızlattı.

"Sonunda neyse ki boşanmış, yanlışından geç de olsa dönmüş."

"Ne demezsin! Sinan'ın son evden ayrılışında Elisa nihayet anlaşmalı boşanmayı kabul etmiş. Birlikte geçirilen onca zamanın hatırına bir yemek yiyelim evimizde son kez demiş. Sinan da geçmişin hatırına kabul etmiş. O gece tam olarak ne yaşandığı hâlâ bilinmiyor. Sarhoş olmuşlar. En azından Sinan çok sarhoş olmuş. Ki öyle birkaç kadehle kendinden geçecek bir adam da değildir. Bence o işin arkasında da bir şeyler var ya neyse. Boşanma evraklarını imzalayacakları gün geldiğinde kadın küfreder gibi ben yine hamileyim demiş. O sıralar biz de Selim'le yeni tanışmıştık. Hatta Sinan'ın telefonda bebeği ailesine söylediği gün yanlarındaydım. Benim evlilik hazırlıklarım ve kuzenlerimizin düğünü için Türkiye'ye geldiler beraber ama Selim'le nişanımıza kalamadan Elisa öyle emretti, sırf kavga çıkmasın, hamile diye geri döndüler. Birkaç hafta sonra da bebeğe Down Sendromu teşhisi koyulunca kürtaj için karar vermelerini istedi doktor. Sinan Ağabey, 'Ben çocuğumdan vazgeçmem, sen doğur ben bakarım ona,' deyince Elisa bebeğin babasının o olmadığını itiraf etti. DNA testinin sonucu da gerçekleri ortaya çıkarınca boşandılar. Yani karısı tarafından aldatılıp ihanete uğrama konusunda olabilecek en çirkin deneyimlerden birini yaşadı Sinan."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüşçesine, duyduklarımın dehşetiyle Bahar'ın yüzüne baktım. Bir insan için tüm bunları hazmedip hayata devam etmek kim bilir ne kadar zor olurdu. Bir adam karım dediği kadınla bunları yaşadıktan sonra insanlara nasıl güvenmeye devam edebilirdi? Sinan Bey'in evlilikten neden ölümcül bir hastalıkmış gibi tiksintiyle bahsettiğini artık anlayabiliyordum.

"Patronumun özel hayatını dilime dolamanın yanlış olduğunu biliyordum, zaten böyle bir hata yapıp onun

eline koz verdiğim için kendime çok kızgındım fakat bu çok başka bir şey. Yemin ederim bilmiyordum. Eğer bilseydim... Yani o zaman..."

Kesinlikle ona bambaşka gözlerle bakardım. Sinan Bey'in mükemmel görüntüsünün altına sakladığı yaraları görürdüm. Sanki kalbi paslanmaz çeliktenmiş gibi duran hâlleri bana sökmezdi.

"Kötü bir amacın yoktu Zeynep, kendine kızma lütfen. Ayrıca o kadar kaba davranıp seni kırdıktan, kızdırdıktan sonra ona hayranlık besleyip adına akrostiş yazmanı beklemiyordu herhalde Sinan da."

"Onun yaptıkları hâlâ çok yanlış. Ama sonuçta herkes kendi yaptığından sorumlu... Kabul etmek zorundayım ki benim yaptığım da bana yakışmadı. Neden ona yanlış yaptım, kendimi yanlış ifade ettim bilmiyorum. Galiba üstüme geldikçe benim de dengemi bozdu. Hayatımda yapmadığım sakarlıklar, aksilikler, patavatsızlıklar o etrafımdayken peşimi bırakmıyor. Bir sersemlik çöktü üzerime, kurtulamıyorum."

Yeniden manidar bir gülümsemeyle başını salladı Bahar ve ayağa kalktı.

"Seni ilk gördüğümde hissetmiştim, kumaşında farklı bir şeyler var senin. Anneanne sana bayılacak. Doğrucu Davut insanları çok sever o. Sıkma canını, içimden bir ses bu hikâyede yaşanacak daha çok macera var diyor. Kendini düzgün ifade edeceğin günler de gelir elbet. Gerçi ben onun bundan sonra ne yapacağını merak ediyorum asıl. Eminim şu an Selim'in başının etini yiyordur aranızda yaşananların pişmanlığı ve vicdan azabıyla. Ne diyeyim? Allah sonunuzu hayır etsin Zeyno."

Sinan Bey'le hayırlı ya da hayırsız herhangi bir sonumuz olduğunu düşünmüyordum. Bahar'ın aramızda bir şeyler olabileceğinden şüphelendiğinin de farkındaydım

ama lütfen, Sinan Bey benden resmen nefret ediyordu. Hem ben de ona hâlâ çok kızgın ve kırgındım. Gerçi ona küsüp erkek kardeşinin evine yatılı misafirliğe gelmiş olmam da bu ne perhiz bu ne lahana turşusu dedirtiyordu.

Bahar'la ağır konularda konuşmayı bırakıp biraz da havadan sudan sohbet ettik ve saat gece yarısını geçtiğinde birbirimize iyi geceler diledik. Benim için hazırladığı misafir odasındaki yatağa girdim ve sonraki saatleri uyumaya çalışıp başarısız olarak tavanı izlemekle geçirdim. Bu sırada da Sinan Bey'i aklımdan bir türlü çıkaramadım. Anlaşılan geçmişinde yaralar alan ve bu konularda konuşmaktan rahatsız olup saldırganlaşan sadece ben değilmişim. Bunu yapmamak için kendimle mücadele etsem de Sinan Bey'i anlamaya, ona yine başka gözlerle bakmaya başladım. Şu ergenler için yazılmış aşk romanlarında gidip okulun en sorunlu çocuğuna vurulduktan sonra çocuğun travmalarla dolu geçmişini öğrenip "Ama onun çok zor bir hayatı olmuş, bu yüzden bana eziyet etse de ona sırılsıklam âşık olup kendimi kullandıracağım," diyen liseli kızlara döndüm ya, pes bana cidden. Kendi kendime bizim için hikâyenin burada bittiğini söylüyordum ama kimse bitmiş hikâyeler hakkında bu kadar düşünmezdi. Galiba bir süre daha uykularıma musallat olup başımı ağrıtmaya devam edecekti.

Çıkmazlar

Sinan

Televizyon ekranına, koltuğa oturduğu andan itibaren yaptığı gibi boş bakışlarından birini daha göndererek çayını yudumladı Sinan. Hemen yanındaki Selim'in çaktırmamaya çalışarak kaçamak bakışlarla onu izlediğinin farkındaydı.

"Maçı suratımda mı oynatıyorlar Selim? Fenerbahçe'nin maçı var, Bahar şimdi izletmez sana geleyim, dedin ama televizyona değil, bana bakıyorsun."

Bahar'ın koyu bir Fenerbahçe taraftarı olduğunu ve futbolu ne kadar sevdiğini de gayet iyi biliyordu Sinan. Yani Selim'in maçı bahane ederek ona geldiğinin farkındaydı.

"Sen maç izlerken böyle sessiz olmazdın. Garip gelince merakımdan yüzüne baktım. Kafan burada değil gibi, ne düşünüyorsun?"

"Böyle maça ne yorum yapayım? Defans bomboş, hakem resmen taraf tutuyor. Sonucu baştan belli, bu stratejiyle kazanırsak sürpriz olur."

"Pek neşelisin yine Sinan, içim açıldı."

Çay bardağını önündeki sehpaya bırakarak, tek kaşını kaldırıp çalışanlarını karşısında titreten bakışlarından birini kardeşine gönderdi Sinan.

"Animatörlük mü yapayım sana? Ne istiyorsun?"

Fakat aksi üslubu Selim'i pek etkilemedi. Özellikle patron bakışı hiç etkilemedi.

"Ben seni bugüne dek hiç dövdüm mü?"

"Ağabeyinim lan ben senin, abuk sabuk konuşma."

"Bana eskiden olduğum uyuz adamı hatırlatıp sinirlerimi çok bozuyorsun bugünlerde. Belki güzel bir dayak toparlanmanı sağlar diye düşünüyorum. Kıçı başı iyice dağıttın Sinan. Özüne dön artık."

"Dayak işe yarasaydı sen düzelirdin."

Gülümseyerek arkasına yaslandı Selim, onu neyin daha doğrusu kimin düzelttiği ortadaydı.

"O zaman annemlere söyleyelim de sana hayırlı bir kısmet bulup baş göz etsinler. Böyle hiç çekilmiyorsun."

"Evlisin, çoluğun çocuğun var demem öldürürüm. Sarma o dünür çetesini benim başıma."

Sehpanın üstündeki büyük kâsenin içinde duran şala gözlerini dikerek kaşlarını çattı Sinan. Selim de bakışlarının odaklandığı yeri fark ederek daha da içten bir şekilde gülümsedi.

"Belki de aramaya gerek yoktur. Seni düzeltmesi için şalın sahibinden yardım isteyelim mi, ne dersin?"

Duyduğu şeyin etkisiyle irkilerek koltuktan kalkıp Selim'in gözünün önünden uzaklaştırmak için şalı eline aldı Sinan.

"Öyle bir şey değil bu."

"Nasıl bir şey peki? Sen evinde herhangi bir kadının eşyasının olmasını istemezsin. Nereden çıktı o?"

"Hesap mı soruyorsun kardeşim?"

Şalı odasına hızla götürüp çekmecelerden birine kal-

dırdıktan sonra ifadesiz tutmaya çalıştığı yüz ifadesiyle salona döndü Sinan. Selim ise bu huysuz davranışların, tutarsız tavırların anlamını çok iyi bildiği için iyice keyiflendi.

"Bahar anlattı, bugün toplantıya girmeyip eve erken dönmüşsün. Seni konuşturmak için daha ne kadar sıkıştırmam gerekecek Sinan? Aklında ne varsa kendi kendine düşünmekten kafayı yemek üzere gibi duruyorsun. Benimle paylaş ki akıl vereyim. Sen hep demez miydin 'Bu hayatta derdimizi kardeşimize de mi anlatamayacağız, içinde tutarsa insanı çürütür,' diye?"

Koltuktaki yerine dönüp ayaklarını sehpaya uzattı ve sıkıntıyla arkasına yaslandı Sinan.

"Onu gönderirsem kurtulurum sandım. Ama yokluğu varlığından fazla meşgul ediyor zihnimi. Daha yanımda işe başlayalı bir ay olmadı. Düşün, bu kadar kısa sürede alışkanlık hâline gelmiş benim için. Ortalıkta koşturup karmaşa yaratmasını bile özledim. Çalışma masasının üstündeki dağınıklığını, sarı kafasını odamın kapısından uzatıp her akşam eve gitmek için izin isteyişini... Sence kovduğum için vicdan azabı mı çekiyorum?"

"Sorununun bu olmadığını bensiz de anlayabilecek kadar zeki bir adamsın. Korkularını gidermemi istiyorsun, biliyorum ama ben bu belirtilerin başka bir anlamı olduğunu düşünüyorum."

Derin bir nefes alıp yüzüne buruk bir gülümseme yerleştirdi Sinan. "Kimden bahsettiğimi bile sormadın. O kadar belli oluyor mu cidden?"

"Derdinin daha doğrusu dermanının Zeynep olduğu mu? Ben de aynı yollardan geçtim Sinan. Âşık adamı gene âşık adam anlar. Hele ki âşık olan kardeşimse izin ver de anlayayım."

"Sonunda beni de buldu, öyle mi? Hem de bu yaştan

sonra, hiç beklemediğim bir anda, tam da sütten ağzım bu kadar yanmışken..."

"Bana mı söylüyorsun? Bu işlere asıl tövbeli olan bendim. Şu hayatta ben bile bir yuva kurabildiysem herkes kurar, emin ol. Ayrıca ne varmış yaşında? Daha otuz ikini bile doldurmadın."

Selim'in Bahar'la yaşadıklarını şimdi tam olarak anlıyordu Sinan. Ancak onun işi çok daha zordu, hatta imkânsız gibiydi.

"Ondan işe yeniden dönmesini isteyemem. O şekilde tartıştıktan sonra bir daha yüz yüze bakamayız. Zaten ben istedim diye dönecek bir kız değil Zeynep. Bir daha benim yüzüme bakmayacağından eminim."

"Özür dilemeyi denedin mi?"

"Düşündüm ama nerede, nasıl karşısına çıkacağım? Arasam telefonumu açmaz. İşe başlarken belirttiği adrese gitsem ne diyeceğim? 'Sapık gibi ne hakla evime geldin?' demez mi? Konuşturmazsa, kovarsa ne yapacağım? Bu yüzden olmaz. Bahar ya da sen, onu uygun bir işe yerleştirseniz, hem kariyeri için hem de tatsızlık yaşamadan güvenli bir yerde çalışmaya devam edebilmesi için. Yani bulabildiğim tek çözüm bu. Ben kovdum diye mağdur olmasın. Beni araya katmadan Zeynep'e yardım edin."

Bu çözüm, Zeynep'ten uzak kalma fikri hiç hoşuna gitmese de onun iyiliği için aklına başka bir şey gelmiyordu Sinan'ın.

"Sen ol ya da olma biz ona zaten yardım edeceğiz. Babasını on sekiz yaşında kaybetmiş, üniversiteye Londra'da gidecekken sahip olduğu her şeyi kaybedip ailesinin sorumluluğunu alarak o yaşta ev geçindirmeye başlamış. Babası öldüğünde geriye borçları kaldığı için reddi miras yapmışlar. Yani Zeynep'in babamızın arkadaşının kızı diye rahat içinde yaşadığını düşündüysen,

fena hâlde yanılıyorsun. Neredeyse yedi yıldır o ufak tefek kız, tek başına ailesinin sorumluluğunu yüklenmiş. Ne sen onu anlayabilirsin ne de ben... Ben üniversitedeyken yalandan kendi ayaklarım üzerinde durmaya çalıştım da sadece kendimi zor geçindirdim. Sen zaten babamın veliaht prensiydin. Adam İtalya'da iş kurup oraya yolladı diye yıllardır ona kin güdüyorsun. Hâlbuki biz hazıra konan, ağzında gümüş değil altın kaşıkla doğan çocuklarız. Hayatımız boyunca rahat içinde yaşamış, yokluk nedir görmemiş insanlar olarak biz Zeynep'in ne yaşadığını bilemeyiz. Bu yüzden daha fazla zorluk çekmemesi için ben elimden ne gelirse yapacağım."

Duyduklarının etkisiyle kalbine çöken ağırlığı geçirmek ister gibi yutkundu ve rahatsızlık içinde kaşlarını çattı Sinan. "Babam bunca zaman neden yardım etmemiş ona? Bana niye kimse Zeynep'in gerçek durumunu anlatmadı?"

"Başta bu insanların böyle kötü durumda olduğundan haberi yokmuş babamın. Zaten cenazeden hemen sonra oturdukları ev banka tarafından satışa çıkarıldığı için bir gecekonduya taşınmışlar. Babam da izlerini kaybetmiş. Zeynep fabrikaya gelmeden önceki gün sahilde bir restoranda garsonluk yapıyormuş. Müşterilerden biri onu taciz etmiş. Patron da Zeynep'i kovunca tesadüfen orada olan babam hâline acıyıp yardım etmek istemiş. Yanına gidip konuştuğunda kim olduğunu öğrenmiş. Yani tesadüfen yolları kesişmiş yeniden. Sana kızın asıl hikâyesini neden anlatılmadığını bilmiyorum. Ailenle sürekli kavga etmek yerine aile yemeklerine katılsaydın sohbet arasında konuşulan şeyleri de duyardın. Sana özel açıklama yapmayı kimse akıl etmedi herhalde. Kıza haksızlık edip kovacağını nereden bilebilirdik?"

"Allah da benim belamı versin o zaman!" Sinirle aya-

ğa kalkan Sinan salonda dolaşmaya başladı ama öfkesini alamayınca söylenmeye devam etti. "Ben böyle olduğunu bilseydim onu kovacağıma dilimi keserdim! Şimdi saçma sapan bir yerde daha işe girerse inat edip ne olacak? Kim koruyacak bu kızı?"

"Bahar'la ben koruyacağız, dedik ya. Bostan korkuluğu değiliz herhalde burada. Bu da sana ders olsun. Babam kızı doğruca senin yanında işe yerleştirip sana emanet ettiyse vardı herhalde bir sebebi. Bir daha olacağını sanmam ama olur da birini sana emanet edersek bir zahmet emanete hıyanet etme."

Selim'in sataşmasını yok sayarak saate baktı Sinan ve aklındakini dile getirdi. "Şimdi evine gitsem geç olur, değil mi?"

"Dışarıda fırtına var resmen, saçmalama. Ayrıca gidip ne diyeceksin? Önce bir kafanı topla. Sen bu kıza karşı bir şeyler hissediyorsun Sinan. Karşısına geçtiğinde bu durumla ilgili de bir karar vermiş olman gerek. Zeynep'in sadece asistanın olduğunu söylemeye devam etmeyeceksin herhalde."

Az önceki kararlılığının bedenini terk ettiğini hissederek sıkıntıyla kendini koltuğa attı Sinan. "O konuda yapacak bir şey yok."

"Neden yok? Kendine hâkim olabilecek misin? Kendin söyledin, hislerinin uzak durmakla azalacağına çoğaldığını."

Korkak bir adam değildi Sinan ama Selim'in sorusu üzerine kalbinin endişeyle hatta korkuyla dolduğunu hissetti. "Ben bir kere hata yaptım. Kendimi de ailemi de zor durumda bıraktım. Bir daha aynı şeyi yapamam."

"Elisa olayı bundan çok farklıydı. Zeynep'in benzer şeyleri sana yaşatacağına mı inanıyorsun?"

Elbette Zeynep'in öyle biri olmadığını biliyordu Sinan.

Ancak onun endişesi aldatılmaktan yana değildi. "Birbirimizi üzecekmişiz gibi geliyor bana. Nasıl kavga ettiğimizi görseydin ne demek istediğimi anlardın. Eskiden beri bir gün birlikte olabileceğim, ortak bir hayatı paylaşabileceğim bir kadın nasıl olur diye ne zaman düşünsem hayal ettiğim kadının Zeynep'le hiçbir ilgisi yok."

Selim merakla kaşlarını kaldırdı ve Sinan'ın Zeynep'in hangi özelliğinden rahatsız olduğunu öğrenme isteği ile doldu. "Yine şu sarışın meselesi mi?"

"Saçmalama! Evleneceğim, ciddi bir ilişki yaşayacağım kadını seçerken herhalde bu kararı vermeme saçının rengi sebep olacak değil. Ayrıca sarışınlardan hoşlanmam, evet ama o gözlerimin gördüğü en güzel sarışın. Herhalde beni endişelendiren şey, aramızdaki karakter uyuşmazlığıydı."

"Ne demek o karakter uyuşmazlığı?"

"Hayalimdeki kadın her zaman güler yüzlü, tatlı dilli, uysal ve kararlarımı sorgulamadan, beni üzmeden bana saygı gösterecek bir kadındı. Hayatımda neyin eksik olduğunu görmüyor musun Selim? Ben huzur istiyorum. Zeynep tam tersi; inatçı, sivri dilli. Sırf bana inat olsun diye beni üzebilecekmiş gibi geliyor bana. Bazen diyorum ki aramızda bir şey var. Onun için değerliyim, hakkında ne düşündüğümü önemsiyor ve onayımı almak istiyor. Ben çevresindeyken heyecanlanıyor. Onu etkilediğimi düşünüyorum ama bazen de yanıldığımı hissediyorum. Ya sadece patronu olduğum için çekiniyorsa benden? Hislerimin onda bir karşılığı olup olmadığını bile bilmiyorum. Vardıysa bile kendi ellerimle o hisleri öldürdüğümden eminim ayrıca."

Selim için Sinan'ı bu kadar tereddütte kalmış ve çekingen bir hâlde görmek alışkın olmadığı bir şeydi. "En kötü ihtimalle reddedilirsin Sinan. Ne olmuş yani? Bir kadına

karşı hisler besleyip reddedilen ilk erkek olmazsın."

"Reddedilirsem yanımda çalıştırdığım kadına karşı hislerim olduğu ortaya çıkar. Zeynep'in benim tacizci olduğumu düşünmesini istemiyorum. Sonuçta onun patronuydum. Bu durum hiç etik değil. Kabul edilirsem de birlikte mutsuz olma ihtimalimiz canımı sıkıyor. Ya anlaşamazsak? Birbirimize göre değilsek ve bu aramızdaki çekim, gerilim adı her neyse işte, bize yetmezse ne olacak? Arada bir de babam var. Zeynep sonrasını düşünmeden öylesine hayatıma alabileceğim biri değil."

Selim, Sinan'ın düşündükçe kafasında kuracağını ve cesaretini kaybedip hata yapma korkusuyla Zeynep'ten uzak durmaya devam edeceğini o an anladı. Kendisi de zamanında Bahar'dan uzak kalmak için günlerce evine bile uğramadan işe güce sarılmamış mıydı? Bu yüzden bir kere daha Zeynep'in Sinan'a iyi geleceğinden emin olup gülümsedi. Bahar yanılmıyorsa Sinan'ın duyguları karşılıksız değildi. Bu durumda iki âşığı bir araya getirme görevi onlara düşecekti.

"En iyisi hayatını bir yerden düzeltmeye başlayıp kafanı toplaman bence. Yarın öğleden sonra bize gel, ailenin tüm kadınları gelecek. Bahar'a bebek için hediyeler getireceklermiş. Çocuk odasını aldık ya, eşyaları yerleştirme bahanesiyle bir arada vakit geçirecekler. Annem de anneannem de seni çok özledi. Arayı daha fazla açmadan gönüllerini alırsın. Hem kafan dağılır, birkaç saat de olsa Zeynep'i unutursun. İtiraz etme sakın, yoksa seni ikna etmesi için Bahar'ı ararım."

Sinan da ailesinden bu kadar ayrı kalmanın huzursuzluğuyla dolu olduğu için teklifi zorluk çıkarmadan kabul etti. Belki de onlarla vakit geçirmek gerçekten zihnini boşaltmasına ve olayları daha iyi görmesine yardım ederdi.

Zeynep

Geceki yorgunluğuma rağmen sabah kendimi çok enerjik hissederek uyandım. İçimden bir ses bugünümün çok daha iyi geçeceğini söylüyordu. Gece babaannemi arayıp iyi olduğumu, beni merak etmemesini söylediğim için evi aramak zorunda da değildim. En azından akşam olana dek sorunlarımdan kaçmaya devam edebilirdim. Bu düşünceyle dün çıkardığım kıyafetleri elime aldım ama onların pek iç açıcı göründükleri söylenemezdi. Yağmur çamur dinlemeden evden kaçmanın bedelini leş gibi giysilerle ortada kalarak ödüyordum sanırım. Bahar'ın pijamalarıyla yaşayamayacağıma göre de mecburen bunları yeniden giyecektim. "Keşke dün gece makineye atıp yıkasaydım", diye düşündüm.

Tüm isteksizliğimle soyunmak için elimi üstümdekilere götürdüğüm sırada odanın kapısı tıklatıldı ve Bahar gülümseyerek başını içeriye uzattı.

"Günaydın Zeyno, nasılsın bu sabah?"

"Çok daha iyiyim, her şey için tekrar teşekkürler Bahar."

Elindeki giysilerle içeri girip onları yatağın üstüne bıraktı ve benim zavallı yağmur mağduru elbiselerimi de bana sormadan eline aldı.

"Sen temiz kıyafetleri giy, ben bunları makineye atayım şimdi. Zaten acelen yok, bugün bir aradayız."

"Yok, ben artık gideyim. Hem iş aramam gerek hem de daha fazla zahmet vermeyeyim."

"Hayatta olmaz, bir yere bırakmam. Bugün yapılacak milyon tane iş var. Hamile hâlimle nasıl her işe koşturayım ben? Bana yardım etmen lazım. Benim ailem, Selim'in ailesi yani ailemizin kadınları öğlen buraya gelecekler. Bebek odası geldi iki gün önce, eşyaları yerleştireceğiz beraber. Ama kayınvalideme pastaneden alınmış

şeyler ikram edemem tahmin edersin ki bu yüzden birlikte mutfağa girip pasta, börek, Allah ne verdiyse pişirmemiz lazım. Sana güvendim de başka birini çağırmadım. Hem sana bahsettiğim arkadaşlarımla da tanışırsın bugün. Hepsi seni çok merak ediyorlar."

Bahar'a itiraz etmek ya da istediği bir şeyi yapmamak mümkün müydü? Peşinden mutfağa sürüklenip kolları sıvadım ve sonraki üç saati hamura, una bulanmış hâlde geçirdim. Fakat yorulduğumuza değdi. Bahar'ın kayınvalidesini memnun edecek kadar çok kurabiye, poğaça, kek ve kısır yaptık. Bahar hamile olduğu için ona kıyamadığımdan her ne kadar beceremekten korksam da onu oturtup çoğu şeyi ben hazırladım. Ayrıca yiyeceklerle uğraşıp oyalanmak bana da iyi geldi. Neyse ki sonuç da fena olmadı. Misafirler gelmeden odaya dönüp benim için bırakılmış güzel elbiseyi giydim ve Bahar'ın müdahalesiyle makyaj yapıp saçlarımı açık bıraktım. Çocuğuyla övünmek isteyen bir anne gibiydi bugün, beni ailesiyle ve arkadaşlarıyla tanıştırmak için gerçekten çok hevesli görünüyordu.

Kapı çaldığında açmak için merdivenleri inip, yüzümde samimi ama bir o kadar da gergin bir gülümsemeyle gelenleri karşılarken neden heyecanlandım bilmiyorum. Sonuçta gelenler Bahar'ın ailesi ve arkadaşlarıydı. Tamam, haklısınız. Sinan Bey'in ailesiyle tanışacağım için bu durumu bu kadar önemsemiştim. Oğullarıyla aynı fikri paylaşıp bana sinir olmalarını istemiyordum. Ancak korkularımın yersiz olduğunu onlarla gerçekleştirdiğim kısa bir sohbetin ardından kolayca anladım.

Kumral güzeli, orta yaşlı bir kadın ve ona nerdeyse ikizi gibi benzeyen başka bir kadın kapıdan ilk girenler oldular. İsmimi söylemeden kim olduğumu anlamışlardı. Sinan Bey'in annesi, adaşım Zeynep Teyze tanışır

tanışmaz beni kucakladı. Açıkçası onun bu kadar sıcakkanlı bir kadın olacağını tahmin etmemiştim. Bu noktada Sinan Bey'in evlatlık olma ihtimalini düşünmediğimi söylersem yalan olur. Sonuçta böyle tatlı güzel bir kadından öyle soğuk, sarışın bir Nazi Subayı nasıl doğmuş olabilirdi? Sinan Bey'in teyzesi Zehra Teyze, annesine göre biraz daha mesafeli yaklaştı bana ama onu da sevdim. Fakat arkadan gelen kız kardeşi ve anneannesi daha da başkaydı. Derya on sekiz yaşında, üniversitedeki ilk yılını okuyan, kıpır kıpır bir genç kızdı. Bana babam ölmeden önceki halimi hatırlatmıştı. Anneannesi Şule Teyze ise katı, ciddi duruşunun aksine göz göze geldiğimizde elini öpmeye yeltendiğim an kocaman gülümsedi bana ve ne kadar güzel olduğumla ilgili iltifatlar etti. Ayrıca Bahar gibi benim de kendisine anneanne diye hitap etmem konusunda da ısrarcı oldu.

Bahar'ın hepsine bu kadar benden bahsetmesi gururumu okşadı. Hakkımda bilmedikleri bir şey yokmuş gibi sohbet ettiler benimle. Ben misafirlerimizle kolayca kaynaştım, derken kapı yeniden çaldı ve Sinan Bey'in dayısının eşi Sevim Yenge ile kuzeninin eşi, aynı zamanda Bahar'ın da kuzeni olan Nazlı ve Bahar'ın annesi Ayten Teyze geldiler. Bahar'ın çocukluk arkadaşı Hazal da iki küçük çocuğuyla birlikte geldikten sonra ev kelimenin tam anlamıyla kadınlarla doldu ve yıllardır bir aradaymışız gibi yeni tanıştığım insanlarla kaynaşıp sohbet ederek bebek odasının düzenleme işine katıldım. Hazal'ın beş yaşındaki oğlu Emre Bahar'a hayranmış meğer ve bugün de dibinden ayrılmadı. Kızı Ece Naz ise dünya tatlısı bir çocuktu, henüz bebek sayılırdı. Garip şekilde tanıştığımız andan beri kucağımdan inmemişti küçük prenses. Hayatım boyunca çocukları çok sevdim. Özellikle de tek çocuk olarak büyüdüğüm için ileride kalabalık bir aile

kurmanın hayalini kurdum hep. Benim için özlediğim, hayatımda olmasını istediğim her şeyi bir arada gördüğüm bir gün oldu bugün.

Kalabalık bir grup olduğumuz için kısa sürede odayı kolayca düzenledik. Mutfağa gidip Derya, Nazlı ve Hazal ile beraber ikramları hazırlamaya başladık. Hazal Bahar'la yaşıttı ve Nazlı da benden iki yaş ufaktı. Aramızda pek yaş farkı olmadığı için belki de bu kadar anlaşmıştık hepimiz kısa sürede. Pişirdiklerimin tarifini ayaküstü onlara verip sohbet ettim ve özenle tabakları hazırladık. Hepsinin gözlerinin üzerimde olduğunu da hissettim bir taraftan.

"Zeynep Abla, sen fabrikada Bahar yengemin yanında mı çalışıyordun yoksa Sinan abimin yanında mı?"

Soru Derya'dan gelince elimdeki servis kaşığını sıkıntıyla bıraktım. Onun Sinan ağabeyinin adını duymak istemiyordum bugün. "Sinan Bey'le çalışıyordum ama işi bıraktım."

"Neden?"

"Derya!"

Hazal'la Nazlı aynı anda onu susturunca kızlara teşekkür etmek ister gibi gülümsedim. Sıkıntımı anlamış olacaklardı ki konuyu değiştirmişlerdi.

"Sen Zeyno'nun tasarımcı olduğunu biliyor musun Derya? Biraz asıl mesleği hakkında bir şeyler sorsana."

"Tasarımlarını bizimkilere gösterdin mi hiç? Yanında varsa bakabilir miyim?"

Aylardır elime çizim kalemlerimi almamış olmam bir yana, yanımda çizimlerimle gezmiyordum elbette. Fakat belki de kendi mesleğim için bir şeyler yapma vakti gelmişti artık.

"Hayır, ama bir kalem ve kâğıt getirirsen servis bittikten sonra bir şeyler çizebilirim."

Belki Bahar çizimlerimi görüp beğenirse benim için bir iş bulabilirdi. En azından görüşme ayarlayabilirdi. Aklımdakinin heyecanıyla çay servisini tamamlayıp elime kâğıt ve sıradan bir kurşun kalem aldım. Saçlarımı tepemde toplayıp kalabalıktan uzağa, masa başına, geçtim. Gözlerimi kısa bir an kapayıp aklımdaki modeli şekillendirmeye çalıştım ve gözümün önüne patronum yani eski patronum geldi. Adamın yokluğu bile ayrı dertti gerçekten. Başımı onun hayalini silmek istercesine hızlıca iki yana salladım ve önümdeki kâğıda odaklanarak çizmeye başladım. İşimi bitirmem ne kadar sürdü bilmiyorum ama kurşun kalemle tamamladığım taslak bittiğinde sonuç beni memnun etti. Epeyce hamlamıştım tabii fakat o kadar da kötü değildi bence. Biraz çekingenlik ve fazlasıyla heyecan ile önce Derya'ya gösterdim. Çizimler için insan bedeninin oranlandırılmasını anlattım ona, sonra da çizimimi elimden alıp heyecanla salondaki kadınlara göstermesini sessizce izledim. Açıkçası bu mu senin tasarımcılığın, gerçekten yeteneksizmişsin derlerse ne yapardım hiç bilmiyorum. Neyin gazına gelmiştim acaba da kadınlar gününde kendime iş ayarlamaya kalkmıştım? Fakat Bahar beğeniyle inceleyip samimi şekilde çizimimi övdü ve işi bırakmış olmamın onlar için ne kadar kötü olduğundan bahsetti. Bundan önceki çizimlerimi de görmek istediğini söyledi. Benim de kalbim tarifsiz bir mutluluk ve heyecanla doldu. Sonunda yırtmış olabilir miydim? Hayalini kurduğum mesleği yapıp para kazanabilecek olmanın hayali bile çok güzeldi.

Beyaz namaz örtüsünü düzeltip gülümseyen anneanne yanına oturmam için eliyle işaret etti ve mavi gözleriyle yüzüme baktı. Galiba Sinan Bey'in o güzel gözlerini kimden aldığını artık biliyordum. Adamın anneannesinin gözlerine bakınca bile içim ısınıp kalbim özlemle na-

sıl sızlayabiliyordu? Sadece dört gün önce o gözler değil miydi bana öfkeyle bakan? Anneannenin nazar değmesin diye beni okumak için yanına oturttuğunu anladığımda gözlerimin dolmasına engel olamadım. Davranışındaki korumacılık ve şefkat babaannemi hatırlattı bana. Bu kadın mıydı Sinan Bey'in eski karısını istemeyip, onunla evlendi diye torununa küsen? Ben beni bu kadar sevmesine neden olacak ne yapmıştım ki o zaman? Türk kahvelerini pişirmek için anneannenin iznini isteyip ayağa kalktığımda varlığımdan rahatsızlık duyan bir adamın ailesiyle bu kadar iyi anlaşmış, bu ailenin her bir üyesini bu kadar çok sevmiş olmanın şaşkınlığını iliklerime kadar hissettim. Merak ediyordum, kovduğu kızın tüm günü onun ailesiyle geçirdiğini öğrenseydi Sinan Bey acaba ne yapardı? Kahve kavanozunu elime aldığım sırada kapı çaldı ve kızlardan biri açmak için girişe doğru yürüdü. Bu sırada üst kattaki misafir odasından Ece Naz'ın ağlama sesi gelince ben de işimi bırakarak yukarı koştum. Çünkü Hazal'ın lavaboda olduğunu biliyordum.

Herhalde Ece Naz da kapının sesine uyanmıştı. Altını değiştirip giysisini düzelttim ve kadifeyi andıran saçlarından kayan tokasını yeniden takıp uykusu açılana kadar birkaç dakikayı onunla oynayarak geçirdim. Aşağı indiğimizde ağlayıp annesini huzursuz etmesini istemedim çünkü. Küçük hanımın keyfi yerine gelince onu kucağıma alarak merdivenleri indim ve salona girerken gözlerimi Ece Naz'ın sevimli yüzünden ayırmadan hanımlara hitap ederek konuştum:

"Günaydın hanımlar. Biz uyandık, güllere boyandık. Prensesin altı değişti, mis gibi oldu."

Cümlemi bitirdiğimde salonun dedikodu yapan kadınların sesinden uzak, sakinleşmiş hâlde olduğunu fark etmenin stresiyle başımı kaldırdım. Aynı anda da bana

odaklanmış bir çift yakıcı mavi gözle karşılaştım. Ne yazık ki bu gözlerin sahibi anneanne değil, kalbimin yerinden çıkacak şiddette atmasına sebep olan torunuydu. İlk kez onu takım elbise dışında bir şeyler giyerken gördüğümü düşündüm ve üstündeki kot pantolonla ince, lacivert kazağın da çok yakıştığını fark ettim. Adam ne giyse yakışıyordu. Birkaç saniye içinde şaşkınlığı üstümden atıp içinde bulunduğum durumla yüzleştim. Salonun ortasında öylece dikiliyordum resmen. Neyse ki kucağımda Ece Naz vardı da o kadar da çok aptal gibi görünmüyordum yani görünmediğimi umuyordum. Mutfağa kaçsam uygun olmazdı, Sinan Bey'in yanına geçip otursam hiç olmazdı. Resmen çıkmaza girmiştim. Onunla konuşmak istemiyordum. Burada ne işi vardı? Benimki de soru muydu Allah aşkına? Adamın kardeşinin evine gelmek için benden izin alacak hâli yoktu herhalde. Bir de eline almıştı benim yaptığım kekten kocaman bir dilimin olduğu tabağı, tam onu midesine indirirken karşılaşınca benimle, şaşkınlıktan boğazında kalmıştı onun da.

Sinan Bey'in öksürüğünün kısa süreli tatminini gözlerimden dudaklarıma ulaştırmamayı başardığım bir gülümsemeyle yaşadım. Herkes küs olduğumuzun farkındaymış gibi bakışlar ikimizin arasında gezdi. Bahar da gerginliği azaltmak ister gibi Nazi Subayı'na hitap ederek konuştu:

"Nasıl olmuş abi, beğendin mi? Yoksa evimde yediğin her yemeğe yaptığın gibi yine eleştirecek misin?"

Eleştirirdi tabii Bay Mükemmel. Bu dünyanın en yetenekli insanı kendisiymiş gibi biz zavallıları eleştirmeye bayılırdı. Ancak tahmin ettiğim şeyi yapmak yerine gözlerini benden ayırmakta zorlanıyormuş gibi birkaç saniye daha doğrudan bana baktı Sinan Bey. Sonra Bahar'a dönerek cevap verdi: "Söyledim ya Bahar! Çok güzel ol-

muş her şey, ellerine sağlık. Özellikle limonlu kek konusunda kendini aşmışsın. Benim için mi yaptın? Annem söyledi herhalde çok sevdiğimi."

Ne yani, gidip kendi ellerimle beyefendinin en sevdiği keki mi yapmıştım ben? Benim en iyi pişirdiğim kekin onun en sevdiği kek olması resmen kaderin benimle dalga geçtiğinin ispatıydı. Boğazında kalsın der gibi Sinan Bey'in yüzüne bakmaya devam ettim. Bahar da beni zor durumda bırakan açıklamayı yaptı.

"Aslında keki ve diğer birçok şeyi Zeynep yaptı bugün. Sabahtan beri hamileyim, yorulmayayım diye bana yardım ediyor."

"Beceriksiz dediğin kıza dön de şimdi bir bak!" demek istesem de dudaklarımı birbirine bastırarak susmayı tercih ettim. Aynı anda da Sinan Bey'in annesi Bahar'ın bıraktığı yerden konuşmayı devraldı:

"Pek güzel, hanım, saygılı, asil bir kız Zeynep. Maşallah, bu devirde böyle utangaç kızlar nerede? Hem marifetli hem güzel hem de tatlı dilli. Güler yüzü yeter gerçi."

Bu abartılı övgüler karşısında utanarak başımı önüme eğdim. İnsanların beni övmeleri, bana olan ilgileri güzeldi tabii ama Sinan Bey'in karşısında bunun bu kadar göze sokulması beni iyice gerdi. Hoş, Sinan Bey'e kalsa beni bir şeye benzetemediğinden emindim ya neyse.

"Bahar'ımız boşuna sevip arkadaş olmamış Zeyno kızımla, on parmağında on marifet. Hepimiz çok sevdik. Artık sık sık görüşeceğiz, kızlarla da arkadaş oldu. Emre'nin sünnet düğünü için Hazal'a yardım edecek. Bahar hamile diye bir işe elini sürdürtmüyor Selim malum. Bahar da Zeynep'i vekil tayin etti."

Laf arasında bu konuda konuşmuştuk ama anneanne sanki yeni mesleğim organizatörlükmüş gibi konuşunca düğüne yardım işini beceremekten korktum. Sinan

Bey de gözlerini anneannesinin üstüne dikerek sanki sadece ikisinin anlaştığı sözsüz özel bir dil kullanıyormuşçasına onunla bakıştı. Bu bakışmanın galibi anneanne olmuş olacaktı ki zafer kazanmış bir gülümsemeyle başını olaylara tamamen Fransız kalmış olan benden tarafa çevirdi.

"Maşallah kızım. Çocuk da çok yakıştı kucağına, seni de çok sevdi. Uslu uslu oturuyor ama annesine ver de kahvelerimizi pişir hadi. Şöyle elinden güzel bir kız kahvesi içelim."

Ece Naz'la gereğinden fazla üzülerek ayrılıp, misafirlere kahvelerini nasıl içeceklerini sormak için ağzımı açtım ama aynı anda Sinan Bey'e de kahve yapmak zorunda olup olmadığımı merak ettim. Ona hizmet etmek istemiyordum ben. Bu kadar kadının arasında bir başına oturmaya utanmıyor muydu? Gitseydi buradan keşke... Bakışlarım onun dışında herkesi buldu ve tek tek kahveleri nasıl istediklerini öğrendim. Belki onun için kılımı bile kıpırdatmayacağımı, onu tamamen yok saydığımı anlar diye umdum ama arkamı döndüğüm sırada utanmadan bana laf attı. "Benim nasıl içtiğimi biliyorsun zaten Zeyno, söylememe gerek yok."

Zehir yok muydu bu evde? Şöyle bol zehirli bir kahve içse ne güzel olurdu! Tenezzül edip ona cevap vermeden mutfağa girdim ve hıncımı dolap kapaklarından alırcasına çarparak fincanları bulup cezveyi çıkardım. Bahar hâlime acımış olacak ki arkamdan geldi.

"İyi misin? Annemlerle arası iyi değildi de onları görmeye gelmiş. Çok kızdın mı?"

Öyle bir hakkım yoktu ki kızabileyim. "Kardeşinin evine gelmesinden daha doğal ne olabilir ki? Gelmemesi gereken bendim. Şimdi sonuçlarına katlanıyorum işte. Ben kendime kızıyorum asıl ona burada yakalandım diye."

Beni sakinleştirecek bir şey söylemek için ağzını açtı Bahar ama suratı en az benimki kadar asık hâlde mutfağa giren Derya hislerime tercüman olurcasına konuştu. "Sinan abimden nefret ediyorum!"

"Yalnız değilsin."

Yüksek sesle homurdandığımı fark edince dudağımı ısırıp sustum. Neyse ki ne dediğimi anlamadı Derya çünkü kendi derdini anlatmakla meşguldü.

"Konsere gitmeme izin vermiyor! Tüm arkadaşlarım orada olacak, ne hakla bu kadar karışabiliyor bana? On sekiz yaşındayım ben. Yakında on dokuz olacağım. Başıma konserde ne gelebilir?"

"Konser gece yarısında ve bir gece kulübünde olduğu için izin vermiyor olabilir mi? Selim abin de izin vermez Derya."

Bahar böyle konuların ailede hep konuşulduğunu düşünmeme neden olan bir ses tonuyla konuştu. Derya da isyanını dile getirmeye devam etti: "Ondan yana umudum olmadığı için Sinan abime sorayım demiştim. Neticede Avrupa'da yaşamış insanın hâli başka olur, dedim ama bahsettiğimiz insanın Sinan abim olduğunu unutmuşum. Deli ediyor beni ya! Kahve falan yapma ona Zeyno Abla, zıkkım içsin."

Derya an itibariyle yeryüzünde en sevdiğim insan olabilirdi. Bahar da fark etmiş olacak ki Derya'yı dürterek susturdu. "Nasıl konuşuyorsun sen öyle? Duymamış olayım, valla iyice azıttın Derya. Duyarsa böyle söylediğini elinden kurtulamazsın Sinan'ın. O zaman hiç yenge diye arkama saklanma, korumam seni."

Derya'yı azarladıktan sonra bana dönerek 'Sen ona sakın uyma!' der gibi baktı Bahar. Burada oturup on sekiz yaşındaki kıza ağabeyine duyduğum öfkeyi anlatacak değildim zaten. Kahveleri pişirip Derya'nın da

yardımıyla tek tek fincanlara döktüm ve elimde bir tepsi dolusu Türk kahvesiyle salona döndüm. Üstüme çevrilmiş bir salon dolusu gözün ne anlama geldiğini de işte tam olarak bu sırada idrak etmiş bulundum. Ben neden Sinan Bey ve ailesine kahve yapmıştım? Bu evde bu kadar genç kadın varken niye ben servis ediyordum? Bahar tarafından onlar için süslenmiştim, bir sürü yiyecek hazırlatılmıştı bana. Görücüye çıkmış bir kızdan ne farkım vardı benim şu an? Yaşadığım ani aydınlanma kısa bir an dizlerimin bağını çözdü ama neyse ki elimdeki tepsiye mukayyet oldum ve mümkün olduğu kadar sakinliğimi korumaya çalıştım. Sinan Bey yine bir tek benim yüzüme bakıyordu. Bu nedenle yaşadığım aydınlanmaya da bizzat tanıklık etti. Düştüğün tuzağın farkındayım, üzülme, dedi sanki bakışları ve ben onun tarafından teselli edilmek istemediğimi düşündüm. Bu adam utanmıyor muydu bir ev dolusu insanın yanında gözlerini doğrudan benim üstüme dikmeye? Kahveleri ikram ettikten sonra sadece saygısızlık yapmamak için elimde tepsiyle köşedeki sandalyeye sessizce oturdum. Yoksa arkama bakmadan kaçıp gitmek istiyordum.

Yok, bu Nazi Subayı bilerek herkesin içinde beni kesiyordu. Sırf adilik olsun diye yapıyordu. Üstümde psikolojik baskı kurmaktan sadistçe zevk alıyordu. Bu yüzden ben de kimin ne düşüneceğini umursamadan gözlerimi onunkilere diktim. Madem bakışma yarışı yapmak istiyordu, keyfi bilirdi. Kaybeden taraf ben olmayacaktım. Ondan korkan ondan beter olsaydı. Bugün bu evde birisi gözünü kaçıracaksa o kişi ben olmayacaktım.

Yavaşça kahveden bir yudum aldı ve yüzü bir saniyeliğine de olsa buruştu. Hafifçe başını iki yana çevirerek diğerlerinin kahvelerini içip içmediğini kontrol etti. Şimdi de yine yaptığım kahveyi mi beğenmemişti? Herkes

afiyetle içiyordu işte, sorun her zamanki gibi ondaydı. Kaşlarını kaldırıp mavilerini yeniden manidar bir şekilde üzerime dikti. Bu kadarı da fazlaydı artık; mecbur kalıp beni işten atan adama kahve yaptığım, ayağına getirdiğim yetmezmiş gibi bir de beğenmeyip beni mi eleştiriyordu? Başımı hafifçe kaldırıp "Neye bakıyorsun ?" der gibi ona gözümü kırptım. O da bakışlarını fincanla benim aramda gezdirip kaşıyla işaret etti. Anlatmaya çalıştığı şey her neyse umurumda olmadığını anlamasını isteyerek omuz silktim ve karşılığında kaynak kahveyi tek seferde içip yerine bıraktı. Bu neydi şimdi? Anlayan var mıydı bu ruh hastasını?

"Eline sağlık Zeynep, çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun Sinan Bey."

Derya sanki gördüğüne inanamamış gibi ayağa kalkıp, boş fincanı eline alana dek Nazi Subayı'nın delirdiğini ya da beni sinirlendirmek için aptalca bir oyun oynadığını sanmaya devam ettim.

"İnanmıyorum abi, hepsini içtin mi?"

"İçmeyip ne yapacaktım Derya?"

"Kahveler mi karıştı acaba diyeceğim de senin fincanın farklıydı. Resmen ses çıkarmadan tuzlu kahveyi içtin!"

"Tuzlu kahve mi?" Derya'nın sözleri üzerine ayağa fırlayıp bu soruyu ben sordum. Öyle şaşırdım ki elimdeki tepsiyi bile bırakmadan, açıklama bekleyerek Derya'ya baktım.

"Ben konser için beni azarladı diye Sinan abimin kahvesinin fincanına tuz dökmüştüm. Sinirlensin diye yapmıştım ama o bir şey söylemeden içti."

Ne diye içmişti şimdi tuzlu kahveyi? Yoksa benim mi tuz koyduğumu sanmıştı da öyle kaş göz işareti yapmıştı bana? Kısa bir an Sinan Bey'le birbirimize baktık. Sonra

onun kaşları çatıldı ve ayağa fırlayıp doğrudan Derya'nın üstüne yürüdü."Sen utanmıyor musun abinin kahvesine tuz katmaya? Kazık kadar kız oldun, çocuk gibi uğraştığın şeylere bak."

"Ama bu haksızlık! Zeynep Abla koysaydı tuzu kızmayacaktın, sorun yoktu, öyle mi? Kardeşinim ben senin, bana niye bağırıyorsun?"

"Bu yaştan sonra dayak istiyorsun galiba sen, gel buraya kız, kaçma!"

Ciddi ciddi salonun ortasında Derya kaçmaya Sinan Bey de onu kovalamaya başladı ve kimse duruma müdahale etmedi hatta sırıtarak bana bakmaya başladılar. Ne garip bir aileydi bunlar böyle?

"Ya anne ya! Yardım edin!"

Koskoca adam elli kilo kızı kovalıyordu ve yakalarsa ne olurdu, Allah bilir. Kimsenin yardım etmeye niyeti yoktu, ben de elimde tepsiyle salonun ortasında kalakalmıştım. Derken Derya aniden kendisine sığınak olarak beni seçti ve arkama saklanıverdi. Kardeşinin beni kendisine siper ettiğini görünce kısa bir an şaşırıp kaşlarını çattı Sinan Bey, sonra omuzlarımdan tutarak beni kenara çekmek istedi. O koskoca cüssesiyle beni kenara çekmeye çalışırken onu durdurmak için elimden pek bir şey gelmediğinden kollarımı iki yana açtım, tepsi gürültüyle elimden yere düştü. Nasıl oldu bilmiyorum ama terlikli ayağım parkede kaydı ve can havliyle denize düşen yılana sarılır sözünü uygulamayla göstermek ister gibi Sinan Bey'in kollarına tutundum. Sahi onun ne ara omuzlarımdaki elleri belime kaymıştı? Arkalarda bir yerlerde bir Derya vardı bu hâle düşmemize neden olan ama şimdi Derya'nın varlığının herkes tarafından unutulduğuna yemin edebilirdim. Kalbim ramazan davulundan hallice, sahur vakti insanları uyandırırmışçasına sesler çıkar-

maya başladı. Acaba insanları hipnoz etmekle ilgili bir yeteneği mi vardı Sinan Bey'in, bu konuda eğitim mi almıştı? Çünkü gözleri yine beynimi felce uğratmıştı. "Ne güzel şeymiş meğer onun göz bebeklerinden kendimi izlemek," diye geçirdim aklımdan. Kısa süreli kovalamaca yüzünden mi nefes nefese kalmıştı böyle? Bir şey söyleyecekti herhalde, önce yutkundu, sonra ağzını açtı ve söyleyebileceği binlerce şey içinden en saçma olanını seçti:

"Ne kokuyorsun sen böyle? Biraz daha bulamazsam kafayı yiyeceğim."

"Ne?"

"Çiçeği bulamıyorum diyorum, hangi çiçeğin kokusu bu?"

Belimi bırakmadan tekrarladı sorusunu. Gerçi ben de onun kaslı kollarından ellerimi hâlâ çekmemiştim. Evet, yanlış duymadınız, ne yazık ki kaslı kollar dedim.

"Hayırdır Sinan Bey? Tekstil bitti, şimdi de parfüm işine mi gireceksiniz?"

Ellerimi kollarından çekerek sert göğsüne koyup onu usulca ittirdim ve yerdeki tepsiyi alarak mutfağa hızlıca kaçtım. Beni çıkmaza sokmanın uzmanıydı yemin ediyorum. Herkesin içinde rezil olmuştum resmen, pencereden atlamadığım sürece bu evden nasıl çıkabilirdim? Herhalde bir insanın hem varlığı hem de yokluğu ancak bu kadar baş ağrıtıcı olabilirdi.

Bay Mükemmel

Mutfağa sığınışımdan kısa süre sonra arkamdan biri gelirse diye varlığımı mantıklı bir sebebe bağlama amacıyla bulaşıkları sudan geçirip bulaşık makinesine dizmeye karar verdim. Bir taraftan da kalp atışlarımı belli bir düzene sokmaya çalıştım. Ancak kollarımı sıvayıp musluğu açtığım sırada arkamdan yaklaşan ayak sesleri durduğum yerde felç geçirmiş gibi kıpırdamadan kasılıp kalmama neden oldu. İçeride yaptıkları yetmezmiş gibi şimdi peşimden mutfağa girerek ne yapmaya çalışıyordu Sinan Bey?

"Daha ne kadar beni görmezden geleceksin Zeyno?"

Beni işten çıkarmış adamın yüzünü görsem ne olacaktı acaba? Sanki kavga etmemişiz de güzellikle işten ayrılmışım gibi yapmıyor muydu bir de...

"Peki, siz daha ne kadar varlığınızı gözüme sokmaya devam edeceksiniz Sinan Bey? Hiçbir şey olmamış gibi davranma azminizi takdir ediyorum doğrusu. Ama üzülerek belirtmeliyim ki ben aynı performansı sergileyemeyeceğim."

"Sadece seninle konuşmaya çalışıyorum."

Musluğu kapatıp gözlerimde saklama gereği duymadığım bir öfkeyle yüzüne baktım. "Neden? Yoksa şimdi de kardeşinizin evindeki varlığımdan mı rahatsız oldunuz? İnanın, şu an yeni bir tartışmanın sırası hiç değil."

Benim aksime o, büyük bir sakinlikle baktı bana. "Neden öyle bir şey yapayım ki? Burası benim evim değil sonuçta, kimin girip çıkacağına ben karışamam. Ayrıca muhtemelen inanmayacaksın ama ben seni gördüğüme çok sevindim Zeynep."

Gerçekten anlamıyordum. Ne düşünüyordu, ne istiyordu? "Sinan Bey, siz değil miydiniz varlığıma tahammül edemediğiniz için beni işten çıkaran? Çok özür dilerim ama ben sizi gerçekten anlamıyorum."

"O zaman izin ver de kendimi sana anlatabileyim."

Daha önce hiç sesinin bu kadar sakin, sıcak çıktığını hatırlamıyordum. Üstelik bakışlarında da kalp atışlarımı hızlandıran bir şeyler vardı. Yine de beni etkilemesine izin vermedim.

"Bence biz birbirimizi anlamak için epeyce geç kaldık. Konuşmalarımızın sonunun yeni tartışmalara çıktığını düşünecek olursak susmamız ve birbirimizin karşısına çıkmamamız en iyisi."

"O zaman neden buradasın Zeynep? Niye ailemin, dostlarımın arasındasın?"

Sesi normalde bu sözleri söylerken sahip olması gereken kibirden öyle uzak çıktı ki istemsizce cevap verirken benim de sesim uysallaştı:

"Bahar için buradayım ben. Sizinle bir ilgisi yok yani. Geleceğinizi bilseydim gelmezdim."

"Muhtemelen bu yüzden söylemediler sana geleceğimi. Ben seni görebileyim diye yaptılar."

Konuşurken bir taraftan da bana doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi azalttı. Ben de artan heyecanımla

beraber titremeye başlayan dizlerimi saklama umuduyla arkamdaki tezgâha yaslandım. "Siz benim burada olduğumu bilerek mi geldiniz yani?"

Başını iki yana salladı ve dudaklarında yarım bir gülümsemeyle cevap verdi: "Hayır, benden de karşına çıkacak cesareti bulamayıp yan çizersem diye sakladılar senin burada olduğunu."

"Ne?"

Ne oluyordu benim kalbime, bedenime böyle? Ne diye titriyordum onun karşısında böyle?

"Sana bir şey sormak istiyorum Zeynep. Sen benden neden bu kadar çok çekiniyorsun? Korkuyor musun yoksa?"

Fısıldarcasına dile getirdiği sözler olduğum yerde yutkunarak gözlerimi onunkilere sabitlememe neden oldu ve biraz da sinirlerimi bozdu.

"Elbette korkmuyorum sizden. Neden korkacakmışım ki? Artık öğünüm de sizden gelmiyor malum. Aramızda herhangi bir bağ kalmadığına göre sizden çekinmemi de gerektirecek bir durum yok."

Yüzündeki o yarım gülümsemenin genişleyerek tüm yüzüne yayılışını izledim. Cevabımın netliği onu sevindirdi ve bunu bana göstermekten çekinmedi.

"Ben yanlış anlamışım o zaman bu hâlini, özür dilerim."

"Ne varmış benim hâlimde?" demek istedim, sonra hemen vazgeçtim. Çünkü normal bir tavır sergilemediğimin oldukça farkındaydım.

"İzin verirseniz mutfağı toparlamak istiyorum. Lütfen çekilir misiniz?"

"Sakin bir yere gidip geçen günkü tartışmamız ve işten ayrılman hakkında konuşabilir miyiz Zeynep? Lütfen..."

O benden böyle kibar bir şekilde bir şeyler isteyince yelkenleri suya indirmemem çok zor oluyordu.

"Sinan Bey, ben sizinle konuşmak ya da tartışmak istemiyorum artık. Bakın, belli ki ben size iyi gelmiyorum. Karşılaştığımız ilk andan beri bana sinir olduğunuzun ikimiz de farkındayız. Siz kime sinirlenseniz gelip benden alıyorsunuz hıncınızı. Tamam, işe başladığım gün büyük bir hata yaptım. Özel hayatınıza haddim olmayarak burnumu sokup talimatlarınızı uygulamadım. Gerçekten evli olsaydınız bile..."

Gülümsemesini bozmadan yüzümün her noktasını uzun uzun inceledi beni dinlerken ve sonunda sözümü keserek durumuma müdahale etti: "Ben sana zaten o gün için kızgın değilim. Sen kendince doğru olanı yaptın."

"O zaman benden hâlâ ne istiyorsunuz siz? Odanızı dağıtıp, sonra bir kamyon laf ederek bana toplattınız. Ben size ne yaptığım işi beğendirebildim ne de başka bir şey. Etrafınızda olmamdan duyduğunuz rahatsızlığı o kadar açıkça belirttiniz ki hem sözlerinizle hem de davranışlarınızla... Tamam, işverenim hakkında konuştuğum kişi babaannem bile olsa o kadar ileri gitmemeliydim. Ama ağır tahrik altındaydım, hatırlatırım. Hakkınızda söylediklerimin suçlusu sizsiniz. Yok yere eleştirmedim ben sizi. Söylediklerimin genelinin de hâlâ arkasındayım. Sadece son kısmı, özel hayatınızla ilgili olan kısım gerçekten haddim olmadan söylediğim şeylerdi. Özel hayatınız hakkında böyle saygısızca yorumlar yapıp ithamlarda bulunmam çok yanlıştı. Bunun için sizden özür dilerim ama sadece bunun için."

Söylediklerim onu sinirlendirir ve muhtemelen yeni bir tartışmanın fitilini ateşler sandım ama o sinirlenme belirtisi göstermek yerine "Helal kız sana!" der gibi baktı bana. Sanki ben de kimsenin fark etmediği bir şeyleri

keşfetmiş gibi... Ve son olarak saygıyla başını sallayıp karşımda ciddileşti.

"Şimdi senden özür dilemek benim için daha da zor olacak. Sen karşımda böyle doğru durunca benim yanlışlığım ve haksızlığım iyice göze batıyor. Salonda seni gördüğümde ve peşinden mutfağa gelirken bazı tereddütlerim vardı. Az önceki sözlerinle, davranışlarınla endişelerimi de giderdin. Teşekkür ederim."

"Bence siz benim kafamı karıştırmaktan özel olarak zevk alıyorsunuz. Özür de diledim işte, lütfen beni artık rahat bırakın."

"Ama benim seni rahatsız etme sebebim özür diletmek değil dilemek içindi. Muhtemelen sen beni tamamen affedene dek de bu tutumum devam edecek."

Madem isteyince bu kadar ince ve tatlı dilli birine dönüşebiliyordu niye bunca zaman bana bu yüzünü hiç göstermemişti? Galiba sebebini artık biliyordum. Asıl hikâyemi, hangi koşullar altında hayatımı devam ettirdiğimi öğrenmiş olacaktı ki beni kovdu diye vicdan azabı çekiyordu. Tek derdi kendi vicdanını rahatlatmaktı. Bu yüzden bulaşık tabaklardan birini elime alıp, ona doğru sallayarak cevap verdim:

"Bu bulaşıklar kurursa temizlemek mümkün olmaz. Bir an önce yıkanmaları gerek. Yani üzgünüm, size ayıracak vaktim yok şu an."

Tabaklardan oluşmuş minik dağ ile benim aramda bakışlarını gezdirdikten sonra pes etmiş gibi omuz silkti ve yana kaymama sebep olacak şekilde bana yaklaşıp kollarını sıvadı.

"O zaman yardım edeyim de bir an önce konuşabilelim. Makineye mi dizilecekler?"

Benim patronum, Bay Mükemmel Nazi Subayı ciddi ciddi benimle birlikte bulaşık yıkamaktan mı bahsedi-

yordu? Birkaç saniye şaşkınlıkla ona baktım ve şaka yaptığını söyleyip geri çekilmesini bekledim. Ama o tabaklardan ilkini musluğun altına tutup kenara koydu bile bu sırada. Onu böyle izlemek de benim aklıma şeytani bir planın gelmesine neden oldu ve belli etmek istemesem de dudaklarım sadist bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı.

"Bu porselen tabakları makineye atarsak olmaz. Bahar'ın çeyizinden oldukları için çok dikkat ettiğini söyledi. Anneannesinden kalma, çok ince, porselen bir takımmış. Bir nevi antika yani... Elde yıkamak gerek hepsini. İsterseniz siz bırakın, pek alışkın değil gibisiniz."

İtiraz ederek başını hızlıca iki yana salladı ve savunmaya geçti. "Seni bu kadar bulaşıkla yalnız bırakacak değilim. Ayrıca ben Roma'da yaşarken yıllarca tek başımaydım. Kendi bulaşığımı, çamaşırımı kendim yıkardım. Emrim altında uşaklarım yoktu."

Ellerini birbirine sürterek, çekmeceden bir önlük alıp boynundan geçirdi; arkasında bağlayarak başka bir önlüğü de bana uzattı. Onun önlüklü görüntüsü karşısında gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. Tüm karizmasının yerle bir olduğunu söylemeyi de inanın çok isterdim ama sonraki on dakika Sinan Bey'in bulaşık yıkarken gördüğüm en tatlı adam olduğunu keşfetmekle geçti. Ayrıca üzülerek belirtmeliyim ki kırk yıllık ev hanımlarını aratmayacak kadar da eli çabuktu. Tamam, bugüne dek zaten kendisinin yeteneksiz olduğu pek bir konuya rastlamamıştım ama bari bulaşık yıkamanın ustası olmasaydı. Etrafımız köpüklerle çevrili hâlde tek laf etmeden birlikte bulaşık yıkamak çok değişik bir deneyim oldu. Üstelik ben onu seyretmekten pek yardımcı da olamadım.

Tam olarak ne zaman ciddiyetimi kaybedip hâlimize gülmeye başladım, bilmiyorum. Sanırım süngerden sıç-

rayan köpük alnına bulaşınca elinin tersiyle temizlemeye çalışması benim için kopma noktası oldu. Ona doğru elimi uzatıp içgüdüsel bir hareketle köpüğün kalanını teninden temizledim. O ise önüme düşen bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırmaya çalıştığımı fark edince tıpkı benim gibi gülmeye başladı. Karşılıklı olarak gülüşüp bakışarak yan yana dikilirken içimden bir şeylerin geri dönmemek üzere ona doğru aktığını hissettim. Kalbimden başlayan sıcaklık tüm vücuduma yayıldı ve sanki zaman yavaşladı. Bir yerlerde birileri davul mu çalıyordu, yoksa kulaklarımda yankılanan kalbimin sesi miydi?

Mutfağın eşiğinde durup bizi izleyen kızlar çetesini, yaşamakta olduğum kalp krizine bir çare bulma amacıyla bakışlarımı Sinan Bey'den kaçırdığım an fark ettim. Bahar yüzünde şaşkın ama bir o kadar da keyifli bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Utanç içinde iki adım geri çekildim ve tezgâhın üstündeki sarı bezle ellerimi kurulamaya çalıştım.

"Siz burada ne yapıyorsunuz böyle?"

"Kansere çare buluyoruz. Sence Bahar?" Köpüklü ellerini havaya kaldırıp bulaşıklıkta süzülmeye bırakılmış tabakları gösterirken verdi bu cevabı Sinan Bey. Ben de bunun üzerine kendimi tutamayıp yeniden gülmeye başladım.

"İyi de niye makineye dizmediniz ki? Ayrıca size mi kaldı bu iş? Niye bir başınıza giriştiniz yardım istemeden?"

"Ama bu tabaklar senin çeyizin..."

Cümlesini tamamlamaya gerek duymadan benden tarafa döndü Sinan Bey. Galiba ona kasten bulaşık yıkattığımı anlamıştı. "Eğlendiniz mi bari Zeynep Hanım?"

Bu saatten sonra inkâr etmenin bir anlamı olur muydu? Doğrusu pek sanmıyordum.

"Epeyce eğlenceli bir sahneydi, evet. Ayrıca teklif eden sizdiniz, hatta fazlasıyla ısrarcıydınız diye hatırlıyorum Sinan Bey."

Karşılıklı meydan okumamıza, ona verdiğim cevaba bu defa sinirleneceğinden neredeyse emindim ama o yine beni şaşırttı ve dişlerini göstererek kocaman güldü. Ellerini yıkayıp elimin altındaki beze uzandı. Bunun için bana olması gerekenden fazla mı yaklaşmıştı yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Benim için de eğlenceliydi, haklısın. Keyifli bir cezaydı. Bir ara yeniden yapalım. Tekrarlayalım böyle etkinlikleri, güzel oluyor."

İzleyicileri yok sayarak doğruca bana göz kırptı ve mutfaktan çıktı. Ben de beni sorgulayan gözlerin ağırlığıyla sıkıntı içinde derin bir nefes aldım. Evde bir ordu insan varken onunla mutfakta bulaşık yıkamak, üstüne bir de fingirdeşmek ne demek oluyordu? Az önce yaptığımız şeyin resmen fingirdeşmek olduğuna inanamıyordum. Daha fazla rezil olmamak adına üstümdeki önlükten kurtulup koşar adım üst kattaki misafir odasına çıktım ve çantamı aldım. Misafirlik de bir yere kadardı. Zaten iyice batırdım, bari gideyim de sıvamaya devam etmeyeyim, dedim kendi kendime.

Salona döndüğümde mahcubiyetimden kimseyle yüz yüze gelmek istemesem de vedalaşmam gerektiğinin farkında olarak ailenin en büyüğü olan anneanneye hitaben konuştum:

"İzninizle, ben artık gideyim. Akşam trafiğine kalmayayım. Her şey için teşekkürler anneanne, tanıştığımıza çok memnun oldum."

Anneannenin elini öpmek için yanına giderken gözlerimi Sinan Bey'den uzak tutmak için büyük bir irade savaşı verdim. Bu ayrıntıyı da es geçemeyeceğim.

"Maşallah güzel kızım, Allah nazarlardan saklasın seni. Bugün çoluk çocuk bir olduk, yorduk seni. Asıl biz teşekkür ederiz, hakkını helal et."

"O nasıl söz, ben çok memnun oldum sizleri tanıdığım için. Çok güzel bir gündü."

Zeynep Teyze de ayağa kalkıp yanıma geldi ve tüm samimiyetiyle beni kucakladı.

"Bundan sonra sık sık görüşeceğiz zaten adaşım kızımla."

Gerçekten böyle tatlı insanların Sinan Bey'le aynı kandan olmalarına diyecek söz bulamıyordum. Gerçi bugün el birliğiyle beni oyuna getirmişlerdi ama yine de bunu kötü niyetle yapmadıklarını biliyordum. Herkesle tek tek vedalaşırken Sinan Bey'in salondan çıktığını fark ettim ve montumu almak için girişin yanındaki dolaba yöneldim ama o omzuma dokunarak elinde tuttuğu montumu bana uzattı. "Sanırım bunu arıyorsun. Bence de giy, arabaya binene kadar üşüyebilirsin."

Kendisi çoktan hazırlanmış ve arabasının da anahtarlarını elinde tutar hâlde olduğuna göre beni eve bırakmak istiyor olmalıydı.

"Teşekkür ederim Sinan Bey ama ben kendim giderim, siz hiç zahmet etmeyin."

Ben ondan kaçmaya çalıştıkça beni böyle kovalamaya devam mı edecekti?

"Zeynep lütfen, ben rica ediyorum. Güzel bir gün geçirdik, güzel şekilde de bitsin. Sinan abim seni bırakacak işte." Arkadan gelen Bahar konuya dâhil olmasaydı şaşardım zaten. El birliğiyle bataklığa saplanır gibi dört bir yanımı Sinan Bey'le çevirmeye çalışıyorlardı.

"Ama gerçekten..."

"İtiraz yok! İçeri girip seni bizimkilere şikâyet etmek istemiyorum."

Daha fazla tartışmanın işe yaramayacağını bildiğimden susmak zorunda kaldım. Sinan Bey de bunun üzerine gidip arabayı çalıştıracağını söyledi. Bahar'la ayaküstü vedalaşıp ayağıma botlarımı geçirdim. Somurtur bir hâlde Sinan Bey'in arabasına binerek yanına oturdum. Evimin adresini tarif etmek dışında kendisiyle herhangi bir iletişim çabasına da girmedim. O da beni şaşırtarak hâlime ayak uydurdu. Sadece sessizliğimizin yarattığı gerginliği dağıtmak için radyoyu açtı. Rahmetli Harun Kolçak'ın Gir Kanıma şarkısı ruh hâlimin tam zıddı bir neşeyle arabayı doldurdu. Sonra bir de baktım ki araba evime giden yoldan çoktan sapmış.

"Sağdan dönmemiz gerekiyordu! Neden düz ilerlediniz?"

"Çünkü seni evine bırakmadan önce konuşacağız."

Cüreti karşısında ağzım şaşkınlıkla açıldı ve huysuz bir üslupla onu tersledim: "Şimdi konuşmanıza engel olan nedir? Konuşmak için illa bir yere mi gitmemiz gerekiyor?"

"Senden baştan savma değil, gerçek bir özür dilemek istiyorum. Sakin bir yere gidip oturalım. İki medeni insan gibi bir restoranda konuşabileceğimize inanıyorum."

"Teşekkür ederim ama ben tokum. Bence bu konuşma için yemeğe çıkmamıza hiç gerek yok. Aslında böyle bir konuşmaya da gerek yok."

Kollarımı çocuk gibi göğsümde bağladığımı fark edince "Onun gözünden kim bilir ne kadar aptal görünüyorumdur," diye düşünmeden edemedim.

"Ben seni dinledim ama Zeyno. Şimdi sıra bende."

Kordona çıkan yola girdiğimizde önümüze mavisine âşık olduğum Ege Denizi çıktı. Ben de itirazımı devam ettirmemin bu tartışmayı gereksiz şekilde uzatacağını kabul ederek teslim oldum. "Bir restorana gitmek iste-

miyorum, hava çok güzel bugün, yürüyüp deniz havası alabiliriz."

"Tamam, sen nasıl istersen ama önce şu sizi ve beyi artık bir kenara bırakabilir misin? Nasılsa artık patronun da değilim. Bence biz o sınırı aştık zaten."

Arabayı ustalıkla park edişini izledikten sonra inerek rüzgârlı havaya adım attım ve bu kısa aranın ardından konuşmaya devam ettim: "Bence sorunumuz zaten aşılan o sınırlar. Anlamıyorum, bir daha görüşmeyeceğiniz birine kendinizi affettirmek neden bu kadar önemli?"

Aslında anlıyordum. Tek derdi vicdanını rahatlatmaktı. Zor durumda kalmış, zavallı, öksüz bir kızın ekmeğiyle oynadığını düşündüğü için peşimden koşuyordu.

"Bir daha görüşmeyeceğimiz fikrine nereden kapıldın sen Zeynep? Ailemle görüşürken benimle karşılaşmayacağını sana düşündürten nedir?"

"Eminim, bir şeyler ayarlayabiliriz."

Yan yana yürümeye başladık ve onunla görüşmeme isteğimden pek etkilenmemiş gibi konuşmaya devam etti: "Emre'nin kirvesi benim, bu durumda en azından sünnet hazırlıkları sırasında görüşeceğiz." Kolumdan tutarak yürüyüşümü sonlandırdı ve beni kendisine çevirip aramızdaki mesafeyi azalttı. "Söylediğim ve yaptığım her şey için senden özür dilerim Zeynep. Amacım gerçekten seni kırmak, üzmek değildi. Öfkemi istemeden senden çıkardım. Haksızlık ettim. En çok da seni kovduğum için özür dilerim. Bağışlanmak, kendimi savunabilmek için söyleyebileceğim bir şey yok."

Bu özür de aramızdaki son buzları benim iradem dışında eritmiş oldu. Yine de geri adım atmadım. "Bugün de ailenizin yanındaki tutumunuzun pek dostça olduğunu söyleyemeyeceğim."

"Hayır, bu konuda özür dilemeyeceğim. Seni düşün-

düğüm sırada karşımda görmenin mutluluğuyla yaklaştım sadece sana. O soruda da ciddiydim. Gerçekten ne kokuyorsun sen böyle?"

"Öyle laflar ediyorsunuz ki dalga mı geçiyorsunuz, yoksa ciddi misiniz anlayamıyorum. Keşke biraz mantıklı davranabilseydiniz."

"Derdim mantıklı olmak değil zaten Zeyno. Bak ben senin babamla nasıl karşılaştığını, işe neden girdiğini bilseydim asla o şekilde davranmazdım sana. Biten evliliğimle ilgili yaptığın yorum o gün gözümü döndürdü. Kabul ediyorum, yanlış yaptım. Ama seninle ilgili hiçbir şeyi ilk günden beri doğru yapamıyorum zaten. Bu yüzden bana bir fırsat ver, işe dön. Hakkımdaki düşüncelerini değiştirmeme izin ver. Sen bana babamın emanetisin. Ben emanete hıyanet ettim ve bunu değiştirmek istiyorum."

Koluma dokunan eli yavaşça elime doğru kaydı. Hayal görmüyordum, Sinan Bey benim elimi tutuyordu, değil mi? Bakışlarını yavaşça yanaklarıma, oradan dudaklarıma ve boynuma indirişini izledim. Yutkunurken hareket eden âdemelmasına sersemlemiş hâlde baktım. Nasıl üstümde böyle bir etki bırakabiliyordu?

"Tamam, özrünüzü kabul ediyorum. Bu çocukça küslüğün devam etmesi doğru değil." Başka ne söyleyebilirdim ki zaten? İnsanca karşısına alıp derdini anlatan, kendisini açıklayıp nazikçe hatası için özür dileyen bir insanın özrünü kabul etmemek kimin haddine düşmüştü? Yine kocaman gülümsedi ve onun mutluluğunu bu kadar net görmek benim de gülümsemek istememe neden oldu.

"O zaman artık iş aramana gerek yok, işinin başına döneceksin, değil mi? Ne zaman başlarsın? Yani istersen birkaç gün dinlen, öyle başla. Sen bilirsin."

"Siz beni yanlış anladınız. Ben sizi affettiğimi söyledim, işe döneceğimi değil. Sinan Bey, siz beni kovdunuz. Ben kovulduğum yere dönmem."

Mutluluğu geldiği hızla yerini hayal kırıklığına bıraktı. Ben de elimi onun avuçları arasından çektim. "Zeyno..."

"Ama arkadaşız, aramızda bir sorun yok. Sadece patronum olmanızı istemiyorum."

"Neden bana hâlâ siz diye hitap ediyorsun o zaman?"

"Tamam, aramızda bir sorun yok. Artık arkadaşız. Ama patronum değilsin." Ona böyle hitap etmek tuhaf gelse de dilimde hoş bir tat da bırakmıştı sanki.

"Ama ben yanımda olmanı istiyorum Zeynep. Başka türlü aklım sende kalacak. Son garsonluk maceranda neler olduğunu öğrendim, benzer bir durumun içinde kalırsan kendimi iyice kötü hissedeceğim."

"Bir ay öncesine kadar baban da sen de hayatımda yoktunuz. Merak etme, kendim idare edebilirim."

Üşüdüğümü hissederek arabaya gitmek için geldiğimiz tarafa doğru baktım. Fakat Sinan koluma yeniden dokunarak ilgimi kendisine yöneltti.

"Ne ben buna gerek duymanı istiyorum ne de ailem... Seni işe dönmeye ikna edeceğim."

"Beni ikna etmen için reddetmiyorum seni."

"O zaman düşüncelerini değiştireceğim. Kararım kesin Zeynep, ben senden çok memnunum ve seni kaybetmeye hiç niyetim yok. İnadını kıracağım."

Kişisel Koruma

Bir Hafta Sonra

Televizyonda Müge Anlı'nın sabah programına kendini kaptırmış bir hâlde izleyen babaannemin yanına oturup, Bahar'ın doğmamış kızı için hırka örerken kendi kendime "İşte huzur bu!" dedim. Hayattan fazla bir şey istemiyordum ki ben; sevdiklerimle yaşanacak sıkıcı bir hayatın beraberinde getirdiği huzuru, belirsizliklerin yaratacağı sıkıntı ve heyecana tercih ederdim. Özellikle gırtlağıma kadar sıkıntıya batmış hâldeyken... Üç gün sonra Hacı Amca kira için kapıya dayandığında ne yapacaktım? Bir haftadır çalmadığım kapı kalmamıştı ama yine de işsizdim. Bahar'la ilgili umutlarım da suya düşmüştü çünkü Sinan başka bir yerde çalışmamam için elinden geleni yapmakta kararlı gibi duruyordu. Bir şekilde Bahar'ı bana yardım etmemesi için ikna ettiğinden şüpheleniyordum. Aynı zamanda Hazal'la Arda'yı oğul-

larının sünnet düğünüyle ilgili kandırdığıyla ilgili de ciddi şüphelerim vardı. Yemek şirketine, düğün salonuna, davetiyeciye niye çocuğun anne ve babası bizmişiz gibi birlikte gitmek zorunda kalmıştık mesela? Ece Naz daha çok ufak olduğu için Hazal evde çocuklara bakmaktan tüm bunlarla ilgilenemediğini söylemişti durumumuza gerekçe olarak.

Bir de şu vardı tabii: Şikâyet ediyordum ama Sinan'la vakit geçirmekten hoşnut olmadığımı söylersem yalan söylemekten dilim taş olurdu herhalde. Onunla sohbet etmek, birlikte bir şeyler başarmak, paylaşmak beni gerçekten mutlu ediyordu. İstediği zaman karşısındakini rahatlatabilen hatta güldürebilen bir adammış meğer.

Gün içerisinde sayısız kez olduğu gibi yine onu düşünmeye başladım ve yüzüme artık bir parçam olmaya başlamış şapşal gülümsemeyi farkında olmadan yine yerleştirdim. Beni kendime getiren ise televizyonun önünden geçerek kapıya doğru yönelen annem oldu. Onunla tartıştığımız akşamdan sonra birbirimizle konuşmamaya inat ettik. Ben evdeyken ya odasından çıkmıyordu ya da evde olmuyordu. Ama açıkçası bir de onu kendime dert edemeyecek durumdaydım. Annemle bozulan ilişkimden çok daha önemli sorunlarım vardı. Belki tek başıma olsam hayatımı devam ettirebilirdim ancak bu işsiz hâlimle daha kaç günü, haftayı geçirip üç kişilik bir aileyi geçindirebilirdim bilmiyordum. Bir şekilde en azından kiramızı ve faturaları ödemek zorundaydık ve bunun için aklıma sadece bir çözüm geliyordu. Yıllardır bunu yapmamak için direnmiştim, satılmasına izin vermediğim tek yadigâr olmuştu babamın bana son hediyesi olan zümrüt bilekliğim. Ancak anlaşılan bugüne kadardı yarenliğimiz.

Aslında babamın öldüğü geceyi zihnimden, kalbim-

den söküp atamazken en büyük hatırlatıcısı olan bilekliğe neden kıyamadığımı bilmiyordum. Ellerimdeki şişleri kucağımdaki yün yumağına geçirerek koltuğun üzerine bıraktım. Ağır adımlarla babaannemle paylaştığımız minik odamızın kapısını açtım ve yüklükteki yorganların arasından tanıdık kadife kutuyu çıkardım. Sırf bu kutuyu görmek bile gözlerimi doldurmaya yetti. Kalbimdeki o tanıdık ağrı yeniden nefesimi daraltınca sıkıntıyla iç geçirdim. Onca yıldan sonra nasıl hâlâ bu kadar canım acıyabiliyordu?

"Allah'ım sen sök at kalbimden bu acıyı, sil aklımdan o geceyi Rabbim ya da dayanma gücü ver bana." Yüksek sesle dile getirdiğim duamın ardından titreyen ellerim kutuyu açtığında gördüğüm bileklik gözyaşlarımın kontrolümden çıkarak akmasına neden oldu. Bu yaptığım kendime işkence çektirmek değildi de neydi? Babaannem beni burada böyle yakalasa kim bilir ne kadar üzülürdü.

Kaybedecek vaktim olmadığını düşünerek yanaklarımı kuruladım ve kuyumcuya gitmek üzere kutuyu çantama koyarak odadan çıktım. Babaanneme de iş aramaya gideceğimi söyledim. Fakat sokağa çıktığımda arabasını evimin önüne park etmiş hâlde beni bekleyen Sinan'la karşılaştım.

"Senin ne işin var burada?" Şaşkın hâlde sorduğum soruya istifini bozmadan cevap verdi. Sanki her gün burada buluşuyormuşuz gibi, o artık bu sokağın bir parçası olmuş gibi...

"Telefonlarıma cevap verseydin beni gördüğünde de şaşırmazdın. Bir şey mi oldu Zeyno? Ben seni merak ettim."

Elimi çantama atıp telefonumu bulduğumda onun cevapsız aramalarını gördüm ve bir daha telefonumu ses-

sizde unutmamam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim. "Duymamışım, sen neden geldin?"

"Bugün buluşacaktık, hani Pınarbaşı'na gidecektik de düğün salonuyla görüşecektik. Unuttun, değil mi?"

Tamamen aklımdan çıkmıştı. Öyle çok kendi sorunlarımla meşguldüm ki hafızamdan bugün için anlaştığımız silinmişti. "Benim başka bir işim var. Bensiz gitsen olur mu?"

"Ne işin var? Yoksa yine iş mi arayacaksın?"

"Bu konuda artık adam öldürmeye gidiyormuşum gibi bir ses tonuyla konuşmaktan vazgeçecek misin?"

"İnadı bırakıp işinin başına dönersen neden olmasın?"

İç geçirerek daha önceki açıklamalarımın bir benzerini yapmak üzere konuşmaya başladım:

"Daha ne kadar bunu tartışmaya devam edeceğiz biz? İnat etmiyorum ben, kovulduğum yere dönmek istemiyorum sadece. Bunu anlayıp pes etmen gerekiyor. Ayrıca burada dikilip seninle sohbet etmeyi çok isterdim ama acelem var. Gerçekten gitmem gerekiyor. Buraya kadar boşuna yorulmuşsun. İstersen içeriye geç, babaannem sana bir kahve ikram etsin. Ama ben kalamam."

"Ben o eve girersem kahveyi ancak senin elinden içerim." Bir an için boşluğuma geldi ve söylediği şeyin altında yatan anlamı idrak edemeyip dalga geçme gafletinde bulundum.

"O ne demek ya? Senin canın yine tuzlu kahve istedi anlaşılan." Cümle dudaklarımdan döküldüğü an pişman oldum ve Sinan da manidar bir şekilde karşımda gülerek bana bakmaya devam etti. Oysa kesinlikle söylediğim şeyi kastetmemiştim.

"Sen o kadar istiyorsan içirmeyi, bana o da uyar. Gelip içeriz elinden." Söylenecek laf mıydı bu şimdi? Sözleri ve bakışları karşısında utanarak bakışlarımı ondan kaçır-

dım ve içten içe benimle bu flörtleşen hallerine bir son vermesi için dua ettim. Çünkü ben resmen etkileniyordum ondan, hoşuma gidiyordu yani bu hâlleri.

"Oyalama lütfen beni. Gerçekten acelem var benim."

"İyi o zaman, atla da gideceğin yere bırakayım bari seni."

Hevesli bir yüz ifadesiyle sunduğu teklif karşısında gülümseyerek iç geçirdim. "İşin gücün yok mu senin? Bir de beni mi taşıyacaksın oradan oraya?"

Arabanın kapısını açtı ama tavanına elini koyarak dışarıdan yaslandı ve sıcacık gülümseyerek bana bakmaya devam etti. "Benim işim sensin. Bugünü zaten sana ayırdım ben."

Söylediği şey üzerine bir an donup kalsam da utancımı yüzüme yansıtmadan toparlanarak arabaya bindim ve o da yanıma yerleşirken verdim cevabımı: "Bana değil, sünnet hazırlıklarına ayırdın."

Bir an arabanın içinde birbirine dönmüş yüzlerimizle olması gerekenden fazla yaklaştığımızı fark ettim birbirimize. Sinan da aynı şeyin farkında olarak tebessüm edip omuz silkti. "O da olur, sen nasıl dersen."

Ben ne yapıyordum burada böyle? Neden gözlerimi ayıramıyordum onunkilerden? Derin bir nefes alarak aramızda güvenli bir mesafe bırakabilme umuduyla geri çekildim ve bu sırada burnuma dolan sigara kokusu yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Sen sigara mı içtin yine? Kokusu geldi burnuma."

Normalde yanında sigara paketi taşıyan, sürekli içen bir adam değildi ama üniversite yıllarında kısa bir süreliğine de olsa içmiş ve şimdi ara sıra da olsa içiyordu. Bunu geçtiğimiz bir hafta içerisinde öğrenmiştim.

"Gergin olduğum zamanlarda içiyorum, biliyorsun. Affedersin."

Söylediği şey merakımı cezbedince dikkatle yüzüne bakarak ona sordum: "Neden gerginsin ki? İşle ilgili mi bir sıkıntı oldu?"

Yüzünün ifadesinden gerginliğinin sebebinin işle alakasız olduğunu tahmin ettim ama konuyu o tarafa çekmemden hoşnut olarak yanıtladı beni. "Asistansız kaldım da her işe kendim koşturduğum için..."

"Öyle mi? Geçmiş olsun. Belki bu sayede çalışanlarına karşı empati yeteneğini geliştirirsin. Ayrıca içme şu zıkkımı, korkuyorum paket taşımaya başlayacaksın diye. Hem sağlığına hem de cebine zarar. Ne anlıyorsun da içiyorsun yani? Üstelik sigara içince çok kötü kokuyorsun."

Bu arada yüzüme böyle bakıp gülümseyince de içimi bir tuhaf yapıyorsun. Sen çok tehlikeli bir adamsın Nazi Subayı. Gerçekten sana hiç güvenmiyorum.

"Yalnız senin bu dırdırın bende bağımlılık yapmaya başladı. Biz ne yapacağız onu? Her gün bir doz almadan rahat edemiyorum."

"Orası kesin zaten. Her gün kapıma dayandığınıza göre... Bir çeşit sado-mazo ilişki peyda oldu aramızda."

"Bu durumda mazoşist olan benim, sadist olan da sizsiniz herhalde Zeynep Hanım."

Hiç de bile, Allah kuru iftiradan saklasın. "Kim? Ben miymişim sadist? Pardon ama kime, ne eziyetimi gördünüz acaba? Ben o konularda sizin elinize su dökemem."

"Tabii, zaten bana karşı şu anki tutumun da tamamen bir sevgi gösterisi."

"Düzgün davranışlar sergilediğiniz zaman dırdır yapmadığımı düşünecek olursak hatayı bende değil, kendinizde aramanızı tavsiye ederim Sinan Bey. Sigara kokmasaydınız bu konuda azarlanmazdınız."

Sözlerim üzerine ceketinin yakasını burnuna yaklaştırarak kendi kendisini koklamaya çalıştı ve ben de bu

davranışı karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum.

"O kadar çirkin mi kokuyorum ben? Çok mu rahatsız ettim seni?"

"Sigara içtiğin zaman evet, sigara kokusu üstüne sinen herkes kötü kokar."

"Yani sigara içmediğim zamanlarda sorun yok. İçmezsem güzel kokuyorum, öyle mi?"

Konuyu öyle bir alıp istediği tarafa çekmişti ki pes gerçekten. "Ne bileyim ben? Sürekli seni koklamıyorum sonuçta. Herhalde öylesindir. Şimdi rica etsem arabayı çalıştırabilir misin?"

Elbette öyleydi, onu tanıdığım günden beri Sinan'ın hiç kötü koktuğuna şahit olmamıştım. Ancak onunla baş başa arabadayken kendisinin ne kadar güzel koktuğuna dair methiyeler düzecek değildim. Tam yola çıkacağımızı düşündüğüm sırada ise torpido gözünü açarak bir paket sigara çıkardı ve gözlerimin önünde avucunun içinde kalacak şekilde paketi buruşturdu. Tüm sigaraların ezildiğini, kırıldığını düşünerek kaşlarımı çattım. Ne yapmaya çalışıyordu? Derken hâlâ açık duran kapıdan dışarıya adım atarak en yakınındaki sokak çöpüne buruşuk paketi attı. Yanıma döndüğündeyse şaşkın ifademle eğlendiğini belli eden bir gülümseme vardı yüzünde.

"Ne bu şimdi? Ne yaptın öyle sen?" diye sordum davranışını anlamlandırmaya çalışırken. O da omuz silkerek sürücü koltuğuna oturup cevap verdi:

"Rahatsız oluyorum, içmeni istemiyorum, dememiş miydin? Az önce senin için sigarayı bıraktım."

Ağzım açık bir hâlde beş saniye kadar yüzüne baktım. Söyleyecek bir şey bulamadım. O da dudaklarında flörtçü bir gülümsemeyle bu hâlimin tadını çıkararak konuştu: "Nereye gideceksin gerçekten? İstikamet neresi yani?"

Başta zihnimi fazlasıyla dağıtmış olduğundan nereye gideceğimi hatırlayamadım ve karşısında kekeledim: "Çar... Çarşıya gideceğim, tabii senin için de bir sakıncası yoksa."

"Çarşı mı? Zeyno, iş görüşmeni sabote etmemem için beni atlatarak gitmeye çalışıyorsan eğer görüşmeye..."

"Yok artık. Sen bile öyle bir şey yapamazsın herhalde. Sabote etmek ne demek? Alışverişe gideceğim, iş görüşmesi falan yok."

"Tamam, birlikte gidelim o zaman. Oradan da düğün salonuna geçeriz."

"Olmaz." Onun yanında kuyumcuya gidip bilekliği bozduramazdım. O zaman paraya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlardı.

"Yiyecek poşetlerini taşımana yardım ederim. Hazır müsaitken bugün bu işleri halledelim Zeynep."

"Yiyecek alışverişi yapmayacağım ki ben."

"Sen yeniden iş bulup elin rahatlayana kadar asla gereksiz para harcamazsın. O yüzden kendine kıyafet almayacağını biliyorum."

Sinan arabayı kullanırken ben de onu, aramızda gelişen bu yakınlığı düşünerek haklı tespitini takdir ettim.

"Niye öyle bakıyorsun Zeyno? Bir şey söyler misin? Sen 'Çarşıya sür,' dedin diye ana caddeye çıkıyorum ama..."

Çok güzel gözleri vardı gerçekten. Krem rengi ince bir kazak giymişti bugün. Sanki ne giyse onu açıyordu, ondaki güzellikleri ortaya seriyordu. Acaba Begüm Hanım'la hâlâ görüşüyor muydu?

"Çamaşır almak için çıktım evden, tahmin edersin ki iç çamaşırı alışverişine birlikte çıkmamız pek uygun olmaz."

Kaşları çatıldı, gideceğimi iddia ettiğim yer için peşi-

me takılmakta diretemeyeceğini anladı.

"Tamam, seni çarşıya bırakıp düğün salonuna ben yalnız giderim o zaman." Sesi son günlerde sahip olduğu sıcaklığın aksine biraz resmî mi çıkmıştı yoksa ben mi yalan söylediğim için buluttan nem kapar hâle gelmiştim?

Karşılıklı olarak mağazaların sıralandığı caddenin girişinde arabayı durdurunca, ona teşekkür ederek arabadan indim ve ne kadar istemesem de biraz yürüdükten sonra mecburen kuyumcunun kapısından içeri girdim. Son bir umutla bilekliğimi emanet olarak bırakıp bir hafta içerisinde geri almayı teklif ettim ama teklifim kabul edilmedi. Ayrıca bir haftada nereden bulabilirdim ki zaten o parayı? Mecburen bilekliği satıp oyalanmadan Hacı Amca'ya önümüzdeki ayın kirasını teslim ettim. Sonra elektrik ve su faturasını yatırdım ve biraz erzak alarak eve doğru yürüdüm. Telefon çalıp garsonluk yaptığım son yerden eski iş arkadaşım Merve benim için iş bulduğu müjdesini verdiğinde ise omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Sorgulayacak ya da iş beğenmeyecek bir durumda olmadığımdan hemen işin üstüne atladım. Oyalanmamak adına ayrıntıları bile sormadan bana adresi mesaj atmasını söyledim. Koşarak erzakları eve bıraktım. Doğruca Alsancak'a gitmek için otobüse bindim ve Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde buluştuğum arkadaşımı görür görmez onun boynuna sarıldım.

"Merve, sen var ya canımsın benim! Hızır gibi yetiştin, inan umudumu yitirmeye başlamıştım."

Coşkum karşısında gülümseyerek geri çekildi ve kol kola yürürken konuşmaya başladı.

"Ne kadar tanıdığım varsa hepsine haber vermiştim 'Bir şey bulursanız ilk bana söyleyin,' diye, bugün aradılar. Kabul eder misin işi bilmiyorum ama..."

"Sence reddetme lüksüm var mı?"

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Bir barda barmen arıyorlar. Geceleri çalışman gerekecek. Hem kendini sevdirirsen önümüzdeki dönem okula dönebilirsin. Biraz zor olur ama geceleri çalışır, gündüzleri okursun."

Söylemesi kolaydı ama ben ne anlardım ki barmenlikten? Şu durumda gerçi barmaid oluyordum sanırım. Daha önce garsonluk yaparken tacize uğradığım için işten çıkmıştım. Şimdi sarhoş adamlarla muhatap olacağım bir işte nasıl başarılı olabilirdim ki? Acaba nasıl bir mekândı çalışacağım yer? Abuk sabuk insanların mesken tuttuğu bir yerse çok uzun soluklu bir iş olmazdı.

"Öyle her isteyen barmen olabilir mi ki? Hayatımda meyve kokteyli bile hazırlamamış biriyim ben sonuçta. Nasıl olur, bilemedim Merve."

"Yapanlar doğuştan gelen bir yetenek doğrultusunda yapmıyorlar ya! Sen de öğrenirsin. Zeynep bunu da reddedersen bir daha ne zaman karşına fırsat çıkar bilmiyorum. Hem tecrübesiz olduğunu biliyorlar zaten. Biz öğretiriz, birkaç güne kapar işi, dediler."

Merve de haklıydı, hazıra dağ dayanmazdı, biliyordum. Ziynet eşyaları da alırken pahalı, satarken ucuz olan şeylerdi ne yazık ki. Elime üç kuruş para geçti diye rahatlayıp onun da kökünü kurutmanın gereği yoktu.

"Tamam, ne zaman başlıyorum?"

"Hemen gidip görüşeceksin. Olur, derlerse bu akşam başlıyorsun."

***

Hayatım boyunca bu tarz mekânlara girmişliğim herhalde bir elin parmaklarını geçmezdi. Bu sebeple içimi karartan bir gerginlik eşliğinde kasvetli mekâna girdim. Üstelik bunu yaparken babaannemin bir işe başlamadan önce sağ ayakla adım atıp besmele çekmem konusundaki öğütlerini hatırladım ve bir bara belki de bu şekilde giren

ilk insan olarak tarihe geçtim. Masaların üstündeki ters çevrilmiş sandalyelerin arasından geçerek barın arkasında duran adamın yanına yürüdüm. İnsanlara içki satmak için başvurduğum işe kabul edilmek için dua etmenin bana bir faydası olmuş mudur, bilmiyorum ama kadehleri parlatan adamla bir dakikadan fazla sürmeyen görüşmem iyi geçti. Asgari ücretle çalışacaktım, eve sabaha karşı bar kapanıp ortalık toplandıktan sonra dönebilecektim. Tüm geceyi ayakta, barın arkasında geçirmem gerekiyordu ama en azından artık işsiz değildim. Öğleden sonra saat üç gibi iş başı yapıp sabaha karşı paydos etmem gerekecekti. Buna da alışacaktım artık.

Bardağa dolu tarafından bakarak babaanneme işe girdiğimi söylemek için telefonumu elime aldım ve onu aradım. Barmaid olacağımı kendisine anlatmayı her ne kadar istesem de onun yaşındaki bir insanın gözünde yapacağım her açıklama pavyona düşmekle eş değer olacağından bir fabrikada gece vardiyasında çalışacağımı söyledim. Sabah eve döndüğümde ne iş yaptıklarıyla, bu işi nasıl bulduğumla ilgili kendisine söyleyecek yalanlar bulmam gerekecekti ama yapabileceğim bir şey yoktu. O zamana dek bana gereken senaryoyu bulabileceğimi umuyordum.

Bugün ilk günüm olduğu için hâlime acıyıp beni barın arkasında tek başıma bırakmadılar. Açıkçası birçok kokteylin adını bile söyleyemezken nasıl hazırlayacağımı hiç bilmiyordum. Bu yüzden gelen ilk müşteriyle beraber kokteyllere elimi sürmeden normal içki servisi yapmaya başladım. Başta fazla kalabalık değildi ve bu beni biraz rahatlatmıştı ama bir süre sonra gürültü, içerisinin havasızlığı ve art arda gelen siparişler başımı ağrıtmaya başladı. Sinan'ın ara sıra içtiği sigaralara laf ettiğim için mi yoğun sigara dumanına maruz kalıyordum acaba? Bu

insanların hiçbirinin kapalı alanlarda sigara içme yasağından haberi yoktu galiba. Ayrıca içeriye hâkim olan bu renkleri kim seçmişti Allah aşkına? Kırmızı ve siyah duvarlar içimi tamamen kapamıştı.

Saat gece yarısını geçtikten sonra bacaklarımdaki ağrı ayakta durmamı güçleştirmeye başladı ve ben kendimi sokaklarda yaşayan evsizleri düşünerek motive ettim. Alışacaktım illaki zamanla, alışmak zorundaydım. Taburelerden birine oturmuş beni izleyen ve henüz yirmilerinin başındaymış gibi gösteren çocuğun bakışları bile rahatsız etmiyordu artık. Ki kendisinin yaklaşık kırk dakikadır istikrarlı bir şekilde beni göz hapsinde tuttuğunu belirtmeliydim. İnsan mecbur kalınca nelere alışıyordu şu hayatta. Yeri geldiğinde yüzünü eline alıp birçok şeyi görmezden gelmek gerekebiliyordu.

Kaçıncı birasıydı bu içtiği, beni kesmeye inatla devam eden çocuğun? Sekiz mi? Bardağa doldurup önüne koyduğumda elimden tutarak beni durdurdu ve ondan uzaklaşmama da böylece engel olmuş oldu. Hemen yanında oturan arkadaşı daha ayık olduğu için yardım ister gibi ona baktım ama pek umurunda değilmiş gibi duruyordu.

"Siparişinizde bir yanlışlık mı var beyler?"

Yüzüme garsonluk günlerimden kalma bahşişleri arttıran gülümsememi yerleştirerek tatlı bir ses tonuyla konuştum onlarla. Sakin olmalıydım çünkü. Birkaç sarhoşun benimle flörtleşme çabasını tatlı dille savuşturabilmeliydim.

"Yeni mi işe başladın sen?"

"Evet, ilk günüm."

"Belli, seni daha önce görseydim muhakkak fark ederdim. Unutulacak bir güzelliğin yok. Geldiğimden beri biradan değil ama seni izlemekten sarhoş oldum resmen."

"Teşekkür ederim ama bence biranın da etkisi olmuştur. İzin verirseniz diğer müşterilerimle ilgilenmek istiyorum."

Kumral başını hafifçe sağa yatırarak baygın bakışlarını üzerime sabitledi adam. Gerçi buna adam mı demeliydi, yoksa çocuk mu onu da bilemedim. Geçenlerde izlediğim komik bir video geldi aklıma ve çocuk adam diye geçirdim içimden. Sonra kendi esprime gülmemek için hafifçe öksürdüm. Böyle çocuk adam falan diyordum ama tişörtünün kollarını daraltan kol kasları elimi tutarken iyice ortaya çıkmıştı. Onun gibi yakışıklı bir genç niye burada ve dışarıda tavlayabileceği o kadar kız varken, benim gibi barın arkasında kendisine hizmet eden kızla denemek istiyordu ki şansını? Hem de böyle klişe numaralarla...

"Sen sadece bana baksan, böyle gülsen olmaz mı?"

"Olmaz çünkü işten atılırım. Bence buradan çıkıp daha güzel bir yere git, şöyle güzel kızların da olduğu bir yer olsun. Eminim, benim on katım güzellikteki bir kızı tavlayabilirsin. Hem de şu an çalışmak zorunda olmayan, senin gibi eğlenmek için dışarı çıkmış biriyle daha iyi vakit geçireceğine inanıyorum. Şimdi patronum burada seninle sohbet ettiğimi fark edip, beni azarlamadan gidebilir miyim?"

Şaşırtıcı bir şekilde onunla konuşmam işe yaradı ve elini geri çekerek dişlerini gösterecek şekilde bana gülümsedi. "Senin on katın güzellikteki bir kızı gözümün önünde canlandıracak hayal gücüm yok benim. Herhalde bir kızı o kadar güzel görebilmek için alkol komasına girmem gerekir."

Garip şekilde sevimli geldi bu çocuk gözüme, ablalık duygusu uyandırdı bende. Şirin tavrına gülerek karşılık verdim ve işimin başına döndüm. Sahi yanındaki tuhaf

arkadaşını nereden bulmuştu bu iyi aile çocuğu? Ben erkek olsaydım ve o tuhaf olanın yerinde olsaydım, bu kadar yakışıklı bir arkadaşım yanımdayken onunla dışarı çıkmazdım. Sonuçta onları yan yana gören herkes aralarında istemsizce kıyaslama yapabilirdi. En azından ben yapmıştım. Bir başka müşteriye viskisini verdikten sonra saatlerdir rahatlatılmadığı için isyan bayrağını çeken mesanemin biraz daha feryadını duymamakta ısrar edersem beni yarı yolda bırakacağını hissederek tuvalete gitmek için izin istedim. Çalışanlar için olan küçük ve pis tuvalette hastalık kapmamak için dua ederek işimi gördükten sonra yeniden gürültülü tarafa geçtim.

Ekmek parası için "Asla adım atmam!" dediğim daha nerelere girecektim acaba? Bluzumu düzeltip sigara dumanını mümkün olduğunca az solumaya çalışarak nefes alırken loş ışıklı koridora adım attım ve önüme çıkan sarhoş çocuğun arkadaşı irkilerek arkamdaki tuvalet kapısına sırtımı çarpmama neden oldu.

"Korkuttum mu yoksa seni?"

Hemen toparlandım neyse ki.

"Tuvalet kapısının önünde karşıma çıkıp beni sıkıştırarak mı? Hayır, sadece oldukça eski bir numara olduğu için hayal kırıklığına uğradım."

Pat diye, düşünmeden aklıma ilk geleni, gerçeği söyleyivermiştim. Ama barda kızlarla tanışmak için tuvalete gitmesini beklemek çok ucuz ve eski bir numara değil miydi?

"Arkadaşımı reddettin bu akşam ama bana olan bakışlarından benim bir şansım olabileceğini düşündüm."

Benim böyle tipleri üstüme çeken bir çeşit lanetim vardı galiba. Burada da bulmuştum değişiğin birini.

"Allah'ım niye böyle oluyor? Hikmetinden sual olunmaz ama bu kadar da nefret edilesi bir kulun olmadığı-

ma inanıyordum. Niye bunlar benim başıma geliyor?"

Başımı tavana doğru kaldırıp tüm samimiyetimle şikâyetimi dile getirirken değişik lafa karıştı.

"Sen arka tarafta hazırladıklarından mı içtin, ne yaptın? Kafan güzel galiba."

"İki dakika araya girmesen olmaz mı kardeşim? Kaç saattir ayaktayım, varis mi çıktı bacaklarımda ne oldu belli değil. Sabaha kadar verem olacağım ya da akciğer kanseri bu gidişle. Ben ne derdindeyim, sen neyin derdinde? Arpanız mı fazla geliyor anlamadım ki."

Yanından geçerek yokluğum için azarlanmadan işime dönmek istedim ama o kolumdan tutup gitmeme engel oldu. "Telefon numaranı almadan bırakmam seni."

"Benimkini vereyim ilgilenirsen."

Kulaklarım gürültüden kalıcı hasar almadıysa duyduğum sesin sahibi Sinan'dı. Gaipten sesler duyuyordum. Derken Sinan'ın iri gövdesi ve uzun boyu sayesinde her yerden görünen sarı kafası adamın arkasında kendisini belli edince ağzımın şaşkınlıktan açılmasına ve onun adının bir şaşkınlık nidası olarak dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım. Gerçekten buradaydı! Ne zaman gelmişti peki? Ben niye fark etmemiştim onun burada olduğunu? Beni mi takip ediyordu yoksa?

Değişiğe öldürecekmiş gibi bakmasından da anladığım kadarıyla sanırım burada olan vaziyetin epeyce farkındaydı. Loş ışık yüzünden tam olarak gözlerini seçemedim Sinan'ın ama bakışlarındaki karanlığın ışıksızlıktan kaynaklanmadığını tahmin edebiliyordum.

Kolumu tacizcimden kurtarıp Sinan'la ikisinin arasına girmek istedim ama Sinan'ın boyutlarında bir adamı gözü döndüğünde durdurmak pek mümkün olmuyordu. Ne zaman kalktığını takip edemediğim havadaki yumruğu yıldırım gibi çocuğun gözüne indi. Böyle dar

bir koridorda aralarında kalmak en son isteyeceğim şey olduğu için kaza kurşununa kurban gitmemek amacıyla ben de can havliyle geri çekildim.

"Sinan, ne yapıyorsun? Bir kaza çıkacak şimdi, dur!"

Arkasındaki duvardan destek alan çocuk kısa sürede toparlandı ve sözlerim üzerine başını benden tarafa çeviren Sinan'ın kısa süreli dalgınlığından yararlanarak onun iri gövdesini karşı duvara çarptı. Çıkan ses müziğin gürültüsünü bile bastırdı. Ben de Sinan'ın can acısını tahmin etmeye çalışarak yüzümü buruşturdum ve çocuğun sırtına şiddetle vurup omzundan kavrayarak Sinan'ın üstünden geri çekmeye çalıştım. Bu sırada Sinan da toparlandı. Ayakkabısının burnuyla çocuğun diz kapağına güçlü bir tekme atıp eğilmesini sağladı. Aynı anda da yakasını kavrayıp ikinci yumruğu çenesinin altından geçirdi. Duvardan güç alarak diziyle rakibinin karnına birkaç defa vurdu ve son olarak da kafa attı. Hayatımda ilk defa gerçek bir kavgayı bu kadar yakından izlediğim için panik içinde elim ayağım birbirine dolandı. Aralarındaki itişmeyi seyretmeyi bırakıp nihayet Sinan'a yeniden seslenmeyi akıl edebildim.

"Sinan! Gidelim artık, lütfen!"

Birileri gürültüyü duyup buraya gelse, ne bileyim polis aransa mesela rezil olurduk. Gecenin karakolda bitmesi en son isteyeceğim şeydi. Sinan da isteğimi makul bulmuş olacaktı ki elimden tutarak beni hızla arka kapıya, çıkışa doğru yürüttü.

"Ama çantam..."

"Sen tuvalete gitmek için yerinden ayrılınca ben eşyalarını alıp arabaya götürdüm."

İyi de Sinan çıkacak olan bu kavgayı nereden biliyordu? Tam zamanında gelip imdadıma nasıl yetişebilmişti? Dışarı çıkınca bedenime çarpan akşam serinliği istemsiz-

ce ona doğru bir adım atarak titrememe neden oldu.

"Sinan..."

"Sakın Zeyno, şu an öyle sinirliyim ki bence deneme bile."

Konuşurken bir yandan ceketini çıkarıp benim omuzlarıma bıraktı ve ben de bu sırada bir insanın sesini yükseltmeden de karşısındakini azarlamayı başarabileceğini öğrendim. İki sokak arkaya park ettiği arabasının yanına hızlıca yürürken elimi de tekrardan tuttu. Burada çalışmaya başlamış olmama sinirlenmişti sanırım. Ortada onu ilgilendiren bir durum olmadığını bilmeme rağmen saçma bir şekilde kendimi suç işlemiş gibi hissettim. Bu yüzden sözünü dinledim ve arabaya bindim. İçerideki ışığın altında da Sinan'ın yüzünü net bir şekilde görünce kaşının yanında ince bir şekilde açılan deriden parlayan kanı, kızarmaya başlamış gözünün altını gördüm. Hâliyle o suçluluk hissi iyice büyüdü.

"Yüzün..."

"Sen bence boş ver benim yüzümü. Beni düşüneceğine şu yaptığını bir düşün! Bana yalan söyledin bugün, bir haftadır etrafında pervane oldum ben senin Zeyno! Sırf işine geri dön, beni affet diye uğraşıp durdum. Bunun karşılığında bu saçma yerde işe başlarken hiç mi kötü hissetmedin? Sonunda rahatladın mı beni dinlemeyip başın derde girince? Başın göğe erdi mi inatçı keçi?"

Oturduğum köşeye sinerek kendimi savunmaya çalıştım. "Evimin kirasını, faturaları ödemem, ailemi doyurmam için çalışmam gerekiyordu benim. Başka yerde iş bulamadım kaç gündür. Ne yapsaydım? Benim de ilk tercihim burası değildi herhalde! Ayrıca çalışmak ayıp değil, ben yanlış bir şey yapmadım."

"Her şeyi doğru yaptın madem, niye içeride kavga çıktı? Ben gelmeseydim ne olacaktı? Şüphelenip seni

takip etmeseydim sen şimdi içeride o kendini bilmezin tacizine maruz kalıyor olacaktın! Bir de ne yapsaydım diyorsun dalga geçer gibi. Seni bekleyen işine geri dönseydin mesela. Bin defa söylemedim mi ben sana kendini zor durumda bırakıp sıkıntıya sokacağına işine dön diye, daha ne yapayım? Kaç defa özür diledim senden, ne istiyorsun hâlâ? Her an tacize uğrama ihtimalinin olduğu bir yerde çalışmak benimle çalışmaktan daha mı iyi yani? Bu kadar mı lanet bir adamım senin gözünde?"

"Hayır... Ben..." Sinan'ın sözlerinin etkisiyle gerçekten çok kötü hissettim. Benim yüzümden kavga etmiş olması, yüzünün durumu da hiç yardımcı olmadı. "Özür dilerim. Benim yüzümden böyle bir durumla karşılaştığın, kavga etmek zorunda kaldığın için çok özür dilerim. Ama buna dâhil olmanı senden ben istemedim. Senin burada olmaman gerekiyordu."

"Olmasaydım ne olacaktı Zeynep? Sinirimin sebebi bu olaya dâhil olmuş olmam mı sence? Benim derdim, senin bu durumun içinde olman! O şerefsiz ya sana zarar verseydi? Kimse sana çalışma demiyor zaten! Ama bir sürü sarhoş herifle dolu varoş bir yerde çalışacak muhtaçlığın yok senin! Normal bir bar da değildi ki burası. Sanki kimsen yokmuş gibi, zaten dilediğinde dönebileceğin düzgün bir işin yokmuş gibi... Bir daha böyle bir şey olmayacak. Ben madem bu kadar katlanılmaz bir adamım o zaman Bahar'la çalış. 'Sana dayanamıyorum, yüzünü görmek istemiyorum,' diyorsan illa, git onun asistanı ol. Farklı katta yüzümü görmeden, sesimi duymadan, benden uzakta yengeme sekreterlik yap."

Öyle öfkeli bir şekilde bağırdı ki bana belki de mantıklı olan sağduyulu davranıp alttan almaktı şu an. Ama bunu bilmeme rağmen kendime engel olamadım.

"Bu ne şimdi? Ben 'Sana katlanamadığım için işe

dönmüyorum,' diye bir şey mi dedim? Hayır, bana katlanamadığın için beni işten atan sendin. Ben sadece bu şekilde işten çıkarılmışken geri dönemediğimi söyledim. Çocuğun önüne oyuncak koyup eğlendirmeye çalışır gibi 'Bahar'la çalış o zaman!' demek ne demek?"

Sinirli bir şekilde kahkaha atarak elini direksiyona vurdu ve ben de irkilerek yerimden sıçradım.

"Sana katlanamadığım için mi günlerdir peşindeyim, kapındayım ben? Sana katlanamadığım için mi işine geri dönmen için yalvarıp duruyorum? Seninki öylesine bir kovulma değildi Zeynep. Biz kavga etmiştik, bunu çok iyi biliyorsun. Ama ne hikmetse seni kovarken sözümün hükmü var, geri dönmen için yalvarmam ise hiçbir anlam ifade etmiyor. Sen gururunu sebep göstererek işe dönmüyorsun. Peki, söyler misin lütfen bugüne dek kaç çalışan tanıyorsun işine dönmesi için günlerce patronu tarafından yalvar yakar işe çağırılan, bizzat defalarca kendisinden özür dilenen? Senin o gururun, yanımda işe dönmeye izin vermiyor ancak leş bir barın pislik dolu tuvaletinin önünde müşterilerin tacizine uğrayacağın bir işte çalışmana izin veriyor. Öyle mi?"

Ben de Nazi Subayı nerelerde, kaç gündür ortada yok, acaba başına bir şey mi geldi, diyordum. Buradaymış meğer.

"Ne zaman bitecek bu azar? Daha ne kadar bağıracaksın bana? Hatamı yüzüme vurdun işte, tamam. Bilmiyordum başıma bunun gelebileceğini! Düşünemedim ilk günden bu durumla karşılaşacağımı. Oldu artık bir kere, ne yapmamı istiyorsun?"

"Aklını başına toplamanı, inadı bir kenara bırakmanı, burnunun dikine gitmek yerine laf dinlemeni istiyorum. Ben senin düşmanın değilim Zeyno. İyiliğini istiyorum, görmüyor musun?"

Sesi yeniden normal tonuna geçti, yüzündeki ifade de sakinleşti ve ben de derin bir nefes alarak normal hâlime döndüm. "Görmeseydim şu an bu arabada seninle oturuyor olmazdım Sinan."

"O zaman lütfen beni daha fazla yorma. Pazartesi günü işe geri dön. Bahar'la çalışman için sunduğum teklif de sandığın gibi ağzına bir parmak bal çalmak için değildi. Hamileliği ilerledikçe ağırlaştı ama hâlâ çalışmak için inat ediyor. Yani gerçekten yardıma ihtiyacı var. Ne kadar iyi anlaştığınız da ortada. Aynı maaş ve pozisyonda muhtemelen daha az iş yüküyle Bahar'ın asistanı olarak işinin başına dönebilirsin Zeynep."

Sonunda Sinan arabayı çalıştırdı ve ben onun direksiyonu tutan sağ elinin üstünde kavga sırasında yumruk atarken oluştuğunu tahmin etiğim zedelenmeyi incelemeye başladım. İçim ezildi, bir de sanırım Sinan'ın yanında işe dönmeyecek olmak beni biraz üzdü. Tamam, beni kovdu. Tamam, çok kötü kavga ettik. Ayrıca birlikte çalışırken bana kötü davrandığı zamanları da unutmadım. Ama yine de onun yakınında olmak güzeldi. Daha birkaç dakika öncesine kadar 'Geri dönmem,' diyordum, bu da doğru. Ancak şimdi madem geri dönüyordum işe, ona hem bu kadar yakın hem de uzak çalışacak olma fikri üzmüştü beni. Ona karşı her an biraz daha içim ısınırken kolay değildi öyle taş kalpli olmak. Eminim benim yerimde başkası olsaydı çoktan abayı yakmış hatta aşkından yataklara düşmüştü. Benim en azından hâlâ elim ayağım tutuyordu.

"Nöbetçi bir eczane bulalım, ben seni böyle bırakmam." Sessizliği bozan ben oldum ve o da bana soğuk bir şekilde cevap verdi:

"Bir şeyim yok benim."

"Az önce bana 'İnadı bırak, laf dinle,' diyene bak. Bir

şeyin olduğunu ikimiz de gördüğümüz hâlde bunu mu tartışacağız?"

Mavilerini üzerime çevirerek iki saniye kadar yüzüme baktıktan sonra başını yeniden yola çevirdi ve konuştu:

"Haklısın, şimdi seni evine bırakırım, sonra kaçıp yine çalışmaya kalkarsın. En iyisi bana gidelim de gözümün önünden ayrılma."

"Abartma istersen. Aslında eczaneden malzeme aldıktan sonra arabada da seninle ilgilenebilirim. Ama şu an eve dönmem çok zor. Babaanneme bir fabrikada vardiyalı işe girdiğimi söyledim. Daha eve gidiş saatime çok var. Erken gidersem bir sürü şey sorar. Seninle gelirsem hem yüzünle ilgilenirim hem de vakit geçmiş olur. Ben de seni gözümün önünden ayırmamış olurum."

Onunla değil de kendi kendime konuşur gibi sıraladığım cümleler, dile getirdiğim düşünceler aksi için çabalasa da gülümsemesine neden oldu. Ben de bu ifadeyi yüzünde yakalayarak ismini fısıldadım.

"Sinan..."

"Efendim Zeynep?"

"Teşekkür ederim. Yani şiddet taraftarı bir insan değilim ama orada yaptığın şey çok havalıydı. Kabul etmek zorundayım ki herkese nasip olmaz böyle ihtişamlı, demir yumruk bir özel koruma."

Söylediklerim aramızdaki gerilimi tamamen dağıttı ve tartışmamızı sonlandırmış oldu. Yani amacıma ulaşmış oldum.

"Demir yumruk mu? Aslında benim için de zevkti ama yine de biz bunu alışkanlık hâline getirmeyelim istersen."

Bana o çapkın, flörtçü bakışlarından birini daha gönderdi ve gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. O güldüğü zaman ben de gülüyordum. Galiba bu yüzden onu

güldürmekten zevk alıyordum. İlk şoku atlattığım için beynim benim için yaptığı şeyi idrak etmeye başladı ve hemen bir durum değerlendirmesine girişti. Sinan gibi işinde gücünde, sorumluluk sahibi koskoca bir iş adamı benim için bir barda, tuvalet önünde adam dövmüştü bu gece. İşte bu sebeple içimi tuhaf bir güven duygusu kapladı ve bencilce bir tatmin hissettim.

"Bay mükemmel Nazi Subayı için özel korumam olmaktan mutluluk duyacağı kadar önemliymişim meğer," diye düşündüm. "Bana gerçekten değer veriyormuş bu adam," dedim.

Rüyalar Gerçek Olsa

Sinan

Cebinden çıkardığı anahtarla evinin kapısını açarken, sadece bir adım uzağındaki Zeynep'in varlığını bedeninin her noktasında hissedebiliyordu Sinan. Kelimenin tam anlamıyla onun peşinden koştuğu bir haftanın ardından aralarındaki buzları eritmeyi sonunda başarmıştı galiba. Henüz yolun başındaydı ve öncelikle Zeynep'in kalbine girmesi gerektiğinin farkındaydı. Başarana kadar da pes etmeyecekti. Çünkü içinden bir ses, bakarken bile içinin titrediği bu kadının mutlu olmak için son şansı olduğunu söylüyordu.

Kapıyı ardına kadar açıp Zeynep'in içeri girmesi için geri çekilirken, aklına onu Bahar'ın evinde gördüğü gün gelince gülümsememek için kaşlarını çattı. Aklının ve kalbinin en karışık olduğu anda kucağında Ece Naz'la beraber onu gördüğü o an Zeynep'in başka bir adamın çocuklarına anne olma ihtimaline bile katlanamayacağını anlamıştı Sinan. Bu kadar kısa sürede varlığına öyle çok alışmıştı ki nereye baksa gözleri Zeynep'i arar hale gelmişti. Onu rüyalarından kovmak içinse gösterdiği tüm çabaya rağmen hayalinden kurtulamamıştı.

Hayatında ilk defa bu kadar yoğun duygular yaşarken mutsuzluğun riskini almaya değmez miydi? Onu işten kovan adamın ailesine saygıda kusur etmemiş, güler yüzü ve tatlı diliyle herkesin sevgisini kazanmıştı Zeynep. Sadece Sinan'ın değil, tüm ailenin gönlünü çalmıştı yani. Üstelik Sinan'a hâlâ kızgın ve kırgın olmasına rağmen bu durumu çevreye yansıtmayarak asil bir duruş sergilemişti. Aralarındaki sorunu sadece ikisinin arasında tutmayı başarmıştı. Bu, Sinan'ın evliliği boyunca karısından bir kere bile görmediği bir davranıştı. Galiba, artık bu durumu gönül rahatlığıyla kabullenip dile getirmenin vakti gelmişti. Sinan, Zeynep'e körkütük âşık olmuştu. Kesinlikle onu istediğini biliyordu artık ve ondan vazgeçmeyi asla düşünmüyordu. Gerçi bugün yaşananlar Sinan'ı hem üzmüş hem de sinirlendirmişti. Tüm gün hafiyecilik oynayarak Zeynep'i takip etmek zorunda kalmıştı ve takip etmemiş olsaydı neler yaşanacağı hakkında düşünmek istemiyordu.

Genç kızın çekingen bakışlarla ve saklamaya çalıştığı bir merakla evini incelemesini keyifle izledi ve montlarını askılığa yan yana astı. Sonra da ortamda oluşan sessizliği bozarak konuştu. "Ne içersin? Kahve ya da çay yapabilirim sana. Aç mısın?"

Sinan'ın sesini duyunca Zeynep'in bakışları genç adamın üzerine çevrildi. Dudaklarına çekingen bir gülümseme yerleştirip önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı ve Sinan da hayatında ilk defa kadın görmüş gibi ona bakmayı bırakması gerektiğini düşündü. Aksi takdirde Zeynep'i tedirgin etmeye başlayacaktı.

"Teşekkür ederim ama hiç gerek yok. Yalnız, senin yüzüne pansuman yapabilmem için evde bir şeyler var, değil mi? Yolda eczaneye uğramayı da reddettin."

"Asıl pansumana gerek yok. Büyütme istersen Zeyno."

Sinan özellikle yirmili yaşlarındayken bundan çok daha büyük kavgalara girmişti. Bu yüzden birkaç kızarıklık için pansumana gerek duymuyordu. Fakat elbette bu bilgiyi Zeynep'le paylaşmadı.

"Başka türlü rahat edemem. Ben şimdi banyoda ellerimi yıkıyorum, sen içeriden pamuk ve merhem getir lütfen. Eline de buz koyalım. Tentürdiyot falan da mı yok?"

Zeynep'in kontrolü eline alan hâli ve Sinan'ın evinde salınan bedeni o kadar cezbediciydi ki keyifle gülümseyerek emirlerine itaat etti Sinan. Beş dakika sonra salondaki üçlü koltukta yan yana otururken de Zeynep'in kendisine pansuman yapan hâlinin, evinde salınan hâlinden çok daha cezbedici olduğunu keşfetti. Bu yüzden de yüzündeki gülümsemenin yerini bakışlarındaki tutku aldı. Bu hâlinin Zeynep tarafından fark edilmemesi için pek de yapabileceği bir şey kalmamıştı artık, özellikle ona böyle yakınken. Avucunun üzerine koyduğu, yumruk atarken zedelenen eline diğer elindeki buz torbasını bastırırken fark ettiğim ciddiyeti çok güzeldi Zeynep'in. Sanki onun bakışlarından Sinan'ın kalbine sürekli iyilik ve şefkat akıyordu. Hayatı boyunca babasının annesinin yanında daha iyi bir adama dönüşmesini izlemişti Sinan. Selim'inse Bahar'dan sonra ne kadar değiştiği hakkında konuşmaya gerek yoktu. Öyle ki artık hayatını Bahar'dan önce ve Bahar'dan sonra diye ikiye ayırıyordu kardeşi. Zeynep de şimdi Sinan'a mı aynı şeyi yapıyordu?

Zeynep elini onunkinden çekip gözünün altındaki kızarıklığa ve dudağının kenarında ince bir çizgi halindeki yaraya sehpanın üzerinden aldığı merhemi sürerken kaşları istemsizce çatıldı Sinan'ın. Genç kız da canını acıttığını düşünerek özür dileyip, dudağına doğru nefesini hafifçe üfledi. Bu sırada Sinan'ın temasın yarattığı başka bir etki yüzünden kaşlarını çattığından habersizdi. Boy-

nundan yukarısı yakınlıklarının mahcubiyetiyle pembeleşmişti Zeynep'in ve tenindeki bu renk değişimini izlemek Sinan için dünyanın en tatlı işkencesiydi. Zeynep Sinan'ın gözlerine bakmaya utandığı için bakışları dudaklarındaydı, Sinan da bu sayede titreşen kirpiklerinin yanaklarına düşen gölgesini seyredebiliyordu. Aralarındaki gerilim tüm odayı sarmıştı. Eğer hemen uzaklaşmazsa haftalardır hayalini kurduğu şeyi yapıp, yanı başındaki güzelliğin dudaklarına kavuşacağını fark ederek ayağa kalktı Sinan. Şimdi bunun ne yeri ne de zamanıydı. Zeynep'in ondan korkmasını, kalbinde herhangi bir kırgınlık barındırıp daha fazla yanlış izlenimlere kapılmasını istemiyordu.

"Teşekkür ederim. Şimdi senin isteğini yerine getirdiğimize göre sıra bende. Yemek yiyeceğiz. Özel olarak pişirmemi istediğin bir şey var mı?"

Yemek yapmak konusunda pek başarılı olduğu söylenemezdi, aslında bu konudaki yeteneklerinin ne durumda olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Çünkü bugüne dek hiç yapmamıştı. Yemeklerini ya dışarıda yerdi ya da yardımcılarının önceden hazırlayıp buzdolabına bıraktığı yiyecekleri ısıtarak karnını doyururdu. Bu yüzden Zeynep'in özel bir yemek istememesi için dua etmekten başka yapacak bir şeyi yoktu sorarken. Ne diye böyle bir konuda gereksiz bir öz güvenle konuşmuştu ki sahi?

Baktıkça kaybolmak istediği mavi gözler şaşkınlıkla üzerine çevrildi ve birkaç saniye duyduğu şeyden emin olmak ister gibi onun yüzüne baktı Zeynep.

"Sen benim için yemek mi yapacaksın bu saatte? Ciddi misin Sinan?"

"Niye? Çok mu yeteneksiz duruyorum bu konuda?"

"Yeteneksiz olduğun herhangi bir konu var mı bilmiyorum, ben henüz tanıklık edemedim. Yani... Şey demek

istedim. Koskoca adamsın, iş adamısın. Sekreterine gecenin ikisinde yemek yapmayı teklif etmen sence de şaşırılacak bir durum değil mi?"

Kendisine duyulan hayranlığın farkında olan bir adamın öz güveniyle gülümsedi Sinan. Âşık etmek için çabaladığı kadının en azından beğenisine sahipti. Belki de amacına hayalini kurduğu zamandan önce ulaşacaktı.

"Sekreterim değil, eski sekreterimsin çünkü günlerdir dil dökmeme rağmen benimle çalışmayı reddettin. Bu durumda yengemin sekreterine yemek yapmayı teklif etmiş oluyorum. Ama şu an bu evde bünyemizdeki çalışanlardan biri ya da babamın arkadaşının kızı olarak bulunmuyorsun. Benim misafirimsin."

Lafı daha fazla uzatmadan arkasında kafası karışmış bir Zeynep bırakmanın bilinciyle mutfağa yönelerek, içindeki malzemeler hakkında hiçbir fikrinin olmadığı buzdolabının kapağını açtı. Anlaşılan annesi onu ihmal ettiği zamanların intikamını almakta kararlıydı. Alındığı günden beri bu dolap hiç bu kadar boşalmış mıydı? Rezil olmak istemiyorsa bir çözüm bulmak zorundaydı. Mutfak dolaplarında turşu, salça ve makarna dışında bir şey olmaması gerçekten utanç vericiydi. Evi ne zaman bir öğrenci evine dönüşmüştü? Sıkıntısını hissetmiş gibi arkasından yaklaşan Zeynep de omzunun üzerinden kapatmakta geç kaldığı dolaba bakıp gülümsedi.

"Dolabı izleyerek içindeki malzemelerin kendi kendilerine yemek oluşturmalarını sağlayamazsın."

"Alışveriş yapmayı unutmuşum."

"Kenara çekil istersen."

Bir tencere çıkarıp makarna suyu koyan kızın seri hareketleri ve ne yaptığını bilen tavrı karşısında salondaki koltuğa kurulup yemeğin hazırlanmasını bekleme dürtüsüyle dolsa da itiraz etti:

"Seni çalıştıracak değilim."

"Merak etme, ben alışkınım. Yıllardır kendi işimi kendim görüyorum. Başka türlüsü bünyemi sarsar zaten. Bu arada yanlış anlamazsan bir şey soracağım: Sen yemek yapmayı bildiğinden emin misin?"

Yakalanmanın mahcubiyetiyle gülümsedi Sinan ve başını olumsuz anlamda sallayarak cevap verdi: "Hayır."

Gülmemek için kendini zorladığı her hâlinden belli olan bir yüz ifadesiyle yüzüne baktı Zeynep. Bu durum açıkça hoşuna gitmişti.

"O zaman bana nasıl yemek hazırlamayı düşünüyordun?"

"Belki de bu konuda doğuştan gelen bir yeteneğim vardır, diye umuyordum. Sonuçta denemeden bilemeyiz."

Cevabın verilişindeki ciddiyet karşısında kendisini daha fazla tutamayarak, kahkahasının mutfakta yankılanmasına izin verdi genç kız. "Kusura bakma ama senden iyi olduğum bir konu keşfetmenin mutluluğuyla doluyum şu an."

"Seninle yarışmaktansa eksik yanlarımı tamamlamanı tercih ederim."

Gerçekten bunu yüksek sesle mi söylemişti Sinan? Zeynep'i gülerken izlemenin yan etkisi olmalıydı düşünmeden konuşmak. Galiba bir kadına şimdiye dek söylediği en romantik söz buydu. Zeynep de sanki bunun farkındaymış gibi kısa bir an Sinan'ın yüzüne şaşkınlıkla baktı ve hemen ardından gözlerini kaçırarak ocaktaki su dolu tencerenin başına döndü.

Yarım saat sonra Sinan'ın yamaklığıyla yaptığı salçalı makarnadan yerken hallerine gülerek sordu Zeynep:

"Yıllarca İtalya'da yaşamış bir iş adamı olarak salçalı makarnam hakkında ne düşünüyorsunuz Sinan Bey?"

Yıllardır geçirdiği en huzurlu gecenin bu gece oldu-

ğundan emindi Sinan. Bu yüzden bu soru karşısında gülümsedi. Zeynep'in ağzının kenarına bulaşmış salçalı sosa bakarak iç geçirmemek için kendisini tuttu. Eline aldığı peçeteyle sosu kızın yüzünden sanki bu her gün yaptığı bir işmiş gibi silerken cevap verdi:

"Elinden tuzlu kahve içerken ağzımı açıp tek laf etmemiş adamım, sence makarnanı eleştirebilir miyim ben?"

Sözlerin altında yatan asıl anlamı fark etmiş gibi gülümsedi Zeynep ve bakışlarını kaçırarak cevap verdi. Sinan'ın az önceki samimi hareketinden de epeyce etkilenmiş görünüyordu.

"O meseleyi hiçbir zaman unutmayacaksın, değil mi? Kahveye tuz koyan ben olmadığım hâlde dilinden kurtulamadım."

"Kolay unutulabilecek bir mevzu değil. Ne yapabilirim? Makarnan gerçekten çok lezzetli olmuş, ellerine sağlık."

Boş tabakları mutfağa götürüp, bulaşık makinesine yerleştirirken onu utandırdığının farkında olsa da yine de genç kızla uğraşmaya, ona sataşmaya devam etti:

"Neyse ki ben çeyizimdeki tabakları çıkarmadım yemek için. Yoksa elimizde yıkamak zorunda kalırdık."

"Bence bu konuyu uzatma artık. İkimiz de kimin haklı olduğunu çok iyi biliyoruz. Ayrıca oldukça da hafif bir cezayla yırttın."

"Bir şey demiyorum canım, Allah razı olsun. Karnımızı da doyurdun, teşekkürler. Şimdi uyuma zamanı. Misafir odası müsait, dilediğin gibi dinlenebilirsin."

Aslında Sinan bu gecenin hiçbir anını uykuyla ziyan etmek istemiyordu. Sabaha kadar Zeynep'le oturup ona sataşmayı, onunla didişmeyi ve güzel yüzünü doyasıya izlemeyi tercih ederdi. Ama ne yazık ki iyi bir ev sahibi olmak zorundaydı.

"Teşekkür ederim ama bence birkaç saat için uyumaya gerek yok. Erkenden eve dönmem gerek, biliyorsun, babaannem merak eder. Yalanımın da ortaya çıkmasını istemiyorum. Saat şimdiden üçü geçti. İki saat sonra buradan çıksam ancak yetişirim. Şimdi uyursam uyanamayabilirim. Ben salonda kısık sesle televizyon izlesem, sen uyusan olmaz mı? Vakit gelince kapıyı usulca çekip çıkarım ben."

"Uyumadan olmaz ama Zeynep. Sen burada otururken ben zaten içeride uyuyamam. Madem öyle, birlikte oturacağız. Hem sabahın beşinde çıkıp eve hangi vasıtayla gideceksin ki? Ben seni bırakırım."

"Sinan..."

"İki seçeneğin var: ya uyuyacağız ya da birlikte oturacağız. İtiraz istemiyorum."

Sinan'ın otoriter sesi ve bakışlarındaki kararlılık karşısında Zeynep'in omuzları düştü ve ona bir şey söylemeden salona geçip üçlü koltuğa oturdu. Sinan da bunun üzerine memnuniyetle gülümsedi.

"Oturmaya karar verdiğine göre ben gidip kahve yapıyorum."

İçten içe birlikte geçirecekleri vakti uykuyla ziyan etmeyecek olmanın heyecanıyla dolmuştu Sinan. Ellerinde kahve fincanlarıyla salona döndüğünde Zeynep'i etrafı incelerken gördü.

"Evimi beğendin mi? Geldiğinden beri bakıyorsun ama yorum yapmadın."

"Hakkında fikir sahibi olma umuduyla bakıyorum ama pek bir sonuç elde edemedim."

"Eşyaların çoğu Selim'in bekâr evinden geldi, belki ondandır."

Koltuğa oturarak Zeynep'in de yanına gelmesini bekledi Sinan. Sehpadaki kahveyi alıp yanına yerleşen kız

ise meraklı bakışlarını üzerine dikti. Konuşmak istiyor gibiydi ama kelimeleri bir araya getirmekten çekinir bir hâli vardı.

"Ne öğrenmek istiyorsan sor Zeyno, içinde kalmasın."

Birkaç saniye düşündükten sonra kahvesinden büyük bir yudum alıp konuştu genç kız.

"Aklıma takılan ilk soru biraz uygunsuz olduğu için önce daha hafif bir şeyler sorayım, dedim ama..."

"Benim tanıdığım Zeyno lafı dolandırmayı sevmez. Benden sana sınırsız izin, dilediğini sor."

"Özel hayatından uzak durma kararı almıştım ama madem burada çalışanın sıfatıyla oturmuyorum o zaman soracağım. Begüm Hanım'la hâlâ birlikte misiniz?"

Kaşları ilgiyle kalktı Sinan'ın ve dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Tabii bu tepkisinin Zeynep'e gösterdiği kısmıydı. İçindeki mağara adamı çoktan zafer nidaları atmaya başlamıştı.

"Bu konuda kafa patlatıp mesai harcamış gibi sordun. Ne zamandır merak ediyorsun sen bunu? Bir süredir görüşmüyoruz. Bundan sonra da görüşeceğimizi sanmıyorum Begüm Hanım'la."

Zeynep bu cevap karşısında yüzüne kontrollü bir gülümseme yerleştirmiş olsa da gözlerindeki parlaklığı Sinan'dan saklayamamıştı. "Ailenle, özellikle babanla, bu konuda anlaşmazlık yaşadın diye sordum. İstemeden de olsa payım olduğu için..."

"Daha önce de defalarca söylediğim gibi babamla olan sorunum Begüm değildi. Yılların birikimiydi diyelim. Yani seninle de ilgisi yok. Lütfen artık sorumlu hissetme."

"Bence sen ne kadar şanslı bir adam olduğunun ve sahip olduklarının farkında değilsin."

Bu ani yorumu beklemediği için şaşırdı Sinan. Ne de-

mek istiyordu Zeynep? Konuşmaya devam etmesi için onu teşvik etmek amacıyla koltukta yan dönerek tamamen onunla yüz yüze geldi.

"Birbirine çok bağlı, neşeli ve samimi bir ailen var. Herkes birbirine sahip çıkıyor. Tökezlediğinde elinden tutacak, yorulduğunda yaslanabilmen için arkanda dağ gibi duracak insanlar var hayatında. Hepsi seni çok seviyor. Bunu dışarıdan gözlemleyen biri olarak ben bile fark ettim. Babasını yıllar önce kaybetmiş, o öldüğünden beri tek başına mücadele etmeye çalışan biri olarak söylüyorum. İnsan kaybedince değerini anlıyor ailesinin. Hâlâ birlikte anılar biriktirebiliyorken, özlediğinde gidip onlara sarılabiliyorken ailenin yanında ol. Yoksa benim gibi işin rüyalara kalır."

Boğazında bir yumruyla konuşmuştu Zeynep. Sinan ona sıkıca sarılıp "Sahip olduğum aileyi paylaşmaya, arkanda durup elini tutmaya gönüllüyüm," deme ihtiyacıyla doldu. Zeynep'in yarasının ne kadar derin olduğunu iyice anladı ve babasıyla olan kavgaları gözünde anlamını yitirdi. Kendi kafasına taktığı sorunlardan utandı.

"Benim babam kendi doğrularına göre hayatım için kararlar verdi, ben de farkındayım kötü niyetle yola çıkmadığının. Sadece bir heykeltıraş gibi beni, hayatımı şekillendirmeye çalışması bir noktadan sonra beni yıprattı. Ama haklısın. Bu yaşıma kadar onları üzmemek, layık olmak için yaşadım. Bu saatten sonra didişmek iki tarafı da yormaktan başka işe yaramaz. Bir şeyleri olduğu gibi kabullenmeyi öğrenmek gerek."

Zeynep de Sinan'dan tarafa döndü, o konuşurken ve bağdaş kurarak doğrudan aklındakini sordu ona:

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyden bahsediyorsun?"

"Sen merhametli bir adamsın Sinan, bu çok belli. Aslında bence babana çok benziyorsun. Prensiplerin, kendince taviz vermediğin doğruların var. İyi birisin, korumacısın hatta eğlencelisin. Ama bazen çok uyuz olabiliyorsun. Neden?"

Gözleri birbirine kenetlenmiş hâldeydi, Sinan o uyuz olduğu zamanları çok iyi bildiği için ortamdaki ciddiyeti bozmak adına güldü.

"Senin dediğin gibi Bay Mükemmel olsaydım çok sıkıcı bir adam olmaz mıydım? Kimse mükemmel insanları sevmez, bu yüzden uyuz davranıyorum bazen. Böylece Nazi Subayı da diyebiliyorsun benden bahsederken."

Mahcup bir tebessümle karşılık verse de Sinan'ın üstüne gitmeye devam etti Zeynep:

"Hayır, bence gözükmeye çalıştığından çok daha derin bir adamsın sen. Sadece kendini saklamayı seviyorsun. Göründüğün kadar sert olduğuna inanmıyorum artık."

"Demek öyle, Psikolog Hanım."

"Aynen öyle Sinan Bey, hassas ve duygusal bir adamsın ancak çevrendekilerin bunu bir zayıflık olarak görmelerinden korktuğun için umursamaz davranmaya çalışıyorsun. Ama kırılgan olmak sandığın kadar kötü bir şey değil."

Bu konuşma gittikçe pijama partisine mi dönüşmeye başlamıştı? Sevdiği kızla arkadaş olan adamlarla ilgili dinlediği tüm hikâyeler birden Sinan'ın zihnine üşüşünce rahatsızlıkla kıpırdandı. Ona güvenip evine gelen kızı öpmenin erdemli bir davranış olmayacağına inandığı için saatlerdir kendisiyle mücadele ediyordu ama belki de şu noktada yapması gereken buydu. Aksi takdirde, yanlışlıkla Zeynep'in yeni en yakın arkadaşı olabilirdi.

"İyi ki psikoloji okumamışsın. Yoksa bu tespitlerle pek yol katedemezdin."

Ona inanmadığını belli eden bir ses tonuyla cevap verip omuz silkti Zeynep. "Sen öyle diyorsan..."

Konuyu kendisinden uzaklaştırıp onun babası ölmeden önceki hayatından, ilk genç kızlık yıllarındaki hayallerinden bahsetmesini sağladı Sinan. Yaşadığı zorluklardan uzakta, lüks içinde yaşayıp istediği kariyeri yapabilecekken maruz kaldıkları Sinan'ın bile canını acıtırken; onun duygusuzca, herhangi bir konuda sohbet eder gibi anlattıklarının aslında Zeynep'i ne kadar üzdüğünü tahmin edebiliyordu. Olgunluğu, kayıplarına rağmen hayata tutunma çabası gerçekten hayranlık uyandırıcıydı. Çok güçlü bir kadındı Zeynep.

Konuştukça sesleri kısıldı, oturdukları koltukta birbirlerine iyice sokuldular ve saat dördü geçtiğinde Sinan Roma'yla ilgili anılarından birini anlatırken Zeynep'in başı hafifçe omzuna yaslandı. Temasın şaşkınlığıyla genç kızın yüzüne bakınca gözlerinin kapandığını, uykusuzluğa daha fazla dayanamadığını fark etti Sinan. Bu bir rüya mıydı? Öyleyse hiç uyanmadan bu rüyaya hapsolabilirdi. Onu uyandırmaktan korkarak, hafifçe doğrulup koltuğun kenarında duran kareli battaniyeyi boşta kalan eliyle aldı ve uykunun tatlı kollarındaki kızın üzerine örttü. Kendisi de uyurken onu çekinmeden izlemenin keyfini çıkararak bir süre sonra oturduğu yerde uyuyakaldı ve yine bol Zeynepli rüyalara daldı.

Patron

Zeynep

Camdan vuran sabah güneşi tüm mutfağı aydınlatıyordu ve açık renkli mutfak dolapları içeriye daha da ferah bir görüntü kazandırıyordu. "Üstümde ince, saten bir gecelik ve sabahlık olmasına rağmen hiç üşümüyor oluşum ilginç," diye düşündüm kendi kendime. Garip bir huzur ve mutlulukla dolu uyanmıştım sanki yeni güne. Bu yüzden krep yaparken ne zaman keyifli olsam yaptığım gibi şarkı mırıldanarak durduğum yerde hafifçe dans etmeye başladım. Fakat dansım planladığımdan kısa sürdü. Çünkü arkadan belime sarılan güçlü kollar ve sırtımı yasladığım iri beden hareketimi kısıtladı. Boynumdan omzuma doğru inen dudakları keyifle kıkırdamama neden oldu ve birkaç günlük sakallarının pürüzlendirdiği yanağını okşayarak konuştum:

"Günaydın sevgilim. Erken uyandın, ben de sana kahvaltı hazırlayacaktım."

Kolları arasında döndürerek yakışıklı yüzüne bakmamı sağladı. Karşımda keyifle gülümserken ona karşılık vermemek mümkün müydü?

"Sen içinde olmayınca o yatak ne kadar rahatsız edici, haberin var mı?"

"Pek romantiksin bu sabah. Yoksa rüyanda beni mi gördün?"

"Başka türlüsü mümkün mü ki?"

"Ama sen bana böyle bakarsan ben kahvaltıyı hazırlayamam ki acıkmadın mı?"

Dudaklarımı tüm açlığıyla öpüp yüzüne şeytani bir gülümseme yerleştirdi ve arsızlıkla cevap verdi. "Hem de kurt gibi acıktım ama benim açlığım başka. Kahvaltıya tercih edilebilecek hayallerim var."

"Ya Sinan! Çok ayıp!"

Burnumu sıkarak bana sataşmaya devam etti: "Karı koca arasında ayıp olmaz, diye daha kaç defa söyleyeceğim ben sana? Bu kelimeyi yasaklamamış mıydım?"

"Koca böyle arsız olup her fırsatta utandırırsa karısı da onu uyarmaktan vazgeçemez. Bu kelimeyi duymak istemiyorsan ayıp şeyler söylemeyeceksin."

Laf yetiştirme konusundaki kararlılığımla eğlenerek beni tamamen sarmaladı. Aynı anda içinde bulunduğum mutluluk balonundan beni sıyıran şey ise bacağımda hissettiğim titreşim oldu. Öyle yoğundu ki bulutların üzerinden yeryüzüne çakılmış gibi irkilerek hiç istemesem de gerçek dünyaya dönmek zorunda kaldım.

***

Gözlerimi aralama mücadelesi verirken hissettiğim ilk şey uyuşan kolum ve cebimdeki telefon yüzünden titreyen bacağım oldu. Boynum da tutulmuştu. Önce rüyamın etkisiyle nerede olduğumu anlayamadım. Bakışlarımı bana tamamen yabancı tavandan ayırıp bulunduğum yeri, önceki geceyi hatırlayınca kalbim deli gibi çarpmaya başladı çünkü koltukta sarmaş dolaş hâlde uyuduğum insan Sinan'dı. Üstelik onun yarı yarıya altın-

da olduğumu fark ettim. Ağırlığı yüzünden kolum uyuşmuştu ve Japon yapıştırıcısıyla sabitlenmiş gibi parmaklarımız birbirine kenetlenmişti. Durduğu yerde kasılıp kalan vücudum, içinde bulunduğum durum sebebiyle beynim hata verdiğinden hareket edemedi. Bakışlarım Sinan'ın boynundan yukarıya, kısa sakallarının kapladığı çenesine, oradan da kapalı göz kapaklarına yükseldi. Kendisinin uyanık hâliyle ilgili kafam fazlasıyla karışıktı ama uyurken bu yakışıklı adamın Nazi Subayı olmakla uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmadığını açıkça söyleyebilirdim. Özellikle benim yüzümden kavga ettiği gecenin sabahındayken... Aklım isteğim dışında daha birkaç saniye önce en heyecanlı yerinde uyandığım rüyama kaydı. Sinan tarafından böyle sarmalanmış, varlığını bedenimin her zerresinde hisseder hâlde olduğum için mi böyle bir rüya görmüştüm? Oysa buraya ilk geldiğimde bir tarafım bana sürekli "Senin burada ne işin var?" deyip duruyordu. Ne zaman ve nasıl birbirimize sarılarak uyuyacak noktaya gelmiştik biz? Aramızdaki gerilim sanki her an biraz daha artıyordu. Yakınlaşıp alıştıkça onunlayken hissettiğim heyecanın azalması gerekirken kalbimdeki tatlı çarpıntı gittikçe artıyordu. Damarlarıma pompalanan kanın sıcaklığını, akışını hissediyordum sanki. Nabzım öyle hızlanıyordu ki o yanımdayken bileklerimdeki tatlı baskı ve sızıyı bile hissedebiliyordum. İşin ürkütücü tarafı ise yanındayken hastalık belirtileri gösterdiğim adamdan uzaklaşmam gerekirken bu belirtilerin bağımlısı hâline gelmeye başlamıştım.

Bacağım yeniden titreyince aklım biraz da olsa başıma geldi ve uyuyan adamı izlemekten vazgeçip kendim için endişelenmeye başladım. Mesela saat ne ara on buçuk olmuştu? Benim sabah erkenden evde olmam gerekiyordu. Babaannem beni kesinlikle mahvedecekti. Düşün-

dükçe vücudumu saran korku ve beraberinde getirdiği adrenalin sayesinde Sinan'ı uyandıracak olmayı umursamadan, üstümdeki ağırlığını mümkün olduğunca ittirip doğruldum.

Sinan da gözlerini açıp yüzünde sevimli bir gülümsemeyle bana baktı. Sanki her sabah böyle uyanıyormuşuz da benim tepkim komikmiş gibi. Öyle bir panikle karşılık verdim ki ona, birkaç saniye içerisinde ayılmayı başardı. Tam olarak ne söylemek için ağzını açtı, bilmiyorum ama ona ellerimizi işaret edip kaşlarımı kaldırarak hareketlerimle kendisinden özgürlüğümü istedim. Sonrasında ellerimiz birbirinden çözülür çözülmez de hızla ayağa kalktım.

"Sana da günaydın Zeyno."

"Babaannem aydınlatacak günümü benim, sen merak etme. Saat kaç olmuş Sinan! Etlerimi lime lime edecek. Yemin ediyorum, bittim ben."

Uyku mahmurluğuyla başını kaşıyıp paniğim karşısında boş gözlerle baktı. Erkek milleti böyleydi işte; aileden gelen, çocukluktan beri alıştıkları rahat yaşamın sonucu olarak kadınların hayatlarındaki herkese sürekli hesap verme durumunda oluşlarını anlayamıyorlardı. Koltuğun kenarında duran hırkamı telaşla almaya çalışırken, ayak serçe parmağımı sehpaya vurunca acı içinde inledim. Sonunda gözlerinin önünde çektiğim acı onun da harekete geçmesini sağlamış olacaktı ki durumuma müdahale etmek için ayağa kalktı ama o doğrulurken başımı ayağıma bakmak için eğince bu defa da kafalarımız tokuştu. Hâliyle ikimiz de kafalarımızı tutarak birbirimize baktık ve gülmeye başladık.

Evinde baş başa uyuduğum adamla bu şekilde bakışıp gülüşmem hiç iyi bir şey değildi. Özellikle de edepsiz rüyamın başrolüne kendisini koyduğumu düşünecek

olursak mantıklı olanın silkelenip kendime gelmem olduğunun farkındaydım. Ama siz gelin; onu benim bu laf dinlemez, arsız yüreğime anlatın lütfen. Yine de sanki kurtarıcım Sinan'mış gibi kontrolü eline alıp bana bir çözüm üretmesini bekledim. Çünkü gerçekten babaannemden ve annemden korkuyordum. O da bu hâlimin farkında olarak duruma el attı. Sabah erkenden beni arayıp işe dönmeye ikna ettiğini, döndüğüm ilk anda da birkaç iş verip, eve dönmeme engel olduğunu söyleyip suçu acımasız patronuma yıkmamı tavsiye etti. Telefonumun iyi çekmediği yalanı babaannem yaşında, teknolojiyle arası televizyonun uzaktan kumandasını kullanmaktan öteye gitmeyen birisini ikna etmeye yeter miydi bilmiyordum ama denemek zorundaydım.

Kapının önünde ayakkabılarımı giymeye çalışırken, duraktan otobüse bineceğimi söylesem de Sinan beni eve kendisinin bırakıp, babaannemle bizzat konuşacağını söyleyerek resmen beni kanatları altına aldı. Ben de yıllar sonra ilk defa bir sorunum için benim yerime bir başkasının düşünüp çözüm üretmesi ve bana gerek kalmadan uygulamaya koyması karşısında inanılmaz bir rahatlama hissederek, daha fazla itiraz etmeden yönetimimi ona bıraktım. Yirmi dakika sonra evimin kapısını benim yerime Sinan çalarken utanmasam onun arkasına saklanacaktım. Kapıyı bizi neredeyse hiç bekletmeden açan kişi annem olunca önce benim için telaşlandığını sandım ama elinde çantası ve üstünde montu vardı. Acaba beni aramaya mı gidecekti ya da polise kayıp ilanı vermeye mi çalışacaktı? İşin o kadar büyümemiş olması için dua ederek konuşmaya çalıştım.

"Anne ben..."

Kaşlarını manidar bir şekilde kaldırarak bakışlarını yanımdaki adamla benim aramda gezdirdi. Beni Sinan'ın

yanında utandırıp küçük düşürecek bir şey söylemezdi şimdi, değil mi?

"Ben dışarı çıkıyorum. Bence derdini babaannene anlat."

Annemin omzuma sürtünerek yanımdan geçip gidişini, artık kırılmaz dediğim kalbimde yeni bir sızıyla izledim. Bu kadar aptal olabildiğime gerçekten inanamıyordum. Bir de yokluğumun onu endişelendirdiğini, umurunda olduğumu sanarak paniğe kapılmıştım ya pes bana gerçekten! Öz annemle birbirimize iyice yabancı hâle gelmiştik. Ne olursa olsun, o benim annemdi ve bu hâlimiz beni isteğim dışında incitiyordu. O eve dönünce gururumu bir tarafa bırakıp ondan özür dileyeceğime dair kendime söz vererek, Sinan'la beraber ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Sinan, annemle aramdaki sorunu hissetmemiş olamazdı elbette ama görmezlikten gelerek beni ona karşı yaşayacağım utançtan kurtardı. İçeride bizi bekleyen babaannemin gazabından kurtarışı da çok başka bir olaydı. Gözlerimin önünde babaanneme tatlı diliyle büyü yaptı. Konuşmasındaki öz güven, beni savunuşundaki inandırıcılık ve özür dileyişindeki samimiyet insanda ister istemez saygı uyandırıyordu. Ben zaten Aziz Yıldırım'ın yanında Alex'in gidişinin ardından açıklama yapılırken dikilen Samet'e benzemiştim bunlar yaşanırken. Babaannemin bana bu muydu yanında çalışmak istemediğin adam der gibi bakmasına sebep olmuştu Sinan, o dereceydi.

Gerçekten tuhaf bir gün geçiriyordum. Sinan evimdeydi, ona verdiğimiz misafir terliklerini giymiş hâlde oturuyordu. Babaannemle birlikte hazırladığımız mütevazı kahvaltıda bize eşlik ediyordu ve ona doldurduğum çayı içiyordu. Hatta Sinan, anneannesinin babaannemle tanışıp görüşmek istediğini söyleyip iki aile büyüğümü-

zü telefonda görüştürdü. Onlar telefonda sohbet ederken masada gözlerimi Sinan'a dikmekten kendimi alamadığımı fark ettim. Dün gece beni barda bulduğu anı, günlerdir gösterdiği ilgiyi, davranışlarındaki inceliği düşünüp ondan etkilenmemek, hoşlanmamak imkânsızdı. Sadece iyilik olsun diye mi bana böyle yakın davranmıştı? Aramızdaki bu şeyi ben uyduruyor olamazdım. Onda da bir karşılığı olmak zorundaydı artık...

Aklımdan ne geçtiğini anlamış gibi sofrada bakışları benimkilerle buluştu ve bana gülümsedi. Kahvaltı için teşekkür ederek akşam için beni kızların yanına götürmeyi teklif etti. O an Emre'nin sünnet düğününü hatırlayarak toparlandım. Önceki gün gidip masa düzenine bakamamıştık. Düğün de bugündü, vakit kalmamıştı yani. Bir sorun çıkar mıydı ki? Bu konudaki endişemi de ben dile getirmeden anlayıp açıklama yapmayı ihmal etmedi. Arda ve Hazal'a bizim ilgilenemediğimizi söyleyip sorumluluğu onlara devretmiş. Madem bu kadar kolaydı onlara devretmek, biz neden günlerdir bu düğün için sürekli bir araya gelip ayrıntılarla tek tek ilgilenmiştik ki? Tüm bunlar baş başa kalmamız için hazırlanmış bir oyundu işte, başka bir açıklaması yoktu. Tamam, kabul ediyordum artık. Ben aramızda bir şeyler olmasını hem çok istiyordum hem de bundan deli gibi korkuyordum.

Sabah aldığım kararın arkasında durarak yine onun sözünü dinledim ve Sinan'ı babaannemle bırakıp, hayatımın en hızlı duşlarından birini aldıktan sonra giyinip dolabımın önüne geçtim. Akşam ne giyeceğimi, daha doğrusu ne giymem gerektiğini düşünürken de odamın kapısını tıklattı ve ayna karşısındaki yansımalarımızın göz göze gelmesini sağlayacak şekilde eşikte durup konuştu:

"Bahar söyledi, kızlar sana da elbise diktirmiş. Kua-

före gidersiniz hep birlikte muhtemelen ama sen yine de saçlarını kurut, hasta olma."

"Ne gerek vardı ki bana elbise diktirmeye? Akraba değilim, bir şey değilim. Evden bir elbise giyip giderdim ben."

"Üstüne göre diktirmişler artık başkasına verilmez. Düğün için koşturdun diye teşekkür etmek istediler herhalde sana. Bizim kızlar heves ettiyse sorgulama, kabul etmezsen çok kırılırlar."

Kendimi cömertlikleri karşısında ezilmiş hissederek daha fazla itiraz edemedim ve saçlarımı Sinan'ın istediği üzerine kuruttum. Kapının önüne çıkacakken babaannemin de benimle birlikte düğüne geleceğini, anneanne tarafından davet edildiğini öğrendim. Sinan'ın arabasında babaannem önde, ben arka koltukta olmak üzere ailesinin evine gittik. Ardından biz, babaannemi anneannenin yanına bırakarak onlara çok yakın oturan Bahar'ın evine geçtik ve oradan da kızlarla birlikte kuaföre gittik. Sinan'ın söylediği gibi benim için çok güzel bir elbise diktirmişlerdi. Yıllardır bir aradaymışız gibi yine onların yanında hiç yabancılık çekmemiştim. Düğünün olacağı mekâna Bahar'la önceden gidip her şeyi son bir kez kontrol etmek istedik ve Selim Ağabey gelip arabayla bizi götürdü. Gözlerim sadece birkaç saat görüşmediğimiz hâlde Sinan'ı aradı tüm bunlar olurken. Çocuklar da eğlenebilsin diye akşamüstü başlayacaktı düğün. Babaannemle anneanne düğün yerine Faruk Amca tarafından getirilmişlerdi. Annemi de gelmesi için davet etmek isteyip aradım ama o telefonlarıma çıkmadı. Çünkü benim kendimi her mutlu hissettiğim anda içimde bir yerlerde bir eksiklik olmak zorundaydı.

Asıl düğün sahipleri olan Arda ve Hazal'ın ailelerinin gelişini üst kattaki hazırlık odasının penceresinden izler-

ken, telefonumu çantama koyup iki dakikalık yalnızlığımın tadını çıkarmak için derin nefesler aldım. Bu dünyanın tüm yükünü, acısını tek başıma yüklenecek değildim. Bu yüzden bu akşamı annemi düşünerek rezil etmeyeceğime karar verdim. Aynanın karşısına geçip önce ensemde sade bir şekilde toplanmış saçlarımı elimle hafifçe düzelttim. Sonra da aynadan kendime baktım. Sinan benim için elbise diktirdiklerini ilk söylediğinde abartılı bir şey olmasından korkmuştum açıkçası ama sade, zarif bir elbise hazırlatılmıştı. Bebe mavisi, şifon, uzun elbisemin insan içinde hareket etmemi zorlaştıracak bir dekoltesi de yoktu. Aksine yürümemi kolaylaştıracak bir bacak yırtmacı vardı sadece ve abartıdan uzaktı.

Bugünün erken saatlerinde kendi evimdeki boy aynasının karşısında yaşadığım anın bir tekrarı olarak, arkamda Sinan'ın karartısını hissedince gülümsedim. Kravat takmamıştı ama siyah takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle çok şıktı yine. Gülümseyerek ondan tarafa döndüm ve tatlı bir ses tonuyla sordum:

"Kimi arıyordun da yolunu kaybedip buraya geldin?"

"Olmam gereken yerdeyim. Sen neden buraya saklandın?" Böyle yanlış anlaşılabilir, açık uçlu cümleler kurmaktan keyif mi alıyordu günlerdir? O konuştuğunda aklım, kalbim panayır yerine dönüyordu sanki.

"Nefes almak istedim."

"Şimdiden bunalttık mı yoksa seni?"

Gözlerindeki gülümseme öyle kontrollüydü ki dudaklarına yansımıyordu. Bense dikkatlice dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasını bekledim konuşurken. "Bunalsaydım herkes anlardı, emin ol. İnsan ailenle biraz vakit geçirince bir parçası olmak istiyor." Ne söylediğimi duyduğum an kendime kızarak toparlama çabasına giriştim. "Keşke benim de böyle kalabalık ailem olsa, ne

keyifli, samimi insanlar, diye söyledim. Cümbür cemaat, oh ne güzel ya! Bakma, yetiştirme imkânı varsa çok çocuk yapmalı insan zaten. Sizinkiler de öyle yapmış, ne iyi olmuş!"

Konuşmaya başlarken bu saçma konuşmanın ortasında kaybolacağımı hissetmiştim aslında ama bu kadar büyük bir saçmalamayı ben bile kendimden beklemiyordum. Sinan da durumumun rezilliğinin farkında olarak güldü. Aramızdaki mesafeyi kararlı adımlarıyla azaltarak cebinden siyah, kadife, dikdörtgen bir mücevher kutusu çıkardı. Düğünde takacağı takıyı mı gösterecekti ki bana? Emre'ye altından başka ne takabilirdi ki? Saat mi? Böyle zarif bir mücevher kutusundan acaba ne çıkacak diye ilgiyle bakışlarımı kutuya yönelttim.

"Bende sana ait bir şey var. Emanetinin daha fazla üstümde kalsın istemiyorum."

Kutuyu açtığında şaşkınlıkla bilekliğe baktım. Babamdan bana kalan son anıyı, onu kaybettiğim günün yadigârını Sinan'ın elleri arasında görünce ne diyeceğimi bilemedim. Gözyaşlarım sanki akmak için hazırda bekliyormuşçasına görüşümü bulanıklaştırdılar. "Sen bunu nasıl... Niye?"

"Dün bana yalan söylediğini tahmin ettim ve seni takip ettim, biliyorsun. Kuyumcuya girdiğini görünce de arkandan hemen gidip bunu bozdurduğunu öğrendim. Senin için kıymetli olduğunu tahmin ettim ve almak istedim. Orada kalması uygun değilmiş gibi geldi bana."

"Yani gerçekten dün tüm günü, işini gücünü bırakıp benim peşimde mi geçirdin sen Sinan?"

Ne düşünmem gerektiğini bilemeyerek bakışlarımı bilekliğimden öteye çevirdim. Kabul edemezdim ki parasını verecek gücüm de yoktu benim. Hediye olarak almam zaten mümkün değildi.

"Dün ben sana 'Benim işim sensin,' dememiş miydim? Başka türlü içim rahat etmezdi. Başını derde mi soktun, yanlış bir şey mi yaptın diye seni düşüneceğime arkandan geleyim, dedim; iyi de yaptım. Ağlamıştın, keyifsizdin. Yüzünden belli oluyordu. Ben sana değer veriyorum Zeynep, üzgün olduğunu düşündüğümde, bana ihtiyacın olduğunu hissettiğimde arkamı dönemem. Bilekliği de çalışıp parasını öde diye veriyorum. İtiraz etme hemen, amacım karşımda mahcup olman değil. İşe döndün madem, maaşından keseriz. Yavaş yavaş ödersin."

Gözyaşlarıma daha fazla direnemedim ve yanaklarımdan süzülmelerine izin verdim.

"Bu bilekliğin maddi değeri hiçbir zaman benim için önemli olmadı. Ama babamın bana on sekizinci yaş günü hediyesiydi. Öldüğü gün elime geçti, bana aldığı son hediyeydi. Ben dün kira zamanı geldi diye..."

Minik bir hıçkırık dudaklarımın arasından kurtulunca ağlayışımı durdurmak isteyerek elimi ağzıma götürdüm. Sırf birkaç ay daha geçinebilmek için babamın anısından vazgeçmek zorunda kalmıştım ben. Dünden beri bu konuda düşünmeyi reddediyordum ama Sinan benim için alıp geri getirmeseydi aklıma her gelişinde içimin sızlayacağından emindim. Bu dağılmış hâlim karşısında kısa bir an tereddüt etse de beni kolları arasına alarak başımı göğsüne yasladı. Bir süre içimi çekerek, hiç konuşmadan orada ağlayıp rahatladım. Sanki her gün birbirimize böyle sarılıyormuşuz gibi, benim başımın yeri onun omzuymuş gibi... Sakinleştiğimdeyse geri çekilerek gülümsemeye çalıştım.

"Çok teşekkür ederim. Önüme dünyayı sersen beni bu kadar mutlu edemezdin. Bu iyiliğini hiçbir zaman unutmayacağım."

"Sen iyi ol yeter Zeyno."

Kutusundan çıkarttığı bilekliği benden izin alarak bileğime taktı ve ben de tereddüt etmeden, ona yeniden sarılıp teşekkür ettim. Bana yaptığı bu iyiliği hayatım boyunca kimseden görmemiştim. İçimden sessizce Faruk Amca'yla karşılaştığım o gün için şükrettim. Kimseye görünmeden lavaboya gittim ve ağlamaktan akan makyajımı temizleyip tazeledim. Ardından yüzümde Sinan'a hayran gülümsememle düğün salonunu dolduran insanların arasından geçip babaannemin yanına oturdum.

Anneannenin bizi bu kadar sevme nedenini gerçekten merak ediyordum. Babaannemle koyu bir sohbetin ortasındaydılar yanlarına gittiğimde, resmen kafa kafaya vermişlerdi. Masada Faruk Amcalar ve dünürleri de vardı. Biraz uzağımızdaki masada ise Baharlar, Nazlılar, Derya ve Sinan bulunuyordu. Anneanne o tarafa bakışımı yakalayarak benim de gençlerin masasına gitmemi söyledi. Ancak babaannemi bırakmam uygun olmaz diye, olmak istediğim masaya uzaktan bakarak garsonların servis ettiği yemeği yemeye başladım. Biz kuafördeyken Sinan ve diğerleriyle birlikte önce ata binen sonra arabayla gezen Emre'nin kendisi için hazırlanan tahta kurulurken de keyfi yerindeydi. Çocukları eğlendirmekle görevli animatörler vardı etrafta. Herkes halinden memnun görünüyordu. Çevreyi izlerken parmaklarım farkında olmadan bileğimi buldu ve bilekliğime dokunup hafifçe okşadım. Bu hareketimi de sadece yanımda oturan babaannem gördü. Başını kulağıma doğru eğerek konuştu:

"İyi misin Zeynep?"

"İyiyim babaannem, çok iyiyim. Sen beni merak etme."

"Sen bunu takmazdın, kolunda hiç görmedim bugüne dek."

"Vakti bugünmüş demek ki."

Zaman geçtikçe kaçamak bakışlarım diğer masadaki Sinan'a kaymaya devam etti. İnsanlar eğlenirken onları izledim, mutluluklarından keyif aldım. Saat daha on olmadan büyükler uyku vakitleri gelen çocukları da alarak evlere dağılmaya, kalan süreyi eğlenen gençlere bırakmaya karar verdiler. Faruk Amca'nın kendisini eve bırakacağını söyleyen babaannem kalmam için bana ısrar etti. Normalde beni de beraberinde götürmesini beklerdim ama Sinan ve anneannesi onda öyle bir güven uyandırdı ki beni bu insanlara gözü kapalı emanet edebilecek duruma geldi babaannem.

Büyükleri uğurladıktan sonra saatlerdir imrenerek baktığım yere; Bahar'ın yanına, Sinan'ın da karşısına geçtim yuvarlak masada. Selim Ağabey ayağa kalkıp Sinan'la Arda'nın kulağına bir şeyler söyledi. Orkestraya işaret etti ve yanımıza gelip ceketini çıkardı. Bahar'ın öyle büyük bir hayranlıkla kocasının ceketini tutuşu vardı ki ne olduğunu anlamasam da onlara imrendim. Benzer şekilde Nazlı'nın kocası Toprak'la, Hazal'ın kocası Arda da ceketlerini çıkarıp sandalyenin üstüne koydular. Onlarla beraber ayağa kalkan Sinan'ı izlemeye utandığım için bu noktada hafifçe başımı önüme eğdim. Fakat harmandalı kulaklarıma dolarken Bahar da koluma dokunarak beni uyardı:

"Bunu kaçırmamanı tavsiye ederim."

Kafamı kaldırdığımda bir daire şeklinde dizilmiş dört adamın kollarını açıp dönüşünü, dizlerinin üstünde çöküşlerini, etraflarına yaydıkları gücü tüylerim diken diken izledim. Bu manzarayı görüp onlara saygı duymayacak, hayran kalmayacak bir insan var mıydı? Ailelerine bağlıydı, sevdiklerine karşı şefkat doluydu bu dört adam. Ama dışarıdan gelecek her tehdide karşı ne kadar korumacı olduklarını da garip bir şekilde hissettir-

meyi başarıyorlardı. Aklımda bu düşüncelerle gözlerimi Sinan'dan ayıramadan alkışlayarak müziğe ritim tutmaya başladım.

"Hayde bre efeler!"

Sadece bir anlığına başımı çevirdim ve Sinan'ın sandalyeden kendi kendine düşen ceketini gördüm. Sorumluluğu bendeymiş gibi bu görüntü beni rahatsız etti. Birkaç saniye kadar tereddüt edip kendimle inatlaşsam da sonunda ayağa kalkıp yerdeki ceketin yanına gittim. Alıp üstündeki tozları elimle silkeledim. Derken bu defa da ceketi bırakamadım. Ona ait bir şeylere dokunuyor olmak dudaklarımda yarım bir gülümsemeye neden oldu. Öylece ayakta dikilmiş hâlde onun dans edişini izlerken, belki de ilk defa tam anlamıyla Sinan'a sahip olma isteğiyle doldum. Bunu istemeye gerçekten cesaret edebildim. Bu adam benim olsaydı çok mutlu olabilirdim. İçimdeki her korkunun, kederin katili olabilirmiş gibiydi. Onunla geçirdiğim her an sıradan, yorucu hayatım için bir renk, nefes olmuştu. Bundan sonrası için fazlasını talep etmek açgözlülük mü olurdu?

Dans bittiğinde ben de dâhil olmak üzere salondaki herkes elleri acıyana kadar alkışladı ve ben Sinan yanıma gelip ceketini kollarımın arasından alana dek onun için tutmaya devam ettiğimi fark etmedim.

"Teşekkür ederim."

Bileğime değen parmağından çarpan elektrik karşısında şaşırmadım hatta bu defa güldüm. Sürekli üzerimde hissettiğim mavileri, bu kıvılcımlar, göründüğünden derin anlamları olan cümlelerimiz... Aramızdaki bu şeyin ispatıydı hepsi. Babam öldüğünden beri ben ilk defa birine güveniyordum ve bunu kaybetmemeliydim.

"Dans etmeyi sever misin?"

Soruyu sanki bir sohbetin ortasındaymışız gibi sordu-

ğu için şaşırsam da toparlanarak, yüzümdeki içten gülümsemenin eşliğinde cevap verdim: "Kiminle ve nerede dans ettiğime göre değişir."

"Benimle ve burada, şimdi dans etmek ister miydin?"

"Kesinlikle evet."

Müzik değişti, masamızdaki tüm çiftler yanımızdan uzaklaşarak piste doğru ilerlediler. Ben de gülümseyerek Sinan'ın elini tuttum ve gün boyunca ilk defa onun beni yönlendirmesine izin vermeden, kontrolü ele alarak beni takip etmesini sağladım. Bir elimi omzuna, diğerini ılık avucunun içine yerleştirdim. Belimdeki elinin baskısı, bana dokunuşu sanki tüm sinir sistemimi etkiledi.

"Sen dans etmeyi sever misin? "Sesim bana bile yabancı geldi bu soruyu ona sorarken ama bir sohbet başlatmakta kararlıydım.

"Aslında hayır."

"Ben masada yalnız kalmayayım diye mi kaldırdın o zaman beni?"

"Sebeplerimden biri de buydu, evet."

Yoksa yemek yapmak gibi dans etmekte de mi kötüydü Sinan? "Bay Mükemmel 'in yeteneksiz olduğu bir konu daha mı ortaya çıktı acaba?"

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle ona sataşmama izin verdi ve sorumun bitiminde belimdeki baskısını arttırıp üstüme doğru eğildikten sonra beni yeniden doğrulttu. Elbette çok iyi dans ediyordu, ne sanmıştım ki? Genlerine kusursuzluk kodlanmıştı. Elimden tutup beni etrafımda nazikçe döndürdükten sonra bedenlerimizi birbirine tamamen yaklaştırarak konuştu.

"Sanırım dans eşimin etkisi büyük. Ayrıca 'Ben dans etmeyi sevmem,' dedim, 'Seninle dans etmeyi sevmem,' demedim."

Bu durumda ona eşlik eden ben olduğum için dans

ediyordu. Sinan benimle dans etmeyi seviyordu.

"Manolya ve misk..."

"Anlamadım."

Yüzünde oluşan şaşkınlığın yarattığı tatminle gülümsedim. "Hep ne koktuğumu soruyordun ya bana, patronumu artık bu konuda bilgilendirmek istedim."

"Eski patronum, diyecektin sanırım."

"Bence ben doğru söyledim. Bileklik için kime borçlandıysam benim patronum da o olmalı. Benim istediğim sensin, Bahar değil. Ayrıca evet, patronum biraz geçimsiz bir adam ama ben ondan memnunum ve değiştirmek istemiyorum."

Kayıplar ve Kayıpların Kazandırdıkları

Sözlerimin bitiminde söylediklerimin kendisinde oluşturduğu memnuniyeti saklamayan Sinan elimden tutarak beni dans eden kalabalığın arasından çıkardı.

"Sinan... Ne yapıyorsun?"

"Seni kaçırabilir miyim?"

Maviş gözleriyle bakıp başını hafifçe sağa yatırarak sorduğu soru yüreğimi öyle bir hoplattı ki istediği cevabı ona vermek yerine saçmaladım. "İzin verdiğim zaman kaçırmış olmuyorsun ki daha çok birlikte kaçmış oluyoruz."

"O zaman benimle kaçar mısın?"

"Seninle mi, sana mı?"

Az önce söylediğim şeyi gerçekten söylememiştim, değil mi? Ancak sorduğum soruyu duyar duymaz kocaman gülümseyen Sinan'ın yüz ifadesi ve kulağıma doğru iyice eğilerek verdiği cevap iyi ki söylemişim dedirtti.

"İkisi de. Biri olunca illaki diğeri de oluyor."

Dans ederken yaşamış olduğum aydınlanmanın beraberinde getirdiği cesaretle çantamın bulunduğu masaya

hızla dönerek eşyalarımı aldım. Bu sırada Sinan da hâlâ elimden tutuyordu. El ele gülüşerek düğün salonundan dışarıya çıkıp serin geceye adım attık. Asıl sormam gereken sonunda akıl ederek konuştum:

"Nereye gideceğiz?"

"Fark eder mi?"

Gözlerimin içine bakarak sanki yüreğimi görüyormuş gibi sorduğu soru gülümseyerek başımı iki yana sallamama neden oldu. Gerçeği cesurca dile getirdim: "Etmez."

Bir kere daha mest oldu ve bu defa düzgün bir şekilde açıklama yaptı: "Seninle konuşmak istediklerim var. Bu yüzden konuşabileceğimiz bir yere gideceğiz."

"Ne konuşacağız ki?" Hevesle, saklayamadığım bir heyecanla sorduğum soruya gülümseyerek cevap verdi:

"Bunu..." Sinan birbirine kenetlenmiş ellerimizi gösterince hayal görüyorum sandım. Bana beni sevdiğini, benden hoşlandığını mı söyleyecekti yoksa? Tam olarak nasıl bir konuşma geçecekti aramızda? Bir çeşit çıkma teklifi mi olacaktı? Ben Sinan'ı bir kadına öyle bir teklifte bulunurken hayal edemiyordum. Sanki onun birini ya da istediği herhangi bir şeyi elde edebilmesi için elini şıklatması yeterliymiş gibiydi. Bugüne dek herhangi bir isteğini dile getirmesine gerek kalmış mıydı acaba? Eminim kadınlarla olan münasebetleri için hiç çabalaması gerekmemişti.

Peki, ben... Ben bir ilişki yaşayabilecek biri miydim? Herhangi bir ilişkiyi yürütüp yürütemeyeceğimi bile bilmiyordum. İnsan sevgili olunca ne yapardı, nasıl yaşardı? Fazla ilgisiz olup terk edilmek ya da adamı ilgiye boğup kaçırmak benden beklenecek performanslarmış gibi geldi bana bir an. Ayrıca başımda bin tane dert varken benim gönül işlerine vaktim mi vardı sanki? Onu istedi-

ğime karar vermiştim vermesine ama ya sonra...

Aklım korkularımla meşgulken heyecandan hıçkırık tuttu. Elimde çantam ve omuzlarımda şalımla adımlarımı onunkilere uydurmaya çalışarak yürürken, topuklu ayakkabılarım yüzünden düşmemek için tamamen Sinan'ın elinden destek aldım. Arabaya bindiğimizde yeniden bir utanç dalgası benliğimi sardı. Ona bakmamak için kucağımdaki ellerime gözlerimi diktim. Otobandaki yolculuğumuz arabada yankılanmasından korktuğum kalp atışlarım dışında sessiz geçti. Sonunda sahile, onunla daha önce konuştuğumuz yere gelince arabayı park etti, etrafımdan dolanıp benim kapımı da dışarıya çıkabilmem için açtı. O bunu yapana dek arabada oturmamın sebebi, indiğimde yere sağlam basamayacağımdan korkmamdı. Elimden tutup beni indirdi ve akşam serinliği içimi titretti.

Ceketini çıkarıp korunması gereken bir çocukmuşum gibi omuzlarımın üstüne koydu ve birlikte söylediği yere doğru yürümeye başladık. İkimizi de şaşırtacak şekilde konuşmaya başlayan taraf ben oldum: "Hayatına aldığın insanları böyle koruyup, üstlerine titremekten hiç yorulmuyor musun sen Sinan?"

"Bu nereden çıktı şimdi? Sen babaannenle annenin sorumluluğunu tek başına üstlenmekten, yıllardır kendi ayaklarının üzerinde durup ev geçindirmekten yorulmuyor musun? Galiba bazen yorulmak gibi bir seçeneği olmuyor insanın."

Üstünde sadece gömleğiyle yürürken üşümesin diye adımlarımı hızlandırırken ona cevap verdim: "Aynı şey değil. Benim hiçbir zaman seçme şansım olmadı. Ayrıca evet, çok yoruluyorum. Hatta bunalıyorum ve nefes alamadığımı hissediyorum. Fırsatını bulsam arkama bakmadan kaçabileceğim anlar oluyor. Ama sen farklısın,

gönüllüsün. Keyif alarak yapıyorsun ailen için yaptığın her şeyi ve benim için yaptıklarını."

Gülümsedi, belli belirsiz omuz silkti. "Benim de seçme şansım yok. Böyle alışmışım. Ayrıca büyütüyorsun bence. Ne yani, mesela şimdi sen yanımda üşürken öylece dursa mıydım? İnsan bir şeyler yapmadan nasıl rahat eder ki?"

"Kastettiğim çok daha fazlası, sen iyilik yapmak için çabalıyorsun. Dün beni takip etmen, benim yüzümden karıştığın kavga... Hem bilekliği de almışsın. Senin yerinde bir başkası olsaydı bunların hiçbirini yapmazdı."

"Ben sadece yapmam gerekeni yaptım. Bu arada bir şey itiraf etmek zorundayım. Senin yerinde bir başkası olsaydı bu kadarını onun için yapar mıydım bilmiyorum. Muhtemelen takip etmezdim ve hiçbir şeyden de haberim olmazdı."

Yaptığı şeyin bana özel olduğunu ifade edişi beni öyle büyük bir tatminle doldurdu ki dişlerimi göstererek gülümsemekten kendimi alamadım. Ağzı kulaklarında deyiminin canlı bir örneğiymişim gibi baktım ona.

"Ne söylersen söyle, benim gözümde nesli tükenmekte olan adamlardan birisin artık."

"Aynı şeyi senin için düşünüyorum."

Camdan bir kapıyı açarak eski moda bir çay bahçesini andıran kafeye girmem için kenara çekildi. Mekânın sahibi olduğunu tahmin ettiğim orta yaşlı bir adamla tokalaşıp, onunla ayaküstü sohbet ettikten sonra saleplerimizi sipariş etti. Duvar kenarındaki masaya oturmam için beni yönlendirip kendisi de karşıma oturdu.

"Ne güzel bir yermiş burası. Doğduğum günden beri bu şehirde yaşıyorum ama hâlâ keşfetmediğim çok fazla güzel yer var."

"Güzeldir burası. Kalburüstü insanların gittiği yerler-

den değildir ama severim. Galiba biraz da bu yüzden seviyorum. Kafa dinlemek için iyi."

İnsanların lüks mekânlarda harcadıkları gereksiz paradan ve vakitten hazzetmediğini belli eden bir ses tonuyla konuşmuştu Sinan. Bu da beni memnun etti.

"Eskiden yani babam ölmeden önce güzellik anlayışım farklıydı. Paranın nasıl kazanıldığını bilmediğim için harcarken düşünmezdim. Dünya benim ve ailemin etrafında dönüyor sanırdım. Herhalde babamın ölümünün bana tek getirisi başkalarını da düşünmeyi, güzelliklerin beklenmedik anlarda ve yerlerde gizli olduğunu, paranın hem önemli hem de bir o kadar önemsiz olduğunu öğrenmem oldu."

Yüzüme öyle bir baktı ki Sinan sanki kâbuslarım yüzünden kan ter içinde uyandığım geceleri, babamı hem deli gibi özleyip hem de affedemediğimi, içimde azalacağı yerde ona karşı çoğalan öfkeyi görüyor sandım. Ancak o beni sorgulamak yerine kendi içini dökmeyi seçti.

"Benim bazı şeyleri anlamam için birden fazla dönüm noktası gerekti. Büyüdüğümü ilk hissettiğim an Selim askerdeyken onunla ilgili aldığım bir kötü haberdi. Operasyona giderken tuzak kurmuşlar. Araba patlamış, pusuya düşmüşler, arkadaşları şehit olmuş. O uçağa binip bulunduğu hastaneye gidişim ömrümden yıllar götürdü. Ben de askerliğimi doğuda yaptım. Selim askere gideceği zaman henüz terhis olmuştum. Askerde de sınır karakolundaydım, bir sürü şeye tanık oldum ama Selim'i o hâlde görmek... Psikolojisi altüst olmuştu. Kardeşimi kaybettim sandım ben. Aylarca toparlansın diye uğraştık. Olmayınca babam bizi Roma'ya göndermek istedi. Ben bu yaşıma kadar babamın onayını almadan bir şey yapmadım. Ailem hep herkesten önemli oldu. Bu yüzden gitmek istemesem de kardeşimin iyiliği için ve sırf

babam istiyor diye oraya yerleştim. Çok gençtim. Üniversite yeni bitmiş, askerlik biteli çok az olmuş. Yeni bir ülke, yeni insanlar... Benim gibi ailesine düşkün, onlardan uzakta hiç yaşamamış bir insan için alışmak zor oldu. Bir süre sonra biraz dağıttım. İyi yönde bir dönüm noktası olmadı anlayacağın Roma benim için."

Selim'in şimdiki mutlu görüntüsü gözümün önüne gelince onunla ilgili duyduklarıma inanmakta güçlük çektim. Yıllar içerisinde iyileşmesi, yaşadıklarını atlatmış olması çok sevindirici bir durumdu. Ayrıca Sinan'ın kendisinden bahsederkenki dürüstlüğü, içtenliği de yüreğimi ısıttı. "Baba parası yiyen bir çapkına mı dönüştün yoksa Roma'da?"

"Yok, oradaki ofisi ben adam ettim. Sıfırdan kurduk biz orayı. Neredeyse her gün mesaiye kalırdım. Her zaman işkolik bir adam oldum. Baba parası yemeyi sevmem. Gerçi yine kullandığım para babamın sermayesiydi de... Ama iş dışında geçirdiğim vakitlerde gece hayatını seviyordum, diyelim. Biraz hızlı yaşadım o dönem. Şimdi düşününce gözüme boş geliyor ama o zaman hayatımdan memnundum. Oradaki düzenimi oturttuktan bir yıl sonra eski karımla tanıştım. Öyle romantik bir tanışma hikâyemiz olmadı. Arkadaşımın arkadaşıydı. Hep birlikte bir barda eğleniyorduk. Dans edip sarhoş olduk. Sorsan sana o gece edilmiş bir sohbetten bile bahsedemem. Geceyi birlikte geçirdik; öylesine, anlamsız bir şeydi. Sonra birkaç defa dışarıda görüştük, yemek yedik ve anladım ki bir ortak noktamız yok. Bir daha aramadım onu ama o ofisime gelip hamile olduğunu söyledi."

Ne zaman bir dizi ya da film izlesem kızları hamile bırakan adamlara ekran karşısında sorduğum o malum soruyu Sinan'a karşı da yüksek sesle dile getirdim: "Senin için bir anlamı olmayan bir geceyi geçirdiğin kadınla birlikte

[redacted]urken hamile kalma ihtimali aklına hiç mi gelmedi?"

"Korunduğunu söylemişti. Sarhoştum. Tedbirsiz bir [redacted]nıma denk geldi, diyelim. Bana da güzel bir ders oldu."

"Ne yani, seninle tanıştığı gün senden hamile kalmaya karar verdi ve bunun için seni kullandı, öyle mi?"

Aklı başında hiçbir kadın böyle bir riski almazdı. Sinan da benimle aynı fikri paylaşıyordu muhtemelen çünkü bir tepki göstermeden soruma cevap verdi.

"O günlerde yaşadığı mide rahatsızlığı yüzünden çok sık istifra ediyormuş. Muhtemelen kullandığı hap o yüzden etki etmedi. İki seçeneğim vardı: ya kendi çocuğumun katili olup bu sorumluluktan kaçacaktım ya da onunla evlenip sevmediğim bir kadınla aile kuracaktım. Tabii üçüncü bir seçenek de sadece çocuğu nüfusuma alıp sorumluluğunu üstlenmekti ama bu seçenek benim hayat görüşüme uymuyordu. Ondan daha doğmadan ailesini almak gibiydi. Bir kadını hamile bırakıp sonrasında onu bekâr bir anne olmaya zorlamak gibi geldi bana."

"Sen de ikinciyi seçtin."

"Kolay bir seçim değildi, sonuçları da çok ağır oldu. Ailem çok şaşırdı, üzüldü. Ben onların yanlış yapmayan oğullarıydım. Yani kavgacıydım, biraz asabiydim falan ama bu çok başka bir şeydi ve hâliyle hazmetmeleri biraz zaman aldı. Daha balayındayken bebeği kaybettik. Karımı anlamak, ortak bir dil bulmak istedim. Bulamadık. Birbirimizi sevmiyorduk, bu yüzden de aynı evin içinde yaşamak işkence gibiydi. Her hareketim ona batıyordu. Ben zaten ailemden, çevremden görmediğim başarısız bir evliliğin ortasında olduğum için öfke doluydum. Defalarca evleri ayırdık. Aileme anlatamadım çünkü aptalca bir hata yapıp evlenmiştim ve başarısızlığımı kabullenemezdim. Bazen o bana döndü, bazen de ben ona... Bir şekilde yıllar geçti fakat baktım biz tükeniyoruz, bana

hâlâ yabancı gelen bir kadınla yaşlanamayacağımı anladım ve boşanmak istedim. O da hiç itiraz etmedi hatta sevindi. Ben o zaman bilmiyordum ama bir erkek arkadaşı varmış, onunla görüşüyormuş o sıralar. Evleri ayırdığımızda birlikte yaşamaya başlamışlar."

Tüm bunları, geçmişini, bana anlatmanın onun için kolay olmadığına emindim ama sanırım onu anlamamı, yanlış yargılamamamı istediği için bu kadar açık konuşmuştu benimle Sinan. Saleplerimizi getiren garson konuşmamızı bölünce birkaç saniye sessizce bakıştık ve sonrasında merak ettiğim diğer şeyi sordum ona: "Sen onu hiç aldattın mı?"

"Hayır, ben aldatmam. Bunun karşı tarafı nasıl küçük düşürüp inciteceğini, ne büyük bir saygısızlık olduğunu bilirken öyle bir karaktersizlik yapmam. Evliyken bir başkasına âşık olmayı anlayabilirim. Olmasa daha iyi olur tabii ama... Bu insanın başına gelebilir, özellikle benim evliliğim gibi aşksız evliliklerde olabilir. Fakat olması gereken evli olduğun insanın karşısına geçip bunu itiraf ettikten sonra boşanıp, özgürlüğüne kavuştuğunda aşkını yaşamaktır."

Hayata aynı yerden baktığım bu adamla karşılıklı otururken ona ne kadar çok saygı duyduğumu fark ettim.

"Ben sonrasını Bahar'dan dinledim. Babası olmadığın bir çocuğun senin olduğunu iddia ederek boşanmayı engellemek istemiş."

"Erkek arkadaşının bebeğin sorumluluğunu alamayacak bir adam olduğunu bildiği için çocuğuna baba olarak beni seçmiş. Sonra bebekte bir terslik olduğu ortaya çıkınca özel bir çocuğun annesi olmak istemedi. Ben de kendi bebeğimin katili olmak istemediğim için anlaşmazlık çıktı ancak o zaman gerçeği itiraf etti. Belki sana yalan gelecek ama çok üzüldüm. Hiç bu kadar kandırıl-

mış, aşağılanmış hissetmemiştim. Sanki bebeğim ölmüş gibi canım yandı."

"Ne hissettiğini anlamam mümkün değil ama kendimi senin yerine koyduğumda benim bile canım yanıyor."

Uzanarak masanın üstündeki elimi tuttu Sinan ve içimi ısıtan gülümsemesiyle beni ödüllendirdi.

"İşte bu yüzden başkasına değil, sana anlatıyorum ben bunları. Zeynep, bana baktığında ne gördüğünü bilmiyorum ama ben romantik bir adam değilim. Öyle bir kadının ellerinden tutup gözlerine bakarak şiirler okuyamam. Mum ışığında romantik yemekler, kemancılar bana göre şeyler değil. Oyuncak ayı alıp balonlarla göz boyamam ben. Çiçeği dalında severim, hayatım boyunca bir kadına çiçek alıp vermedim annem dışında. Baştan sona uyumadan izlemeyi başardığım bir romantik film hiç olmadı. Lafı dolandırmam, romantik sözler söyleyemem. İltifat olsun diye boş laf etmem."

Başımı önüme eğdim, bu konuşmanın nereye gittiğini merak ederek yutkundum. Ancak Sinan parmaklarının elimdeki baskısını arttırarak yeniden onun yüzüne bakmamı sağladığında gözlerinde tutkulu bir ifade yakaladım.

"Senin için bir değeri, anlamı olur mu bilmem ama ben her zaman hayal ettiğin şekilde ifade edemesem de seni severim. Canın yanmasın diye gücümün yettiği her şeyden, ben de dâhil herkesten korurum seni. Ağlatmam, başkasının ağlatmasına izin vermem. Arkanı yasladığın dağ olurum. Aramızdaki bu şey, artık ne isim vermek gerektiğini sen daha iyi bilirsin ama yok sayamayacağımız kadar fazla ve ben görmezden gelerek kaybetmek istemiyorum. Aşk nasıl bir şey, kimin başına nasıl geliyor, sana karşı olan hislerim başkasına göre aşk mı bilmiyorum ama bana göre eğer yeryüzünde aşk diye bir şey varsa o

benim sana baktığımda, seni her düşündüğümde içimde hissettiğim bu duygu olmalı. Sende de biraz olsun karşılığı varsa lütfen elimi tutacak cesareti göster. Başımıza ne gelecekse birlikte yaşayalım. Reddetmeye çalışmaktan daha kolay olacağına inanıyorum."

Gerçekten bu cümleleri kurmuş muydu Sinan, yoksa aklım bana oyun mu oynamıştı? Bedenimin bu emri aklımdan değil kalbimden aldığından emin olarak benimkini tutan elinin üzerine diğer elimi koydum. Meğer üst üsteyken ne güzel görünüyormuş bizim ellerimiz. Sinan geçmişte yaşadığı hayal kırıklığına rağmen bana kalbini açma cesaretini gösteriyorsa benim de onun elini tutabilmem gerekirdi korkmadan. Ondan çiçekler ya da balonlar istemiyordum ben. Verdiği söz yerine getirmesi öyle zor ve getirildiği takdirde insanı öyle mutlu edecek vaatlerle doluydu ki... Dünyanın tüm çiçeklerini, pahalı hediyelerini önüme sermesinden daha kıymetliydi zaten.

"Hislerinin bende karşılığı olmasaydı ağzından çıkan her söze bu kadar değer vermez, seni önemseyip yanında olmazdım. Ben senden uzak durmak istemiyorum Sinan. Bunu yapmam doğru mu bilmiyorum ama seni istiyorum."

Saleplerimizden birer yudum alıp birbirimize tatlı bir heyecanla baktığımız sırada masanın üstündeki telefonum çaldı ve bu anın büyüsünü bozdu. Arayanın babaannem olduğunu görünce sanki bizi görebilirmiş gibi ellerimi Sinan'ın elinden ayırdım. "Saat daha on iki bile olmadı, beni acaba niye aradı?" diye düşünerek telefonu açtım.

"Babaanne, hayırdır, bir şey mi oldu?"

Sesimi sakin tutmaya çalıştım ama aklıma bin tane sağlık sorunu aynı anda üşüşünce pek mümkün olmadı.

"Yok kızım, ben iyiyim, sen panik yapma ama eve gel

Zeynep, olur mu?"

Benimkinden çok onun sesinde panik vardı sanki. Ne zaman ciddi bir şey söyleyecek olsa tam adımla hitap ederdi bana babaannem, bunu bilirken nasıl sakin olabilirdim ki?

"Babaanne, tansiyonun mu çıktı? Kalbin mi kötü? Bak çekmecede dilaltın var, panik yapmadan onu al. Anneme seslen, ambulansı arasın."

"Kızım ben iyiyim, bir şeyim yok."

O iyiyse anneme mi bir şey olmuştu? Elimi korkuyla kalbimin üstüne koyarak sordum:

"Babaanne annem nerede? O mu rahatsızlandı? Düştü mü, ne oldu?"

"Yok kızım, annen de iyi ama senin eve gelmen gerek."

Sinan'ın sorgulayan bakışlarının üzerimde olduğunu fark ederek ona baktım. Salep bardağının altına para bırakmış, arabasının anahtarlarını da eline almıştı. Annemin ben düğündeyken telefonumu açmadığını hatırlayınca iyice korktum. Ayağa kalkarak elimle sandalyenin kenarına tutundum.

"Babaanne annem nerede? Telefonu ona verir misin?"

"Zeynep... Üzülme ama ben sana bir şey söyleyeceğim."

Daha cümlesinin başında gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. "Babaanne ne olduysa söyle artık."

Hastanede miydiler? Başlarına ne gelmiş olabilirdi bana anlatmaktan bu kadar çekineceği?

"Annen evden gitti kızım."

"Nereye?"

Benim annemin bu saatte sokakta ne işi vardı ki?

"Öyle değil, evi terk etti."

Yüzümde saçma, yapay bir gülümsemeyle yeniden

Sinan'a baktım. "Babaanne sen yanlış anlamışsındır. Onca yıldır gitmeyen annem şimdi mi gidecek, ayrıca nereye gidecek? Yapmaz öyle şey."

"Zeynep, annen evlenmiş."

Kendisini daha fazla tutamayıp ağlamaya başladı telefonun öbür ucunda babaannem. Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissedince az önce kalktığım sandalyeye tekrar oturdum, daha doğrusu yığıldım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Evlilik cüzdanını gösterdi, bavullarını biz düğündeyken toplamış. Adam arabasıyla gelip götürdü anneni, gitmeden seni de bana emanet etti. Nereye gittiğini sordum ama söylemedi."

Şaka mıydı bu? Boğazımda öyle bir yumru oluştu ki sanki yutkunmamı engellemekle kalmadı da aynı zamanda nefesimi kesti. Gözyaşlarım süzülmek yerine durdukları yerde dondular. Sessizliğimden önce Sinan korktu, önümde eğilip beni kendime getirebilmek için elimden tuttu ve babaannem de telefonun diğer ucunda anlamlandıramadığım teselli cümleleri kurmaya başladı.

"Sen üzülme babaanne, ben geliyorum birazdan. Ağlama, ilaçlarını iç, fena olacaksın sonra."

"Sen iyi misin kızım?"

"İyiyim ben, merak etme. Kıyamam sana, ne olur ağlama. Ben geliyorum."

Burnumu çekerek telefonu kapadım ve kirpiklerimden düşen yaşlara engel olabilmek için yüzümü elimin tersiyle sildim.

"Zeynep..."

"Babaannem evde yalnız, beni ona götürür müsün?"

Başını sessizce sallayıp ayağa kalktı ve beni de kaldırdı Sinan. Koluma girerek dışarı çıkartıp, sessizce geldiği-

miz yoldan arabaya doğru yürürken destek oldu. Merak edip soru sormaya başlamasını bekledim fakat o sessizliğini bozmayınca konuşan taraf ben oldum:

"Ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Anlatmak isteyip istemediğinden emin olamadım."

Arabanın kapısını açtı ama ben binmek yerine başımı denizden tarafa çevirdim ve olanı bir çırpıda dile getirdim:

"Annem evlenmiş, bizi terk etmiş. Resmen kocaya kaçmış."

Söylerken kalbimde ve sesimde sanki hiçbir duygu yokmuş gibi hissettim. Belki de hâlâ idrak edememiştim. Sinan'ın herhangi bir cevap vermesini beklemeden arabaya binip kemerimi taktım. Birkaç saniye ilk şaşkınlık anını tek başına yaşadı ve sonra toparlanıp sürücü koltuğuna yerleşti. Dönüş yolculuğu boyunca göz ucuyla bana baktığını hissettim ama ben sanki arabayı kullanan benmişim gibi gözümü yoldan ayıramadım. Şok mu geçiriyordum? Ne zaman canım daha fazla yanamaz, artık kolay kolay üzülmem desem daha büyük bir şey geliyordu başıma.

Annem beni terk etmişti. Ben hayatım boyunca beni sevdiğine ama sevgisini göstermeyi beceremediğine inandırmıştım kendimi. Sonuçta iyi bir anne olmayabilirdi fakat iyi bir insandı. Her şeyden önemlisi benim annemdi, onu seviyordum ve bir annem olduğu için mutluydum. Babamı sevdiğim kadar sevmiyordum, kabul, yine de bu onu kaybetmek istediğim ya da varlığına ihtiyaç duymadığım anlamına gelmiyordu. Zihnim babamın gözlerimin önünde kendini öldürdüğü gecenin anılarıyla doldu yine, yaptığı şey sadece yaşamaktan vazgeçmek değil aynı zamanda beni terk etmekti. Şimdi yıllar sonra bugün aynı şeyi annem yapmıştı. Üstelik veda bile etme-

den, yüzümü dahi görmeden öylece başka bir adamla olmak için kaçıp gitmişti.

Ağlamamak için nefes almaya çalıştım ama sanki ciğerlerim çalışmadı, kalbim sıkıştı. Hatta görünmez bir elin boğazımı sıktığına yemin edebilirdim. Dudaklarımı dişleyerek dayanmaya, kendimi tutmaya çalıştım. Dağılmak istemedim. Üstelik beni terk etmiş bir annenin ardından tek damla gözyaşı dökmeyi gururuma yedirememedim. Ancak eskiden beri ne zaman üzülsem, sıkılsam olduğu gibi yine midem ağrımaya başladı. Eve kadar dayanamayacağımı anlayınca da Sinan'ın vitesin üstündeki elini tutup bana ait olduğuna inanamadığım tarazlı sesimle konuştum:

"Durdur arabayı, ben iyi değilim."

Hemen direksiyonu kırarak arabayı yol kenarına çekti. Ben de aceleyle kapıyı açıp arabadan indim ve çalılıkların yanına gidip, dizlerimin üzerine çökerek midemde ne varsa boşalttım. Bir taraftan da elimi kaldırarak yanıma gelmemesi için onu durdurdum. Sonunda toparlanıp ayağa kalkmak istedim ama titreyen dizlerimin ağırlığımı kaldırabileceğinden emin olamadım. Çamurlu yere oturduğum için elbisemin kirlendiğini tahmin edebiliyordum. Karanlık yüzünden göremiyordum ama kıyafetin üstünden tenime işleyen çamurun soğuğunu hissedebiliyordum. Sinan yanıma gelerek mendil uzattı. Sonra koluma girip beni ayağa kaldırdı.

"Zeyno..."

İçim cız etti o bana yine Zeyno deyince çünkü babamın bana Zeynom deyişini hatırlattı sesi, kendimi daha fazla tutamadım. Boğazımdan yükselen hıçkırıklarımın arasından isyan ettim:

"Bu kadar mı kötüyüm ben ya? Hani derler ya 'Evlat olsa sevilmez,' diye... Beni neden sevmedi?"

Omuzlarımdan kavrayıp beni göğsüne yasladı. Sarılınca geçecekmiş gibi kollarımı beline dolayarak ben de ona karşılık verdim. Kendimi durduramadım, katılırcasına ağlamak dedikleri buydu galiba. Nefes alışlarım normale dönene dek sabırla bekleyip ellerini sırtımda, saçlarımda gezdirdi. Sakinleştirici sesiyle beni yatıştırmak için konuştu:

"Şimdi canın yanıyor, anlamıyorsun ama evlenmesi demek seni sevmediği anlamına gelmez. Sakinleşince konuşup çözersiniz sorununuz neyse Zeynep. O senin annen."

"Çözecek olsaydık onca yılda çözülürdü. Ben evlenmesine mi ağlıyorum sanıyorsun? Gizlice, tanıştırmaya bile tenezzül etmediği bir adamla haber vermeden evlendi benim annem! Karşıma geçip anlatmaya tenezzül etmeden çekip gitti."

Konuştukça durumun vahametini biraz daha anladım. Hâlâ şaşkındım, hazmetmek, kabullenmek kolay değildi çünkü benim bu gece annem ölmüştü. Geri çekilerek yeniden gözyaşlarımı kuruladım.

"Haklısın ama ölüm dışında her şeyin bir çaresi vardır Zeynep. Belki hatasını anlar..."

"Bunun çaresi yok Sinan. Madem bir karar verdi arkasında dursa iyi olur çünkü dönmek isterse onu kabul edecek bir kızı olmayacak. Artık sadece babaannemle ben varız."

Ellerimi tutarak beni yeniden kucakladı. Bu onun ben de varım deme şekli miydi? Daha yeni elimi tutmuşken, birbirimize kalplerimizi henüz açarken onu içine soktuğum dertlerimden sonra bırakması gerekmez miydi elimi? Fırsatını bulsam ben bile beni bırakıp gidecektim.

"Hadi, seni babaannene götüreyim de iyice meraklanmasın kadıncağız. Biraz daha açıldın, iyisin değil mi?"

Başımı sallayarak soğuktan titreyen bedenimi ısıtmak için tamamen ona sokuldum.

"Sinan..."

"Efendim Zeyno?"

"Teşekkür ederim."

Hayatın tüm acımasızlığının yanında, kendi içinde bir matematiği de vardı aslında. Babamı kaybettiğimde kendi ayaklarım üzerinde durmayı öğretmişti bana. Annemi kaybettiğim gece ise omzuna yaslanabileceğim, varlığıyla ısınabileceğim başka bir yol arkadaşı çıkarmıştı karşıma. Elimi annemin bıraktığı an tutmasaydı Sinan, bu tutuşun kıymetini anlayabilir miydim bu kadar? İnsanoğlu herhalde kayıplarının beraberinde getirdikleri olmasaydı delirirdi, en azından ben düştüğüm yerden kalkamazdım diye düşünüyorum. Özellikle de böyle bir geceden sonra...

Güzel Şeyler

Sağanak yağmur altında pazartesi sabahı işimin başına dönebilmek için servisten inip, koştururken rüzgârda ters dönen şemsiyem yüzünden yeni fön çektiğim saçlarım bozuldu ve ıslandım. Binaya girdiğimde üstümden damlayan yağmur suları yürüdüğüm yolda arkamdan iz bıraktı. Ben de adımlarımı sıklaştırarak üst kata çıktım. Askılığa ince montumu asıp masama hasret dolu bakışlar gönderdikten sonra botlarımdan kurtularak çantamdan topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

Annemin evi, bizi terk etmesinin ardından ağlama krizleri ve depresyon ile dolu bir hafta sonu geçirmem gerekiyordu ama ben ilk şoku Sinan'ın yanında atlattıktan sonra bir damla bile gözyaşı dökmedim. İtiraf etmek gerekirse babamın gidişi kadar canımı acıtmadı bu defaki. Annemsiz geçirilen zamanın evde o kadar da büyük bir boşluk yaratmadığını fark ettim kalbimdeki ince sızının eşliğinde. Sanırım yıllardır içten içe bu ayrılığa hazırlanıyordum. Hiçbir zaman yeterince güçlü olmayan anne kız ilişkimiz son birkaç yılda tamamen kopmuştu. Canım elbette yanıyordu ama şimdilik öfkeme sığınmak atlatabilmem, ayakta kalabilmem için işe yarıyordu.

Babaanneme evde annemin isminin anmasını yasak-

ladım. Bu konuyu tıpkı babamın kaybı gibi konuşulmaması gerekenler listemize ekledik. Ayrıca annemin eski odasına babaannemin eşyalarını kendi ellerimle yerleştirdim ve yıllar sonra ikimize de daha insancıl yaşam alanları yaratmakla meşgul oldum. Hayat devam ediyordu ve madem her koyun kendi bacağından asılıyordu o hâlde benim de kimse için yas tutmaya vaktim yoktu. Sinan işe dönmek için acele etmememi oldukça açık bir dille ifade etmiş olsa da ben 'Hayatımı aksatmayı, evde oturup kendime acımayı kesinlikle kabul edemem,' demiştim. Sonuçta sevdiği birinden kazık yiyen ne ilk ne de son insan bendim.

Küçük bir bavulu andıran çantamdan çıkardığım ağzı kapaklı tası kahve makinesinin yanına dikkatlice bırakıp Sinan'ın sabah kahvesini hazırlamak için kolları sıvadım. Limonlu kekimi çok sevdiğini bildiğim için dün gece uyumadan önce oturup ona kek yapmıştım. Kendimce teşekkür etmeye çalışmıştım işte. Neticede kimse bir kadına âşık olduğunu söylediği an onun aile skandallarının ortasında kalmak istemezdi. Belki de romantik telefon görüşmeleri ya da sevimli mesajlaşmalarla hatta keyifli vakit geçirilebilecek randevularla geçmesi gereken hafta sonumuzda kendimi eve kapatmak,, hayatımın aldığı yeni düzene ayak uydurmakla uğraştım. Sinan'ın sadece iyi olup olmadığımı öğrenmek için aradığı telefon görüşmelerimizi, onu da kafa karıştırıcı psikolojik buhranlarımla yormamak adına mümkün olduğunca kısa tutmuştum. Ve o, tüm bunlar olurken anlayışıyla, desteği ve sabrıyla bir kere daha benim gönlümü kazanmıştı.

Sanırım benden yaklaşık yedi yaş büyük bir adamla ilişki yaşamanın artısı bana sağladığı özgürlük ve gösterdiği anlayıştı. En azından bu birkaç gün içerisinde ben bu kadarını gözlemlemiştim. Aklım onunla doluyken,

kahve makinesinin başından ayrılıp titiz patronumun odasını kontrol etmek için kapısını açtım ve karşılaştığım fazlasıyla düzenli manzaraya iç geçirerek baktım. Daha önce de defalarca gördüğüm odayı bugün ister istemez farklı gözlerle inceledim. Bu odanın sahibi olan adam benim sevgilimdi çünkü artık. Her gün sekiz saatini burada geçiriyordu. Yani hayatının neredeyse üçte biri bu odada geçiyordu Sinan'ın. Kullandığı kalemler, oturduğu koltuk, ajandası, bilgisayarı, ailesiyle çekilmiş bir fotoğrafının bulunduğu ahşap çerçeve ve hatta saksılarda yetiştirdiği pencere önünde duran iki bitki... Hepsinin onun için bir anlamı olmalıydı.

Peki, Sinan gibi iyi bir kariyer sahibi, zengin, yakışıklı bir adam neden benimle birlikte olmak istiyordu? Etrafında Begüm gibi kadınlar dört dönerken hem de... Tanıdıkça aramızdaki çekim yok olursa ve o benim gözünde büyüttüğü kadar etkileyici bir kadın olmadığımı keşfederse ne olacaktı? Patronuyla sevgili olmuş biri olarak yine işsiz kalırdım muhtemelen ve Sinan'la olan münasebetim duyulduğu takdirde iş yerinde arkamdan konuşulacak şeyleri düşünmek bile istemiyordum. Gerçi üretim bandıyla, işçilerle bir ilgim olmadığından ve mühendislerin çalıştığı departmanlardan bağımsız olarak sadece patronun kişisel asistanlığını yaptığımdan insanlarla pek muhatap olan, burada çalıştığı kısa süre içerisinde de çevre edinebilmiş biri değildim. Varlığı ya da yokluğu kolayca fark edilebilecek birisi değildim özetle çalışanlar tarafından. Bu sebeple sadece fabrikaya aynı serviste geldiğim insanlar tarafından ayrılığımın ardından gerçekleşen dönüşüm garipsenip fısıldaşmalara neden olmuştu, o kadar.

"Belki de sürekli ayrılık ihtimalini düşünüp kötü senaryolara odaklanmayı bırakmalıyım."

Suladığım çiçeklere hitaben konuştum ve boş odada kendi sesimi duymak biraz aptal gibi hissettirince, başımı iki yana sallayarak gülümsedim. O iyi bir adamdı, ayrıca aksini iddia etse de bence insan ilişkileri konusunda da oldukça başarılıydı. Onunlayken kendimi güzel ve değerli hissediyordum. Heyecanım yüzünden aptal gibi davrandığım anlarda bile öyle bir bakıyordu ki kendimi güzellik kraliçesiymişim gibi hissetmemi sağlıyordu. Ailesine de düşkündü. Bu da demek oluyordu ki onunla aile kuracak kadın gerçekten çok şanslı olacaktı. Bir an Sinan'ı ikimize benzeyen sarışın bir kız çocuğunu kucağına almış hâlde hayal edince, daha fazla uçmamak adına toparlanarak odasından çıktım. İki günde bizi evlendirip çoluk çocuğa karıştırmayı başarmış bir hayal gücüm olduğuna inanamıyordum. Daha birlikte yemeğe bile çıkmamış, sinemaya dahi gitmemiştik.

Saate bakınca saatin sekizi çoktan geçtiğini fark edip merakla kaşlarımı çattım. Onun işe geç kaldığı pek görülmüş bir şey değildi. İki haftadır burada olmadığım için bugünün programını da bilmiyordum. Onu aradım ama meşgule attı. Sonrasında öğrendim ki Bahar, Sinan ve Faruk Amca birlikte toplantı yapıyorlarmış. Derken duvardaki saat dokuzu gösterdiğinde, işsizlikten elimdeki kalemle saçma oyunlar oynamaya başlamıştım ki Faruk Amca önde Sinan arkada olmak üzere odaya girdiler ve Faruk Amca bana bakıp gülümsedi. Ben de oturduğum yerden kalkarken onlara gülümseyerek karşılık verdim ve hissettiğimden de neşeli çıkan bir ses tonuyla konuştum:

"Hoş geldiniz Faruk Bey, Sinan Bey. Günaydın, nasılsınız?"

"Seni gördük, iyi olduk Zeynep. İşinin başına dönmüşsün, hayırlı olsun kızım. Aferin, böyle devam et.

Okulun bittiğinde de seni bırakmaya niyetimiz yok, artık bizimlesin ona göre."

Faruk Amca'nın her zamanki babacan tavrıyla söyledikleri, gülerek kendisine teşekkür etmeme neden oldu. Onlara sade birer Türk kahvesi yapmamı söyledikten sonra içeri geçti ve arkasından adımlarını bilerek yavaşlatan Sinan yanıma gelip koluma dokundu.

"Ben sana işe dönmek için acele etmemeni söylemiştim Zeynep, iyi misin?"

"Evet, çok iyiyim ve işimin başında olduğum için de mutluyum."

Cevabım üzerine endişeli bakışlarını birkaç saniye daha üzerimde gezdirdi ve sonra babasının peşinden odaya geçerek daha fazla üstelemedi.

Yirmi dakika sonra babasını uğurladığımızdaysa tabağa koyduğum kek ve kahve ile Sinan'ın yanına gittim. Bu defa nefes kesen bir gülümsemeyle karşıladı beni.

"Kahvenin yanında yersin diye kek yapmıştım, ondan getirdim. Geçen sefer beğenmiştin ya hani..."

Kaşları ilgiyle havaya kalktı, duyduğu şeyden memnun olmuş bir yüz ifadesiyle sırıtarak sordu: "Sen benim için kek mi yaptın?"

"Evet, dün gece yatmadan önce yaptım ama umarım bayatlamamıştır." Keki masasına bırakıp geri çekilmek istedim ama o, bileğimden tutarak gitmeme engel oldu.

"Çok teşekkür ederim, ellerine sağlık. Çok güzel görünüyor."

"İnşallah tadı da güzel olmuştur."

Bileğimdeki elini elime indirerek parmaklarımızı birbirine kenetledi ve diğer eliyle de çatala uzanıp kekin tadına baktı. Sonra da tadını beğendiğini belli etmek istercesine başını kaldırarak mavilerini üzerime dikti.

"Sen kahvaltı yaptın mı peki?"

"Hayır, geç kalmamak için aceleyle çıktım. Seni beklerken de aklıma gelmedi."

Beni beslemek için kek tabağını önüne çekip, çatalı ağzıma yaklaştırınca şaşkın bir hâlde yüzüne baktım. Bu ondan beklediğim türde bir kibarlık değildi çünkü.

"Sonra miden ağrıyacak. Kahvaltıyı atlamaman gerektiğini bilmiyor musun?" Yüzümdeki ifadeyi yakalamış olacak ki kendince bu açıklamayı yaptı:

"Ben biliyorum da Sinan sen nereden..."

"Neredeyse bir ay boyunca yanımdaydın Zeyno. Ben de bu sırada boş durmadım. Seni izliyordum."

Cevabı üzerine onu kollarımın arasına alıp öpücüklere boğmamak için durduğum yerde aptal bir âşık gibi gülümsemekle yetindim. Demek bunca zamandır beni izliyordu, bana dair şeyleri ezberliyordu. Bir an evvel ortamın romantizmini bozmazsam beraber çalışmamız gittikçe zorlaşacak, diye düşünerek konuyu değiştirme amacıyla konuştum:

"Bugünkü programınızı bilmiyorum Sinan Bey, geldiğimden beri boş oturuyorum. Yapmamı istediğiniz bir şey var mı?"

Yapmak istediğim şeyin farkına vararak hemen bana ayak uydurdu ve oturuşunu düzeltip patron kimliğine büründü.

"Anlaşmalı olduğumuz yurt dışındaki markalardan biriyle sıkıntı çıkmış. Reklamasyon yememek için sözleşmedeki açıklarını bulmamız gerek. Bugün mesaiye kalacağım, bu iş önemli. Selim iş çıkışı gelince birlikte inceleyeceğiz, bizim avukatlar pek bir şey bulamadı. Diğer görüşmeleri, toplantıları iptal ettim. Bu yüzden sen eve erken dönebilirsin."

"Patronum mesaiye kalırsa ben de kalırım. Belki çok işe yaramam ama en azından kahveni yapmak için çalış-

manı bölmene gerek kalmaz. Çalışırken dağıttığın odanı toplarım. Merak etme, rahatsız etmeden kendi tarafımda sessizce otururum."

Sözlerim üzerine yüzüme öyle bir baktı ki sanki o bir arkeologdu ve ben kazılar sırasında bulduğu bin yıllık bir tarihi eserdim. Gerçekten böyle bakabilen bir adamın ağzını açıp insana romantik bir şeyler söylemesine gerek var mıydı ki?

"Madem kalacaksın, kendi tarafında değil de burada kal. Böylece yorulduğumda seni izleyebilirim."

Söylediği şey üzerine sakinliğimi korumak, onun yanında bir çeşit mutluluk dansına başlamamış olmak doğrusu beni epeyce zorladı. Ona benden istediği sözleşmenin bir örneğini getirmek için yanından ayrılmak istedim ama bana yine izin vermedi.

"Sinan..."

"Aslında seninle konuşmam gereken bir konu var. Oturur musun biraz?"

Ciddileşen ses tonu yüzünden biraz gerilsem de isteğini yerine getirip masanın diğer tarafında onun gösterdiği deri koltuğa oturdum. O da doğruca konuya girdi:

"Bahar senin çizimlerini babama ve bana gösterdi. Ben senin başka bir yerde çalışmanı istemediğim için kimsenin görmesine izin vermedim. Yani o yüzden buradan ayrıldığında başka yerde iş bulman konusunda sana verdiği sözü tutamadı Bahar."

"Bunu tahmin etmiştim."

"Babam senin benim yanımda öğrenebileceklerinin sınırlı olduğunu düşünüyor, bu yüzden senin bir tasarımcının yanında staj yapmanı istiyor."

Konuşmanın nereye varacağını merak ederek kaşlarımı çattım.

"Ama şirketiniz bünyesinde, burada çalışan bir tasarımcınız yok."

Beni onaylayarak, gözlerini masasındaki ajandaya dikip arkasına yaslandı. Ben de tatsız bir şey söyleyeceğini anladım.

"Seni Roma'daki ofise yollamak istiyor babam. Dönem bitene kadar orada kalman için burs sağlayacakmış. Biliyorsun, bizim tasarım ofisi orada. 'Hem dil öğrenir hem de işin içine girer,' dedi."

Sunulan fırsatın büyüklüğü beni bir an sersemletti ancak hemen toparlandım. "Teşekkür ederim, bu çok büyük bir fırsat ama ben gidemem, biliyorsun."

"Hemen cevap vermemen gereken bir teklif bu, geleceğin için önemli bir karar."

"Evet ama babaannemi bırakıp gidemem ben şu an bir yere. Burada yerine getirmekle yükümlü olduğum sorumluluklarım var."

Babaannem sahip olduğum tek aileydi. Üstelik Sinan'la aramızda yaşanmayı bekleyen bu kadar şey varken, gitme düşüncesi başka bir fırsatı kaçırmamak için mutluluktan vazgeçmek gibi geliyordu bana.

"İstersen yokluğunda babaannenle ben ilgilenebilirim. "Gitmemi istemediğini fark ettim Sinan'ın ama yine de gitmem yönünde destekliyormuş gibi konuşmayı seçmişti.

"Burada bir işim var, senin sekreterin olmayı seviyorum ben. Ayrıca bir karar aldık biz. Başımıza ne gelecekse birlikte yaşamamız gerektiğini söylediğini sanıyordum."

Zaman ne gösterecekti bilmiyordum. Belki de şimdi hiç düşünmeden reddettiğim bu teklif için ileride çok pişman olacaktım. Ama gidersem de burada yaşayamadıklarımın hayali beni daha çok üzecekmiş gibi hissediyordum. Ben bu düşüncelerle doluyken onun aklından

tam olarak ne geçti bilmiyorum ama birkaç saniye kadar bana baktıktan sonra verdiğim cevabın tatminiyle rahatlayarak yeniden gülümsedi.

"Bir gün hayatımızda her şey yoluna girdiğinde sana söz veriyorum, ben seni Roma'ya götüreceğim. Oradaki ofisi, çalışma düzenimizi anlatıp çok başarılı tasarımcılarla tanışmanı sağlayacağım. Babama da aynı şeyi söyledim. Henüz erken, dedim ama yine de bu senin kararın olmalıydı. Bu yüzden senden duymak istedim."

Bu konuşmanın ardından, benimle ilgili geleceğe dair planlar yapmaya başlamasının tatminini yaşayarak Sinan'ın odasından çıktım. Yüzümde yersiz ama bir o kadar da içten bir gülümseme peyda oldu.

Ben ve mutlu olmak... Galiba sonunda dualarım kabul olmaya başlamıştı, kör talih benim de yüzüme gülmeye karar vermişti

Uyuyan Güzel

Sinan

Masanın diğer tarafındaki deri koltuğa oturmuş, ayaklarını altına toplamış hâlde dosyaları inceleyen Zeynep'i keyifle izleyerek arkasına yaslandı Sinan. Selim iş çıkışı yanına geldikten sonra birlikte çalışmış ve sipariş bilgilerinin verildiği maillerdeki ürün özelliklerinin eksikliklerini bulmuşlardı. Sonrasında kardeşini eve yollayan Sinan, Zeynep'i yanında tutmak için fırsatı varken bu durumu değerlendirmek istemişti. Çalışmaya devam etmesi gerektiğini söyleyerek iş yerine yemek siparişi vermiş ve Zeynep'le koca fabrikada baş başa yemek yeme imkânı da bulmuştu. Şimdiyse içtiği tüm kahvelere rağmen gözlerini açık tutmakta yaşadığı zorluğu görebiliyordu Zeynep'in ama yine de onu evine bırakmayı teklif edememişti. Genç kızın başı koltuğun yanına doğru düşünce gülümseme isteğini daha fazla bastıramadı ve sesinde saklama gereği duymadığı bir şefkatle konuştu:

"Zeyno, hadi bu kadar yeter. Seni evine bırakayım." Sesini duyunca irkilerek başını kaldıran kızın gözlerini iyice açmak için kaşlarını kaldırışını izlerken güldü.

"Olmaz, sen çalış. Ben sana bir kahve daha yapıp sonra kendim giderim. Benim için işinden olma." Ayağa kalkarken bile neredeyse savruluyordu Zeynep, bu hâlde mi yapacaktı kahveyi?

"Benim de işim bitti zaten, hem saat on ikiye geliyor. Eve tek başına nasıl dönmeyi planlıyorsun? Sen elini yüzünü yıkayıp hazırlan, ben burayı toplarım. Sonra birlikte çıkarız."

"Sen mi toplayacaksın?"

Uyku mahmuru sesiyle sorduğu sorunun onu ne kadar tatlı gösterdiğinin farkında mıydı Zeynep?

"Evet, ama alışma hemen. Sadece bu seferlik ben yapıyorum."

Gülümseyişinden ciddi olmadığı anlaşılan Sinan masasının üstündekileri topladı. Boş kahve fincanlarını kahve makinesinin yanındaki küçük lavaboda yıkadıktan sonra askıdan montunu alıp giymeye çalışan kızın yanına gitti ve arkasına geçerek giymesine yardım etti. Bunu yaparken onu sıkıca sararak narin hatlarını vücudunun her noktasında hissetmek istese de aralarındaki mesafeyi korumuştu.

"Ben aşağı inip arabayı kapının önüne getireyim. Sen de çantanı alıp gelirsin."

Zeynep'in yörüngesinde dolaşmaya devam ederse elinden bir kaza çıkmasından korkuyordu Sinan. Ona her baktığında hayatında ilk defa kadın görmüş gibi tepki gösteren bedenine bir çözüm bulması gerekiyordu.

"Sinan!"

Arkasını dönmüş gidecekken, ismi Zeynep'in dudaklarından panik eşliğinde dökülünce başını çevirerek ona baktı. Zeynep de konuşmaya devam etti: "Birlikte insek aşağıya olur mu? Ben sen arabayı getirirken dışarıda beklerim."

Boş binada tek başına dolaşmaktan mı korkuyordu Zeynep? Bu istek karşısında anlayışla gülümseyerek Zeynep'in çantasını alıp ışıkları söndürmesini izledi. Hatta elini uzatarak onun elini tuttu. Binadan beraber çıkıp gecenin serinliğiyle yüzleşene kadar da elini bırakmadı. Arabasını mümkün olan en kısa sürede çalıştırıp Zeynep'in yanına döndüğünde, içeriden kolunu uzatarak onun için kapıyı açtı. Zeynep yanına yerleştikten

sonra kemerini takmasını bekleyip arabayı çalıştırdı ve sadece birkaç dakika sonra gözünü yoldan ayırıp neden bu kadar sessiz olduğunu sormak için ona baktığında, yeniden koltuğa kıvrılıp uyuyakaldığını fark etti. Anlaşılan Sinan uykusuna düşkün bir kadına âşık olmuştu.

"Anlaşıldı uyuyan güzel, geceleri beni sensiz bırakacaksın."

Kendi kendisine mırıldandığı sözler aynı anda bir karar vermesine neden oldu. Gerçi Zeynep'i sevdiğini söylediği andan beri bu kararı vermişti ama şimdi uygulamaya koymak için sabırsızlandığını hissediyordu. Ona evlenme teklifi etmek için neyi bekliyordu? Tek başına bu kadar sorumlulukla uğraşıp hayallerini ertelemesini hatta hayal kurmayı bırakacak hale gelmesini uzaktan izleyerek mi destek olacaktı ona? Onu bir erkeğin kadınını isteyebileceği en yoğun duygularla istediği ortadaydı. Sürekli Zeynep'i düşünmekten sersemlemişti artık ve âşık olduğu da inkâr edilemez bir gerçekti. O hâlde evlenme teklifi etmek için oyalanmasının bir anlamı yoktu. Belki zamanla farklılıklarını keşfedip birbirlerinin rahatsız edici özelliklerini tanıyacaklardı. Ancak bu noktadan sonra herhangi bir sebeple ondan vazgeçebileceğini hayal edemiyordu Sinan. Evlenirse Zeynep'in sorumluluklarını üstlenip okulunu bitirmesini sağlardı. Yokluğu yüzünden acı çektiği aileyi Zeynep'e verebilirdi. Güzel bir evde yaşayıp ay sonu için endişelenmemesini sağlardı. Hepsinden önemlisi onu tüm kalbiyle severdi. Bir kadın bir erkekten başka ne isteyebilirdi ki? Evlenme teklifi ettiği takdirde reddedebilir miydi Sinan'ı Zeynep? Bu kadar kısa sürede böyle büyük bir karar almasını beklediği için ondan uzaklaşıp paniğe kapılır mıydı? Henüz birbirlerini tanıma sürecindeydiler, yolun başındaydılar. Evliliği konuşmak için erken olduğunu düşünebilirdi

Zeynep. Fakat Sinan'a asıl saçma gelen ikisi de birbirlerini severken evlenmeyi ertelemekti. Yakında otuz iki yaşını dolduracaktı ve uzun zamandır ilk defa, ailesinin bir aile kurmasıyla ilgili verdiği öğütleri mantıklı buluyordu. Yeni gelinlerini kabul etmekle ilgili de herhangi bir sıkıntı yaşayacaklarını sanmıyordu.

Aklında bu düşüncelerle arabayı Zeynep'in evinin önünde park ederek emniyet kemerini çıkardı Sinan ve oturduğu yerde yan dönüp uyuyan sevgilisinin güzel yüzüne baktı. Elinin tersiyle pürüzsüz yanağını hafifçe okşayıp Zeynep'in adını fısıldadı: "Zeyno, Zeynom... Hadi uyan, seni eve getirdim."

Ancak uyanmamakta ısrarcıydı genç kız. Bunu, Sinan'ın onun yanağına dokunan elini kendi eliyle yanağı arasında bırakarak esir almasından da anlamak mümkündü. Uykusunda da olsa Zeynep'in gösterdiği bu samimi ve sahiplenici tavır karşısında keyifle güldü, büyülenmiş gibi onu izlemeye devam etti.

"Kesinlikle seninle evleneceğim, benden kurtuluşun yok artık güzel Zeyna."

Şeytan şimdi gaza basıp onu kendi evine götürmesini ve kucağında yatağına taşıyarak, tüm geceyi sıkıca sardığı kolları arasındaki görüntüsünü izleyerek geçirmesini söylüyordu ama yapamazdı. En azından şimdi olmazdı. Bu yüzden önce genç kızın emniyet kemerini çıkardı ve sonra yanağındaki elini ensesine doğru kaydırıp, diğer kolunu da Zeynep'in bacaklarının altına sokarak onun hafif bedenini kucağına doğru çekti. Babaanneye torununu eve kucağında getirdiğini açıklaması zor olacaktı. Fakat Zeynep'in uykusunu bölmemeye değerdi.

Kalçasıyla arabanın kapısını kapatarak kucağında Zeynep'le yürümeye başladı. Bu sırada başını göğsüne hapsettiği kız da tamamen ona sokuldu. Yüzünü ona

doğru hafifçe eğerek saçlarını kokladı, hiç bırakmak istemiyordu Zeynep'i. Bir an tüm bencilliğiyle onu babaannesiyle bile paylaşmak istemediğini düşündü. Bu sırada gözlerini Zeynep'ten ayıramadığı için de ayağı kaldırımın kenarına takılınca, hafifçe sendeleyerek homurdandı. Hareketi kollarındaki kızın da kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açıp şaşkınlıkla yüzüne bakmasına neden olmuştu.

"Günaydın uyuyan güzel..." Zeynep kıpırdanarak inmek istediğini belli etmeseydi Sinan ondan nasıl ayrılabilirdi gerçekten bilmiyordu.

"Ben nasıl uyuyakaldım böyle? Neden uyandırmadın?"

"Denedim ama uyanmadın."

Ayakları yere değince, Sinan'ın kollarına tutunarak dengesini sağlayan Zeynep mahcubiyetle yüzüne baktı.

"Normalde uykum hafiftir, böyle erken de uyumam hatta uyku problemim var ama nasıl böyle uyuduğumu anlamadım. Çok özür dilerim."

"Dileme çünkü ben hiç şikâyetçi değilim. İstersen her gün arabamda uyuyakalabilirsin."

Zeynep'in gözlerini kaçırarak gülümseyişini, en az onunki kadar içten gülümsemesi eşliğinde izledi Sinan.

"Sabaha kadar burada seninle bakışmak istesem de babaannenin hoşuna gideceğini sanmıyorum. Artık eve girmen gerek Zeyno."

"Haklısın yani babaannem konusunda haklısın. Her şey için teşekkürler, ben gitsem iyi olacak. İyi geceler."

Zeynep böyle paniğe kapılıp saçmaladığında Sinan'ın onun kıvranışını izlemeyi çekici bulması normal miydi? Gideceğini sandığı an geri dönerek yanağına hızlı bir öpücük bırakınca, ürkek sevgilisinin kaçmasına engel olmak ister gibi onun kolundan tutarak Sinan da

Zeynep'in yanağına bir öpücük bıraktı. Sonra genç kızın koşar adımlarla kapısının önüne gidişini, çantasından telaşla anahtarlarını çıkarışını izledi. Hatta eve girdikten sonraki birkaç saniye bile sokakta dikilerek arkasından gülümsedi. Sonra nerede olduğunu ve ne yaptığını fark ederek haklı tespitini dile getirdi.

"Bir an önce bana evet demeni sağlamalıyım yoksa bu yaştan sonra kapında sabahlamaya da başlayacağım."

Kendi hâline gülerek zor da olsa arabasına döndü ve kalbinde çok uzun zamandır hissetmediği bir huzurla sabahın bir an önce olmasını dileyerek evine gitti.

Zıkkımın Kökü

Zeynep

Aklım önceki gecenin anılarıyla doluyken, fırından aldığım boyoz ve gevrekleri Sinan gelmeden zeytin ve peynirlerle birlikte tabaklara koyup, kahvaltıyı ofisin bulunduğu kattaki küçük mutfakta hazırlamaya çalıştım. Evden çıkmadan kahvaltı yapmış mıydı bilmiyordum ama servisten sokağın başında inenleri görünce, peşlerinden gidip fırına uğramanın iyi fikir olduğunu düşünmüştüm. Boyoz kokusuna dumanı tüten çay kokusu eklenince, onun kahvaltıda çayı mı yoksa kahveyi mi tercih edenlerden olduğunu bilmediğimi fark ettim. Hakkında öğrenmem gereken öyle çok şey vardı ki... Ama bu beni endişelendireceği yerde heyecanlandırıyordu. Kendimi fazla mı kaptırıyordum? Onu her düşündüğümde -ki bunu sürekli yapıyordum- yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyordum. Hint filmlerindeki aşırı coşkulu karakterler gibi olmadık yerlerde şarkı söyleyip, sokaktaki insanlarla el ele tutuşarak dans etmek istiyordum.

Sabahları o gelmeden önce ortalığı toplayıp, bana verdiği görevleri yerine getirirken sessizliği bozsun diye küçük tezgâhın üstüne koyduğum minik radyoyu bugün

de açtım ve kulağıma dolan Sertap Erener'in sesine eşlik etmeye başladım.

"Ateşle barut ah, yan yana durmaz. Gönül dilinden anla biraz.

Bir dokunursan, ah dokunursan, ellerin mızrap olur bedenim saz.

Gözlerin gözlerimden geçerken ah yine tövbelerim bozulur.

Kim bilir kaç senedir sana ben hazırım böyle hadi gel hemen, hemen!"

Bir noktadan sonra kendimi kaptırıp dans etmeye başladığımı büyük bir utanç eşliğinde itiraf ediyorum. Çünkü kendi etrafımda dönüş hareketi yapmak isterken kapıyı bulan gözlerim hafifçe duvara yaslanmış hâlde beni izleyen Sinan'la karşılaştı. Aynı anda bir mikrofon gibi tutmakta olduğum çatal elimden fırlayarak ayaklarının dibine gürültüyle düştü. Sinan'ın ise renkten renge giren yüzüm karşısında kahkahalarla gülmeye başladığını tahmin ettiğinizi düşünüyorum.

"Gülme! Ödüm koptu, durulur mu orada öyle? Sinsi misin sen?"

Uyarım iyice yüksek perdeden gülmeye başlamasına neden oldu ve sevgili Sertap Erener'in sesi de içinde bulunduğum durumla alay eder gibi tüm neşesini korumaya devam etti. Böyle güldüğüne göre tek kişilik gösterimin büyük bölümünü izleme imkânı bulmuştu.

"Fırtına bu, bu afet deprem... Yıldızları gel topla benden.

Sarsıntılar dağıtsın bizi gel, yeniden doğuş bu, vazgeç kendinden!"

Ah be Sertap Erener, siz de bir durun rica ediyorum, zaten batırdım burada!

"Özür dilerim, korkutmak istemedim. Sadece..."

Hâlâ gülüyordu, resmen bana gülmekten konuşamıyordu karşımda. Bu nasıl özürdü şimdi?

"Rezil oldum ama ben şu an resmen."

"Hayır, bence çok tatlıydın."

"Eriyorum bak mum gibi damlaya damlaya sel oldum al beni sar.

Al darmadağın al doludizgin ruhum bedenime dar!"

Madem tatlıydım ne diye gülmeye devam ediyordu bana? Bir de mutfağın kapısını kapatarak birkaç adımda yanıma geldi. Bu mutfak ikimiz için fazla mı ufaktı?

"Sertap Erener'i ben de severim. Doksanlar pop seviyorsun sanırım."

"Duyamıyorum şu an seni, yerin dibindeyim. Sesin buraya ulaşmıyor."

Onu sabahın bu saatinde böyle güldürdüğüm ve ona özel gösterilerimle gününü renklendirdiğim için maaşımın yanında ikramiye verir miydi acaba? Omzumun üstünden tezgâha bakarak sırıttı.

"Kahvaltı mı hazırlıyordun? Ben de kumru almıştım yeriz diye." Elindeki poşeti görebilmem için kaldırdı ve tezgâhın üzerine bırakıp konuşmaya devam etti: "Bu arada ıspanaklı börek de aldım."

Tanışma anımız bir an gözümün önünde canlanınca durduğum yerde gülmeye başladım. "İkimize de yetecek kadar almışsındır umarım, yeni bir börek savaşını kaldıracak enerjim yok bu sabah."

"Merak etme, senin aldıklarınla birlikte yeter de artar bile."

"Sahi, bu kadar şeyi kim yiyecek? Birbirimizden habersiz alınca abartmışız." Aklıma direkt Bahar gelmişti. Kahvaltı yapmış mıydı ki?

"Biz kahvaltımızı rahat rahat yapalım da sonra Bahar'a da bir tabak hazırlayıp götürürsün. Selim zaten onu iyice

doyurmadan göndermez fabrikaya, toktur o şimdi."

Açlığımı bastırmak için o gelmeden önce bölüp küçük bir lokma ısırdığım gevreği, bulunduğu tabaktan alıp, itiraz etmeme izin vermeden ağzına attı. Bu arada, bunu yapmak için bana bu kadar yaklaşmasına gerçekten gerek var mıydı? Peki, çaycıda kaynayan suyun buharı mıydı mutfağın sıcaklığını bu kadar arttıran?

"O gevrek benimdi yani benim ısırdığımdı." Yüzümü hafifçe ekşiterek, sanki özür diler gibi kurduğum cümle karşısında hiç rahatsız olmadı Sinan. Aksine ellerini iki yana koyarak beni tezgâhla kendi bedeni arasında bıraktı.

"Demek o yüzden bu kadar lezzetliydi."

Yüzüme doğru eğilip, yanağımla dudağımın birleştiği noktaya yani ağzımın köşesine bir öpücük bırakıp tamamen geri çekildi. Sonra kapıyı açıp odasına doğru geçti ve ben de arkamdan destek alarak toparlanmaya çalıştım. Daha gerçek bir öpüşme bile aramızda gerçekleşmemişken benim bedenim böyle karıncalanıyorsa Sinan'ın dudakları benimkileri bulduğunda ne yapacaktım? O noktaya geldiğimizde ambulansı arayabilmesi için telefonunu yakınlarda tutmasını sağlamalıydım sanırım.

Neyse ki bir saat sonra toplantısı vardı da kahvaltı sırasında üstüme daha fazla gelemedi. Bunun yerine maillerine baktı ve adamlarla toplantıdan sonra gideceği öğle yemeği randevusunu kontrol ederken benim de zihnim biraz da olsa dağılmış oldu.

Misafirler geldiğinde onları karşılayıp toplantı odasına aldım ve toplantı sırasında da hem bir şeyler öğrenme amacıyla hem de herhangi bir ihtiyaçları olursa diye Sinan'ın, Bahar'ın ve beraberlerindeki iki mühendisin yanında oturdum. İlk günden beri patronumun tam bir patron karizmasına sahip olduğunun farkındaydım ama

misafirlerden biriyle mükemmel bir aksanla İngilizce konuşmaya başladığı sırada masadaki herkesi dürterek "Biliyor musunuz bu acayip yakışıklı, zekive karizmatik adam benim sevgilim," demek istedim. Doğal olarak belli bir süre geçtikten sonra dikkatim toplantıdan çok Sinan üzerinde toplandı ve sinema filmi izler gibi onun her hareketini, konuşurkenki mimiklerini gözlemledim. Sonunda toplantının bittiğini ise misafirler ayağa kalktığında anlayıp toparlandım. Elimde pek bir işe yaramamış not defterimle birlikte peşlerinden çıkacaktım ki Sinan bileğime belli belirsiz dokunarak beni durdurdu. Yanlış bir şey mi yapmıştım bilmeden? Odadan çıkmamam mı gerekiyordu? Yoksa yemek randevusu mu iptal olmuştu? Ses tonlarından ve yüz şekillerinden toplantının iyi geçtiğini düşünmüştüm ama... Sinan'a öyle odaklandım ki hiç aklıma gelmedi benim o konuşmaların içeriğine dikkat etmek. Misafirlerin arkasından kulağıma doğru eğilerek fısıldadığı kelimeler aynı anda hem heyecandan titrememe hem de utançla kızarmama neden oldu.

"Güzel miydi?"

"Ne güzel miydi?"

"Toplantı diyorum, bir dahakine beni izlemek istediğinde bunun için toplantıyı bahane etmene gerek yok. Seni özledim, doyasıya izlemek istiyorum, demen yeterli. Hatta biz en iyisi ne yapalım, biliyor musun? Bu akşam seninle şöyle güzel bir yemek yiyelim. Sen de beni seyretmeye yemek sırasında devam edebilirsin."

Cevabımı beklemeden yanımdan geçerek beni odada yalnız bırakınca Sinan, ayağımdaki topuklularla mümkün olduğunca peşinden koşarak ona yetişmeye çalıştım.

"Ne yemeği? Adamlarla işi öğle yemeğinde bağlamayacak mıydın? Ben akşam için yer ayırtmadım. Öyle bir talimat vermedin bana."

"Akşam yemeğini baş başa yiyeceğiz zaten. Onun için gerekli ayarlamaları ben çoktan yaptım."

"Nerede? Saat kaçta?" Beni peşinde koşturtmaktan zevk mi alıyordu? Adamların peşinden çıkışa doğru yürürken soluk soluğa fısıldaşmak ne kadar zor oluyordu, haberi var mıydı?

"Yedi buçukta, ben seni evden alırım."

"Nasıl bir yere gideceğiz peki, ne giyeceğiz? Yani ben giyeceğim. Ona göre hazırlanayım. Öylesine bir yemek mi, yoksa bir yemeğe böbreği bıraktıran restoranlardan birinde özel bir randevu gibi mi? Bir şey söyle, koşturmaktan nefesim kesildi!"

Çaktırmadan yüzüne bakacağım diye şaşı olmuştum. Ayrıca cümlemin sonuna doğru ses tonumu ayarlayamamıştım sanırım çünkü tüm bakışlar üzerimize çevrilmişti.

"Benim için güzel bir kadınla yenen her yemek özeldir Zeynep Hanım. Bugün iki saat erken çıkabilirsiniz. Saat beşte sizi arayıp şu an soramadığınız diğer soruları yanıtlarım. İyi günler."

Asansörün kapısı kapandığında, az önce koşturduğum koridorda tek başıma kalıp etrafıma baktım. Yemek yiyeceğiz diye süslenip komik duruma düşmek istemiyordum. Süslenmeyip şık bir restoranda alakasız şekilde göze batmak da istemiyordum. Saatin beş olmasına da daha beş saat vardı. Anlaşılan günün kalanında dakikaları saymaktan daha çok ilgimi çekecek bir iş yapamayacaktım. Bir yemeğimiz eksikti, o da olmuştu.

***

Saat bir buçuğa kadar dolabımdaki tüm giysileri zihnimde gözden geçirdim, birbirleriyle kombin yaptım ve iş yerimdeki bilgisayardan gizli gizli makyaj videoları izledim. Sevgili olarak ilk akşam yemeğimizin bu olduğu,

Sinan'ın hazırlanmak için iki saat erken çıkmamı istediği düşünülecek olursa bunun romantik bir yemek olacağını düşünmeye hakkım vardı bence. Kendimi hayal dünyamda bin farklı mekâna ışınlayıp, romantik akşam yemeğimle ilgili fanteziler kurduğum sırada odamın kapısında gördüğüm silüet resmen hepsinin üzerine hiç çekinmeden sifon çekti. Bu kavun boyutundaki memeleri, sürekli bakımlı duran, maşalı, siyah saçları unutmam mümkün değildi.

"Begüm Hanım..." İsmini bile zikretmek ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı. Yine de yüzümün ifadesizliğini korumayı başardım.

"Merhaba canım, Sinan odasında mı?"

"Hayır, dışarıda. Buyurun, ben yardımcı olayım isterseniz." Sesim bana mı aitti, yoksa uzaylılar tarafından ele geçirilmiştim de bedenimi konak olarak kullanan parazit mi konuşuyordu benim yerime?

"Sinan'ın nerede olduğunu öğrenebilir miyim? Arıyorum ama açmıyor. Öğlen yemeği için bana söz vermişti."

Dizilerdeki dramatik sahnelerde esas kızın kulaklarında yankılanırdı ya hani duyduğu acı gerçekler aynı bölümde en az beş defa, işte bana da tam olarak aynı şey oldu. Sinan bana ayrıldığını söylediği kadınla öğlen yemeği için mi randevulaşmıştı? Üstelik akşamına beni yemeğe çıkaracağı günün öğleninde...

"Üzgünüm ama burada değil. Sanırım size söz verdiğini unuttu."

"Çok saçma, o kadar uzun zamandır görüşmüyoruz. Şimdi bu yemek için verdiği sözü nasıl unutur? Lütfen nerede olduğunu bana söyler misin? Evde mi?"

Sinan'ın evini de mi biliyordu da gidip kontrol etmeyi düşünüyordu bu kadın? Elbette biliyordu. Ne sanıyordum ki? Belki de bizim birlikte uyuduğumuz koltukta

onlar... Gözümün önünde anında oluşmaya başlayan çirkin görüntüleri başımı sallayarak geçiştirmeye çalıştım ve o bunun kendisine verilmiş bir olumsuz yanıt olduğunu sandı.

"Bak canım şey... Adın neydi senin?"

"Zeynep."

"Tamam, Zeynepciğim. Sinan'ın nerede olduğunu bana söyleyecek misin?"

Derin bir nefes aldım, sakin olmalıydım. Birkaç saniye boyunca sessizce Begüm Hanım'ın yüzüne baktım. Ben işine saygı duyan, aklı başında, yetişkin bir kadındım. Onun saçlarını yolup eline vermek, Sinan'ın ofisini dağıtmak, gidip evinin camlarını tek tek taşlayıp kırmak hiçbir sorunuma çözüm getirmeyecekti. Bu yüzden bana yakışanı yaptım.

"Bana özel bir işi olduğunu, bugün işe dönmeyeceğini söyledi. Öğleden sonrayı kız arkadaşımla geçireceğim, demişti aslında. Ben de sizden bahsediyor sandım. Zaten bu yüzden sizi burada görünce şaşırdım. Sizin eviniz Gaziemir'de miydi?"

"Hayır, ben Karşıyaka'da oturuyorum."

Yüzü aniden kireç rengine döndü karşımda, benim gibi o da mağdur olduğu için ona acımalı mıydım? Açıkçası şu an ikisinin de ölmesini istiyordum.

"O zaman çok pardon, ben yanlış anlamış olmalıyım."

"Neyi yanlış anladın?"

"Gaziemir'deki bir ev adresine çiçek siparişi vermemi söylemişti Sinan Bey. Bir buket gül hatta üzerine not bile yazdırttı. 'Kız arkadaşıma gidecek, sakın hata yapma ya da ihmal etme,' diye de tembihledi. Açık adresi biliyordum ama ben yazılı olduğu kâğıdı işim bitince attım. Çöp kutusunu da bir saat önce boşalttılar. Lütfen bunu benden duyduğunuzu söylemeyin ama bir de üstüne

bana o eve gitmek üzere yemek siparişi verdirince ben bunun özel bir randevu olduğunu düşünüp ailesinden kimseye de bilgi vermedim. Yani tek bildiğim öğleden sonrayı Sinan Bey'in kız arkadaşının evinde geçireceği, ben gerçekten sizinle olacağını sanıyordum. Yardım edemediğim için üzgünüm."

Sinirden kızardı, dudaklarını kemirdi, karşımda şekilden şekle girdi. Bense yüzümde tek bir kası bile oynatmadan onu izledim. Sonunda da dudaklarından beklediğim cümle döküldü ve arkasını dönerek odamı terk etti:

"Allah belasını versin onun!"

"Âmin canım, cümlenizin!" diyen iç sesimin sakinliği de odada yalnız kaldığım ilk birkaç dakikanın ardından beni yalnız bıraktı. Şokta mıydım? Tepki gösteremeyecek kadar üzgün müydüm? Aşağılanmış mı hissediyordum? Aslında ne öfkeliydim ne de üzgün. Bir şey hissedemeyecek kadar bu olaya inanamıyordum sadece. Ağlamamak için dudaklarımı ısırarak, gözlerimi tavana dikip kırgınlıkla fısıldadım:

"Neden ya? Niye benim en uzun mutluluğum üç gün bile sürmüyor? Neyin cezasını çekiyorum ben böyle?"

Daha kaç defa kazık yemem gerekiyordu benim kimseye güvenmemem gerektiğini öğrenmem için? Öz annem, babam kazık atmıştı bana; daha tanıyalı iki ayı bulmamış adamın yaptığına mı şaşırıyordum? Bu arada bugünün menüsünde ne olduğunu da an itibariyle öğrenmiş bulunuyordum. Her zamanki gibi zıkkımın kökünü yiyecektim. Tabii yediğim kazığın ardından içeride yer kaldıysa...

Baskın

Yaşadığım hayal kırıklığının ağırlığıyla fabrikayı doğrudan terk etmeyi düşündüm ama aynı zamanda içime düşen ateşi söndürecek bir şeyler yapmak zorundaymışım gibi hissettim. Açıkçası kimseye bu davranışımı savunmayacağım. Yanlışlığıyla ya da doğruluğuyla ilgilenmiyorum. Sadece canım istedi ve yaptım. Sinan'ın odasına girdim, dolaplardaki dosyaları gelişigüzel bir şekilde ortalığa saçtım. Mutfaktan rastgele aldığım porselen fincanları odanın orta yerinde kırdım. Sonra hızımı alamayıp koridordaki büyük saksının toprağından alarak yerlere, özellikle onun koltuğuna ve masasına döktüm. Sonra odanın yeni manzarasına tatmin olmuş bir şekilde bakarak ellerimi silkeledim. Fabrikadan çantamı alıp çıkmadan önce tek cümlelik, resmi istifa mektubumu toprakla renklendirdiğim masanın üstüne bıraktım.

Dışarıdaki sağanak yağmuru umursamadan cadde boyunca yürüyüp dolmuşların geçtiği noktaya ulaştım ve ilk bulduğum dolmuşa bindim. Bana böyle bir şeyi neden yapmıştı? Ne istemişti benden, böyle büyük bir kötülüğü hak edecek ne yapmış olabilirdim ben ona?

Kafamda bir sürü soru ve gerçekleştirmem gereken bir yüzleşme vardı. Ancak kesinlikle yüzünü görmeye katlanabilecek bir psikolojide değildim. Tek bildiğim bu akşam o yemeğe gitmeyecek olduğumdu. Nazi Subayı'nın karşısında oturup, nasıl bir adam olduğunu yüzüne vurarak kendi sinirlerimi bozmaktan öteye geçemeyeceğimi biliyordum.

Mahalleye gelince, sesimi şoföre zor da olsa duyurarak dolmuştan indim ve caddeden son hızla geçen arabalardan birinin üzerime çamurlu yağmur suyu sıçratmasından kaçamadım. Zaten aksilikler geldi mi etrafımı sarıp beni boğmadan rahat edemiyorlardı. Kapının önüne gelene kadar şansıma bildiğim tüm küfürleri saydırarak rahatlamaya çalıştım. Ancak yağmur sesinin arasında duyduğum minik bir yardım çığlığı, daha doğrusu miyavlaması adımlarımı durdurmama neden oldu. Tek başına bir yavru kedi çöp tenekesinin yanında yağmurdan korunmaya çalışıyordu. Duman rengi tüyleri sırılsıklam olmuştu ve titriyordu. Yere eğilerek şemsiyemi kapadım. Etrafıma bakıp annesini aradım ama göremeyince, başını okşayarak kediyi kucağıma aldım.

"Çok mu üşüdün sen, yalnız mı kaldın sokakta?"

İstemsizce gözyaşlarım yanaklarıma düşen yağmur suyuna karıştı. İyice her şeye ağlayan insanlardan birine dönüşmüştüm. Tıpkı kedi yavrusu gibi titremeye başlayana kadar birkaç dakikayı, sokak ortasında kucağımdaki tüy yumağı yeni arkadaşımla birlikte geçirdim. Pencereden bakarken geldiğimi gören babaannem kapıyı açıp bana seslenince de toparlanarak yanaklarımı kurulamaya çalıştım. Kucağımdaki arkadaşımı bırakmayarak beraber hızlı adımlarla eve girdim ve babaannemin hasta olacağımla ilgili azarlarını dinleyerek montumu ve ayakkabılarımı çıkardım.

"Süt var mı babaanne? Çok üşümüş, kurutup ısıtmamız gerek."

Kucağımdaki yavruyu vücut ısımı kullanarak ısıtma çabasına girdim ama ben de üşüdüğüm için pek başarılı olamadım.

"Ondan önce kendinle ilgilensene Zeynep, aklın nerede kızım? Yağmur altında kedi sevmek de ne oluyor? Hemen banyoya gir, hasta olacaksın."

Nisan ayındaydık, yağmur altında birkaç dakika geçirdim diye hasta olmazdım diye umuyordum. "Tamam, sen kediyle ilgilen o zaman."

"İşten niye erken geldin sen? Bir şey mi oldu yoksa yine? Bir de bir paket geldi sana, masanın üstüne koydum."

Masanın üstündeki büyük paketi açarken babaannemin içini rahatlatmak için cevap verdim.

"Merak etme, Sinan Bey erken çıktı bugün, bana da izin verdi. İşim erken bitti diye bu saatte geldim."

Benim bu yaşananları babaanneme izah etmem imkânsızdı. Hafiften de istifa mektubu yüzünden içimi bir pişmanlık sarmıştı. Nasıl her seferinde başa dönüyordum böyle? Bir de şimdi bilekliğin borcu vardı. Nasıl ödeyeceksem artık... Paketi açtığımda içinden giysi kutusu çıkınca kapağını tüm isteksizliğimle kaldırdım ve haki rengi, zarif bir elbiseyle karşılaştım. Ne yazık ki aynı manzarayı babaannem de gördü. Üstündeki notu yakın gözlükleri olmadığı için okuyamadı fakat sorgulayan bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Akşam yemekte seni bu elbisenin içinde görmek istiyorum. Lütfen kabul et.

"Kim göndermiş bunu? Epey pahalı bir şeye benziyor."

"Sinan Bey yollamış babaanne, akşam iş yemeği vardı,

ona eşlik edecektim. Adamların yanında mahcup olmayalım diye böyle bir şey düşündü herhalde."

"Akşam çalışacaksın o zaman, ben de 'Şule Hanım'a birlikte gidelim,' diyecektim."

Bu defa ne olduğunu anlamaya çalışarak yüzüne bakma sırası bana geçti. Babaannem neden Sinan'ın anneannesine gidiyordu ki? "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Kadın akşam çaya davet etti, çok ısrar edince ben de kabul ettim. Bir sakıncası mı var? Faruk götürecek, arabayla gidip geleceğim. Ne oluyor sana Zeyno?"

Ne ara hayatımızı bu kadar ele geçirmişti bu aile bizim? Etrafımızı sarmışlardı.

"Yok bir şey, ben biraz keyifsizim bugün. Üstümde bir kırıklık var. İş yemeğine de gitmeyeceğim, evde dinlenirsem geçer."

Islak giysilerimden kurtulmaya çalışırken özellikle Sinan'ın hediyesine sırtımı döndüm. Galiba babaannem haklıydı, banyo yapmadan titremem geçmeyecekti. Kediyi onun kucağına vererek, banyo yapıp pijamalarımı giydim ve Sinan'a hasta olduğumu, yemeğe gelemeyeceğimi söyleyen kısa bir mesaj attım. Sabahtan önce işe dönmeyeceğini biliyordum, istifa mektubumu ve odasının yeni dekorasyonunu ancak o zaman görecekti. Arama ihtimaline karşı da telefonumu kapatmayı ihmal etmedim. Değil yüzünü görmek, sesini bile duymak istemiyordum. Babaannem elinde tuttuğu çorba tepsisini kucağıma koyarak ıslak saçlarımı okşadı. Ne zaman canım bir şeye sıkılsa bir şekilde anlamayı başarıyordu zaten.

"Zeynom, güneş saçlım, deniz gözlüm. Neyin var güzel kızım?"

Şefkat dolu sesi içimi çözdü sanki ve dilimden döküldü düşüncelerim. "Çok yoruldum. Sürekli düşmekten,

her düşüşümde inadına kalkmaya çalışmaktan çok yoruldum."

Başımı göğsüne yaslayarak huzur dolu kokusunu içime çektim. Saçlarıma kondurduğu öpücüklerle beni teselli etmeye çalıştı. Sonra geri çekilerek çocukluğumda yemek yemediğim zaman hep yaptığı gibi çorbadan bana kendi elleriyle bir kaşık içirdi.

"Sana bir şey soracağım ama kızmak, yalan söylemek yok. Anlaştık mı?"

İnsan hayattaki tek ailesine, en yakınına hiç kızabilir miydi? Cevap olarak başımı sallayarak gülümseyip elinden öptüm babaannemin.

"Senin şu çakır gözlü oğlanla, Sinan'la, aranda bir şey mi var? Onun yanında çalışmaya başladığın günden beri bir hâl var üstünde. Âşık mı oldun yoksa ona? Ailesi de bizimle pek ilgili, açıkça seni beğendiklerini dile getirebiliyorlar."

Kalbim panikle çarpmaya başladı, ben âşık olmuştum da adamın bana verdiği değer ortadayken ne diyebilirdim? Babaanneme ben bir adamı seviyorum demek, bu hissi itiraf etmek çok başka bir durumdu. Sinan âşık olduğum adam olarak tanıtılmayı hak etmiyordu.

"Yok öyle bir şey babaanne, sadece patronum o benim. Hem benim âşık olacak hâlim mi var? Onca derdimin arasında... Ayrıca davul bile dengi dengine, adamın yanında maaşlı çalışanıyım. Dönüp bana bakacak hâli yok ya! Sen onun yanında gezdirdiği kadınları bir görsen, bir tarafınla gülerdin bu söylediğine. Düşünme bunları şimdi, geç kalmadan hazırlan da Faruk Amca'yı geldiğinde bekletme."

Söylediklerim babaannemi pek ikna etmedi ama bana hayalini kurduklarımın saçmalığını bir kere daha gösterdi bu şekilde yüksek sesle bahsetmek. Kendimi onun

yanında, sevgilisi hatta gelecekteki çocuklarının annesi olarak nasıl görebilmiştim?

"Bunda ayıp, utanılacak bir şey yok Zeynep. Vaktiyle senin babanın da hâli vakti yerindeydi. Seni kolejlerde okuttu, havuzlu villalarda büyüttü. Kendini o aileden eksik görebileceğin bir durumun yok senin."

"O eskidendi babaanne, beni prensesler gibi büyüten sevgili babam sonra arkasında dağ gibi borçla gözlerimin önünde intihar ederek bana kâbuslarla uyandığım geceleri miras bıraktı." Sözler dudaklarımdan döküldüğü an pişman oldum. Ne olursa olsun o benim babamdı ama en önemlisi babaannemin canıydı. "Özür dilerim babaanne, öyle söylemek istemedim. Sen bana bakma, iyi değilim bugün, duyma beni."

Babaannem bu hâlim karşısında beni yalnız bırakmak istemediğinden ne kadar kalmak için ısrar etse de ben gidip kafasını dağıtması için ona daha fazla ısrar ettim. Kadıncağız tüm gün bu gecekonduya kendini hapsedip benim işten dönmemi bekliyordu. Kapı dışarı çıkmadan, insan yüzü görmeden yaşıyordu. Biraz nefes almaya en çok onun hakkı vardı.

Faruk Amca gelip onu götürdüğünde derin bir nefes alarak rahatladım. Benim de yalnız kalmaya ihtiyacım varmış. Televizyonun karşısındaki kanepeye uzanarak kumandayı elime aldım ve hemen yanıma kıvrılan kedinin başını okşayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Acaba telefonumu açmalı mıydım? Yemeğe gidip yüz yüze konuşmadığım, aklıma takılan her şeyi sormadığım için içimi sıkıntı bastı. Beni kandırıp aptal yerine koyduğu için ağzıma gelen her hakareti Sinan'ın yüzüne haykırarak içimi ferahlatmam mı daha iyi olurdu yoksa? Beni çürütecek gibiydi düşüncelerim.

Biraz ağlasam açılır mıydım ki? Denedim ama başarı-

sız bir girişim oldu. Bunun yerine televizyonu açıp, dizi karakterleriyle kavga ederek stresimi atmaya çalıştım. Aslında penceremdeki takırtıyı duyana kadar biraz sakinleşmeyi başarmıştım. Korkuyla yerimden sıçradım ve kucağımda uyuyan kediyi de uyandırmış oldum. Hızla ayağa kalkıp perdeyi araladığımda Sinan dışarıdaydı. Yüzünün büyük kısmı karanlıkta seçilemiyordu ama sokak lambasından gördüğüm kadarı durduğum yerde yutkunmam için yeterli oldu. Anlaşılan sinirli olan sadece ben değildim. Cebinden çıkardığı telefonunu havada sallayarak başıyla işaret etti. Bunun üzerine seri hareketlerle masanın üstünde kapalı halde duran kendi telefonumu açtım. Açılmasını beklerken de elimle evimin önünden gitmesi için kovaladım. Herhangi bir komşu onu burada görürse ne olurdu? Ancak o, paniğimden etkilenmemiş gibi durmaya devam etti yağmurun altında. Yavaşça telefonu kulağına götürdü ve birkaç saniye içerisinde benim telefonumda avucumun içinde titremeye başladı. Bir an bile beklemeden açtım ve öfkemi belli eden bir ses tonuyla konuştum:

"Ne işin var senin bu saatte benim kapımda? Delirdin mi sen? Git lütfen!"

"Sayende delirdim. Gitmiyorum bir yere, kapıyı aç, geliyorum."

Sesini hiç yükseltmeden telefonun diğer ucundan benim bacaklarımı titretmeyi nasıl başarmıştı? "Saçmalama, bir gören olacak şimdi; lütfen git. Mahalleye rezil mi etmek istiyorsun beni? Bu saatte giremezsin evime."

"Onu telefonunu kapatmadan önce düşünecektin. Bu saate kadar benimle konuşmamak için kaçarsan benden, kapına geleceğimi de düşünmen gerekir. Konuşacağımızı söyledim, aç şu kapıyı."

"Konuşmak isteseydim telefonumu açardım. Yemeğe

gelmeyeceğimi mesaj attım sana. Ayrıca kaçtığım falan da yok benim. Neden ısrar ediyorsun?"

"Zeynep tüm mahallenin bu tartışma yüzünden ayağa kalkmasını istemiyorsan lütfen aç kapıyı. Bak, son kez söylüyorum."

Benim sesim bile öfkeden titrerken o nasıl bu kadar sakin bir şekilde azarlayabiliyordu beni? Sesi de buz gibiydi. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Beni içeri almazsan olacağı söylüyorum. Gerçekten şu an sabrımın sınırındayım."

İddia ettiği gibi herkesi başımıza toplayabilir miydi? Dağ başı değildi ki burası, karakolluk olma riskini göze alamazdı herhalde. "Bu gece konuşmak istemiyorum Sinan, yarın sakin kafayla konuşuruz. Lütfen biri görmeden git artık. Ayrıca haberin olsun, ben o sabır sınırını çoktan geçtim."

"Çocuk musun sen Zeynep? Kapına kadar geldim, karşıma çıkıp benimle konuşmaktan mı korkuyorsun? Ne demek bu? Ben bu muameleyi hak edecek ne yaptım sana? Bu tavrının açıklamasını yapmak zorundasın bana. Hem de yarın değil şimdi! Sakin kalmak için gösterdiğim çabaya saygın olsun bari, aç şu kapıyı Zeyno!"

Sonunda onun da sesi yükseldi, pencere kapalı olduğu için bana pek duyulmadı fakat sokakta yankılandığını tahmin edebiliyordum. Yapmakla tehdit ettiği şeyi yapacağını fark etmenin yarattığı panikle koşarak kapıyı açtım. Yıldırım hızıyla öyle bir girişi vardı ki içeriye, geri çekilip kısa süre önce uzandığım kanepeye doğru geri geri yürümekten kendimi alamadım.

Masanın üzerinde ellenmemiş hâlde duran elbiseye kısa bir bakış atıp mavilerini üzerime dikti. Sinirle parladı gözleri, çene kasları sıkılmaktan oynadı karşımda.

"Ne oluyor Zeynep? Hastayım, deyip niye kendini

eve kapatıyorsun? Benimle konuşmamak için telefonunu kapatmak da ne demek? Sen bana ne yapmaya çalışıyorsun?"

Nasıl hesap vermesi gereken Sinan iken soran konumuna geçebilmişti bir anda? "Kavga etmeye mi geldin bu saatte? Ben size ne yapabilirim Sinan Bey? Ben kimim ki? Ancak sizin kim olduğunuz ortada. Bu gidişle pek yakında zeytinyağı reklamlarının aranan yüzü olacaksınız. Malum, üste çıkmakta üstünüze yok."

"Sende çeneden bol bir şey yok. İsteyince çok güzel dırdır yapıyorsun, laf ebeliğini de iyi beceriyorsun. Ama senin sorunun gerektiğinde insanca konuşmak yerine susman! Bu ne Zeynep?"

Telefonunu gözümün önüne getirerek gösterdiği mesajı okumak için gözlerimi kısıp odaklandım.

Bana tercih ettiğin kadın inşallah canını en az benimkini yaktığın kadar yaksın. Senden nefret ediyorum Sinan! Allah belanı versin, ikinizin de belasını versin!

Gözlerimde saklama gereği duymadığım bir küçümseme ifadesiyle Sinan'ın yüzüne baktım. "Eski sevgilinden gelen nefret dolu mesajların hesabını da bana mı soruyorsun? Sanıyorum ki Begüm Hanım seni terk etmiş. Bence sen şu an yanlış kapıya dayanmışsın."

Derin bir nefes alıp boynunu iki tarafa doğru esnetti. Ben de bu sırada koltuğa oturup umursamaz bir tavır takınmaya çalıştım. Ancak o dizlerini kırıp, eğilerek benimle yeniden göz göze gelince bunu başarmak pek mümkün olmadı.

"Bir yerden seninle birlikte olduğumuzu duyması imkânsız, daha doğru dürüst dışarı bile çıkmadık. Kafasında kurmasını gerektirecek başka bir şey de olmadı. Dışarı çıkmadım, bir kadınla görüşmedim. Senin yerine bir başkasını kastetmesine sebep olacak bir sahne de ya-

şanmadı. Bir yerde bir şey kaçırıyorum. Sen mi onunla görüşüp bir şey söyledin? Fabrikayı mı aradı? Aranızda ne geçti de çocuk gibi bana küsüyorsun sen?"

Gözlerimin içine bakıp gerçekten bu mesajın nedenini mi sorguluyordu utanmadan? "Aramadı, bizzat geldi! O mesajı da ona anlattıklarım yüzünden sana attı. Aldatıldığını düşünmesini sağladım. Ama merak etme, benimle ilgili bir şey bilmiyor. Öğlen yemeğinde onunla buluşmak yerine başka bir kadının evine gittiğini sanıyor."

Sözlerimi duyunca kafası tamamen karıştı. Kaşlarını çatarak birkaç saniye yüzüme baktı. "Ne saçmalıyorsun sen? Kimle buluşmuşum ben? Kafayı mı yedin Zeynep?"

Bana ulaşmaya çalışır gibi elini dizimin üstüne koyunca geri çekerek ayağa kalktım. Utanmadan gözümün içine bakarak inkâr mı edecekti?

"Diyorum ki: Kadıncağız öğlen yemeği için seni o kadar beklemiş ama gitmeyince merak edip fabrikaya geldi. Doğrusu yaptığın büyük saygısızlık, yoğun bir iş adamısın, anladık da bir seçim yapman gerek bence. Ya bu kadar çok çalışmayacaksın ya da kadınlara daha az vakit ayıracaksın. Sonra tüm randevular birbirine giriyor."

Kolumdan tutarak yüzümü kendisininkine yaklaştırdı ve öyle bir bağırdı ki kulaklarımın acıdığını hissettim. "Ağzından çıkanı duyuyor musun sen? Ben bu öğlen iş yemeğinde değil miydim? Yemeği yiyeceğim restoranı bile sen ayarladın! Neyle suçluyorsun beni?"

Sesinin tonu yüzünden yüzümü buruşturarak onu bastıracak şekilde bağırdım: "Bağırma bana!"

"Düzgün konuş o zaman benimle Zeynep!"

Koltuğun kenarına kıvrılmış yavrunun miyavlaması üzerine bakışlarımı o tarafa çevirdim.

"Kedi korkuyor kedi! Bırak kolumu. Bir kendine gel."

Uyarım onu biraz da olsa kendisine getirdi. Ben de

kolum özgürlüğüne kavuşunca, kanepeye oturarak kediyi kucağıma aldım.

"Anlamaya çalışıyorum ama beynim almıyor. Seni aldatabildiğimi nasıl düşünebiliyorsun sen? Nereden bakarsam bakayım, hiçbir mantığa oturtamıyorum ben bunu!"

Cevap vermedim. Madem aldatmamıştı beni, Begüm'ün fabrikada ne işi vardı? Kadının bana yalan söylemek için bir tane bile sebebi yoktu ki. Sinan'la aramda geçenleri bilmezken ne diye bana böyle bir yalan söyleyebilirdi? Sessizliğim karşısında çenesini sıvazladı Sinan ve bana buz gibi bir bakış gönderdi.

"Sarışınları bu yüzden sevmiyorum işte. Bir de karşına geçip gırtlağımı yoruyorum aptal gibi. Neye istiyorsan ona inan."

Öylece arkasını dönüp gidecek miydi şimdi de? Hem de benim aptal olduğumu iddia ederek! Arkasından nefretle bakarak bağırdım:

"Durduğum yerden senin de pek sarışın olmadığın söylenemez yalnız! Terbiyesiz! Hem terbiyesiz hem ahlaksız!"

Aniden benden tarafa döndü ve aramızdaki mesafeyi kapatarak elini kanepenin arkasına koyup üstüme eğildi. Nefesimi kesecek kadar dibime girdi.

"Gecenin bir vakti buraya gelip sana derdimi anlatmaya çalışmamdan belli değil mi zaten benim aptalın önde gideni olduğum? Haklısın Zeynep, seni aldattım. Aslında teknik olarak Begüm'ü seninle aldattım. Sonuçta senden önce hayatımda o vardı. Öğlen yemeğini onunla, akşam yemeğini de seninle yerim diye düşündüm. Yarın kahvaltıda da diğer sevgilimle buluşacaktım. Ama senin de dediğin gibi bir taraftan çalışma hayatı eklenince bunca yoğunluğun arasında elime yüzüme bulaştırdım.

Yakında kendime bir harem ağası tutayım, bu işleri o düzene koysun, diyorum. Sen ne dersin?"

"Çekil üstümden!"

Çekilmek yerine diğer elini de öbür yanıma koyarak kulağıma yanaştı. Pürüzlü yanağı tenime değince titremekten kendimi alamadım. "Neden seni aldattığımı sormayacak mısın? İstersen bilimsel bir açıklama yapabilirim. Sonuçta erkeklerin doğasında var bu, spermlerimizi mümkün olduğunca fazla dişiye dağıtarak çoğalma güdüsüyle doğuyoruz. Bizim bir de elimizin kiri, biliyor musun? Erkekliğin şanı yürüyor, çapkınlıklarla övününce güzel oluyor."

Sözlerinin ardından birden geri çekilerek aramızda yarattığı boşluk irkilmeme neden oldu. Nasıl hem varlığından hem de yokluğundan bu kadar etkilenebiliyordum hâlâ? Benimle alay ettiği de ortadaydı. Şüphelerim gözüme gittikçe daha mantıksız gelmeye başladı. Ama madem aldatmamıştı, Begüm'e ne diye yemek randevusu vermişti?

"Anlamıyorum."

"Orası senin sorunun artık... Sana iyi geceler."

Gitmesini istemediğimi fark ettim. Beni kafamda bin tane soru işaretiyle bırakıp öylece gidemezdi. "Açıklamayacak mısın? Bugünün bir izahını yapmayacak mısın bana?"

"Dinlemek isteyene, öğrenmeyi hak edene açıklama yapılır."

Yeniden arkasını dönünce kontrolümü tamamen kaybederek elime geçen ilk yastığı üstüne fırlattım. "Defol git o zaman! Madem açıklama bile hak etmiyorum bir daha kapıma dayanma, 'Seni seviyorum,' da deme!"

"Aynı aptallığı ikinci defa yapmam ben, merak etme! O eline koluna da hâkim ol!"

Beni parmağını sallayarak tehdit mi ediyordu utanmadan? Sinirle ayağa kalkarak karşısına dikildim. "Aptallık mı? Beni sevdiğini söylemene aptallık mı diyorsun sen?"

Birkaç saniye kadar bakışları yüzümde, gözlerimde gezindi ve sonrasında beni iyice sinirlendiren sözleri söyledi:

"Sözümün gerçekliğine inanmayacak, sevgime güvenmeyecek birine söylemek aptallık, diyorum, evet!"

"Gördüm ama senin kadar ukalasını hiç görmedim. Şimdi ben mi suçlu oldum? Benim değil, senin geçmişin bizim karşımıza çıktı. Sütten çıkma ak kaşıkmışsın gibi bu işin içinden sıyrılamazsın."

Kollarımı yeniden kavradı, ikimiz de sinirden burnumuzdan soluyorduk artık. Ama benim alttan alan taraf olmaya hiç niyetim yoktu.

"Sana düzgün konuşmanı söyledim. Ya sus ya da daha fazla geri alamayacağın sözler söyleme karşımda Zeynep."

"Benim evimde, bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyemezsin. Gerçekler hoşuna gitmiyor diye susacak değilim!"

"Ama ben seni susturabilirim!"

Hiç beklemediğim bir anda Sinan'ın dudaklarıma kapanan dudaklarının baskısı, öpücüğünün hoyratlığı şok içinde kıpırdamadan kalmama neden oldu. Beynim sanki durdu, vücudumun hiçbir noktasını kıpırdatamadım. Sağ elimi zor da olsa onun göğsüne koydum ve cılız bir ittirme çabasına girdim. Fakat bedenim işe yaramaz bir et yığınına dönüştü. Kaç saniye sonra aklım bana yaptığı şeyi idrak etti bilmiyorum ama sanki zihnimin en karanlık köşesinde neon harflerle yanıp sönmeye başladı. Beni öptü! Ama bir dakika... Beni rızam olmadan öptü! Yaşa-

dığım aydınlanmanın beraberinde getirdiği güçle Sinan'ı ittirerek dudaklarını benimkilerden ayırdım. Gözlerim öfkeden yaşardı, gözyaşlarım akmaya hazır hâle geçip görüşümü bulanıklaştırdı.

"Sen... Beni... Hangi hakla, nasıl bir cesaretle?"

Göğsünü yumruklayarak tamamen kollarından sıyrıldım. Bakışlarından onun da ne yaptığını yeni idrak ettiğini fark edebiliyordum ama ona anlayış gösteremeyecek kadar öfkeliydim.

"Özür dilerim, birden oldu."

"Ne demek birden oldu?"

İlk öpücüğümüz böyle mi olacaktı yani bizim? Böylesine şiddetli bir kavganın ortasında hem de birdenbire! Hırsımı alamayınca Sinan'ın üstüne yürüyerek kollarına vurmaya devam ettim. "Sen gecenin bir yarısı evime gelip beni zorla öpemezsin! Ya sen bunu nasıl mahvedersin ya! Senden nefret ediyorum!"

"Zeynep dur! Ah... Acıtıyorsun ama! Rahat dur, bak, fena olacak!"

Ona vuran ellerimi durdurmak için beni tutmaya çalıştı.

"Hâlâ utanmadan tehdit ediyorsun bir de! Delir ya, elinden geleni ardına koyma! Daha ne yapacaksın?"

"Eh bu ne ya! Yeter artık, maymuna çevirdin beni!"

Kollarımı sıkıca sarıp beni etkisiz hale getirmeye çalıştı, ben de kaval kemiğine güçlü bir tekme atarak dengesini kaybedip koltuğa düşmesine neden oldum.

"Asıl sana yeter, zorba herif! Ayarlarımla oynadın resmen pis Nazi Subayı!"

"Dur artık, sus! Manyak Zeyna!"

Hızımı alamayıp kanepede yarı uzanır hâlde benim sinir krizimi izleyen Sinan'ın üstüne atladım. Mecazi anlamda söylemiyorum, gerçekten yaptım bunu. Kolla-

rına, karnına art arda vurmaya devam ettim. Ne yazık ki onun elleri de bu sırada armut toplamadı. Yorulduğum ve yavaşladığım ilk anda kollarımın etrafına kendisininkileri sararak beni etkisiz hâle getirdi ve altına aldı. Nasıl bir anda yer değiştirebilmiştik? İkimiz de aramızdaki boğuşma yüzünden nefes nefeseydik. Kalbim ağzımda attı sanki. Sinan'ın da boynunda atan nabzını, damarını görebildim. Hipnoz altındaymış gibi gözlerimizi birbirimizden ayıramadık. Gözleri bulutsuz bir gündeki gökyüzünü hatırlattı bana. Huzur, umut ve güven yüklü bir gökyüzü... Bakışları yoğundu, onunla ilgili her şey fazla yoğundu zaten. Bana böyle bakabilen bir adamın beni aldatabileceğine inanamadım. Olmadı, ondan nefret edemedim. O benimdi, benden öncesini bilmek istemiyordum. Bugün ve bundan sonraki her gün benim olsun istiyordum ben sadece. Elimi bu düşünceler eşliğinde yanağına koydum, başparmağımla tenini hafifçe okşadım ve tespitimi dile getirdim:

"Beni aldatmayacağını biliyorum, başka türlüsüne inanmak istemiyorum."

"Ben aldatmam, dedim, aldatmam. Zaten sana zarar verebilecek bir şeyi asla yapamam. Ama bundan şüphe duyman, aklından bile geçirmen..."

Bana fısıldarcasına kısık çıkan sesini kesen şey, onun yanağını okşayan parmağımın kısa süre önce benimkileri öpen dudaklarına dokunması oldu. Ağırlığını üzerime vermemek için iki yanımda tuttuğu kollarının gerilen kaslarını hissedebiliyordum. Sanki sessizlik anlaşması yapmışız gibi ikimiz de sustuk. Başımı hafifçe yukarı doğru kaldırarak derin bir nefes aldım ve aramızdaki havayı yuttum. Dudaklarımız birbiriyle buluştuğunda bu defa yumuşaktı, nazikti. Ellerim yavaşça yukarı çıkarak Sinan'ın saçlarını buldu. Parmaklarımı uzun zamandır

hayalini kurduğum gibi saçlarının arasından geçirdim. Sanki yaşamak için en temel ihtiyacım onun dudaklarıymış gibi öptüm onu. Fark etmeden kapadığım gözlerimden bir damla yaş yana doğru süzülüp muhtemelen başımın altındaki yastıkla buluştu. Sinan'ın kollarının belimi sarıp, beni kendisine doğru çekerek oturur pozisyona çektiğini hissettim. Galiba biraz da dudaklarımız birbirinden ayrıldığında ne olacağını bilmemenin getirdiği tedirginlikle ayrılamadık birbirimizden. İçgüdüsel bir şekilde onun kucağına sokuldum, başını geriye çekip alnımı kendisininkine yaslayarak soluklandığında sanki bir maratonda koşmuşum gibi hissettim. Onu taklit edip nefes aldığım zaman ciğerlerim acıyınca uzun zamandır nefesimi tuttuğumu fark ettim. Aynı anda da kapının kapanma sesine isimlerimizi yüksek sesle dile getiren iki ebeveynimizin sesi karışınca, bugüne dek hiç olmadığı kadar ölme isteğiyle doldum.

"Zeynep!"

"Sinan!"

İkinci öpücüğümüz de böyle mahvoldu. Evimde bir erkekle babaanneme ve o erkeğin babasına basıldıktan sonra hayatıma, nefes almaya devam edebilmem mümkün olabilir miydi? Beş dakika öncesine kadar gırtlaklamak istediğim adamla zina yaparken, ahlak masasına yakalanmış hovardalar gibi basılmam kaderime isyan etmek için yeterince sebebim yokmuş gibi yeni bir tane daha vermiş oldu.

Gereği Düşünüldü

Hayatım boyunca utandığım birçok an sayabilirdim fakat ömrümün kalanında ne yaşarsam yaşayayım, listenin zirvesini bu gecenin oluşturacağından emindim. Bu yüzden gözlerimi kapayarak başımı Sinan'ın göğsüne hapsettim. Denize düşen yılana sarılır, dedikleri bu olsa gerekti.

"Ben öleyim inşallah."

"Sakin ol, ben halledeceğim."

Neyi halledecekti acaba? Tabii onun için hava hoştu, çapkınlık yaptığı için bir erkeğin utandığı nerede görülmüştü? Toplumun çarpık ahlak anlayışı yüzünden günah keçisi ilan edilecek olan da namussuzlukla suçlanacak olan da kadınlardı her zaman. Sahi ortada bir suç varsa neden bunun parçası olan erkek de kadın kadar suçlu kabul edilmiyordu? Ben kendi içimde başka bir hesaplaşmaya başlamışken, omuzlarımdan tutan Sinan beni ayağa kaldırıp arkasına sakladı. Ben de bulunduğum ana geri dönmüş oldum. Şimdi babaanneme nasıl bakacaktım?

"Baba, gördüğünüz şeyden hoşlanmadığınızın farkındayım ama düşündüğünüz gibi değil. İzin verin, olayı büyütmeden sakince konuşalım."

İş toplantılarında kullandığı o profesyonel ses tonuyla konuşmuştu yine Sinan. Ben de içten içe bu tonlamanın ilk defa işe yaramayacağını düşündüm. Gözlerimi yerdeki halının desenlerinden ayıramadım, o derece bitik hâldeydim. Ancak yine de babaannemin bakışlarıyla bedenimi parçalara ayırmaya çalıştığını, ona bakmasam bile tahmin edebiliyordum. Zaten öyle bir bağırdı ki bana hitaben, aksini düşünmek mümkün olmadı.

"Hâlâ dibindesin oğlanın, Zeynep gelsene bu tarafa!"

Babaannemden bu kadar korkmasam ışık hızıyla uyarıya gerek kalmadan uzaklaşırdım zaten Sinan'dan. Tek seferde öyle bir utanca boğuldum ki bu istek üzerine gidip uzaklaştırma kararı için mahkemeye bile başvurabilirdim. Ama işte can korkusu diye de bir şey vardı. Bu sebeple Sinan'ı koruma kalkanım olarak kullanmaya devam ettim.

"Sinan, çıkar kızı arkandan. Kadıncağızın karşısında inadına yapar gibi... Oturun karşıma, anlatın her şeyi en başından. Yemin ediyorum, ananla çocuk değil, sorun yumağı yapmışız. Sebebim olacaksınız en sonunda. Ben bu kızı sana bunun için mi emanet ettim, yanında işe yerleştirdim?"

Babasının sözleri üzerine Sinan başını benden tarafa çevirerek gözlerini devirdi ve bıkkın bir ses tonuyla fısıldadı: "İlla kaostan beslenecekler. Bu kadar büyütüp dramatize etmeye ne gerek var? İnsan gibi anlaşmak varken..."

İçinde bulunduğumuz rezilliğin farkında değil miydi acaba Sinan? Kimse olayı büyütmüyordu çünkü olay yeterince büyüktü zaten.

"Zeynep bak, başım dönüyor. Tansiyonum kim bilir kaça çıktı. Gel, dedim benden tarafa, resmen çarpıntım tuttu. Hâlâ oğlanın burnunun dibinde ne fısıldaşıyorsun sen?"

Başımı sonunda kaldırıp babaannemin yüzüne baktım ve ne kadar solgun göründüğünü fark edince kendim için olan korkumu unutup, panikle onun yanına giderek elini tuttum. "Dilaltını vereyim mi babaanne, iyi misin?"

Gözlerini kısıp öfkeyle baktı bana ve hiç çekinmeden kolumu çimdikledi. Hatta hızını alamayarak kalçama da bir tane şaplak indirdi.

"Ya babaanne, ne yapıyorsun? Acıyor ama!"

"Ben seni bu yaşına kadar dövmedim, ondan böyle oldun sen. Daha bu akşam sormadım mı 'Bu oğlanla aranda ne var, âşık mısın?' diye? Yalancı eşek sıpası!"

"Öyle değil babaanne ya, valla göründüğü gibi değil."

Yeniden gözlerimi halıya çevirme vakti geldi çünkü babaannemin beni iyice azarlamadan rahatlamaya niyeti yoktu. Sinan'la babasının varlığı da babaannemin bu azarı ertelemesini sağlamayacak gibi duruyordu.

"Yok babaanne, o benim sadece patronum. Ne aşkı, benim âşık olacak halim mi var sanki, diye gözümün içine bakarak yalan söyledin, ne demek öyle değil? Âşık değilsen ne işin var oğlanın dibinde ağız ağıza?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bu defa Sinan lafa karıştı. "Âşık mı değil? Sen babaannene 'Ben Sinan'ı sevmiyorum,' mu dedin?"

Çapraz sorguda kalmıştım şimdi de! Kaçıp gitme isteğiyle dolsam da açıklama yapma çabama devam ettim: "Öyle de değil. Ayrıca şu an senin benim tarafımda olman gerekiyor."

Faruk Amca tekli koltuklardan birine oturarak sinirle yüzünü sıvazladı. "Otur Allah aşkına Süreyya Teyze, Sinan siz de karşıma oturup anlatın. Ne var aranızda sizin, ne zamandır birliktesiniz? Gecenin bu saatinde senin bu evde ne işin var? Ben seni böyle mi yetiştirdim oğlum?"

Daha birkaç dakika önce yakalandığımız kanepenin

iki ayrı ucuna oturduğumuzda bizi bu durumdan kurtaracak bir açıklama aradım. Faruk Amca'nın gözünde nasıl bir konuma düştüğüm hakkında düşünmeyi de reddettim yoksa burada ölüverecektim utançtan.

"Faruk Amca, bakın gerçekten düşündüğünüz gibi değil. Bizim aramızda bir ilişki yok öyle, kazara oldu, siz de denk geldiniz üstüne."

İki elimin parmaklarını bir araya getirmeyi öpüşme fiilini cümle içinde kullanmaktan daha masumane buldum da daha söylerken sözlerim öyle aptalca geldi ki kendi kulağıma, neredeyse cümleyi ortasında kesecektim. Sinan da benimle aynı fikirde olacaktı ki herkesin yerine verdiği cevapla işimi iyice zorlaştırdı.

"Cidden buradan mı yürüyeceksin Zeyno? Kazara öpüşmek ne ya? Resmî olarak mı yoksa gayri resmi olarak mı ne zamandır birlikte olduğumuzu soruyorsun baba?"

Bu adam içimizdeki İrlandalı olmaktan zevk mi alıyordu? Gözlerimi halı desenlerinden ayırıp öfkeyle Sinan'ın yüzüne baktım. Faruk Amca da benimkini aratmayan bir öfkeyle sordu: "Dalga mı geçiyorsun sen Sinan? Gayri resmi ne demek oğlum?"

"Emre'nin sünnetinin olduğu gece Zeynep'e onu sevdiğimi söyledim. O da babaannesine bu akşam söylediklerinin aksine aynı şekilde beni sevdiğini itiraf etti. Ama ona âşık olduğumu o geceden önce fark etmiştim ben zaten. Bu anlamda sordum. Emanetine hıyanet etmedim baba, onu sevdim. Yanlış bir şey de yapmadım."

Yüksek sesle gelen aşk itirafı içimi ısıtıp içten içe beni mutlu etse de aynı zamanda paniğe sürükledi. İçinde bulunduğumuz durumu kabullenmenin beraberinde neler getireceğini düşünebilen sadece ben miydim? Gerçi görünen köy de kılavuz istemiyordu.

"Burada ne işin vardı oğlum bu saatte? Seviyorsan gece gece evine mi gelmen lazım hem de ben burada değilken? Hiç yakışık alıyor mu? Hadi o geliyor, sen niye eve alıyorsun kızım?"

Giden vurdu, gelen vurdu hesabı şimdi de babaannem vurmuştu. Faruk Amca da babaannemin isyanına hak verince gerçek anlamda ölmek istedim. Haklılardı ama olanlar benim suçum değildi ki, nasıl bir anda sanık konumuna düşebilmiştim? Her şey Sinan yüzünden olmuştu.

"Ne yapsaydım babaanne, kapıda mı bıraksaydım? Sanki ben çağırmışım gibi şimdi ben mi suçlu oldum? Hem zaten zorla girdi içeri."

"Yuh ama artık Zeynep! Ben böyle adam satmak görmedim."

Şöyle elimin tersiyle kanepenin diğer ucundaki Sinan'ın ağzına bir tane vursam ne güzel olurdu, değil mi?

"Yalan mı? Beni tehdit edip zorla girmedin mi? Bugün git, yarın konuşalım, demiştim. Neymiş, açmazsam tüm mahalle başımıza toplanırmış. Senin yüzünden bu hâldeyiz."

"İki saattir burada kıvranıyorsun yalan söylemek için de şimdi mi doğrucu Davut oldun başımıza? Beni suçlama fırsatını buldun tabii..."

"Doğruları söylersem en çok senin başın yanacak diye insanlığımdan, seni kurtarmak için kıvranıyordum ben burada. Ama eşek ne anlar hoşaftan, suyunu içer tanesini bırakır!"

İçinde bulunduğumuz durumu unutup yeni bir tartışmanın ortasına daldık kendi aramızda ancak bizi kendimize getiren yine ebeveynlerimiz oldu. Babaannem lafı gediğine güzelce oturttu:

"Susun bakayım! Biz sizin kavganızı dinlemeyeceğiz. Sen de eşek deme çocuğa Zeyno! Madem eşek, ne diye ağzının dibindeydin? Konuşturuyorsun beni insan içinde pis pis."

Evime zorla giren, basılmamıza neden olan Sinan değilmiş gibi gerçekleri söylemeyi adam satmak olarak adlandırmıştı. Üstüne bir de babaannem onu bana savunuyordu. Sinan Efendi şimdi görürdü ama doğrucu Davut nasıl olunuyormuş.

"Ben değil o benim ağzımın dibine girdi. Önce evime zorla girdi, sonra da beni zorla öptü."

"Ne?"

Sinan'dan beklediğim tepkiyi ondan önce babası verdi. Zavallı adam kaşlarını çatarak oturduğu koltuktan kalkıp volta atmaya başladı.

"Ne yani Sinan önce evine zorla girdi, sonra da seni zorla öptü, öyle mi? Otuzundan sonra bir de ırz düşmanı mı oldun oğlum sen benim başıma?"

Konu yine amacından şaştı. Ben de benim yüzümden baba oğlun arasında yeni bir kavga çıkmasın diye müdahale etmeye çalıştım. Çünkü Faruk Amca'nın da beti benzi attı.

"Yok, siz yanlış anladınız Faruk Amca. Öyle değil. Şey... Ben size getireyim isterseniz dilaltını."

Sinan tamamen benden tarafa dönerek derin bir nefes aldı. Yine sinirlenmişti galiba. "Allah aşkına bir daha 'Öyle değil,' deme, hatta ağzını bile açma Zeyno! Şeker ikram eder gibi şu dilaltını da ortaya atıp durma. Konuştukça batıyorsun. Ortaya bir laf attın, şimdi bakalım, onu nasıl temizleyeceğim."

"Duyan da sana iftira attım sanır, sen iyice alışkanlık hâline getirdin bana bağırmayı!"

Koltuğun iki ayrı ucunda birbirimize dönmüş hâlde

horozlanışımız gittikçe âşık atışmasına dönüştü fakat ikimiz de kendimizi durduramadık.

"Bir kere o senin dediğin ilk öpücüktü. Kavganın arasında oldubittiye geldi ama özür de diledim. Üstüne bir de dayak yedim senden şu koltukta. Ama bizim yakalandığımız ikinci öpücüktü, hatırlatırım. Onu sen başlattın. Bunu dinleme baba, siz de dinlemeyin Süreyya Teyze. Ben öyle şuursuz bir adam mıyım ya? Kötülük yapmak için girmedim herhalde bu eve, Zeynep telefonlarımı açmayınca sinirlendim. Endişelendim ve konuşmaya geldim. Bu akşam yemeğe çıkaracaktım onu zaten biz ileriye dönük, ciddi..."

Kapı zilinin sesini duyunca bu gece kaçıncı kez olduğunu sayamadığım şekilde yerimden sıçradım. Alacaklı gibi bu saatte kim dayanırdı ki bizim kapımıza? Açmak için doğruldum ama babaannem eliyle durmamı işaret ederek kendisi açtı. Sinirli şekilde salona giren ev sahibimiz Hacı Amca'yı görünce şaşkınlıkla ağzımı açtım ve "Hayda!" diye tepki vermekten kendimi alamadım. Bir o eksikti gerçekten! Kira günü de değildi, ne diye dayanmıştı kapıya? Sinan'a ve Faruk Amca'ya ayıplayan bakışlarını gönderdikten sonra dilindeki zehri akıttı da derdi neymiş anlamış olduk. Bizim evin karşısında kızıyla damadı oturuyordu, Sinan'ı eve girerken görmüşler. Sesimizi de duyunca kiracısının torunu "Eve gece vakti erkek alıyor," diye Hacı Amca'yı aramışlar. Gerçekten mahallenin ahlak bekçileri şu an endişelenmek istediğim son sorundu. Hacı Amca öfkeyle söylenirken kelimelere odaklanmayı bu yüzden bıraktım fakat beklediğim gibi babaannem ya da Faruk Amca'dan gelmedi onun hakaretlerine müdahale. Sinan onlara fırsat vermeden ayağa kalkıp yaşlı başlı adamın karşısına geçerek onu susturdu. Hem de hiç beklemediğim kelimelerle...

"Nişanlım hakkında doğru konuşun. Benim karım olacak kadının namusunu diline dolamak ne sizin ne de bir başkasının üstüne vazife. Bir insanın ahlakını eleştirmek kimin haddine düşmüş? Kaldı ki zaten art niyetle gelmedim ben bu eve! Zeynep hasta diye nasıl olduğunu görmek istedim. O benim evleneceğim kadın, gururum o benim. Yeter ya, iki saattir açıklama yapmaya çalışıyorum bir de. Kimseye hesap vermek zorunda değiliz biz. Evin tapusu üzerinize olsa bile parasını ödediği gün bitene kadar burası onun evi, kimsenin evine gelip hesap soramazsınız bu şekilde. Merak etmeyin, günü dolduğunda zaten gelinliğiyle buradan çıkacak; babaannesi de o da benimle yaşayacak!"

Vücudumu ele geçiren adrenalin kafa mı yapmıştı bende? Ne söylemişti, neyin gazına gelmişti Sinan? Babasıyla babaannem de kısa süreli bir şok yaşadılar ama hemen toparlanıp yüzlerine hâllerinden memnun gülümsemeler yerleştirdiler. Benim dışımda herkes krizin çözüldüğünü düşünüp rahatladı resmen. Bendeniz ise durduğum yerde donup kalarak tek laf edemedim.

Gereği düşünülmüştü, üç vakte kadar gelin gidiyordum ve ağzımı açıp bir şey söyleyecek takatim bile yoktu.

İki Keçi

Hayatımın en uzun ve yorucu günlerinden birini geride bıraktıktan sonra tüm geceyi mışıl mışıl uyuyarak geçirdiğimi söylemeyi gerçekten çok isterdim. Ama bunun yerine yatağımda dönüp durarak gün doğumu için saatleri saymayı tercih ettim. Sinan isimli Nazi Subayı gerekli emri verdiği yetmezmiş gibi, aldığı kararı bana sormaya tenezzül etmeden uygulamaya bile koydu. Mayıs'ın ikinci haftasında evlenecekmişiz ve bu kararı alır almaz ertesi gün beni istemeye geleceklerini, babaannemin endişelenmesine gerek olmadığını çünkü her şeyin âdetlere uygun gerçekleşeceğini söyledi. Herhalde bu durumda bana düşen bir düğünüm olacağı için sevinmek olmalıydı çünkü kimsenin ne hissettiğimle ilgilenmeye niyeti yoktu. Babaannem de torununu istemeye gelecekleri için kontrolden çıktı. Sabah ezanıyla beraber kalkıp temizlik yapmaya başladı. Aslında babaannemin geceki rezalet için bana kızgın olduğunu biliyordum ama hayatımın en mutlu gününe gölge düşürmek istemediği için surat asmadı. Buzdolabının karşısına geçip görücülere ikram edebilmek için pişireceklerinin malzemelerinin eksik olduğunu söyleyene kadar, elime verdiği bezle temizlik

çılgınlığına sesimi çıkarmadan ben de yardım ettim. Tahmin edileceği üzere bu önemli günde işe gitmem diye bir şey söz konusu bile olmadı. Zaten dün istifa mektubumu da dağıttığım ofisin ortasına dinamit döşer gibi bırakmıştım. Ne yapacaktım gerçekten ben böyle?

Evdeki eksikleri almak için markete gitmem gerektiğini öğrendiğimde ilk yaptığım şey, gizlice Sinan'a mesaj atarak beni arka sokakta bekleyip arabayla oradan almasını söylemek oldu. Bizi kurtarmak için ortaya bir laf atmıştı gece. O an için krizi yönetip Hacı Amca'nın ağzını kapatmayı başarmıştı ve ebeveynlerimizi de sakinleştirmişti fakat şimdi işler daha da karışmak üzereydi. Babaannem torunu evleniyor diye mutluluktan uçuyordu. Gerçekten ailesiyle birlikte beni istemeye gelecek miydi? Uzun vadede neler olacağına karar verip bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Ben daha yirmi beş yaşındaydım, bu kadar kısa süredir tanıdığım, sadece birkaç gün önce beni sevdiğini öğrendiğim bir adamla üç hafta sonra nasıl evlenebilirdim? Neymiş, Hacı Amca'nın önümüzdeki ay için kira zamanı gelmeden buradan taşınacakmışız. Bu delilikti resmen. İnsan hiç düğün tarihini bu kıstasa göre mi belirlerdi? Çevremdeki onca insan arasından mantıklı düşünebilen bir tek ben miydim?

Aklımda ona ne söyleyeceğimi sayısız kez tekrar ettikten sonra arabaya binip Sinan'ın gözlerine baktığımda ezberlediğim tüm kelimeler her zamanki gibi uçtu. Ona sadece markete gideceğimizi söyleyebilerek gözlerimi yola sabitlemekle yetindim. Arabayı marketin yakınına çekip park edene kadar da tek laf etmedik. Konuşacağımızı söyleyip, bunun yerine onu beraberimde sürükleyerek alışverişe çıktığım için ne düşündü bilmiyorum fakat üstüme gelmeyerek Sinan da sessizlik oyunuma ortak oldu.

Cebimden alışveriş listesini çıkarıp, dışarıda dizili hâlde duran market arabalarından birini alarak marke-te girdim ve bu sırada kendime sakin ve uysal olmam gerektiğini hatırlattım. Kavga etmek istemiyordum artık.

"Sinan... Öncelikle ben dün gece Hacı Amca'ya söy-lediklerin için yani daha doğrusu beni herkese karşı sa-vunduğun için teşekkür ederim. Olaylar tamamen kont-rolden çıktı ve kâbus gibiydi."

Listeye yandan bir bakış atarak, sanki ben onunla konuşmaya çalışmıyormuşum gibi arabaya iki kutu süt koydu.

"Beni dinliyorsun, değil mi?"

"Evet, teşekkür etmeye çalıştığının farkındayım ama babaannen market alışverişi yüzünden geç kalırsan pek hoşnut olmaz diye düşünüyorum. Sonuçta akşama önemli misafirleriniz var. Hazırlıklar aksasın istemeyiz."

Bu ne umursamazlıktı, soğukluktu böyle?

"Ben de tam o konuda konuşacaktım. Sen dün gece öyle gaza geldin, evleneceğimizi söyledin ama babaan-nem kendisini fazla kaptırdı. Sanki akşam kraliyet aile-sini ağırlayacakmışız gibi hazırlık yapıyor. Evleneceğim diye çok heveslendi."

Tek kaşını kaldırıp benden tarafa bakarak omuz silkti. "Haksız da sayılmaz, tek torununu evlendiriyor. Heye-canlanması çok normal değil mi?"

"Sen ciddisin."

Gerçekten dünyanın en normal şeyi bizim evlenme-mizmiş gibi bu konudan rahatça bahsedebilmesine ve evlenmek konusundaki ciddi duruşuna ne demeliydi?

"Bak ben ikinci kez evleniyorum ama geçen sefer ha-zırlıklar çok aceleye gelmişti. Ayrıca bir yabancıyla ev-lendiğim için ailem geleneklerimizi uygun şekilde yerine getirememişti. Yani şimdi senin babaannen de bizimkiler

de düğün dernek görmek ister Zeyno. Kendini hazırlıklara şimdiden alıştırsan iyi edersin. Zaman da pek olmadığı için yorulacağız mecburen."

Şaka yaptığına dair gözlerinde herhangi bir işaret aradım ama bulamadım. "Onu kastetmiyorum ben. Benimle evlenmekle ilgili herhangi bir sorunun yok mu gerçekten?"

Yumurta, tereyağı ve ayçiçeği yağını koyduğu arabaya kısa bir an bakıp, gözlerini listeye çevirirken sorumu cevapladı: "Ha sen onu diyorsun. Aslında var, düşündükçe hâlâ öfkeleniyorum. Sana çok kırgın ve kızgınım. Bu konuda konuşmaya başlarsam kırgın olan tek taraf ben kalmayacağım. Bunu bildiğimden yok saymaya çalışıyorum."

"Ne demek istiyorsun anlamadım. Konuşmak için çağırdım seni, anlatmak istediğin neyse söyle lütfen."

Mavilerini yeniden üzerime çevirdiğinde ağzımı açtığıma pişman oldum. Gerçekten kaşlarını çatıp bana böyle dik dik baktığında çok ürkütücü oluyordu.

"Sen bizim dün gecemizi mahvettin. Hazmedemeyeceğim şekilde bana hakaret ettin. Seni aldatabileceğimi düşündün. Bunu şu an yüksek sesle dile getirirken bile kan beynime sıçrıyor benim. Sana ilk andan itibaren dürüst davranıp geçmişimi anlatmamış olsaydım bir dereceye kadar hazmedebilirdim. Ama sen, senin karşına geçip 'Seni seviyorum,' dedikten sonra seni aldatabileceğimi düşündün. Kendini buna inandırıp bana küstün. Hayatında kaç tane aldatılmış insan gördün sen Zeyno? Ben kendimden daha çirkin şekilde aldatılıp aptal yerine koyulan kimseyle tanışmadım. Benim karım dediğim kadın, benden olmayan bir çocuğu benimmiş gibi bana yutturmaya çalıştı. Sence herhangi bir insan evladının benim yaşadıklarımı yaşamasına sebep olur muyum ben?"

Herhalde suratımın ortasına bir yumruk atsa Sinan daha az kötü hissederdim. Cümlelerin ağırlığıyla yutkunarak kendimi açıklamaya çalıştım: "Eski sevgilin karşıma geçip onunla buluşma sözü verdiğini ama yemeğe gitmediğini söylemeseydi..."

"Kusura bakma Zeyno ama sen başkasının ağzından çıkanlara göre hareket edemezsin. Ben ne söylüyorum, ona bakacaksın. Bir oturup düşüneceksin, 'Ne oluyor?' diye sorgulayacaksın. Yok yere her şeyi yakıp yıkmak ne ya? Hep böyle mi olacak yani? Ben bir şeyleri düzeltmeye, yapmaya çalıştıkça sen yıkacak mısın haksız yere? Bu kadar içine dert olup seni rahatsız ettiyse arayıp bana sorsaydın. 'Begüm geldi buraya, ne saçmalıyor bu kadın?' deseydin. Hadi telefonda soramadın, yemeğe gelseydin de karşıma geçip sorsaydın. Hakkımda bildiklerinden sonra şüpheye düşmen bile onur kırıcı ama 'Aşktan gözü dönmüş,' der, seni anlamaya çalışırdım. Şimdi de zaten kendimi öyle sakinleştiriyorum. 'Beni o kadar sevmiş, öyle sahiplenmiş ki demek ki mantığını yitirmiş,' diyorum. Kendi içimde seni aklamaya çalışıyorum."

Kısık sesle, sakin bir yüz ifadesiyle söylenen sözler, bir insanın kalbine ancak bu kadar dokunup ona kendisini berbat hissettirirdi. Küçüldüm, Sinan'ın karşısında utançtan ufacık kaldım. Begüm'ün benimle neden o şekilde konuştuğunu hâlâ bilmiyordum ama sorgulayacak yüzüm de kalmamıştı.

"Madem bu kadar öfkelisin bana, niye dün gece beni öptün, insanlara neden evleneceğimizi söyledin?"

"Başka bir seçeneğim var mıydı?"

Ne demekti bu? Ailelerimizin baskısı yüzünden mi benimle evlenme kararı almıştı? Sırf Hacı Amca'nın yanında küçük düşmeyeyim diye mi öyle söylemişti?

Arabayı yürütüp kabartma tozu ve kakao aldığı sı-

rada arkasından duyup duymayacağını bilmediğim bir sesle fısıldadım. "Böyle evlilik olmaz, çocuk oyuncağı değil bu."

Önce başını çevirip doğru duyduğundan emin olmak istercesine yüzüme baktı. Sonra arabayı geçmek isteyen birine engel olmaması için kenara bırakarak aramızdaki kısa mesafeyi kapadı.

"Neyini beğenmeyip eksik buldun?"

"Doğru tarafı var mı ki?"

"O zaman dün gece niye sustun? İtiraz için biraz geç kalmadın mı?"

"Şoktaydım. Malum, senin yüzünden basılıp rezil olmuştuk. Sanki bana sordunuz da..."

Kaşları alayla kalktı ama gözlerinde daha çok öfke gördüm. Yirmi dört saat içinde ne çok kızmıştık birbirimize böyle.

"Sen beni suçlayacağına biraz kendine baksana; dün gece yemeğe gelmeyen, telefonunu açmayan sensin. Kapına dayanacağımı beş yaşında çocuk bile akıl ederdi. Ayrıca ikinciye beni öpen sendin. Sahi Zeynep, ben bu kadar kötü bir adamsam sen beni niye öptün?"

"Önce sen beni öptün."

Benim yüzümden mi evleniyorduk yani? Bıktım üste çıkmalarından.

"Soruma cevap vermedin Zeyno."

Dün ne demişti o beni öperken? 'Birden oldu, özür dilerim,' mi?

"Birden oldu Sinan, özür dilerim."

"Babama da kazara olduğunu demiştin zaten, neyin inadındasın? Seni seviyorum, canım istedi öptüm, demek çok mu zor? Dün kıskançlıktan gözüm döndü, özür dilerim, desen incilerin mi dökülür? Benimle evlenmeyi istemiyormuş gibi yaparak eline ne geçecek?"

Bu kadar ukala olmak, her fırsatta üstüme gelmek zorunda mıydı?

"Sen bunları duymayı hak ediyor musun ki şu an?"

"Madem hak etmiyorum, beni niye öptün Zeynep?"

"Sen niye öptün?"

"Sen niye öptüysen o yüzden öptüm!"

Neyse ki markette kasiyer ve bizden çok uzak bir reyonda rafları düzenleyen görevli dışında kimse yoktu da bu saçma tartışmanın seyircisi olmamıştı kimse. Kalbimdeki çarpıntı da alıp başını gitmişti iyice. Heyecandan boğazım kurudu, özellikle Sinan'ın bakışları dudaklarımda sabitlenmişken aklım dün gecenin anılarıyla doldu. Ama yine de gardımı indirmedim.

"Sinirlerimi bozuyorsun, benim yüzümden bu hâle geldik madem için rahat olsun Sinan. Seninle evlenmeyeceğim. Al sana başka seçenek."

"O evreyi geçtik artık, karar verildi. Evleneceğiz. Babama benim bir ırz düşmanı olduğumu söylerken de mi aklına gelmedi o noktadan sonra ancak bizi nikâhlanmanın kurtaracağı?"

"Hasta mısın sen ya? Düzgün konuş benimle."

"Sayende ruh hastası oldum, deliye çıktım, evet."

"Bence hep deliydin, sonradan olmuşsun gibi konuşarak kendine haksızlık etme." Utanmasa onunla evlenmek için plan yaptığımı da söylerdi bu Nazi Subayı, tüm meseleyi üstüme yıkıp cezamı kesmişti kendince, öyle mi? "Aklınca bana ceza vermeye çalıştığını anlamadım mı sanıyorsun?"

"Ben sana ceza değil, ödül veriyorum. Sokağa çıkıp rastgele insanlara sor. Benim gibi bir adamla evlenmeyi kim ceza olarak adlandırır merak ediyorum. Bu yüzden bu hâlinden memnun olmayan tavrın samimiyetsiz geliyor. Boşa inat ediyorsun. İstediğin romantizm ise o hak-

kını dün gece kaybettiğini özür dileyerek söylemek zorundayım. Sana evlenme teklifi etmeyeceğim çünkü hâlâ çok öfkeliyim. Üstelik baktığım yerden akıllanmış gibi de durmuyorsun. İnsan biraz pişmanlık belirtisi gösterir. Hislerine sahip çıkar. Bırakmışsın bir de masama istifanı, dağıtmışsın her yeri."

Tam bir yürüyen egoydu, benimle evlenmeyi lütfedip kabul ettiği için ayaklarına kapanmam da gerekiyor muydu acaba?

"Kâğıt üzerinde mükemmel koca olsan ne fayda, o soracağımız insanları bir gün yanında çalıştıralım ya da şu konuşmayı dinletelim bakalım ne diyecekler? Ayrıca sen dileyince dağıtıp bir de bana toplatıyorsun ya o kıymetli odanı, bir kere de ben dağıtmışım, çok mu?"

"Anlaştık, koyalım o insanları yanıma ama senin yaptıklarını da söyleyelim. Mesela babaannenin yanında inkâr etsen de beni sevdiğini ama her fırsatta keçi gibi inat ettiğini..."

O mükemmel biriydi, dünyanın en iyi insanıydı da ben mi uyuzluk yapıyordum ona? Aklı başında davranıp evlenmeye heves etmediğim için mi suçluydum? Beni keçilikle suçlayan adam hiç dönüp aynaya bakmıyordu herhalde. Şeytan diyordu "İnat için evlen, ceza da ödül de nasıl oluyormuş sen göster," diye. Çocuk oyuncağı sanıyordu evliliği, bir kavga sonucu gaza gelip evlenmeye kalkıyordu. Belki de durumumuzun ciddiyetini idrak etmesi izin bizzat benim tarafımdan bezdirilmesi gerekiyordu.

"Tamam ya, gel bu akşam isteyin babaannemden. Evlenelim de gör bakalım keçi gibi inat etmek nasıl oluyormuş. Siz beni korkutup sindiremezsiniz Sinan Bey, ateş olsan cürmü kadar yer yakarsın."

Elini yavaşça kaldırdı ve yanağıma belli belirsiz do-

kunup tüm uyuzluğuyla, sinirli bir şekilde sırıttı. Hareketinin dikkatimi dağıtacağını, beni afallatacağını bilerek yaptı bunu.

"O yüzden mi yanıyorsun? Bizde söz ağızdan bir kere çıkar Zeynep Hanım, umarım az önce neyin sözünü verdiğinin farkındasındır."

Yana doğru adım atarak ondan uzaklaştım ve alışveriş arabasındaki yiyeceklerin başına geçtim. Yanaklarım tartışmanın hararetinden ısındıysa ne olmuştu yani? Bu defa da ben gaza gelmiştim galiba. Ne olacaktı şimdi, sahiden evleniyor muyduk? Neydi son durum? Ben kaçırmıştım çünkü artık takip edemiyordum. Bir köprüde karşılaşan iki inatçı keçiden farkımız yoktu. Böyle evlilik mi olurdu?

Nükleer Silah

Aynanın karşısında kendime son bir defa bakıp makyajımı düzelttiğim sırada, hemen arkamda beni izlemekte olan babaannemin yansımasıyla göz göze geldim. Sinan'ın bir gece önce akşam yemeğinde giymem için aldığı elbise resmen nişan elbisesine dönüşmüştü bu akşam. Kalbimdeki çarpıntının sebebi babaannemin iddia ettiği gibi evlilik heyecanı mıydı, yoksa doğru şeyi yaptığından emin olamama korkusu muydu? Varlığımın her zerresi Sinan'ın doğru adam olduğunu söylüyordu fakat zamanlama çok yanlıştı. Ayrıca baskı altındayken apar topar alınmış bir evlilik kararıydı bizimkisi, yanlış başlayan bir hikâye mutlu sona ulaşabilir miydi? Ben her zamanki gibi karamsar düşüncelerle doluyken babaannem torununa nazar değmesin diye beni okudu. Ben de gülümsemeye çalışarak ciddiyetimden biraz da olsa sıyrıldım. Ne oluyorsa oluyordu artık, durduğum yerden surat asıp düşünmekle bir şeylerin değişeceği yoktu.

Babaannemin bu mutlu, heyecanlı tavrı karşısında bir an sırf onu mutlu görmek için bile evlenebileceğimi düşündüm. Benim için, geleceğim için ne kadar endişeli olduğunu biliyordum. Birbirimizden başka kimsemiz

yoktu, bu yüzden bana bir an evvel bir aile kurmak istemesini anlayabiliyordum.

Kapının sesini duyunca duygusal ruh hâlimin yerini katıksız bir heyecan sardı yine. Ayağımdaki topuklulara aldırmadan koşarak kapıyı açtım. Önce Bahar'la Derya'yı gördüm. İkisi de bu akşam için özenle giyinmişlerdi. Hep pantolonla görmeye alıştığım Derya'nın üzerinde zarif bir elbise vardı ve çok güzel görünüyordu. Bahar zaten şirin göbeği ve hamile kıyafetiyle çok tatlıydı. Kenara çekilip geçmeleri için kızlara müsaade ettim ve karşılıklı olarak birbirimize iltifatlarımızı sıraladık. Zeynep Teyze, Faruk Amca, anneanne ve Selim Ağabey de arkadan geldiler. En son da elinde çiçek ve çikolatasıyla Sinan girdi içeri. Tamam, eskiden de patronumdu, dolayısıyla defalarca takım elbiseyle görmüştüm onu ama ilk defa bizim için hazırlandığını görmek istemsizce mutlu etti beni. Onun da elbiseme bakınca gözleri memnuniyetle parladı. Aramızda ne geçerse geçsin, bu geceyi ciddiye alıp hazırlanmış olmam ve özellikle de onun hediyesi olan elbiseyle onu karşılamış olmam Sinan'ı açıkça memnun etti. Çiçekleri kucağıma bırakırken mavilerini benimkilerden ayırmadan fısıldadı:

"Çok güzelsin, geç de olsa elbiseyi giyip beni bu manzaradan mahrum etmediğin için teşekkür ederim."

Birkaç saat önce birbirine savaş ilan eden biz miydik sahiden? İçinde bulunduğumuz ortam, birbirimiz için yaptığımız hazırlık ikimizi de yumuşatmıştı sanırım. Madem o tatlı dille yaklaşıyordu bana, o zaman ben de ona doğru bir adım atmalıyım, diye düşündüm.

"Sen de her zamanki gibi çok yakışıklısın, çiçekler için de teşekkür ederim. Çok güzeller."

Bana ilk defa çiçek alıyordu Sinan ve bunun nedeni beni istemeye gelmiş olmasıydı. Daha yaşayamadığımız

milyon tane ilk varken evlenmeye kalkmamız çılgınlık değildi de neydi? Gülümseyerek içeri geçmek isteyince kolundan tutarak onu durdurdum. Diğerleri çoktan salondaki koltuklara yerleşmişti zaten.

"Sen benim papatyaları sevdiğimi nereden öğrendin?"

"Öğrenmedim, görünce bana seni hatırlattıkları için aldım. Beğenmene sevindim."

Söylediği şey beni bir an afallatsa da o salona geçerken arkasından hayran gözlerle bakmayı keserek toparlandım. Çiçekleri suya koymak için mutfağa gittim. Papatyaları vazoya yerleştirdikten sonra onlara bakıp gülümserken de arkamdan gelen Bahar yanağımdan makas alarak konuştu:

"Daha gösterişli bir buket yaptıralım, kız istemeye gidiyoruz sonuçta dedim ama Damat Bey dinlemedi. Anlaşılan doğru seçim yapmış. Bakıyorum da ağzın kulaklarında Gelin Hanım."

Yakalanmanın beraberinde getirdiği mahcubiyetle gözlerimi kaçırdım ve onu geçiştirmeye çalıştım: "Yok, ben öylesine baktım çiçeklere. Ayakta kalma sen, bir sandalye çekip otur." Tahta sandalyelerden birine oturup konuşmamı ister gibi yüzüme baktı. Ben de sessizliği bozmak adına ilk aklıma geleni söyledim: "Hamilelik nasıl gidiyor? Zorlaşmaya başladı mı? Bulantıların tamamen bitmiştir umarım."

"Sence beni bebek hakkında konuşturmaya çalışman şu an işe yarar mı? Anlat çabuk, bu yıldırım düğünü nereden çıktı? Neler oluyor?"

Aynı gün hem isteme töreni hem de nişan yapacağımız düşünülecek olursa hızlandırılmış düğün paketi olmamızın bence de bir sebebi olmalıydı, kimse bu kadar kısa sürede evlenmeye kalkan iki insana akıllı gözüyle

bakmazdı. Hâliyle bize de o gözle bakan yoktu.

"O kadar saçma bir hikâye ki inan, anlatsam da inanmazsın."

"Üzümünü ye bağını sorma, diyorsun yani. Allah gönlüme göre bir elti vermiş sevineceğim tabii, anneannemle seni alalım diye ne adaklar adadık. Düğünden sonra hepsini gerçekleştireceğiz."

"Yok artık."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle şaka yapmıyorum dercesine bakışı üzerine daha fazla bir şey demeden ona bir bardak su vermek için sürahiyi elime aldım. Derya da bu sırada yanımıza gelerek sohbete dâhil oldu.

"Zeyno yenge, bana da bir bardak su verir misin?"

Doğru duyduğumdan emin olmak için birkaç saniye kadar Derya'nın yüzüne baktım. Bugüne dek birçok sıfata sahip olmuştum. Babamın prensesi, babaannemin torunu, arkadaşlarımın Zeyno'su ve son olarak da Sinan'ın Zeyna'sı... Ancak şimdi bir de eltilik ve yengelik kavramlarına alışmam gerekecekti sanırım.

"Al canım."

Dolu bardağı uzattığım güzel kız gülümseyerek içti ve tıpkı benim ona yaptığım gibi beni hayranlıkla süzdü.

"Gerçekten çok güzelsin, Sinan abim çok şanslı. Aslında iki abim de çok şanslı, eşleri birbirinden güzel. Bu arada sana artık Zeyno diyecek bizimkiler, annemle isimleriniz karışmasın diye böyle önlem almaya karar verdiler. Sıkıntı etmezsin, değil mi?"

Bir gece önce babaannem dışında kimsem yokken şimdi koskoca, kalabalık bir ailenin bir parçası olduğumu fark ettim bu sözler üzerine. Kalbim kontrolüm dışında heyecanla ve gelecek kaygısıyla çarpmaya başladı. Gözlerimin içine bakıp gülümseyen Derya'nın bu samimi, içten hâline ve tatlılığına dayanamayarak onu ku-

cakladım. "Çok tatlısın ama sen ya! Teşekkür ederim her şey için. Beni bu kadar kolay aranıza aldınız, heyecanımı yatıştırmak için geldiniz yanıma, konuşuyorsunuz. İyi ki varsınız ikiniz de!"

Sevgi gösterim karşısında ayağa kalkan Bahar bana göz kırptı ve doğruca Derya'dan tarafa döndü: "Ben tatlıyım kabul de, görümcemiz için bu kadar erken konuşma bence. Göründüğünden çok daha tehlikelidir. Zamanında beni zehirlemişliği bile var."

"Ama aşk olsun Bahar yenge ya, daha kaç kez bu konu için özür dilemem gerekecek?"

Derya'nın mahcup isyanı karşısında kaşlarımı çatarak yüzümde şaşkın bir gülümseme eşliğinde duyduğum şeyin açıklamasını Bahar'a sordum: "Şaka yapıyorsun herhalde, değil mi?"

"Gayet ciddiyim, hem de düğün günümde zehirledi beni sevgili görümcem."

"Gıda zehirlenmesiydi, sanki bilerek yapmışım da yemeğine siyanür falan koymuşum gibi konuşma istersen yenge."

Kendisini savunduktan sonra bozularak salona dönen Derya'nın arkasından koluma girip kulağıma doğru kıkırdayarak konuşmaya devam etti Bahar:

"Unutulmaz bir düğün gecesiydi. Acile zor yetiştik, midemi yıkadılar. Benden tavsiye, sen yine de düğün gününde yediğine içtiğine dikkat et canım."

Birlikte salona girdiğimizde Bahar sayesinde benim de yüzüme içten bir gülümseme yerleşti. Mutfaktaki kısa sohbetimiz gerginliğimi dağıttı. Babaannem o meşhur kaş göz işaretleriyle konuklara kahvelerini nasıl içeceklerini sormam gerektiğini hatırlatıncaya kadar dudaklarımdan silinmedi tebessümüm. Bunun üzerine heyecansız tutmaya çalıştığım sesimle sorduğum soruya herkes

normal cevaplar verirken beni şaşırtan Selim'in yanıtı oldu:

"Sinan'ın kahvesine tuz koymayı unutma da yenge, diğerleri o kadar da önemli değil."

Tabii Sinan direkt aksi bakışlarını kardeşinin üzerine çevirdi ama benim üzerimde epeyce etkili olan bu bakışların Selim'de pek bir tesiri olduğunu söyleyemezdim.

"Sen Bahar'ı istemeye gittiğimizde benimle uğraşırken pek keyifliydin, bunun rövanşı olmayacak mı sandın?"

Selim'in cevabı üzerine fırsatı bulunca Bahar da hızla ayağa kalkıp yanıma koştu ve hevesle konuştu: "O zaman Gelin Hanım'a yardım etmek şart oldu. Malum, eltiler bugünler içindir."

Derya da Bahar'dan cesaret alıp ayağa kalkacaktı fakat Sinan ona gerekli izni vermedi: "Sakın bücür, bu defa kahveme elini bile süremezsin. Otur oturduğun yerde."

Derya'nın müdahalesi olmazsa yırtacağını mı sanıyordu yani? Bu arada herkesin şimdiden akrabalık sıfatlarıyla konuşmasını biraz yadırgasam da içten içe hoşuma gitmeye başladığını da inkâr edemeyecektim.

"Sen merak etme Deryacığım, biz Bahar'la hallederiz, teşekkürler."

Cümlemin sonunda Sinan'' dönüp "Sen birazdan görürsün," bakışımı atmayı da unutmadım. Mutfağa girer girmez kahveleri hazırlayıp ocağa koydum ve Sinan için ayrı bir cezve çıkardım. Tahta dolaptan zeytinyağı, pul biber ve karabiber çıkartıp yüzüme sadist bir gülümseme yerleştirdim. Karşılaştığı manzara karşısında amacımı anlayan Bahar da duruma müdahale etmek için konuştu:

"Biraz abartmadın mı Zeyno ya? Adam gıda zehirlenmesi geçirmesin sonra?"

"Bir şey olmaz ona, kuru kuruya tuzlu kahveyle mi kurtulsun yani? Onu zaten geçen sefer sizin evde içmişti."

"Canım yalnız o damat yani en azından düğüne kadar yaşaması gerek yoksa evlenemezsiniz, biliyorsun, değil mi?" Omzumun üstünden iğrendiğini her hâlinden belli eden bir yüz ifadesiyle malzemeleri içine boca ettiğim karışıma bakarken konuşmuştu.

"En fazla midesini bozar Bahar, normalde de yediğimiz şeyler bunlar. Sanki klorak mı koydum kahveye?"

"Yuh, bir de onu koysaydın. Bana bak, biz sana boylu poslu, işinde gücünde oğlumuzu veriyoruz. Sadist misin sen? Başını yakmayalım durduk yere adamın. Kızım ben sana kefil oldum tüm sülaleye karşı, korkutma beni ya."

Bahar'ın olaylar karşısındaki sınırsız hayal gücüyle ortaya koyduğu yoruma gülerek Sinan'ın kahvesini de ocağa koydum.

"Senin o kıymetli Sinan abin, bana evlenme teklifi bile etmedi. Onu bir tarafa bırak, gecenin bir yarısı evime zorla girerek benimle basıldı. Resmen cebren ve hileyle evlendiriliyorum. Bir de eski sevgili cinnetim var ki anlatmaya kalksam sinirimi alamayıp içeride onu parçalara ayırırım. Dibime girip ukala laflar ediyor ya sinir oluyorum. Onu böyle çiğ çiğ yemek istiyorum. Bana gülerken ortaya çıkan inci gibi dişlerini söküp eline vermek, zamanında başka kadınlara bakmış olan gözlerini yerinden oyup, o kadınlara dokunma gafletinde bulunmuş ellerini de kestikten sonra..."

Öğürür gibi yüzünü buruşturarak tamamen geriye çekildi Bahar. "Iyyk... İçim kalktı resmen, nasıl bir psikopatsın sen? Çocuk taşıyoruz herhalde burada, duyuyor o bunların hepsini. Hamile kadının da midesi bu kadar bulandırılmaz ki canım. Sinan'ın dediği kadar varmışsın yani Sarı Zeyna."

Gaza gelip abartmıştım sanki biraz ama elimde değildi. Onu Begüm'le dip dibe hayal edip, kendime işkence

çektirmekten vazgeçemiyordum. Yani tamam, Sinan'ın beni aldatmadığını biliyordum ama bu bir zamanlar Begüm'le bir şeyler yaşadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Üstelik o kadınla tam iki defa yüz yüze gelmiştim ben.

"Ben söylüyordum 'Göründüğü gibi melek değil,' diye de inanmıyordun, şimdi ikna oldun mu Bahar?"

Yüzünde yine o ukala gülümsemesiyle benim mutfağımda ne işi vardı Sinan'ın? Kapıya dayanmış hâline, yakışıklı görüntüsüne, bu hiç de ilgimi çeken bir manzara değilmiş gibi bakarak cezveleri ocaktan aldım ve normal olan kahveleri, fincanlara köpüğünü paylaştırarak dökmeye başladım. Bunu yaparken bir taraftan da ona laf yetiştirmeyi ihmal etmedim tabii.

"Senin ne işin var mutfakta, bizi mi dinlemeye geldin?"

"Hayır, seni görmeye geldim." Şunu söyleyişindeki rahatlığa bakın ya!

"Kendi ailenden çekinmiyorsan bari benim babaannemden çekin. Git içeriye Sinan, geliyoruz biz de şimdi zaten."

Elleri ceplerinde bir hâlde tamamen mutfağa girerek, Bahar'ın yana çekilmesine neden olacak kadar yakınıma geldi.

"Tuvalete gittiğimi sanıyorlar, merak etme. Bahar, sen iki dakika mutfağın kapısında beklesene abiciğim, ben yengenle bir şey konuşacağım."

Bahar'a gitmemesi için gözlerimle yalvardım ama o benden tarafa bakmadı bile. Sinan'la baş başa kalınca, gözlerimi onun dışında mutfağın her noktasında gezdirerek susmayı tercih ettim. Yani en azından iki elini tezgâhın kenarlarına koyarak, beni serin mermer tezgâh ile kendi arasına sıkıştırana kadar başardım bunu diyelim.

"Etrafı inceleme oyunun bitince haber ver de konuşalım Zeyno."

"Ağzını her açışında beni sinir etmeyi nasıl başarıyorsun sen ya? Beni her görüşünden önce ayna karşısında bunun için prova yaptığını düşünmeye başladım."

Damarıma basması mavilerine bakmam için yeterli oldu ve sözlerimi onun gözlerine bakarak meydan okuyan bir yüz ifadesiyle söyledim. O da kibirle sırıtarak, derin bir nefes alıp kokumu içine çekti. Galiba göz göze gelmemiz için bilerek kızdırmıştı beni.

"Ben o şeyi içmem," derken kısa süreli bir ateşkesin daha sonuna geldik. Tam buzlarım eriyecekken sayesinde yine bir derin dondurucuya dönüştüm.

"Madem kahve içmeyeceksin, niye kız istemeye geliyorsun? Bu yaşından sonra âdetleri de mi ben öğreteceğim sana?"

"Yaptığın şey kahve olsaydı içerdim Zeyno ama tezgâhın üstüne bakınca daha çok nükleer silah hazırlamışsın gibi duruyor."

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp gülümsedim ama işe yaramadı. "Sinan... Zıkkım iç."

"Ben de onu diyorum zaten, ben bu zıkkımı içemem. Yenisini yapabilir misin rica etsem?"

"Başka bir emriniz var mıydı Sinan Bey?"

Sağ elini kaldırıp teklifsizce saçlarımın arasından geçirirken cevap verdi. "Bu emir değil, rica yalnız. Elbette başka ricalarım, taleplerim de olacak. Ama hepsini şimdiden dile getirmeye gerek yok. Acelemiz yok nasılsa. Bir de düğün sonrası için isteklerim olacak da şimdi onları konuşmanın ne yeri ne de zamanı."

Öyle edepsiz, arsız bir adama dönüştü ki iyice... Hiç utanmıyordu da beni böyle utandırmaktan, sinirlendirmekten. Ne söyleyeceğimi bilemedim hâliyle ve bu beni iyice sinirlendirdi. Karnına dirseğimi geçirerek, kahvesini yeniden pişirmek için ona arkamı döndüm. Benimle

böyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynarken ne diye sözünü dinledim, niye ona merhamet ettim hiç bilmiyorum.

"Aslında seni çiğ çiğ yemek istiyorum şu an, bu yüzden elimden bir kaza çıkmadan git istersen Sinan."

"Şşşt! Çok ayıp. Bahar dışarıda, duyacak şimdi. Beni yemek istemeni anlayabiliyorum ama böyle şeyleri baş başayken, duyulma ihtimalimiz olmadığı anlarda söylemen gerek."

Kahveyi karıştırdığım metal kaşıkla koluna vurarak onu tamamen ittirdim.

"Uğraşma benimle artık! Sırf beni sinirlendirmek için istemeye geldiğin gün bile mutfağa geliyorsun peşimden. Ben anlamadım ki zaten. Senin neyin olmamı istiyorsun? Evleniyoruz işte, öyle buyurdun diye. Daha ne istiyorsun benden?" Savaşıyor muyduk, sevişiyor muyduk belli değildi.

"Kusura bakma ama bana zehir gibi bir şey hazırladın daha beş dakika önce. Bence sen bu soruyu kendine sor önce. Peşinden gelirken aklımın ucunda bile yoktu bu tartışma ama hazırladığın zehri görünce, beni öldürmek isteyen bir kadınla evlenmeye çalıştığımı fark etmek iyi niyetimi öldürdü."

"Zehirlemek isteseydim daha yanında çalıştığım ilk hafta yapardım bunu sana, o zaman bile merhamet etmişim, sabretmişim. Bu saatten sonra bir şey yapmam, merak etme."

Onun için yeni hazırladığım kahveyi ocağa koyup endişeyle saate baktım. Diğer kahveler soğuyacaktı biz burada oyalanırken. Neden gitmiyordu hâlâ? Kahvesinin güvenliğinden emin olma işine kendisini fazla kaptırmıştı anlaşılan. "Tuz bile koymadım içine, ne istiyorsun hâlâ? Sen abarttın yalnız bu kahvenin başında nöbet tutma işini."

"Ben kahvenin başında nöbet tutmuyorum, senin yanında duruyorum. Ayrıca alt tarafı bir tuzlu kahve, nedir yani? İstiyorsan yine içerim, seni mutlu edecekse bir ömür içerim. Elinden içmediğim bir şey değil sonuçta."

Sözleri ve bu sözleri söylerken sesinin, yüzünün aldığı hâl içimi sıcacık yaptı bir anda. Gerginliğimi, heyecanımı unutturdu bana. Nasıl saniyeler içinde öfkemi dindirip bambaşka duygulara sürükleyebilmişti yine beni? Orta yolu bulmayı uman bir ses tonuyla sakince "O zaman niye böyle yapıyorsun Sinan?" diye sordum. Ancak o bu soruyla kastettiğim şeyi yanlış anladı. Hâlâ konunun kahve olduğunu sandı.

"Çünkü kahveye eline ne geçtiyse koymuşsun. Motoru ya da midemi bozarsam ne olacak? Çıkacak rezillik bir tarafa nişan ertelenebilir. Oldu olacak öldür beni de doğrudan düğünü iptal edelim."

Lavaboya döktüğüm kahvenin kalıntılarına surat asarak baktım ve haklı olduğunu düşündüm. "Tamam, bir an sinirle gaza gelip yaptım. Şovum kendimeydi galiba, rahatlama çabamdı kendimce. Gerçekten içmene elbette izin vermezdim. Sen gelip itiraz etmesen de getirmezdim onu önüne, iç diye. Yapamayacağımı, kıyamayacağımı biliyorsun."

Öyle bir gülümsedi ki bu sözüm üzerine, içimde bir şeyler yerinden oynadı. "Kıyamazdım sana mı dedin sen az önce bana? Aman Allah'ım, inkâr evresini atlatıp kabullenmeye mi geçiyoruz yoksa biz?"

Ben bu aşkı çoktan kabullenmiştim. İtirazım bugünümüze, bu evliliğe, yaşadıklarımızın zamanına ve yaşanış şeklineydi. "Seni tatmin etmek için daha ne kadar kabullenmem gerekecek acaba benim?"

"Çok değil, nikâha kadar kabullensen bana yeter zaten."

Gözüm papatyaların olduğu vazoya takılınca, yüzümde son söylediği şeyin sebebi bir gülümsemeyle çiçekleri bana verdiği ilk anı hatırladım. Ondan tarafa yüzümü dönmeyerek, sanki kahvesini yapmak tüm dikkatimi alan, dünyanın en önemli işiymiş gibi cezveyi izlerken Sinan'a sordum: "Papatyalar sana neden beni hatırlattı? Sarışın olduğum için mi?"

Birkaç saniye arkamda sessizce nefes alıp sustu. Tam dişe dokunur bir cevap alamayacağımı düşünmeye başlamıştım ki ellerini belime sararak, çenesini omzuma yaslayıp konuştu. Hâliyle yakınlığın getirdiği şaşkınlıkla kaskatı kesildim onun kolları arasında.

"Senin gibi narin görünüşlü güzel ama sanıldığından çok daha güçlü... İki kaldırım taşının arasında bile açabilir papatya. Sanki bir şeylere inat ediyor, çirkinliklere direniyor gibi. Yetiştirmek için emek harcadığın tüm bitkilere inat, kendiliğinden açarak bulunduğu yeri güzelleştiriyor. Böyle söyleyince sana da seni hatırlatmadı mı?"

Boynumda nefesi, arkamda bedeninin sıcaklığı, köprücük kemiğime değen dudakları... Farkında olmadan gözlerim kapandı, ağırlığımı ona vererek Sinan'a yaslandım. Birkaç saniye içinde tüm gerginliğimi alıp beni pamuk kıvamına nasıl getirebilmişti? İsteyince insanı delirtmekte olduğu gibi sakinleştirmekte de uzmandı. Başımı ondan tarafa çevirerek, elimi kaldırıp yanağını okşadım. O da bu davet karşılığında dudaklarını yavaşça benimkilere dokundurdu, bedenimi ürkütmekten korkarcasına kendisininkine çevirdi ve belime sardığı kollarını gevşetmeden onu öpmemi bekledi. Bu kadar yakınımdayken bu isteğini geri çevirmem mümkün müydü? Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımızı kavuşturdum ve kollarımı boynuna dolayıp, onu daha fazlası mümkünmüş

gibi kendime doğru çektim. Bu sırada, kulaklarıma dolan kahvenin taşma sesi ise beni kendime getiren şey oldu. Ocaktan tarafa Sinan'ın yüzü dönük olduğu için hemen altını kapatarak, başını geri çekip gülmeye başladı. Ben de havadaki taze gerilimi dağıtmak için onu azarlamaya başladım:

"Bilerek yaptın! Çok kötüsün Sinan ya..."

"En iyisi evlendikten sonra yemek yaparken sana yaklaşmamak olacak yoksa bu potansiyelle evimizi de yakarsın sen."

"Çok komiksin, buralarda harcanacağına gidip komedyen olsana. Al sana köpüksüz kahve, hak ettin sen bunu." Bakmayın böyle söylendiğime, her ne kadar kaşlarımı çatmaya çalışsam da gülüşümü bastıramadım ona cevap verirken. O da bunun üzerine daha büyük bir keyifle sırıttı.

Diğer kahvelerle birlikte onunkini de tepsiye koyup, daha fazla oyalanmadan içeriye götürmek istedim fakat bu defa da tepsiyi elimden aldı.

"Sinan içeride insanlar bekliyor, lütfen yapma artık." Sesime yerleşen samimi endişe onu yolundan çevirmeye yetmedi.

"Soruma cevap vermeden gidemezsin. Bu defa neden öptün beni Zeynep? Yine mi birdenbire oldu?"

"Duymadan rahat etmeyecek misin sen? Yarım ağızla da olsa itiraf etmedim mi zaten seni sevdiğimi? Tamam, babaanneme 'Sinan'ı sevmiyorum,' dediğim için özür dilerim senden. Sana sinirli olduğum için yalan söyledim. Oldu mu? Rahatladın mı şimdi? Burnumun dibine girip, öyle tatlı tatlı konuştuktan sonra eyvallah deyip tokalaşacak mıydım seninle? Herhalde öpecektim. Ben de insanım, irademin belli bir sınırı var. Taş olsa erirdi. Ailen içeride iki saattir kahve beklerken vazgeçmedilerse ev-

leneceğiz, hatırlatırım. Hani senin tek başına karar verdiğin bir düğünümüz var ya, emrivaki sonucu da olsa, kocam olacak adamı öpmek için sebebe ihtiyaç duymuyorum."

Tam elinden tepsiyi kapıp çıkacaktım ki mutfaktan, dilimin ucundaki diğer şeyi de söyleyiverdim. "Ayrıca diğer şeylerin hiçbiri için özür dilemeyeceğim senden. Çünkü bunu ne zaman aklımdan geçirsem gözümün önüne o, Begüm, geliyor! Sinir oluyorum sana ya! Eski karın dâhil o kadınların hepsini öldürmek istiyorum ben. Özür falan yok sana. Senin yediğin hurmalar, kırdığın cevizler yüzünden ben delirdim. Nükleer silah da yaparım, kıskançlıktan uykunda gelir seni de boğarım. Katlanacaksın artık. Tekrarı olursa da odanı değil evini yıkarım başına. Bir de gelmiş ağzını yayarak 'Ama yemeğe gidecektik, niye gelmedi Sinan?' diyor o kadın. Öyle bir şey olsa haberi yok son yemeğiniz olacak o yedikleriniz, ikinizi de geberteceğim. Sen o zaman göreceksin Zeyna nasıl oluyormuş! Benden önce de olsa saçma sapan insanları hayatına soktuğun için ben de sana öfkeliyim, oldu mu?"

Kıskançlığım mantıksızdı belki. Sonuçta her şeyi bilerek, görerek sevmiştim onu ama bu, geçmişinin karşıma çıkmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu. Sevgi de her şeyin ilacı değildi, kimse kusura bakmasın. Ayrıca evlilik konusu da benim için kapanmamış bir sorundu. Fakat daha fazla tartışmamak adına, bu konuda susmayı tercih ettim. Nihayet Sinan da öfkemin gerçekliği karşısında susarak sağduyulu davranabildi ve kahveleri götürmem için mutfak kapısını usulca tıklatan Bahar'ın uyarısıyla salona geçtik. Ben geç gelen kahveler için Sinan'ın ailesi tarafından ayıplanacağımızı zannederek mahcup bakışlarımı onlara gönderdim ama hepsi bu ge-

cikmenin asıl suçlusunun Sinan olduğunu bilir gibi baktılar yüzüme. Dolayısıyla bakışlarıyla beni döven tek kişi de babaannem oldu. Kısa süre sonra arkamdan salona girip köpüksüz kahvesini afiyetle içen Sinan'ın tuz işkencesine maruz kalmamasının ardından, Faruk Amca sözünün kesilmeyeceğinden emin olup alışılmış kız isteme cümlesiyle beni babaannemden istedi. Yirmi dört saatten kısa süre önce bizi dudak dudağa yakalama talihsizliğine maruz kalan babaannem de lafı uzatmadan beni vererek olayı kendince tatlıya bağlamış oldu.

Aile büyüklerimizin ellerini öpüp yüzükleri takmak için ayağa kalktık. Derya nişan tepsisine yüzükleri koyup kurdeleyle bağlamıştı. O an, Sinan için alyans almadığımı hatırladım. Gerçi sonra gördüm ki o kendi alyansını da benimkini de düşünüp almış. Zeynep Teyze -ki kendisine bundan sonra anne dersem ne kadar mutlu olacağını oldukça açık bir dille ifade etti- çantasından çıkardığı minik, kadife bir kutuyu açarak yüzüklerimizin takılması için ayağa kalkmışken yanıma geldi.

"Rahmetli kayınvalidem, Sinan'ın babaannesi, kocamı doğurduğunda kayınpederim ona bu yüzüğü takmış. O da düğün günümde benim parmağıma taktı. Şimdi Sinan'ın nişanlısı olarak senin takmanı istiyorum. Aslında Sinan takacaktı sana ama 'Bugün senin vermen daha münasip olur anne,' diye benden rica etti. Ailemize hoş geldin güzel kızım. İnşallah bir gün, sen de sadece kendi gelinine takmak için parmağından çıkarırsın. O güne kadar ait olduğu yer burası, birlikte çok mutlu olun. İkiniz de hak ediyorsunuz."

Parmağıma taktığı güzel yüzüğe hayranlıkla bakarak dolan gözlerimi kırpıştırdım ve hiç düşünmeden kayınvalidemin boynuna sarıldım. "Bu çok güzel ve değerli bir hediye anne, çok teşekkür ederim."

Üstünde hiç düşünmeden bir anda anne deyiverdim ona. Galiba bir ömür anne dediğim annemden daha şefkatli, çok daha sevgi dolu bir anne olması söyletti bunu bana.

"Otuz üç yıldır ben taşıdım, bundan sonra senin kısmetinmiş demek ki. Beğenmene çok sevindim güzelim, güzel kızım benim."

Bu demek oluyordu ki Sinan'ın eski karısına takılmamıştı bu yüzük. Müstakbel kayınvalidemin sözlerinden çıkardığım bu bilgi, daha da iyi hissetmeme neden oldu. Nişan yüzüklerimizi ise Derya'nın tuttuğu tepsiden babaannem alıp parmaklarımıza taktı. Hiç ayrılmamamız, hep mutlu olmamız için dua ederek kurdelemizi kesti. İşte o an içime taze bir sıcaklık doldu ve Sinan'ın yüzüğünü taşımaktan gurur duyduğumu fark ettim. Aramızdaki sınıfsal farklılık, onun patronum olması, eski karısı ya da sevgilileri veya birbirimizi kısa süredir tanıyor olmamızla ilgili korkular birkaç dakikalığına da olsa zihnimi terk etti. "O artık benim," diye düşündüm kendi kendime. "Günahıyla, sevabıyla, onu o yapan her şeyiyle benimle Sinan." Sıra bizim birbirimize sarılmamıza geldiğinde bu yüzden boynuna sıkıca sarıldım. O da aklımdan geçeni sanki okumuş gibi sadece benim duyabileceğim bir sesle kendisi dile getirdi.

"Artık benimsin, benimlesin."

"Aynı şey senin için de geçerli, bu yüzden bunu unutmazsan çok iyi edersin."

Başını geri çekip sırıttı ve kolunu belime dolayarak fotoğrafımızı çeken Selim'e poz verdi.

"Tehdit kokusu mu alıyorum?"

"Kokuya ne gerek var, ben bizzat ayağını denk almanı söylüyorum sevgilim."

Bu ona ilk defa bu şekilde hitap edişimdi ve o da en az

benim kadar farkındaydı bu durumun. Bu yüzden suratına şapşal bir gülümseme yerleşti. Aynı anda da benim aklımda Sinan'ın benimle evlenme kararını Hacı Amca yüzünden aldığı gerçeği, bir kez daha, tüm sinsiliğiyle süzüldü. Kendimi fazla mı kaptırmıştım? Babaannesinin yüzüğünü bile o takmamıştı parmağıma. Evlenme teklifi etmek bir yana, parmağıma yüzük takmayı dahi reddediyordu ki onun yerine annesi yapmıştı bu işi. Bu şartlar altında nişanlanmak ne kadar anlamlıydı o zaman? Neyin cezasını veriyordu bana Sinan? Benimle evlenmekten başka seçeneği olmadığını söylemesi, onu bunu yapmak zorunda bırakmışım gibi davranışı...

"Yine ne oldu da kaşlarını çatıyorsun? İleride bu fotoğrafları çocuklarımız görecek. Gül biraz Zeyno."

Saçlarımı öperken yaptığı uyarı üzerine yeniden gülümsedim ve bu nişanın intikamını almak istercesine ona kararlılıkla fısıldadım:

"Kocaman bir düğün istiyorum Nazi Subayı. Değil çocuklarım, torunlarım bile o fotoğraflara bakarken hayranlıkla iç geçirmeli. Hacı Amca'ya üç haftada nikâh kıyacağını söylerken iyiydi. Dillere destan bir düğünü üç haftada yetiştir de görelim. Her şey eksiksiz olacak."

"Bana meydan okurken aklından ne geçiyor senin? Sabrımı test edip beni yıldırmaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerimi kısarak, masum sırıtışımın aksine tüm şeytanlığımla yüzüne baktım. "Çiftler, birbirini en iyi düğün hazırlığında tanırmış diye bir şey duymuştum bir yerlerden. Bizim de en çok ihtiyaç duyduğumuz şey bu sanırım. Ayrıca sen ikinci defa bu duyguyu yaşıyor olabilirsin ama ben ilk defa evleniyorum ve son olmasını planlıyorum. Haberin olsun, boşanmaya karşıyım. Babaannem biraz eski kafalı yetiştirdi de beni. Dolayısıyla her şeyden hevesimi almalıyım. Bunu istemek hakkım değil mi?"

Belimdeki elinin baskısını arttırarak benimkini aratmayan bir yüz ifadesiyle gülümsedi. "Hakkın tabii sevgilim ama o sarı kafanın içinde bin tane şeytanlıkla istiyorsun sen bunu benden. Kiminle dans ettiğini bilmeden meydan okuyorsun. Hâlâ öğrenemedin mi bana savaş açılmayacağını sen?"

"İstersen sokağa çıkıp rastgele insanlara soralım. Kusura bakma da benimle yani daha yirmi beş yaşında, güzeller güzeli, ailen de dâhil olmak üzere hayatındaki herkes tarafından sevilen bir kızla evleniyorsun. Sen babaanneme bakma, o torun evlendirecek diye hevesli ama bizim aileden kız almak o kadar da kolay değildir aslında. Rahmetli babam yaşasaydı dün geceden sonra değil beni seninle evlendirmek, saçımın telini bile göstermezdi sana."

"Anlaşıldı, elinden geleni ardına koymayacaksın. Düğüne kadar tüm şeytanlıklarını yap bakalım Sarı Zeyna. Nasılsa söz verip yüzüğü taktın. El mahkûm evleneceksin benimle, evleneceğiz, kaçışı yok."

"İsteğiniz benim için emirdir Sinan Bey. Ama sen yine de o kadar emin olma. Bu geceki nükleer silahı mumla arayacaksın. Söz veriyorum, çok eğleneceğiz."

Gelinlik Krizi

Yanımda hamileliğinin yedinci ayında olduğu için ağırlaşmaya başlamış Bahar'la birlikte son gelinlik provam için modaevine geldiğimize hâlâ inanamıyordum. Sağ elimin yüzük parmağındaki alyansa ve aile yadigârı diğer yüzüğe haftalardır sayısız kez yaptığım gibi ilk defa görüyormuşçasına baktım. Gerçekten üç gün sonra evleniyordum. Bu işin artık şakaya vurulur bir tarafı kalmamıştı yani.

Düğün hazırlığıyla geçen son birkaç hafta hem çok hızlı hem de fazlasıyla olaylı geçmişti. Belki de bu yüzden bugüne dek bir durup ne yaşadığımızı gerçek anlamıyla idrak etme fırsatı bulamamıştım. Sinan'la karşılıklı olarak kendimizi bu savaşa çok kaptırmıştık. Bir gün, ben onu beraberimde çeyiz alışverişine sürüklerken, o nişan bohçasında olması gereken çamaşır ve gecelikler-den bahsederek üstüme gelmişti mesela. Başka bir gün davetiye için kasten sorun çıkardım; o ise benden habersiz mobilya, özellikle de yatak odası takımı sipariş ederek intikam aldı. Hazırlıklar sırasındaki inatlaşmalarımız yetmezmiş gibi bir de babaannemle özel olarak görüştü ve düğüne kadar bana bazı sevdiği yemekleri öğretme-

sini rica etti babaannemden. Ben de derdim yeterince başımdan aşkın değilmiş gibi her akşam hızlandırılmış aşçılık eğitimi aldım evde.

Bunun üzerine belki onu bezdirebilirim diye düşünerek, damatlık almak için çıktığı alışverişte peşine takılarak saatlerce giydiği her damatlıkta kusur bulup kendisini resmen hayattan soğuttum. Sonuç olarak öyle böyle derken bugüne geldik işte. Biz inatlaşıp dururken arada kalan da ailelerimiz oldu. Hazırlıklar yetişsin diye bizden çok koşturdu herkes her şeye. Şimdi de gelinliğimle aynanın karşısına geçtiğimde "Bu defa acaba çizgiyi geçtim mi, fazla mı ileriye gittim?" diye düşündüm. Sinan'ı ve diğer herkesi hayal kırıklığına uğratacağımdan emindim çünkü. Amacıma ulaşacak mıydım, bence kesinlikle evet. Fakat sonra neler olacağını hiç kestiremiyordum. Bahar da benimle hemfikirdi zannımca çünkü sıkıntıyla iç geçirerek görünüşümle ilgili yorum yapmak zorunda hissetti:

"Zeyno, sanki bu defa biraz suyunu çıkartmışsın gibi geldi bana ama yine de sen bilirsin."

"Yok ya, bence gayet güzel oldu."

Balık model gelinliğimin etek ucu işlemelerine bakarak yaptım bu yorumu ancak Bahar'ın çok başka kısımlara odaklandığına emindim.

"Güzelliğine diyecek lafım yok da sana bakan birinin aklına gelecek ilk sıfat daha çok seksi olur bence. Bizim sülalenin bu manzara karşısında ne tepki vereceğini hiç kestiremiyorum. Gerçi damadın kolunda gelin odasından çıkacaksın. Ondan önce fotoğraf çekimi de var. Muhtemelen Sinan cinnet geçireceği için ben bu gelinliğin düğünü görebileceğini pek sanmıyorum."

"Abartıyorsun şu an. Benim ne giydiğim benden başkasını ilgilendirmez."

Derin göğüs dekolteme benim de gözüm takıldığı için sesim titredi bunu söylerken, elbette çok büyük bir kavga çıkacaktı. Zaten bu gelinliği giymekteki amacım da bu değil miydi? Kendimi, gerçekten çıplak gibi hissediyordum. Daha önce hiç bu kadar seksi bir elbise giymemiştim.

"Canım, ben Sinan'ın bir model ufağıyla evliyim. Ayrıca daha birkaç gün önce Sinan'ın damatlığına karışıp, alışverişte onu bezdiren sen değil miydin? Bu düğün ikinizin ortak düğünü. Gelinliğinle, özellikle de sen böyle bir gelinlik giyiyorken, ilgilenme hakkı biraz var bence onun da. Tamam, bahar geldi ve havalar ısındı ama geceleri serin oluyor. Düğünde böbreklerini üşütmenden korkuyorum."

İşte bu konuda haklı olabilirdi Bahar. Bana da hafiften bir ürperti geldi. Arkamı dönerek, kalçamı sıkıca saran işlemeli kumaşın bel bitimimde sona eren görüntüsüne iç geçirdim. Eğer ben gerçekten bu gelinlikle o düğüne katılmak zorunda kalırsam nasıl çıkacaktım insan içine?

"Derya gelsin de onun da fikrini alalım. Nerede kaldı sahi?"

"Dersi bitmişti ama gelmeden bankaya uğrayacağını söylemişti. Ayrıca sen ona ne bakıyorsun? Hanımefendi eğlence çıksın diye pusuda bekliyor. Ama bence bu defa eğlence değil, başka şeyler çıkacak. Gel, vazgeç bu sevdadan."

Amacım zaten Sinan'ı delirtmekti ki... Fakat tarifime, çizimlerime uygun olarak dikilen gelinliği canlı hâlde üzerimde görünce cesaretimi kaybettim. Güzel bir gelinlikti ancak benim tarzım değildi. Gerekirse inat için giyebilirim sanmıştım ama artık hiç sanmıyordum. İnat uğruna sevmediğim bir gelinlikle gelin olursam ne olacaktı? Bu saatten sonra geri adım da atamazdım. Gelinliğin dantelli kollarını eline aldığı toplu iğnelerle koluma

göre biraz daha daraltmaya çalışan benimle aynı yaşlardaki kıza kısa bir an bakıp yeniden Bahar'a döndüm.

"Ara Derya'yı, gelmiyorsa çıkaracağım bunu, daraldım."

"Daha provada bile rahat edemiyorsan düğünde nasıl giyeceksin ki yenge?"

İçeriye girer girmez bana verdiği cevapla morarmama neden olan Derya, Bahar'ın yanağından öpüp, duvara yaslanarak aynadaki yansımamı izlemeye başladı. Ben de ona sinirli bakışlarımı gönderdim ve Bahar'a hitap ederek konuşmayı seçtim. "Haklıymışsın canım, görümcemize tatlı derken gerçekten aceleci davranmışım."

"Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarmış. Benim tanıdığım Sinan abim seni böyle görünce..."

Bir defa daha benzer şeyleri dinlemek istemediğim için onu susturmak adına müdahale ettim: "Kızlar, her provada aynı şeyleri konuşmaktan sıkılmadınız mı?"

"Her seferinde aklın başına gelir belki dedik ama..."

Balık model elbiselerle yürümek için fazla mı kabaydım acaba? Eteğime takılmamak için ucunu tuttum ve Derya'yı duymazdan gelerek minik adımlarla ilerlemeye çalıştım. Böyle de penguene benziyordum ama neyse.

"Sen bana laf yetiştirme de Derya, nerede kaldın, onu söyle istersen. Biraz daha gelmeseydin provayı kaçıracaktın."

Yüzünde her zamankinden fazla mı makyaj vardı bu kızın? Bahar da benimle aynı şeye dikkat etmiş olacak ki kaşlarını çatarak Derya'nın çenesinden tutup yüzüne baktı.

"Ders çıkışı için fazla güzel değil misin sen Sevdacığım?"

"Abilerim yetmiyordu zaten yengelerim de başladı. Bugün önce Sinan abim laf etti makyajıma, şimdi de sen

Bahar yenge. Kendi kızın büyüdüğünde nelerle uğraşacak acaba?"

Bahar'ın Derya'nın damarına basmak için söylediği her hâlinden belli olan göbek adını, nüfustaki ikinci ismini duyunca bir süredir merak ettiğim şeyi sordum.

"Sen neden diğer ismini sevmiyorsun Derya? Yani niye hiç ikinci adını kullanmıyorsun?"

Kısa bir an bana baktıktan sonra önemli bir şey değil der gibi elini salladı.

"Ben doğduğum zaman babamla annem isim kavgasına tutuşmuşlar. Babam Sinan ve Selim isimleriyle uyumlu diye annesinin adını vermek istemiş bana. O "Sevda olacak," diye tutturmuş, annem de çocukluğundan beri Derya ismine özeniyormuş. En son göbek adımın Sevda olmasına karar verilmiş. İşte sonra da nüfus müdürlüğünde Derya Sevda Erbaş diye yazdırılmış. Ben tekerleme gibi ismim var diye Sevda'yı kullanmıyorum. Bir de böyle alıştım artık, çocukluktan nasıl başlarsa öyle gidiyor yani."

Bahar bu sohbetle ilgilenmediğini göstermek ister gibi kaşlarını kaldırarak bana arkamı işaret edince, ona ne diyorsun der gibi başımı salladım ve aynı anda da Derya'nın birkaç cümle önce söylediği şey zihnimde tekrarlandı. Bugün önce Sinan abim laf etti makyajıma... Sinan Derya'yı nerede görmüştü? Aklıma gelen başıma gelmemiş olsun, diye dua ederek usulca arkamı döndüm ve alev topuna dönmüş hâlde doğrudan bana bakan bir çift mavi gözle karşılaştım.

"Sinan..."

"Zeynep, rica etsem üstündeki şeyi bana açıklayabilir misin?"

Ellerimle göğüs dekoltemi kapatmak istedim ama aptal bir görüntü çizince, arkamı dönerek Bahar'dan

yardım dilendim. Aynı anda aklıma derin sırt hatta bel dekoltem gelince de adamın gözüne sokar gibi ellerimi çıplak belimde kavuşturdum. En sonunda da aklıma gelen tek şeyi, Sinan'a arkam dönük bir hâlde bağırarak dile getirmeyi tercih ettim.

"Senin burada ne işin var? Düğünden önce beni böyle görmen uğursuzluk getirir, bilmiyor musun? Sinan git lütfen!"

"Üstünde o gelinlik varken bizim başımıza daha ne uğursuzluk gelecek?"

"Magandalık yapma istersen, ne varmış ki gelinliğimde?"

Korku filmlerindeki kötü adamlar gibi usulca bana doğru yaklaştığını hissedebiliyordum. Neredeyse gerginlikten ayak seslerini duyacaktım.

"Sorun, olmayan şeylerde zaten. Yüzüme bile bakamıyorsun, bir de soruyor musun? Arkası yok bunun. Önünde de kocaman bir yırtık var."

Derya'yı en kısa zamanda öldüreceğim, diye düşündüm. Buraya Sinan'la gelip bana tuzak kurmaya utanmıyor muydu bu hain görümce? Bahar Sinan'ı sakinleştirme umuduyla ona bir şeyler söylemeye çalıştı ama Sinan sinek kovalar gibi elini hafifçe salladı ve bu hareketi eltimi susturmak için yeterli oldu. Ben hâlâ yüzüne bakamadığımdan aynadan izledim tüm bu yaşananları.

Soyunmama yardım etmek için benimle perdenin diğer tarafına geçmesi gereken kıza yandan bakarak, az önce Bahar'ın bana yaptığı gibi perdenin arkasını işaret ettim ve üstümdeki gelinlikle oraya doğru hızla yürümeye başladım.

"Zeynep! Buraya dön!"

Nazi Subayı arkamdan bağırmadı, adeta kükredi. Ama ben hiç istifimi bozmadan perdenin diğer tarafına

geçtikten sonra derin bir nefes aldım ve kollarımdaki iğnelerden kurtulmaya çalıştım. Kızcağız da korkuyla perdeye doğru baktı.

"Sen onun kükrediğine bakma, ısırmıyor. Onun adına ben özür dilerim."

"Bu kadar kıskanç bir nişanlınız varken belki de..."

Çıkarmak için omuzlarımdaki dantellere dokunduğum sırada perde hızla açıldı ve Sinan hiç çekinmeden yanımda bitiverdi.

"Beyefendi ne yapıyorsunuz?"

Şaşkın kızın koluna dokunarak sorun olmadığını söyledim ve bizi yalnız bırakmasını rica ettim. Ailenin tamamı düğün ve davetlerde giydikleri tüm elbiseleri burada diktiriyordu, bu yüzden Sinan'ın nasılsa yabancı yer değil diye kontrolden çıkacağını tahmin etmem gerekiyordu. Kız perdenin diğer tarafına geçtiği an baş başa kalmış olduk ve Sinan dev adımlarla yanıma ulaşıp koluma dokundu.

"Sen benim sabrımı mı test ediyorsun?"

"Aynı şeyi ben sana soracaktım. Soyunduğumu bile bile buraya nasıl girersin? Bu yaptığın resmen saygısızlık, çok kabasın."

"Saçma sapan konuşma Zeyno. O kadar kısa sürede kimse soyunamaz herhalde. Ayrıca üstündeki şeyle de pek giyinik sayılmazsın."

Gözleri göğüs dekoltemde takılı kalınca, tuttuğu kollarımı kaldırarak dekolteyi kapatmak istedim ama Sinan kıpırdamama izin vermeyecek şekilde beni tutmaya devam etti.

"Benim karşımda bile utanıyorsun, insan içine nasıl çıkacaksın acaba böyle?"

"İnsanların gözlerini senin gibi göğüslerime dikmeyeceğini umuyorum."

Derin bir nefes alıp gözlerini iki saniye kadar kapadı ve açtığında sabır dilercesine tavana baktı.

"İkimiz de bunu beni kızdırmak için diktirdiğini biliyoruz. Başardın, tebrik ederim. Ama şimdi aklını başına topla. Üç gün sonra düğünde ne giymeyi düşünüyorsun?"

"Bunu..."

"Giyemeyeceğini biliyorsun. Oldu olacak, beyaz bir bikini giy gelinlik yerine."

Bu nasıl bir üsluptu? Sinir oluyordum bu adamın "Her şeyin doğrusunu ben bilirim," havalarına.

"Sana ne Sinan? Ben bu gelinliği beğendim, kendim çizdim. Bunu giyeceğim."

"Bunu giyersen birlikte insan içine çıkamayız ki biz. Tüm akşam o baktı, şunun gözü değdi diye ya ben ayrı kudururum durduğum yerde ya da sen utancından renkten renge girersin. Seni tanıdığım günden beri bir kere bile dekolteli bir şey giydiğini görmedim ben. Nişan yüzüğünü takınca, aniden imaj değişikliğine mi karar verdin yani? İçinden resmen şeytan çıktı Zeynep. Haftalardır yapmadığını bırakmıyorsun bana. Bir de soyunman zormuş gibi perde kapatıp yanına terziyi falan alıyorsun. Şu an denesem tek elimle yırtıp alabilirim ben bu şeyi senin üstünden."

Yok artık, o kadar da değil, diye düşündüm. Ya da yoksa var artık mıydı? Nefret ediyordum Sinan'ın haklı olmasından ve kavga sırasında sırf onu haksız çıkarmak için inanmadığım şeyleri savunmaktan.

"Bu durumda evlenemeyiz. Gelinliğimi beğenmiyorsun, şimdi böyle söyleyince ben de soğudum zaten. Başka bir gelinliği bu kadar kısa sürede diktirmek..."

Cümlem bitmeden Sinan özel güçlerini kullanarak, bakışlarıyla kafamı bedenimden ayırıp beni yok edecek sandım. Çünkü gözlerinden okundu amacı.

"Buraya gelmeden düğünün yapılacağı mekânın sahipleriyle konuştum. Havai fişek gösterisinin on beş dakika olmasını istediğini söylemişsin. Sen değil miydin 'Kuşlara zarar o fişekler,' diyen? O rezil davetiyelere değinmiyorum bile artık. Nikâh şekeri için bana fırsat kalmadan Bahar seni öldürecekti zevksizliğin için, masaları kırmızı ve mor giydirmeyi istemek ne demek Zeynep? Adamların elinde o renk masa ve sandalye örtüsü bile yok! İnsanların karşısına geçip resmen dalga geçiyorsun herkesle. Havai fişekler için 'Gürültü kirliliği, çevre kirliliği, israf gibi cümlelerden bahsederek nişanlınızı vazgeçirin,' demek için araya girdi adamlar. O kafanda döndürdüğün planları bir durdur artık!"

Yaptıklarım bu şekilde dile getirilince iyice utançla doldu içim. Sinan'ı düğünden bezdirme, cinnet noktasına getirme amacıyla yola çıkmıştım, evet. Ancak şimdi yaptıklarım bana da aptalca, çocukça geldi. Fakat insan bir şeye başlayınca duramıyordu, geri adım atmak kolay olmuyordu.

"Sinan ama ben..."

"Bir daha bu evlilikten vazgeçme lafını ağzından duyarsam... Öyle bir şey olmayacak. Yemin ediyorum, ne düğün yaparım ne başka bir şey. Oda nikâhıyla üstünde dünyanın en çirkin eşofmanlarıyla evlenirsin benimle. Şahitler de belediyenin çaycısıyla temizlik görevlisi olur! Herkese haber verip, o kadar hazırlık yaptıktan; ailelerimizi heveslendirdikten sonra dünyayı durdursan yine de o nikâhtan kaçamazsın."

Hacı Amca, annesi, anneannesi, babası, babaannem hatta Bahar'ın bile ne hissettiği umurundaydı Sinan'ın ama benim bu şekilde evlenmek istemediğimi yine de anlamak istemiyordu. Kendimi evliliğe hazır hissetmiyordum. Özellikle bu koşullar altında hissetmem müm-

kün değildi zaten. Sinan'ın da benimle baskı altında evlendiğini bilmenin huzursuzluğuyla doluydum. Neden bu kadar acele etmek zorundaydık ki biz?

"Sen benim dışımda tüm dünyayla ilgilisin zaten Sinan."

İnat için, bana ceza vermek için evleniyordu benimle. Böyle evlenemezdik.

"Duyan da seninle değil, dünyayla evleniyorum sanır. Yoruyorsun beni Zeynep, dur artık. Yaptığın bana değil, kendine ceza vermek. Kendi ellerinle düğün gününü mahvediyorsun. İnsan kocasına inat olsun diye istemediği bir gelinliği giyerek evlenir mi?"

Benim içten içe asıl planım evliliğin iptalini, daha doğrusu ertelenmesini sağlamak olduğundan üstümdeki gelinliği düğünde giymek zorunda kalmayacağımı ummuştum zaten.

"Anlamıyorsun, değil mi? Sana 'Böyle olmaz!' demeye çalışıyorum zaten. Sinan, yangından mal kaçırır gibi hiçbir şeyi kendi aramızda konuşup, çözmeden aileler işin içine dâhil oldu. Biz apar topar, baskılar sonucu evleniyoruz. Ben bunu istemiyorum. Ne kadar korktuğumu görmüyor musun?"

"Görebiliyorum ama sebebini anlamıyorum. Bana mı güvenmiyorsun sen, yoksa bize mi? İçinde bulunduğumuz durum olmasa benimle evlenmeyi istemeyecek misin Zeynep?"

Evlilik dediğimiz şey apayrı bir sorumluluktu. Ben mutsuz bir evliliğe hapsolmak, kötü bir eş olmak ve beni yeterince sevmeyen bir koca istemiyordum. Emin olmadan, özgür iradeyle alınmamış bir evlilik kararıyla yola çıktığımızı bilmek daha da yıpratıyordu sinirlerimi.

"İki ay önce seni tanımıyordum bile. Her şey çok hızlı değişiyor, resmen başım döndü Sinan. Sen hiç aynı soru-

yu kendine sordun mu? Şartlar başka türlü olsaydı da biz şu an evleniyor olur muyduk?"

Sorum üzerine suratının ortasına bir yumruk yemiş ve bu yumruğu ona bizzat ben atmışım gibi baktı yüzüme. Yutkunarak birkaç saniye kadar, sanki söyleyecekleri kendi canını yakacakmış gibi sustu. Konuştuğu an ise içi önce ısınan, sonra da canı yanan ben oldum.

"Ben bu soruyu kendime zaten senin ilk elini tuttuğum gün sordum. Cevabım olumlu olmasaydı, ne istediğimi bilmeden seni benimle beraber ucunu göremediğim bir yola sokmazdım. Ben seni seviyorum Zeynep. Sen bana hangi şarttan bahsediyorsun? Asıl aklında bu sorularla bugüne geldiysen, derdin benimle uğraşmak değil de gerçekten bu nikâhı engellemekse bu sorunun cevabı sende farklı demektir. Sen beni istemiyorsun ve ben haftalardır seni bu evliliğe zorluyorum."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Yüzünde alaycı, yarım bir gülümseme peyda oldu ve Sinan sözlerimi küçümseyerek verdi cevabını.

"Neyi biliyorum ben? Seviyor musun yani beni, istiyor musun? O zaman neden beni kaybetmek için çabalıyorsun?"

"Çünkü senin yürüdüğün yol yanlış! Biz niye evleniyoruz Sinan? Kim istediği için evleniyoruz? Kendin demedin mi bana, mecbur hissetmedin mi benimle evlenmeye sen?"

"Mecbur hissettim çünkü sana âşık oldum ben. Bu his de bende senin dâhil olmadığın bir seçenek bırakmadı. Ama eğer ben istiyorum diye evleniyorsak... Yol yanlış ya da doğru fark etmez sanmıştım. Yolun bize çıkması önemlidir senin için de diye... Kusura bakma, ben düşünemedim."

Aramızdaki mesafeyi azaltarak, ona doğru birkaç

adım atıp gözlerinin içine baktım.

"Sen, içindekileri bana söylemen gerektiğini düşünemedin. Ben bu yüzden her şeyden şüpheye düştüm, korktum. Çok açık bir adam olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Sen söylemeden ben senin aklını, kalbini okuyamam."

"Ben seni sevdiğimi, seninle evlenmek istediğimi sürekli söylemiyorum ama seviyorum ve evleniyorum diye mi yani tüm sorun? Bence biz beni bırakalım. Seni konuşalım. Çünkü yapmakta olduğu şeyi istemeyen, korkan, emin olmayan sensin. Ben bunu bir kere yaşadım. Önce istemediğim bir kadınla evlenmek zorunda kaldım. Sonra o evliliği sürdürmek için onu da kendimi de zorladım. Sonuç herkes için çok büyük bir hayal kırıklığı oldu. Bu yüzden şimdi seni benimle olmaya zorluyorum madem, buna devam etmeyeceğim. Sen ne istiyorsan, nasıl istiyorsan öyle olsun Zeynep."

İçime düşen korkuyla yutkundum ve bana söylenenleri idrak etmeye çalıştım. Ama başarısız oldum. "Nasıl yani?"

"Bence sen beni anladın. Bu saatten sonra bunu bitiren de devam ettiren de ben olmayacağım. Artık top sende."

"Sinan ben..."

Elini kaldırarak beni susturdu. Susturmasaydı da ona şu an ne söylerdim bilemiyorum. Çünkü kelimeler zihnimde bir araya gelip anlamlı cümleler oluşturmayı reddetti.

"Sen şimdi sus. Bir otur ve sakince kendi kafanı, kalbini dinle. Çünkü o kafandaki sorular öyle beş dakikada silinecek cinsten değil. Sonra gelip, bana ne istediğini söylersin. O zaman görüşürüz."

Arkasını dönerek, beni öylece bırakıp gitti. Bu defa bana gerçekten kırıldı, hem de çok kırıldı. Birkaç dakika

sonra da Bahar geldi yanıma. Yüzümün hâlinden edilen kavganın şiddetini anlamış olacak ki iç geçirerek başını iki yana salladı.

"Ah be güzelim ya, sizin derdiniz ne? Neyi paylaşamıyorsunuz bir anlasam."

Üstümdeki gelinliği, sanki içinde boğuluyormuşum gibi telaşla çıkardım ve gözyaşlarım eşliğinde Begüm meselesini, babaannemlere yakalanışımızı, Hacı Amca yüzünden Sinan'ın benimle evlenmek zorunda kaldığını sanışımı Bahar'a anlattım. O da beni sakince dinledikten sonra fikrini dile getirdi:

"Zeynep, tatlım benim. Sen biraz saf mısın? Ben de seni akıllı bir şey sanmıştım. Sarı şekerim, kadın gelmiş fabrikaya 'Sinan nerede, niye telefonlarımı açmıyor?' diyerek senden bilgi alacak değildi elbette. O da yalan söylemiş. Sinan onunla görüşmeyi çok önce bıraktı. Daha seninle konuşmadan günler öncesinde bitirdi. Ama kadın kabullenmek istememiş, aramaya ve mesaj atmaya devam etmiş. Selim'le ben de şahidiz bu hâllerine. Sinan'a ulaşamayınca onun yanına gidebilmek için fabrikaya gelip, senin ağzını arayarak yerini öğrenmeye çalışmış işte. Çok belli, ucuz ve eski bir taktik bu ama sen bu tuzağa düşmüşsün. Babaannenlere yakalandığınız akşam Sinan seni yemeğe çıkaracaktı. O kadar özendi ki her şey için, Selim bile ona yardım etti. Birlikte sürpriz hazırladılar sana. Ama asıl sürprizi sen yapmışsın. Ayrıca kusura bakma da Sinan'dan bahsediyoruz. Koskoca adam senin ev sahibin boşboğaz, yaşlı bir adam diye niye seninle evlensin? Akla, mantığa sığıyor mu bu? Seni bu kadar sevmese, istemese el âlemin lafıyla niye evlenmeye kalksın? Hangi devirde yaşıyoruz? Sen onu boş verip, bence de kendi duygularından emin olmaya bak. Ondan yana bir sıkıntı yok çünkü."

Begüm olayıyla ilgili Bahar'ın teorisi o kadar mantıklı geldi ki gözüme, sazanlığımdan utanarak kendi kafama vurdum. Cidden büyük saflık etmişim. Sinan'la çıkacağımız akşam yemeğinde de beni bir sürprizin beklediğini zaten eve yollanan elbiseden tahmin edebiliyordum fakat ailesini bile seferber edecek ne tür bir sürpriz planlamıştı acaba? Bahar haklıydı, hem de her konuda haklıydı. Sinan gibi yetişkin, otuz yaşını geçmiş, ekonomik özgürlüğü olan bir adam benim yaşadığım gecekondu mahallesindeki yaşlı bir adamın hakaretleri ya da babasının öfkesi sonucu evlilik kararı alacak değildi ya benimle. Gerçekten beni istemeseydi şu an ben gelinlik provasında olmazdım. Yaşananlar en fazla bizim evlilik sürecimizi hızlandırmıştı Sinan için. Altı ay sonra geleceğimiz noktaya şimdiden ulaşmıştık belki de.

"Olan oldu artık. Peki, bundan sonra ne olacak Bahar?" Sesim bana bile yabancıydı bu soruyu sorarken. Fazlasıyla kaybolmuş hissettim bir anda.

"Bu sorunun cevabı ne ben de ne de Sinan da. Söylemiş ya sana, 'Artık top sende,' diye. Sen ne olsun istiyorsun Zeyno?"

Bu soruya hiç beklemeden verdim cevabımı. Tek gerçeğimi dile getirdim. "Ben Sinan'ı kaybetmek istemiyorum. Ona âşığım."

"O zaman onunla evleneceksin. Çünkü evlenmezsen onu kaybedeceksin. Bu arada eğer son yaşananlardan sonra plan değişmediyse bu gece bekârlığa veda partisi vardı Sinan'ın. Bizimkiler çilingir sofrasını kurar. Kararım kesin, diyorsan bu gecenin efkâr dağıtılan değil, kutlama yapılan bir gece olmasını sağla bence."

"Nasıl becereceğim ki ben o işi?"

"Bu akşam onun karşısına çıkıp, kollarına atlayarak tabii ki. Merak etme, ben de seninle gelirim. Ama her şeyi

sırayla yapmak lazım. Önce sana adam gibi güzel bir gelinlik bulup alalım da..."

İşte yine haklıydı Bahar. Bir de kendi başıma açtığım gelinlik sorunu vardı, değil mi? Gerçekten arkası gelmiyordu dertlerimin.

Bekârlığa Veda

Sürücü koltuğundaki Bahar dikiz aynasından kendisini kontrol ederken, ben de çantamdaki küçük el aynasını elime aldım ve makyajımın, saçımın düzgün olduğundan emin oldum. Sinan'la ilk defa karşılaşacakmışım gibi bacaklarım titriyordu. Kalbimin üzerine koyduğum elim olmasa sanki göğüs kafesimi parçalayarak dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordum. Bahar da bunu fark etti ve endişeyle yüzüme bakıp koluma dokundu.

"İyi misin Zeyno?"

Planladığım şey için çok fazla cesarete ihtiyacım vardı. Sinan'ın gönlünü alamazsam ne olacaktı? Beni terslemesinden, aramıza örülmesi muhtemel duvarlardan korkuyordum. "Bir aksilik çıkmaz, değil mi?"

"Hepimiz elimizden geleni yapacağız. Sen peki, eminsin, değil mi?"

Gülümseyerek sessizce başımı salladım. Bu kalp çarpıntısı haklılığımın ispatıydı zaten. Yaşadığımı daha fazla nasıl hissedebilirdim? Olayların ne şekilde bu noktaya geldiği değil, nasıl sonuçlanacağı önemli olmalıydı. Sinan'ın dediği gibi bazen yola değil, o yolun nereye çıktığına bakmak lazımdı. O, benim çok büyük bir ihti-

malle bu hayatta dilediğim mutluluğa sahip olmak için son şansımdı.

Sinan

Toprak, Arda, Selim ve Sinan birlikte Alsancak'ta küçük bir meyhanede, Sinan'ın evliliğini kutlamak için kurulmuş çilingir sofrasının başındaydılar. Fakat damadın pek mutlu olduğu söylenemezdi. Bunun bir kutlama gecesi olması gerekiyordu ama o, şimdiden efkârın dibine vurmuştu. Üç gün sonra evleneceği için bu kutlama organize edilmişti ancak Sinan'ın evlenip evlenmeyeceği bile belli değildi. Belki de evlilik konusunda gerçekten acele etmişti. Yeniden yanlış bir karar vermiş olabilir miydi? Olanları düşündükçe, kendisini yeterince sevmeyen bir kadını evliliğe zorlayarak ikisini de mutsuzluğa mahkûm ettiğinden korkmaya başlamıştı. Normal şartlar altında böyle bir adam değildi. Başta Zeynep'in kendi düğünlerini sabote etmeye çalışmasıyla eğlenmiş ve bunun çocukça bir şımarıklık, evlilik öncesi kaprisi olduğuna inanmıştı. Ama artık gerçek bir zorba gibi hissediyordu. Zorla güzellik olmayacağını ondan daha iyi kim bilebilirdi?

Toprak boşalan rakı bardağını doldururken bir sigara daha yaktı Sinan. Oturduğundan beri, paketin neredeyse yarısını içmişti. Selim'in ayıplayan bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama umursamadı. Neyse ki meyhanenin sahibi eski bir arkadaşıydı. Bugün onlar için başka bir müşteri kabul etmemişti. İnsan kalabalığından uzakta, diledikleri gibi hareket edebiliyorlardı. Çok sevdiği Selanik türkülerinden biri çalınca, müziğin sesini açmaları için işaret etti ve aynı anda da meyhanenin kapısı açıldı. Bahar'la Zeynep arka arkaya içeri girdiler. Sinan da aksi

için ne kadar çabalasa da gözlerini Zeynep'ten alamadı. Üzerinde oldukça zarif bordo bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Omuzlarına değen sarı bukleleriyle baştan ayağa çok güzeldi yine Zeynep. Neden buradaydı? Ayrıca bu kadar güzel olmak zorunda mıydı? Korkuyla karışık bir heyecan eşliğinde yutkundu. Selim Bahar'ı işaret ederek Sinan'ın kolunu dürtünce yarısı içilmiş sigarasını söndürmek zorunda kaldı ve toparlanarak ayağa kalktı. Kendisine doğru tüm zarafetiyle yürüyen Zeynep'le göz göze geldikten sonra aklı başına tamamen geldi ve konuşmayı akıl edebildi:

"Neden buradasın?"

"Sen söylemedin mi 'Bundan sonra top sende,' diye? Canım istedi, geldim. Bugün senin doğum günün, bensiz kutlamayacaktın herhalde."

Sinan'ın bakışları kısa bir an Bahar'ınkilerle buluştu. Zeynep'e yeniden döndüğündeyse cevabını zaten bildiği soruyu sordu:

"Bahar mı hatırlattı? Herhalde bizimle ilgili seni memnun eden tek şey, onunla elti olmuş olman."

Gülümseyerek, "Yanılıyorsun," der gibi başını iki yana salladı Zeynep. "Sana geldim, diyorum. Sana. 'Doğum günün kutlu olsun,' diyorum. Duysan keşke."

Bir şey söylemek yerine kalktığı sandalyeye yeniden oturdu Sinan. Zeynep de Sinan'ın bardağındaki rakıdan büyük bir yudum daha alışını izlerken, zafere ulaşmanın o kadar da kolay olmayacağını anladı. Selim Bahar'a da Zeynep'e de oturmaları için yer gösterdi. Masaları başka bir masayla birleştirildi ve garson balıkları getirdi. Zeynep Sinan'ın yanına, içeri geldiği anki öz güveninin bir kısmını kaybetmiş şekilde oturdu. Tabağına sadece deniz börülcesi ve şevketi bostan salatası aldı ve bardağına rakı dolduran Arda'yı onaylamayan bakışlar-

la izledi Sinan. Çünkü Zeynep içkiye pek dayanıklıymış gibi durmuyordu.

"Buraya ot yemeye mi geldin Zeynep? Aç karnına içersen sarhoş olursun."

Sinan'ın bu sözleri üzerine çatalını ve bıçağını tabağa bırakarak yutkundu genç kız. "Sanırım buraya gelerek seni rahatsız ettim ben."

"Ne alakası var? Açken içersen sarhoş olursun, diye uyarmak da mı suç oldu? Cidden sen neden buradasın? Birlikte yiyip içmek için mi? Yarınlar yokmuş gibi eğlenelim, diyorsun öyle mi?"

Müziğin sesi ve masadaki tüm dikkatleri diğerlerine laf atarak üzerine toplayan Bahar sayesinde, onlara küçük çaplı bir mahremiyet sağlanmıştı. Zeynep sandalyesinde yan dönerek verdi cevabını.

"Aksine, 'Yarınlar var diye bugün içip eğlenelim,' diyorum."

"Doğum günüm umurunda değil senin. Öyle olsaydı bugün yaşananlara sebep olup bana tüm günü zehir etmezdin."

"Seninle tartıştıktan sonra öğrendim ben bugünün senin doğum günün olduğunu. Malum, pek normal bir çift olamadığımız için bu kadar sıradan bilgileri bile konuşabileceğimiz bir flört dönemimiz olamadı."

Bardağına koyulan rakının bir dikişte neredeyse yarısını içerek, yüzünü buruşturmamak için büyük bir mücadele verdi Zeynep. Sinan da bu manzarayı suratını buruşturarak izledi.

"Bu süreci ben bu hâle getirmedim."

Bu defa yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirme sırası Zeynep'teydi.

"Doğru. Evlenelim mi, diye bile sormadın. Evleniyoruz, dedin, iki güzel sözle gönlümü alabilecekken hot zot

yapmayı seçtin sadece, ben de niye abartıyorsam?"

"Sana evlenme teklifi edeceğim akşam, beni terk etmeye çalıştığın için işler bu kadar sarpa sarmış olabilir mi acaba?"

Burnundan solur hâlde, Zeynep'in ağzının dibine girerek söylemişti bunu Sinan. Rakı ve tütün kokan nefesi yüzüne çarpınca irkildi ancak onu asıl afallatan Sinan'ın sözleriydi.

"Ne? Bu... Sen, bunu bana sonra neden anlatmadın?"

"Anlatıyorum ya işte."

"Çok sonra anlatıyorsun ama."

"İşte aramızdaki fark bu Zeyno. Sen, bir şeyler hakkında konuşmayı seviyorsun. Ben, o şeyleri yapmayı..."

"Farkındaysan şu an bir şeyler yapmaya çalışıyorum zaten."

"Ben niye öyle hissetmiyorum o zaman?"

Bu sorunun böyle samimi bir ses tonuyla sorulması Zeynep'in iyice bozulmasına neden oldu. Onun bardağındaki yarısı içilmiş rakıyı da bitirerek ayağa kalktı Sinan. Sandalyenin arkalığındaki ceketini giydi. Nereye gittiğini sorar gibi kendisine bakan arkadaşlarına ve Selim'e dönerek eve geçeceğini söyledi. Meyhaneden çıkıp, sokakta yürümeye başladıktan kısa süre sonra ise arkasından topuklularla koşmaya çalışan Zeynep'in ayak seslerini duyup başını ondan tarafa çevirdi.

"Ne yapıyorsun arkamdan koşturup?"

Yanına gelene kadar koşmaya devam etti Zeynep ve sıklaşan nefesiyle açıklama yapma çabasına girdi:

"Gitmene engel olmaya çalışıyorum, ne yapayım? İyice romantik film klişesine bağladık, yemin ediyorum. Bize yakışıyor mu bu hâller? Sen söyle."

Sonunda Sinan'ın yanına ulaşınca, aklındakileri toparlayarak konuşmaya devam etmeden önce yutkundu

ve hafifçe öksürdü. "Bak, kabul ediyorum. Bu karşılıklı inatlaşma işini ben abarttım. Ondan önce de sana güvenmeyip seni üzdüm. Begüm konusunda gözüm döndü kıskançlıktan, aşktan ve hata yaptım. Olayların gelişme şekli ve hızı da tamamen şüpheye düşürdü beni. Ben senden önce hiç sevilmedim ki. Alışkın değilim. Duymaya olan ihtiyacım bundan. Başına güzel şeyler gelen biri değilim. Bu yüzden güvensizim, kötü ihtimallere çalışıyor kafam. Hayal kuramıyorum."

Sinan'ın elini tutarak sokak lambasının ışığı altında gözlerinin içine baktı. Dükkânlardan, barlardan müzik sesi geliyordu. Yürüyen insanların bir kısmı başını çevirip, sokak ortasında konuşan çifte bakıyordu. "Sen elimi tutacak cesareti göstermişken karşılığını veremeyecek kadar korkak olduğum için özür dilerim. Benden emin olmadan bu kararı veriyorsun sandım. Senin hayal kırıklığın olmaktan korktum. Beni yeterince sevemezsen ben de üzülürüm diye... O gece kavga etmeseydik bizim evde, babaannemle babana yakalanmasaydık bu kararı vermek zorunda kalmazdın sandım. Bugün dedin ya 'Evliliğe zorlanmak,' diye, ben de seni ikinci defa evliğe zorlayan kadın olduğumu düşündüm."

Zeynep'le evlenmeye zorlanmak... Sinan değil bugün, Zeynep'i ilk gördüğü gün bile başına böyle bir şey gelseydi bu evliliğe tam olarak zorlandığını iddia edemezdi herhalde. Zeynep'e olan hislerinin, onunla yaşadıklarının geçmişte başına gelenlerle hiçbir ilgisi yoktu.

"Ben bir hatayı iki kere yapmam Zeyno. Koşullar ne olursa olsun, beni kimse evliliğe zorlayamaz bu saatten sonra. Oyun değil bu, evlilikten bahsediyoruz. Ben senin yüzünü görmeden, sesini duymadan yapamıyorum. Saçının bir tek teline bile zarar gelmesini istemiyorum. İstediğimde seni görebilmek, yoluna çıkacak zorlukları

engelleyip, koruyabilmek için seninle evlenmek zorundayım." Zeynep'in diğer elini de Sinan tuttu ve konuşmaya devam etti: "O gece sana evlilik teklif edebilmem için gelmemen iyi oldu galiba. Anladığım kadarıyla evlenme teklifi etme fırsatım olsaydı acele ettiğimi söyleyip beni reddedecektin. Korkunun, şüphelerinin nedeni sadece ben değilim."

Birkaç saniye cümleleri toparlayabilmek için sustu Zeynep ve sonrasında derin bir nefes alarak konuştu:

"Duygularımdan eminim, seni istediğimden eminim ama seni mutlu etmek için yeterli vasıflara sahip olup olmadığımı bilmiyorum. Bugün de söylediğim gibi her şey çok hızlı gelişti. Ben, hayatım boyunca evlilik hakkında düşünmedim. Birini sevmek ve istemek mutlu bir evlilik için yeter mi bilmiyorum."

"Bırak da bunun için ben endişeleneyim. Beni seven, gerçekten isteyen bir karım olmadığı için bitti önceki evliliğim. Baştan sona yanlış olan oydu. Senin bana bu değer veren bakışın, gözlerindeki aşk bile yetiyor bana Zeyno."

"Ben de bu yüzden bizim için çabalamaya karar verdim. Asıl korkup, geri adım attıkça ben seni üzüyorum. Yani üzmekten, üzülmekten korkarken zaten korktuğum başıma geliyor. Senden başka kaybedecek bir şeyim yok benim bu hayatta. Hani demiştin ya 'Her zaman hayal ettiğin şekilde ifade edemesem de belki gösteremesem de seni severim ben,' diye elimi ilk tuttuğun o akşam. Yeter mi bilmem ama ben de seni çok seviyorum ve seveceğim Sinan."

Zeynep ilişkisi için bir şans daha istiyordu. Bu gece gerçekten bekârlığa veda ettikleri gece olmalıydı. Kırgınlıklar, sorumluluklar üzerine değil, aşk ve geleceğe dair umutlar üzerine bir evlilik kurmaktı dileği. Sonunda Sinan da gülümsedi. Bunun üzerine zafer kazanmış gibi kocaman güldü Zeynep.

"Geri dönebilir miyiz o zaman? Yani barıştıysak, balıklar soğudu da..."

Bir cevap beklemeden geldikleri yöne doğru yönlendirdi Sinan'ı Zeynep. Sinan da bunun üzerine ona sıkıca sarıldı. Elini sevdiği kadının beline sararak, sarmaş dolaş bir hâlde meyhaneye doğru geri yürüdü. İçeriye girdiklerindeyse onu kocaman bir pasta, iki şamdan ve gül yaprakları bekliyordu. Zeynep planladıkları gibi her şeyi eksiksiz hazırlayan arkadaşlarına minnetle gülümsedi. Özellikle Selim'e dudaklarını hareket ettirerek teşekkür etti. Sonra şaşkın Sinan'ın ellerinden tutup onu pastanın karşısına yürüttü.

"Sen pek romantik bir adam değilsin madem, böyle sürprizleri ben sana yapayım, dedim. Öncelikle doğum günün kutlu olsun. Umarım bugünden sonra hep ben yanında olurum. Yani dilek tutması gereken sensin mumları üflemeden önce ama 'Belki benim dileğim seninkine ilham olur,' diye düşündüm."

Hâlâ şaşkındı Sinan bu yüzden Zeynep'in hâline gülerek sözünü dinledi ve sessizce, ömrünün her gününü onunla geçirmeyi dileyip mumları üfledi. Neyse ki kimse berbat doğum günü şarkısını söylemeye çalışmamıştı. Mumlar ve güller normalde onun tarzı değildi fakat Zeynep yapınca, bir şeye onun eli değdiğinde ya da o istediğinde Sinan'ın beğenmemesi, mutlu olmaması imkânsızdı.

"Dışarı çıkmasaydım bu mumları ve gülleri nasıl hazırlayacaktınız siz?"

Elini kaldırıp, karnının üzerine koyarak sırıttı Bahar ve açıklamayı o yaptı: "Midemin bulantısı için doktorun verdiği ilacı evde unuttuğumu, iyi olmadığımı söyleyerek Selim'le seni eczaneye yollayacaktım. Buraya yakın bir nöbetçi eczane var."

Gerçekten bu iki kadın kendilerine bir elti çetesi kurmayı başarmıştı. Bahar sonunda hayallerinin eltisine kavuşmuştu. Hatta Selim bile yeni yengesini benimsemekte hiçbir sıkıntı yaşamamıştı. Bu sarışın sadece Sinan'ın değil, hayatına girdiği herkesin gönlünü çalmayı başarıyordu. Şimdi de çantasından çıkardığı kutudaki alyansı Sinan'ın parmağına takmaya çalışıyordu. Sonunda Sinan büyülenmiş gibi sırıtmaya bir son vererek, aklını yeniden kullanmaya başladı. Ve Zeynep'in ne yapmaya çalıştığını anlama amacıyla ona sordu:

"Bu ne şimdi Zeynep?"

"Diğer alyansın sayılmaz çünkü onu sana ben almadım. Bu yüzden şimdi, burada, bir ömrü beraber geçirmek için birbirimize yeniden söz verelim istiyorum. İnatlaşma olmadan, tereddütsüz, korkusuz... Sadece mutluluk ve heyecan varken içimizde, yeniden nişanlanalım."

Alyansı Sinan'ın parmağına takarken, daha önce çalıştığı konuşmayı yapmak için derin bir nefes aldı Zeynep. Ama sonra bundan vazgeçerek içinden gelenleri söyledi:

"Bugün, burada birlikte bekârlığa veda etmeye, hayatın boyunca her gün benim dırdırımı çekmeye, düzenli olarak benimle didişmeye ve sonrasında hep barışmaya, birlikte yaşayıp bazen benden bıksan bile her Allah'ın günü yüzümü görmeye var mısın? Yani benimle evlenir misin?"

Artık açıkça, omuzları sarsılarak gülüyordu Sinan. Gecenin başında bu ânı hayal bile edemezdi. Parmağındaki alyansa bakarak, kendisine hayatında gördüğü en gerçek evlenme teklifini yapan kadının onun ruh eşi olduğunu düşündü. Zeynep ise gerginlikle önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına atıp Sinan'ın koluna dokundu.

"Bu noktada cevap vermen gerekiyor. Evet dersen çok sevinirim çünkü diğer türlü egomun alacağı darbeyi yıl-

larca psikologlara gitsem de tedavi edebileceğimi sanmıyorum."

Tüm şirinliğiyle cevap bekliyordu, belli etmemeye çalışsa da utanmıştı Zeynep biraz. Cevabını ona sıkıca sarılıp, yüzünün her noktasını öperek verdi Sinan.

"Bu artık evleniyoruz mu demek oluyor?" Kollarını boynuna dolarken, sahibinden ilgi bekleyen bir kedi gibi sokularak sormuştu Zeynep. Bunun üzerine sevgilisinin dudaklarına minik bir öpücük kondurup sırıttı Sinan ve keyifle verdi cevabını yine o kendine has üslubuyla:

"Başka bir seçeneğimiz yokmuş gibi görünüyor."

Dırdırcı Başı

Zeynep

Yüzümde kocaman bir sırıtma ifadesiyle sabah erkenden gözümü Bahar'la Selim'in evinde açtım. Akşam çakırkeyif olduğum için, babaannemin karşısına o şekilde çıkamayacağımdan burada kalmıştım. Zaten eşyalarım da bugün Sinan'ın evine yerleştirilecekti. Kına gecem Baharların evinde olacaktı. Yıllardır yaşadığım mahalleden, Hacı Amca'nın evinden çıkma zamanı nihayet gelmişti. Oradan kurtuluşumun koca evine giderek olacağını hiç hayal etmemiş olsam da hâlimden memnun olduğumu inkâr edemezdim.

Koca evi deyince de aklıma akşam yaşananlar geldi ve kendi kendime gülmeye başladım. Resmen ona evlenme teklifi etmiştim. İnanılacak gibi değildi. Yüzümde içten bir gülümsemeyle onu aradım. Çünkü bugün çeyiz serme vardı ve sonrasında Sinan'la Selim gelip eşyaları Sinan'ın evine götüreceklerdi. Biz de gidip yerleştirecektik. Bu yüzden telefonda günün planlarının üzerinden geçtik ve kısa bir konuşmanın ardından hazırlanıp kahvaltımı yaptım. Birkaç saat içerisinde akrabalarla dolacak olan evime gittiğimde babaannemin sandıklardan çıkarıp ütülediğimiz, çocukluğumdan beri el emeği, göz nuru işlediği çeyizlerimi salona yaydığını gördüm. Herkes el birliğiyle benim eksiksiz olarak, âdetlere uy-

gun şekilde evlenmem için çabalıyordu. Benim istediğim çirkin davetiyelerden bana göstermek için sadece birkaç tane bastıran Bahar, asıl davetiyelerin akrabalara, düğüne çağıracakları aile dostlarına dağıtılmasını sağlamıştı mesela. Düğünün aksamaması için nikâh şekeri, düğün pastası, masa düzeni hatta gelinliğim için bile, benim suikast girişimlerime rağmen benden gizli çalışmalar yürütülmüştü. Herhalde bu iyilikleri karşısında ömrümün sonuna dek ailelerimizin her bir üyesine ayrı ayrı borçlu hissedecektim.

Çeyizimi almak için davul ve zurna eşliğinde mahalleye gelen Sinan'ı gördüğüm an, yıllar sonra Faruk Amca'yı yeniden karşıma çıkaran Allah'a bir kere daha şükrettim. Hep şanssızlığımdan, kaderimin lanetinden şikâyet ederdim. Ama onu kapımın önünde beraberinde getirdiği kamyonetle gördüğümde şansımın bu defa gerçekten döndüğünden emin oldum. Babaannemden başka düğünüme çağıracak bir akrabam, dostum yoktu belki ama bu düğünün bana kocaman bir aile vereceğini biliyordum. Çeyiz sandığımın üstüne oturup ağabeyinden harçlık isteyen Derya da bunun ispatıydı işte. Şimdiden kız tarafı olmuştu herkes. Daha doğrusu taraf olmak yerine bizi birlikte benimseyip sevmişlerdi.

Sinan'ın daha önce sadece bir kez geldiğim evinden içeri girdiğimde, bu defa beni yoğun bir deterjan kokusu karşıladı. Duvarlar boyanmıştı, mobilyaların çoğu yenilenmişti ve ev Zeynep annenin yardımcısı tarafından dip köşe temizlenmişti. Kamyonetten indirilen eşyalarımın çoğu kolileriyle birlikte mutfağa götürüldü ve sanki Sinan'ın hiç tabağı, bardağı yokmuş gibi dolaplara yerleştirildi. Zavallı sevgilimin evi kadınlar tarafından istila edildi. Baktım ki mutfakta yönetim ele geçirildi, ben de bavulumu alıp yatak odasına geçtim ve kıyafetlerimi yer-

leştireyim dedim. Odaya girer girmez de Sinan'ın benden habersiz aldığı yatak odası mobilyalarına baktım ve neyse ki zevk sahibi bir adamla evleniyorum diye düşündüm. Bavulumu geniş yatağın üzerine koyup, dolabı açtığım sırada peşimden gelerek bana ne yaptığımı sorarak laf attı.

"Sence sevgilim? Kıyafetlerimi yerleştiriyorum. Yalnız dolabın tamamını kaplamışsın. Gömleklerini diğer tarafa alıyorum." Elimi attığım askılara müdahale ederek huysuzlandı.

"Sence de biraz hızlı ilerlemiyor muyuz biz? Daha dün bir, bugün iki. Ben yerleştiririm gömleklerimi. Sen niye dolabın bana ait olan tarafının kapağını açıyorsun ki zaten?"

Konuşurken her ne kadar dalga geçiyor olsa da içten içe bir panik yakaladım sesinde. Niye öyle olmuştu ki şimdi?

"Ne oldu şimdi sana böyle?"

"Hiç, ne olabilir ki bana? Takılıyorum sana sadece."

Onun ne kadar titiz, düzen hastası biri olduğunu hatırladığımda acaba eşyalarına dokunmamam konusundaki paniği bu yüzden mi diye düşündüm.

"İstersen artık bir ev arkadaşın olduğu gerçeğini kabullenmeye başla, malum yarından sonra burada yaşayacağım. Şok geçirme, şimdiden sindirmeye çalış."

Elbiselerin bir kısmını astıktan sonra bluzlarımı koymak için onun tişörtlerinin bulunduğu raflardan birine el attım. Aynı anda da panikle öne atıldı fakat geç kalmıştı. Ayaklarımın dibine düşen kayıp şalımı görür görmez tanıdım. En sevdiğim şalımın onun evinde ne işi olabilirdi?

"Bu niye burada?"

"Bana mı soruyorsun? Bir kamyonet eşyayla eve yerleşen sensin. Karıştırmışsındır işte araya." Utanmış mıydı o biraz, yoksa bana mı öyle gelmişti?

"Bavulu gözünün önünde açtım. Bunu oraya benim koymadığımı ikimiz de biliyoruz. Ne zamandır arıyordum, kaybettiğimi sanmıştım."

"Bende ne arayabilir ki? Sohbeti bırak da yerleş hadi. Banyodaki dolapta da yer açtım sana."

Konuyu değiştirme çabasının altında yatan niyeti keşfetmenin gururuyla sırıttım."Sen onu ofisten aldın. Ne yapıyordun? Beni özlediğin zaman ona mı bakıyordun yoksa? Bir de romantik değilim diyorsun. Aşk olsun, yakında gözlerimin içine bakıp şiir de okursun sen."

Gözlerini kısıp, tehditkâr bir şekilde üzerime yürüyünce alay etmek için yanlış adamın karşısına geçtiğimi anladım.

"Senin dilin iyice uzadı, farkında mısın? Eskiden korkardın benden, patronun olduğum için çekinirdin. Evlenmeye kalkınca bir cesaret geldi, çekingenliğini atıp açıldın."

"Ne yapıyorsun ya? Tamam, uzak dur. Şaka yaptım sadece, hep sen mi benimle uğraşacaksın? Yalnız öyle üstüme gelmezsen..."

Bir tuhaf baktı bana, birkaç tahtası eksik olduğundan bir şey yapmaz da diyemiyordum ki. Bu yüzden mümkün olduğunca geriledim ve sırtımı dolaba yaslayacağımı sandım ama kapağının açık olduğunu unuttuğum için askıların arasına, kalçamın üstüne düşüverdim. Beni tutmak için kollarını uzatan Sinan'ın başınaysa askılık düştü. Altta ben, üstümde ise Sinan ve kıyafetlerimiz olacak şekilde yatak odasının ortasında önce şaşkınlıkla birbirimize baktık ve sonra kahkahalarla gülmeye başladık. Tabii sesimizi duyup odaya gelenlere vaziyetimizi açıklamak pek mümkün değildi, bu yüzden denemedim bile. Kalkmamız için yardım etme çabasına girdiklerinde ilk toparlanan Sinan oldu. Yerinden çıkan askılığı taka-

cağını söyledi, ben de ona yardım teklif edince yeniden kendi hâlimize bırakıldık. Odada baş başa kaldıktan kısa bir süre sonra şifonyerin üzerine eşyalarımı yerleştirirken, onun "Düğünü bir taraflarımızı kırmadan yapabiliriz, değil mi?" sorusu üzerine başımı kaldırarak bizimle dalga geçen bu hâline gülümsedim.

"Her fırsatta üstüme gelmezsen elinden bir kaza çıkmaz diye umuyorum."

"Genelde kazalar benim değil, senin elinden çıkıyor yalnız. Fabrikada düğün hazırlıkları yüzünden işe gelmediğinden beri fotokopi makinesi de kahve makinesi de çok mutlu, biliyor musun? Sen daha adım attığın gün camı çerçeveyi kırmıştın ofisimde. Sakar olan sensin yani."

"Hiç de bile, bir kere sen etrafımda değilken ben..."

Cümlemi neyle tamamlamalıydım? Beladan uzağım, diyemezdim çünkü Sinan olsun olmasın başımı ağrıtacak bir belayla karşılaşmak konusunda uzman bir kişiydim. Sakarlık konusuna ve elektronik eşyalarla aramdaki kan davasına değinmek bile istemiyordum.

"Sen ne Zeyno? Söyleyecek bir şey bulamadın mı?"

Bu noktada duymazlıktan gelmek en iyisi diye düşündüm. Yatağın sol tarafına oturarak komodinin ilk çekmecesini açtım ama Sinan'ın iç çamaşırlarını görünce hızla kapattım.

"Biraz abartmadın mı ya? Evlenmeden iç çamaşırlarımı karıştırmak falan... İyi ki oyalanmadan düğünü yapıyoruz. Namusum tehlikeye girerdi yoksa."

Benimle uğraşmak için söyledikleri üzerine, ayıplayarak baktım yüzüne ve gözlerimi yeniden yatağa çevirerek konuşmaya başladım: "Sen neden yatağın sol tarafını aldın bana sormadan?"

"Çünkü ben, her zaman yatağın sol tarafında uyurum

Zeynep. Bu eve taşındığım günden beri de bu alışkanlığım değişmedi."

"Demek ki artık değişme vakti gelmiş. Sol taraf daha güzel, ben alacağım."

Tamir ettiği dolabın kapağını kapatarak yatağın yanına geldi ve itiraz etti: "Zeynep, sonradan gelen sensin. Ne taraf boşsa orada yatacaksın."

"Öyle saçma şey mi olur ya? Ben sağ tarafta uyuyamam, bir kere kapıdan taraf olduğu için sevmem. Sol taraf hem kalorifer peteğine daha yakın hem de pencereye. Yazın da kışın da ben avantajlı olurum."

"Otobüs mü bu da pencere kenarı istiyorsun? Otuz iki yaşına gelmiş adamım, bu yaştan sonra yattığım tarafı mı değiştireceğim?"

Azıcık centilmen olsa ölür müydü? İçine işlemişti Nazi Subayı olmak.

"O zaman senin mantığına göre 'Bu yaşıma kadar bekârdım,' deyip evlenmemen de gerek. Yalnız yaşamaya alıştığını söyleyerek yarın bir gün evden de kovarsın beni."

Kaşları yukarıya kalktı ve gülmemek için çenesini sıktı, durduğum yerden ciddi kalmak için gösterdiği çabayı açıkça görebildim. Yine sazanlık yapmıştım, iyi mi?

"Gerçekten, hep bahsedilen kadın dırdırıyla şu anda resmi olarak tanışmamı sağladığın için çok teşekkür ederim Zeyno. Saf, katıksız dırdır..."

"Erkekler verecek cevap bulamayınca böyle dırdırcılıkla suçlar, derlerdi de inanmazdım. Sen de şu an onu uygulamalı olarak gösteriyorsun resmen." Ben de hâlimize gülmemek için yanaklarımın içini ısırmaya başlamıştım.

"Sol taraf benim Zeynep, zorlama. Bu benim kırmızı çizgim."

"Allah aşkına böyle çizgi mi olur? Senin ne değişik hassas noktaların var. Kabul etmiyorum. Sizin borunuz iş yerinde öter Sinan Bey, evdeyken patron benim. Burada da senin emir erin olacak değilim."

"Fabrikada Köle Isaura olduğun için sen de haklısın hayatım. Duyan da orada cidden patronun ben olduğumu zanneder. Her yerde kaptırdım dizginleri, kimin emir eri olduğu bence ortada."

Yataktan kalkarak karşısına dikildim ve yapıştırdım cevabı: "Yalnız şikâyet edip ağlanan erkek iticiliği diye bir şey var, bil istedim. Eve gelin getiriyorsun, herhalde ben nazlanacağım. Benim dediğim olacak."

"Ona bakılırsa sen de beni eve damat getiriyorsun. Damat olmanın havalı bir yanı hiç yok mu ya?" Bu defa açıkça güldüm ve o da bu gülüş üzerine aramızdaki mesafeyi kapatarak mırıldanır gibi konuştu. "Aslında var, damatlığın da artıları illaki var. Şimdi, düşününce mesela aklıma birkaç tane geldi."

Nefesini tenimde hissedince, heyecanlanarak geri çekilmeye çalıştım. Sonuç olarak bu defa da yatağa düştüm ama neyse ki ses çıkmadı. Zemin yumuşak olduğundan canım da yanmadı. Sinan ise sevdiğinin üstüne düşmek deyimini çok yanlış anlamış gibi bile isteye benim üstüme düşmeyi seçti.

"Bu ne şimdi? Kalksana, kaç kilo adam üstümde..."

"Gerçekten, evlilik hayatımızın tanıtımı gibi bir öğleden sonra yaşatıyorsun bana. Şu benimle didişmek için harcadığın enerjiyi..."

Ağırlığını üzerime vermemek için iki yanıma kollarını koymuştu zaten yani şikâyetim tamamen yakınlığın büyüsünü bozmak için girdiğim boş bir çabaydı. Birisi şu an bizi bu hâlde yakalasa yapabileceğimiz bir açıklama olmayacağını bildiğim hâlde onu ittirmeye ya da doğrul-

maya yeltenemedim. Cümlesinin devamını da dinleyemedim. Çünkü güzel gözleriyle bana böyle bakarak dikkatimi dağıttı. Ben de başımı hafifçe sağa doğru eğerek gözlerini izlemeye başladım.

"Çok güzel gözlerin var, inşallah çocuklarımızın gözleri sana benzer."

"Çocuklarımız..." Özellikle çoğul ekine vurgu yaptı. Geleceğe dair bu kadar rahatça dile getirdiğim dilek, onu fazlasıyla keyiflendirdi. Sanki durumumuz yeterince tehlikeli değilmiş gibi hemen yanıma uzanarak beni de göğsüne doğru çekti.

"Ne yapıyorsun Sinan? Biri görse, duysa valla rezil olacağız."

Yatağın ortasında üst üste uzanmış hâlde yakalanmak, dolap içinde yakalanmaktan da kötü olurdu. Bunun ne çeşit bir kaza olduğunu iddia edecektik?

"Rahat dur dırdırcı başı, orta yolu bulup çözüm üretmeye çalışıyorum burada. Bak, böyle yatarsak ikimiz de aynı tarafta, tam ortada olmuş oluruz."

Dağ Gibi

Üstümde bindallımla Bahar'ın evinin salonunda göbek atarken hâlâ bir tarafım kına gecemde olduğumu idrak edemiyordu sanki. Sinan'ın ailesi, Bahar'ın kızlar çetesi, ben ve babaannem bir araya gelmiştik ve onların benim için organize ettiği bu gecede hep beraber eğleniyorduk.

Mutlu olmam gerekiyordu. Mutluydum ama içimde aynı zamanda bir burukluk vardı. Hem öksüz hem yetim olunca insan, sevinçlerin bir tarafı yarım kalıyormuş meğer. Ne kadar bu konuda düşünmek istemesem de böyle kalabalık, birbirine bağlı bir ailenin yanındayken, onlara dâhil olmuşken bugüne dek mahrum kaldıklarım yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu.

Kızlar sonunda oynamaktan yorulunca, beni elimden tutup salonun ortasına benim için koyulan tahta oturttular. Kına tepsisi hazırlanıp getirildi ve o meşhur türküyü söylemek için ağızlar açıldı ancak aynı anda Selim ve Sinan anahtarla kapıyı açıp eve girdiler. Zeynep anneyle anneanne de bunun üzerine davetsiz, destursuz kınaya baskın düzenleyen oğullarına kızmak istediler fakat iki oğulları da buna fırsat vermedi. İlk konuşan bu işlerde tecrübeli olduğu her hâlinden belli olan Selim oldu.

"İyi akşamlar hanımlar, yabancı değil, biz geldik. Karımı göreceğim geldi de..." Başka bir açıklama yapmadan, Bahar'ın yanına gidip kolunu karısının omzuna attı ve üzerine çektiği kınayan bakışların, sessizce benden tarafa adım atan Sinan'a çevrilmesi uzun sürmedi.

"Neyse ki can sıkıcı kısma gelmeden yetiştik. Ya Allah aşkına, evleniyor diye gelini niye ağlatmaya çalışıyorsunuz? Hem de benim gelinimi..." Selim'inkini aratmayan bir pişkinlikle konuşmuştu Sinan. Hâliyle anneanne kendi kızını, yani Zeynep anneyi, azarlayarak bu duruma engel olmak istedi ama aralarındaki tartışma pek ilgimi çekmedi. Bakışlarımı doğrudan yanıma kadar gelip, önümde diz çöken Sinan'dan ayırmadım. Kına tepsisine el koymak için Derya'ya elini uzattı. Tüm bunlar olurken, onun da bakışları bir an bile benimkilerden ayrılmadı. Önümde diz çökmüş görüntüsünü bozmadan ellerimi tuttu ve avuçlarının arasında ısıttı. "Ben sana ağlamana izin vermeyeceğime dair söz verdim. Öyle âdetmiş, gelenekmiş anlamam. Gözlerinde sebebi ne olursa olsun, yaş görmek istemiyorum Zeynep."

"Sinan..."

Sesini mümkün olduğunca kısık tutarak, sakin bir şekilde konuşmaya devam etti: "Sakın kendini eksik hissetme, bu akşam yüreğinde hissettiğin burukluğu tahmin edebiliyorum. Ama ben bu hissi silmeye geldim. Bilmeni istediğim bir şey var: Senin ailen artık benim. Sadece kocan değil, neyin olmamı istersen o olacağım sana. Ben varım, buradayım, senin yanındayım. Biz birbirimizi tamamlamak için varız. Sakın unutma bunu."

Bu demek oluyordu ki benim de bu hayatta arkamı yaslayacağım bir dağ vardı artık. Sözlerinin bitiminde kına tepsisini kendisine uzatan görümcemden aldı ve ben de "Gerçekten bana kınayı sen mi yakacaksın?" der

gibi baktım ona. Uygun düşmezdi ki... Tereddüdümü ilk hisseden Bahar oldu ve gülerek konuşup, beni rahatlatmak istedi:

"Bu ailenin erkekleri böyledir Zeyno, illa o kınayı onlar yakacaklar. Bizde usul böyle anlayacağın."

Sinan'ın avucumun içine sürdüğü kınaya bakarken, yanaklarımdan süzülen iki damla yaşa engel olamadım. Fakat bu yaşların sebebi babasızlığım ya da annesizliğim değildi bu defa. Yaşadığım rahatlamanın, yıllar sonra ilk defa güvende hissetmenin beraberinde getirdiği yaşlardı. Yarından itibaren ne olursa olsun, ben eksik olmayacaktım. Yanımda, ardımda hep dağ gibi dikilen Sinan olacaktı.

***

Düğün sabahı erkenden uyandırıldım ve kısa bir kahvaltının ardından kapımız çaldı. Aile tam kadro olarak Bahar'ın evine geldi. Düğünden sonraya bırakılırsa imamı bulmak zor olur, bir aksilik çıkar, diye Sinan önceden gereken ayarlamaları yapmış. Nikâhımız kıyıldı, duası okunurken yine duygulandım. Özellikle nikâhın ardından bana öyle bir bakışı vardı ki kendimi baştan ayağa ona ait hissetmeme neden oldu. Sanki doğduğum günden beri ben zaten hep onundum, sadece bir araya geleceğimiz günü bekleyerek yaşamıştım.

Sıra arabalara binip, kuaföre gitmeye geldiğinde Sinan'la baş başa arabadayken karnımda garip bir ağrı hissettim. Bu duyguyu en son üniversite sınavına girdiğim gün hissetmiştim. Evleniyor olmak fazlasıyla telaşlı bir işti. Gerçi ben şanslı bir gelindim. Çünkü çevremdeki herkes hazırlıklarla benden çok ilgilenmişti.

"Nerelere daldın yine? Pek sessizsin." Arabayı kullanırken mavilerini bir anlığına da olsa üzerime çeviren adama, sözleri üzerine gülümsedim.

"Sadece evleniyor olmanın şokunu yaşıyorum. Akşama da bunun devamı var, idrak etmekte biraz zorlanıyorum."

"Peki, mutlu musun?"

Pamuklara sarılıydım resmen. Herkes, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp, mutluluğum için çabalarken aksi mümkün müydü ki?

"Hayatında pek fazla başarısızlığa yer olmayan bir adam olduğun ortada. Sen mutluluğum için bu kadar çabalamışken başka türlü hissedebilir miydim? Asıl sen söyle Sinan. Sen mutlu musun?"

Yüzünden anlık bir gülümseme geçti. Derin bir nefes alıp birkaç saniye ne söylemesi gerektiğini düşündü. Cümleleri toparlayıp dile getirdiğindeyse bu defa gülümseme sırası bana geçti.

"En son ne zaman bu kadar heyecanlanmıştım, hatırlayamıyorum bile. Elbette mutluyum ama daha çok umutluyum."

Her anı romantik itiraflarla, ilanı aşklarla dolu bir çift olmadığımız için nikâhımızın ardından arabanın içinde söylenen bu sözler benim için çok kıymetli ve unutulmaz oldu. Belki de bugüne dek istediğim, düşlediğim hayallerim gerçek olmadığı için şimdi hayalini dahi kuramadığım bir mutlulukla ödüllendiriliyordum.

"Her şey tamam, bir şey atlamadık ya da unutmadık, değil mi?"

"Gelinliğin arkada. Kuaförden sonra önce fotoğrafçıya, oradan da babamların evine gideceğiz. Onun evinden gelin çıkmanı istiyor babam. Öyle özeniyor bizimkiler. Sonra hep birlikte konvoy hâlinde düğün salonuna geçeceğiz. Aksilik çıkmadan şu günü bir atlatsak..."

Sinan gün içerisinde yapılacakları sayarken, Faruk babanın beni kendi evinden gelin çıkarmak isteyerek yaptığı incelik gülümsememi genişletti. Sonra Sinan'ın aksilik-

lerden bahsetmesiyle birlikte çantamı açarak karıştırdım ve yanıma almayı unuttuğum bir şey olup olmadığını zihnimden de kontrol etmeye çalıştım. Duvağım, gelinliğim, küpelerim, alyansım... Boynuma takılacak gerdanlığı, düğün hediyesi olarak Zeynep anne takacaktı ama sanki eksik bir şey vardı. Listeyi içimden, yeniden tekrar etmeye başladım. Gelinliğim, duvağım... Topuzuma takılacak saç aksesuarım peki? Çantamı açıp, içindekilere yeniden telaşla bakmaya başlayınca Sinan bir terslik olduğunu anladı.

"Bir şey unuttuysan geç kalmadan geri dönelim."

Aklımı karıştırmaması için elimi kaldırarak onu susturdum ve panikle babaannemi arayarak misafir odasındaki eşyalarımızı kontrol etmesini istedim. Babaannem ve anneanne telefonun diğer ucunda evin altını üstüne getirdiler fakat bir şey bulamadılar. Bu durumda Sinan'ın evine gidip orayı kontrol etmek gerektiğini anladım.

"Aksilikten bahsettiğin an saçıma takılacak taç kayboldu. Sen hep böyle şom ağızlı mısındır? Sana gidelim hemen."

Telefonu kapatır kapatmaz söylenmekten kendimi alamamıştım. Gerçi onun da bir suçu yoktu, unutkanlık yapan bendim ya neyse.

"Saçına zaten duvak takmayacak mısın?" Bu sorusu üzerine ona ters bir bakış atınca, konuşmayı bırakması gerektiğini akıl ederek arabayı çevirdi. Ben de açıklama yapma gereği hissettim:

"Gelin başı diye bir gerçek var bu ülkede. Sarayda büyütülmüş bir prens gibi konuşma lütfen."

"Bir şey diyeceğim ama kızma. Kafana bir kilo sim döktürüp, saçlarından apartman dikerek başını kuş yuvasına benzetmeyeceksin, değil mi? Öyle bir şey yapacaksan arabanın arkasına bir damacana su koyalım

önlem olarak. Kapıdan bacadan sığmazsan, saçını yıkayarak düzeltiriz en azından."

"Çok merak ediyorum Sinan. Bu yaşına kadar sana ne yaşattılar ya? Annen çocukluğunda nasıl düğünlere götürdü de bunca yıldır unutamadığın travmalara maruz bırakıldın."

Cevabım karşısında gülse de bana sataşmaya devam etti: "Kadınların içinden, konu evliliğe gelince canavar çıkıyor. Korkutuyorsunuz adamı, ne bileyim. Düğün lafını duyunca delirdiğiniz yetmiyormuş gibi bizi de delirtiyorsunuz."

"Konuşmayayım, diyorum ama dayanamayacağım. Bulmuşsun benim gibi kadını, hâlâ şikâyet ediyorsun."

Konuşmadan önce yandan bir bakış göndererek gözlerini devirdi bu defa. "Bu mütevazılıkla nasıl yaşayabiliyorsun sen acaba?"

"Kim? Ben mi? Bu ülkede üç tane mütevazı insan gösterilecekse üçüncüsü değil, birincisi benim."

Yaptığım sosyal medya esprisi üzerine kahkaha atarak başını sallayınca hızımı alamadım ve onu da iğnelemeyi ihmal etmedim: "Ayrıca seni örnek alıyorum sevgilim."

Kahkahası daha da yüksek perdeye ulaşınca gülüşü bana da sirayet etti. Sonunda eve ulaşınca apar topar taç arama telaşına girdik. Yatak odasında raflardaki giysilerimin arasına bakarken, pek giymediğim bluzlarımın altına sakladığım eski hırkayı buldu bakışlarım. O gecenin anısı, bir an durduğum yerde kıpırdamadan kalmama neden oldu. Sanki en olmadık zamanda babamın hayaleti bana kendisini göstermiş gibi hissettim. Sahi, babasızlığımın ilk gecesinde, hayatımın en büyük kâbusunu uyanık hâlde yaşarken sahilde karşıma o genç adam çıkmasaydı ne yapardım ben? Polise haber verip ailemi bulmasaydı o hâlde nereye giderdim? Başıma ne gelirdi?

Bana söylediği sözleri hâlâ ilk günkü gibi hatırlıyordum. Kötü şeyler herkesin başına geliyor fakat bir şekilde, bir noktada düzeliyor. Düzelmek zorunda.

Başına çok fazla kötü şey gelmiş bir insan olarak şimdi, onca yıldan sonra nihayet düzelmeye başladığını, bir şeylerin iyileştiğini hissediyordum. Derken yatak odasının kapısı açıldı ve Sinan içeri girdiği an, yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hırkayı dolabın içine fırlatıp diğer tarafı aramaya başladım. O da oyalanmamak için şifonyerin çekmecelerine bakmaya başladı ve sıra komodinime geldiğinde üst çekmecedeki iç çamaşırlarımı hatırlayarak ondan önce davranmaya çalıştım. Aklımdan geçeni anladı tabii çakal. Çekmeceyi benden önce açıp tüm arsızlığıyla sutyenlerimden birini eline aldı.

"Zeyno, biliyor musun hep merak etmişimdir bir sutyenin üzerinde neden puantiye deseni olur diye. Seksi olduğu mu düşünülüyor sence?"

Yatağın kenarından üstüne atlayarak sutyenimi ondan almaya çalıştım ama bana izin vermeden, elinde tutup incelemeye devam etti.

"Aslında normalde hiç hoşlanmam ama şimdi senin üstünde hayal edince..."

"Sinan! O çekmecede aradığımız şey olabilir mi sence? Bırakır mısın onu yerine, iyice sapıttın sen."

Kollarını yüzündeki pis sırıtma ifadesinin eşliğinde etrafıma sararak konuşmadan önce beni kendisine doğru çekti. "Benim aradığım şey gayet de o çekmeceden çıktı. Hem sen de dün benim iç çamaşırlarımı kurcalamamış mıydın? Şimdi neden bu kadar tepki gösteriyorsun anlamadım."

Gözlerinde öyle bir ifade gördüm ki yutkunarak başımı önüme eğmeme neden oldu. Sanki karşısında giyinik hâlde değilmişim gibi kızardığımdan eminim.

"Kuaföre geç kalacağız."

"Senin aradığın şeyi bulmadan gidemeyiz, biliyorsun. Topuzun bizim için önemli."

Kalp atışlarımı o da benim gibi duyabiliyor muydu ki? Sahi ne ara benim kollarım onun boynuna dolanmıştı? Oysa onu gitmek için ikna ediyor olmam gerekiyordu.

"Sen haklı olabilirsin. Duvak bu sorunu çözecektir."

Gözlerinden dudaklarına ulaşmayan bir gülümsemeyle yüzünü tamamen benimkine yaklaştırdı. Burunlarımız birbirine değince yutkundum.

"İstediğin zaman ne kadar uzlaşmacı bir kadın olabiliyorsun sen öyle..."

Mantığım evden çıkmak için alarm verdi, zihnimdeki tehlike çanları yüzünden sağır olabilirdim ama bedenim bu durumu asla umursamadı. Bu yüzden de Sinan'ı, birisi bizi görse kesinlikle ayıplanacağımız şekilde öpmeye başladım. Kaç saniye ya da dakika birbirimizin dudaklarını sömürdük ve bu öpüşme oyununa devam ettik, bilmiyorum. Sonrasında Sinan'ın öpücükleri çenemden aşağıya doğru, boynuma ve köprücük kemiğime ilerledi. Bluzumun yakası düşük olduğu için gerdanımda biraz oyalandı. Bir eli bluzumun altına girip, karnımdan yukarıya doğru tırmanırken ise cebimdeki telefonum bacağımı titretip neşeli melodisiyle bizi kendimize getirdi. Arayan numaranın babaannem olduğunu görünce sanki bizim ne hâlde olduğumuzu görüyormuş gibi tüm gücümle Sinan'ı ittirip yatağın diğer ucuna kaçtım. Birkaç saniye nefesimi düzenleyebilmek için beklemem gerekti ve sonunda açtım.

"Efendim babaanne?"

"Bulabildiniz mi kızım? Deryalar sizi kuaförde bekliyormuş. Olmazsa yenisini alalım, diyorlar."

Ne yapmak için geldim, ne yaptım? Babaanneme de

ne diyeceğimi bilemedim bir an. "Sorun değil babaanne, bulamadık ama kuaföre gideceğiz şimdi." Aceleyle kapadığım telefonu cebime soktuktan sonra Sinan'ın yüzüne bakmaktan özellikle kaçınarak konuştum:

"Geç kalmadan çıkalım mı artık? Sen aşağı inip arabayı çalıştır. Ben bir yüzümü yıkayıp geliyorum. Bulamayacağız anlaşılan, oyalanmayalım bari."

Kollarını göğsünde bağlamış, sırtını duvara yaslamış hâlde beni seyreden adamdan uzaklaşarak banyoya sığındım ve aynaya baktığımda dağılmış görüntümle yüzleştim. Sadece birkaç saat sonra onun resmi karısı olarak bu evden içeriye girecektim. Tüm geceyi aynı odada geçirecektik yani. Düşüncesi bile kalp krizi nedeniydi. Ben buna hazır mıydım ki? Korku, utanç ve beklenti aynı anda beni ele geçirdi. Kapağı kapalı klozetin üzerine oturup sakinleşmeye çalıştım. Hiç ezber yapmadan, senaryoyu bilmeden sahneye çıkacakmış gibi hissettim. Yani konuyu genel hatlarıyla biliyordum tabii ama herkes uygulamaların teorik bilgilerden farklı olduğunu bilirdi. Üzerinde düşündükçe hazır değilmişim gibi hissetmeye başladım. Bu yüzden kafamdaki kırk tilkiyi kovalamak için ayağa kalkıp lavabonun önüne geçtim ve musluğu açtım. Yüzümü yıkayarak toparlanmayı amaçladım ama suyun akmadığını görünce, şanssız günümde olduğuma karar verdim. Sular kesilmişti. Sinan'ın bana seslendiğini duyunca da iç geçirerek yatak odasına döndüm.

"Aradığın şeyi buldum sanırım."

Şifonyerin ikinci çekmecesinden çıkardığı beyaz, yapma çiçeklerden ve incilerden tacımı avucuma bıraktığında ona teşekkür etmek için ağzımı açtım fakat diğer elindeki hırkayı görebileceğim şekilde kaldırarak benim yerime o konuştu.

"Bu hırka senin mi?" Sadece birkaç dakika önce dola-

ba tıkıştırdığım hırkayı onun elinde görmek huzursuzca kıpırdanmama neden oldu.

"Benim ama çok eski bir şey, aslında tam benim de sayılmaz. Zor bir zamanımda biri ödünç vermişti. Elim varmadı atmaya, duruyor öyle yıllardır."

"Bende de vardı bundan bir tane eskiden."

Hırkayı almak için uzandım ama Sinan kolumdan tutarak beni durdurdu. Ben de bunun üzerine kaşlarımı çatarak ciddileştim. "Sinan lütfen... Bak, bunu bana babamı kaybettiğim gece... O gece bir kaza oldu. Üstümde mezuniyet elbisem vardı, Annemin arabasını bir yerlere çarpmıştım. Beni benden birkaç yaş büyük bir çocuk buldu sahilde. Şoktaydım. O bana yardım edip hırkasını verdi, polis gelene dek yanımda bekledi. Ben de bu hırkayı sakladım bunca zaman işte. Fazlasını sorma, ne olur!"

Sözlerim üzerine kolumu bırakarak geri çekildi. Ona, o geceye dair detayları anlatacak gücü kendimde bulamadım. İnsan kocam diyebileceği birine bile "Benim babam gözlerimin önünde kendini vurdu ,"diyemiyormuş demek ki. Gözlerinde yoğun bir ilgiyle beni inceleyerek cevap verdi.

"Yedi sene önceydi demiştin, değil mi? Hangi sahildi? Konak mı, yoksa Göztepe, Karşıyaka falan mı?"

"Konak."

"O yaştayken nasıl görünüyordun, merak ettim. Saçların daha mı uzundu mesela?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Dudaklarıma buruk bir tebessüm yerleşti. "Üstümde Turkuaz rengi bir elbise vardı. Çok beğenmiştim o elbiseyi. İlk kez kendi tasarladığım bir şeyi giyiyordum."

Ağzımdan çıkan her kelime, onun bakışlarındaki ilgiyi arttırdı sanki. Elinin tersiyle yanağımı okşayarak, nazik bir sesle o yaşıma dair bir fotoğrafımı görmeyi rica

etti. Şefkatli tavrı bana biraz garip hissettirse de isteğini ikiletemedim. Dolabın en altındaki kutulardan birinden lise sondayken yüzme yarışmalarından birinde ödül aldıktan sonra babamla çekilmiş bir fotoğrafımı buldum. Birkaç tane de lise yıllarında arkadaşlarımla çekilmiş fotoğrafım vardı. Diğer albümleri önceki gün salona kaldırdığımız için onları almaya gitmeden bulduklarımı gösterdim.

"Sen bunlara bak, ben de içeriden bulabildiklerimi getireyim. Şu düğün için yaptırılan slaytlardan mı hazırlatacaksın yoksa?"

Ona uzattığım an fotoğrafları elimden kaparak incelemeye başladı. Bir taraftan da dalgın bir şekilde başını salladı. Bu etkilenmiş, tuhaf hâli üzerine açıklama yapmak zorunda hissettim: "Eskiden yüzücüydüm ben, babam ölene kadar yarışlara katıldım. Derecelerim, ödüllerim var. Madalyalarım muhtemelen hâlâ arka odada, kolilerden birinde duruyordur."

Galiba bana, küçük yaşta yaşadığım kayba üzülmüştü. Dışarıdan bakınca çok trajik bir hikâyem olduğunun ben de farkındaydım. Hoş, içeriden bakınca da trajikti ya neyse.

"Zeynep..." Birkaç saniye boyunca tıpkı fotoğrafa baktığı gibi yüzümü incelemeye aldı. Sonra aniden aşka gelip sıkıca, kemiklerimi sızlatırcasına bana sarıldı. "Ben seni çok hem de çok seviyorum."

Sudan Sebepler

Hareket hâlindeki arabanın içinde Sinan'ın yanında otururken, kucağımdaki evlilik cüzdanına bakıp gülümsedim. Sanki uyanmak istemediğim bir rüyanın ortasındaymışım gibi hissediyordum. Ayaklarım dans etmekten, yanaklarım ise gülmekten ağrıyordu. İnanması çok zordu ama tam dört buçuk saattir evli bir kadındım artık.

"İncelemeniz bitti mi Süreyya Zeynep Erbaş?"

Artık yeni bir soyadım da vardı. Ay sonunu getirebilme umuduyla sekreter -ya da yeni adıyla asistan- olarak işe girdiğim fabrikanın patronuyla üç aydan kısa bir süre içerisinde evlenmiştim. Yaptığım şey büyük bir çılgınlıktı ve sanırım aynı zamanda hayatımdaki en güzel çılgınlıktı.

"Elimde değil, saatlerce izlemek istiyorum."

Yüzüne manidar bir gülümseme yerleştirerek gözlerime baktı. "Benim de saatlerce izlemek istediğim şeyler var ama gözlerimi üzerinden ayırmayıp ürkütmekten endişe ediyorum."

"Kastettiğin bensem sen bana böyle baktığın sürece bir şikâyetim olacağını sanmıyorum."

"Bak işte, bunu öğrendiğim iyi oldu."

Arabayı evimizin sokağına girince, kenara çekerek park etti ve inmeden önce omzuma bir öpücük bıraktı. Ben de düşük omuzlu gelinliğimin kabarık eteğini mümkün olduğunca tutarak Sinan'ın da yardımıyla arabadan indim. Ardından kollarımdan tutup beni güzelce izleyebileceği şekilde kendisinden uzaklaştırdı. Galiba arabada dile getirdiği isteğini yerine getirmeye çalışıyordu.

"Gerçekten çok güzelsin."

"Bunu bugün kaç defa söylediğinin farkında mısın?"

"Aklım başımda olsaydı belki sayardım."

Elimden tutup bahçe kapısını açtı ve beraber kapıya kadar yürüdüğümüzde beni durdurarak birden kucağına aldı.

"Sinan! Dikkat et!"

Kollarımı sıkıca omuzlarına doladım düşmemek için. Prenses model bir gelinlik giymenin zararı da kocaman tarlatanı yüzünden her hareketin kısıtlanması oluyordu. Paniğim karşısında keyifle sırıttı ve sırtıyla kapıyı ittirip tamamen açılmasını sağladı. Fakat eşikten geçip yatak odasına doğru birkaç adım attıktan sonra gülümsemesi kayboldu. Bunun yerine kaşları çatıldı.

"Bu ne ya?"

Neyden bahsediyordu? Bugüne dek ondan hiç duymadığım edepsizlikte bir küfür savurdu ve beni kucağından indirmeden banyoya doğru koştu. Ben de o tepki gösterene kadar dış dünyaya kapadığım kulaklarımın su sesini duymasına izin verdim. Banyodaki lavabonun musluğu kırılmıştı ve her yer tazyikle akan su yüzünden sırılsıklam bir hâle gelmişti.

"Ne olmuş buraya böyle?" Beni indirsin diye kıpırdandım ama itiraz etti.

"Yerler sırılsıklam, kıpırdama."

Hızlı bir şekilde geldiği yönden geri döndü ve beni

eşiğin dışına, bahçeye bırakıp tekrar banyoya koştu. Anladığım kadarıyla vanayı kapatmaya gitmişti. Gündüz geldiğimizde hiçbir şey yoktu. Nasıl bu kadar kısa sürede su basmıştı? Yaklaşık beş dakika, ne yapacağımı bilmeden kapının önünde dikildim. Ardından Sinan elinde minik bir bavulla yanıma dönüp konuştu.

"Her yer mahvolmuş, bu hâldeyken evde kalamayız. Ben bir çanta hazırladım, şimdilik idare eder bizi. Yarın da tesisatçıyla temizlik şirketinden birileri gelip bakar. Ama mobilyalar bile su almış. Parkeler zaten gitmiş."

"Nasıl oldu böyle bir şey anlamadım."

Kısa bir an yüzüme baktı ve kaşlarını yeniden çattı.

"Ne? Niye öyle bakıyorsun?"

"Banyoya en son sen girmedin mi? Bence bu soruyu benim sana sormam gerekiyor."

Alayla gülüp omuz silktim. "Benim su bastıracak hâlim yok herhalde. Tamam, en son ben girdim banyoya ama elimi bile yıkayamadım. Zaten sular kesikti."

Aklıma banyoda geçirdiğim kısıtlı zaman gelince mahcubiyetle dudağımı ısırdım. Musluğu kapatmadan mı çıkmıştım yoksa? Sular da geldikten sonra aniden gelen tazyikle musluk kırılmış olmalıydı.

"Ayy... Ben galiba musluğu kapatmadım! İnanmıyorum, benim yüzümden evsiz kaldık."

Gülse mi, ağlasa mı bilemeden yüzüme bakmaya devam etti ve küçük bavulu elime verip söylenmeye başladı:

"Of Zeyno, of! Ne diyeyim ki ben sana? Bu unutulmaz düğün gecesi için çok teşekkür ederim."

"Gerçekten istemeden oldu ama ya..."

Aptal âşık deyiminin neden kullanıldığını böylece anlamış bulunuyordum. Sinan zihnimi bu kadar meşgul ettiği için dalgınlaşmış olmalıydım.

"Al arabanın anahtarlarını, arabada bekle beni. İçeriye

gelinliğinle girme sakın, sünger gibi bütün suyu çekersin. Ben evi böyle bırakamam. En azından halıları balkona atayım, bir şeyler yapmak gerek. Sonra gelirim yanına."

***

Arabada geçirdiğim yarım saatin ardından, tam uyuklamaya başlamıştım ki Sinan kapıyı açıp yanıma oturdu. Ben de endişeyle onu inceleyip bir durum değerlendirmesi yapmak istedim. "Ne durumda ev?"

"Dürüst mü olayım, yoksa moral mi vereyim?"

"O derece diyorsun yani."

Üstü başı sırılsıklam olmuştu. Damatlığının ceketini zaten çıkarmıştı ama gömleği de ıslanmıştı. Sıkıntıyla yüzünü buruşturup gömleğini de çıkardı ve arka koltuğa bıraktığım bavuldan bir tişört alıp üzerine geçirdi. Ben de bu sırada gözlerimi ondan uzağa çevirmeyi ne kadar istesem de başaramadım.

"Doğrusu, daha evliliğimizin ilk saatlerinde ocağıma incir ağacı dikeceğini tahmin etmemiştim Zeyno."

Kaldığı yerden sataşmaya devam edince, surat asarak cevap verdim: "Vicdan azabından ölmemi mi istiyorsun?"

Hâlim karşısında gülümsedi ve benimle daha fazla uğraşmamaya karar vererek, elimi tutup dudaklarına götürdü. Elleri bile buz gibi olmuştu suyla uğraşmaktan.

"Şimdi nereye gideceğiz Sinan?"

"Bizi alacak bir otel buluruz herhalde."

Otele gitme düşüncesi rahatsızlıkla kıpırdanmama neden oldu. Sinan da arabayı çalıştırdıktan sonra bunu fark ederek yüzüme baktı.

"Bir şey mi oldu?"

Galiba saklanmak için geç kalmıştım. Beni rahatsız eden şeyi anlatırsam anlayışla yaklaşır mıydı?

"Bu saatte otele gideceğiz deyince... Ben pek otelde

kalmayı sevmem, rahat edemem. Bir de böyle üstümde gelinlikle otelde... Yani ne bileyim..."

"Selim'le Bahar'a gidelim desem kız karnı burnunda hamile, rahatsızlık vermiş oluruz. Yazlığa gidebiliriz ama saat çok geç oldu. Şimdi, bu saatte o yol ıssızdır. Bizde bu şans varken yolda kalırız veya kaza yaparız."

O da haklıydı, sonuçta benim yüzümden bu durumdaydık. Otel beğenmeme lüksüm yoktu yani. Ellerimi saçlarıma götürdüm ve duvağımdan kurtulup topuzumdaki tokaların bir kısmını çıkardım. Sinan da trafikte olmasına rağmen yan gözle bana bakarak güldü.

"Saat on ikiyi geçti galiba külkedisi, en iyisi ben seni kayınvalidenin evine götüreyim. Orada kendime ait odam var. Yani kendi evimize gitmiş oluruz yine. Olmazsa, yarın evin tadilatı için ayarlamaları yaptıktan sonra anahtarları babamlara bırakıp birkaç günlüğüne tatile çıkarız. Sonra, beni bir balayına bile götürmedin diye kavga çıkarmaya da fırsatın olmaz."

Saçlarımı tamamen açtım ve parmaklarımla tararken ona ters bir bakış gönderdim. "Gören de tüm gün dırdırımla kafanı ütülediğimi sanacak. Ya korkarsa insanlar bu saatte kapılarına gidince?"

"Anahtarım var ama onlar zaten alışkın. Selim zamanında çok olmadık saatlerde gitti o eve, boşandıktan sonra ben de birkaç defa yaptım aynı şeyi. Bu defa ortada olay da yok, sudan sebeplerden evsiz kaldık."

Gerçekten öyleydi durumumuz. Bahar'ın gıda zehirlenmesi macerasına rakip olmuştu bizim su basma hikâyemiz. Eltimle kısmetsizlik konusunda aynı kaderi paylaşıyorduk. Nesilden nesile anlatılabilecek rezillikte bir anı olacaktı bu yaşadığımız. Böyle düşününce tabii, beni bir gülme aldı. Sinirleri bozulan Sinan da bana katılınca hâlimize kahkahalarla gülmeye başladık. Kısa sü-

reli yolculuğumuzun ardından evlerinin geniş bahçesine girip arabayı garaja park ettik. Mümkün olduğunca sessiz olmak için anahtarları eline aldı. Ama ben ayağımdaki topuklularla bir adım daha atamayacağımdan kolundan destek alarak çıkarmaya çalıştım. Sinan da niyetimi anlamamış olacak ki bu hareketime tepki gösterdi.

"Yine kucağıma alayım diye mi durdurdun yoksa? Almaya erindiğimden değil de bir yerlere çarparsak herkes ayağa kalkar."

"En büyük hayalim kayınpederimle kayınvâlidem uyurken gizlice girdiğim evde odaya kocamın kucağında çıkarılmaktı zaten, hem de düğün gecemde."

Ayakkabıları elime aldım, Sinan da minik bavulumuzu taşıdı. "Böyle dile getirince durumumuz çok rahatsız edici geldi yalnız."

"Biraz öyle çünkü..."

Karanlıkta epey zorlandı kapıyı açmak için ve içeriye girdikten birkaç saniye sonra, kulaklarımızı tırmalayan bir alarm sesi tüm evi kapladı. Sinan aynı gecede ikinci defa küfrederken ben de kulaklarımı sesten koruma çabasına girdim. Fakat kulaklarımı kapamak için gelinliğimin eteğini tutmayı bıraktığımdan iki adım sonra, köşede duran büyük bir vazoya çarptım. Sinan alarmı susturdu derken, benim yüzümden bir de kırılma sesiyle çınladı tüm ev. Hâliyle ev halkı ayağa kalktı. Merdivenlerden inerek şaşkınlık içinde bize baktılar. İlk konuşan taraf da durumumuzda hiçbir gariplik yokmuş gibi Sinan oldu.

"Bu alarmı evdeyken niye açıyorsunuz siz ya? Yaşlandıkça huyunuz değişti baba."

Zeynep anne oğlunu duymazlıktan gelerek fazlasıyla haklı bir soru sordu: "Ne işiniz var yavrum sizin bu saatte burada, yolunuzu mu şaşırdınız?"

Ama Faruk baba rahatlıkta Sinan'ı aratmıyordu.

Sinan'ın evi su bastığını söylemesinin ardından gözlerini karısına çevirerek söylendi. "Görüyorsun, değil mi? Ben demiştim sana çocuklar evlendi diye boşuna ağlama, bizimkiler bumerang gibi, attıkça geri dönüyorlar anasını satayım. Çoğalarak geliyorlar bir de. Hoş geldiniz kızım."

"Hoş bulduk baba, kusura bakmayın rahatsız ettik ama..."

"Etkileyici bir giriş oldu evet ama benim oğlanları daha azı paklamıyor zaten. Alışkınız biz onlardan yürek çarpıntısına. Derya şimdi size Sinan'ın odasını hazırlar. Kıyafetin yoksa pijama da verirler. Sabaha erkenden bakarız evinize, üzülme kızım."

Zeynep anne çocuklarını azarlarken kullandığı bakışlarını kocasına göndererek, kabalığı için onu gözleriyle uyardı ve yanıma gelerek bana sıkıca sarıldı. "Siz babanıza bakmayın kızım, evinize gelirken izin alacak değilsiniz ya. Nasıl isterseniz öyle girersiniz. Şaşırdık sadece, yoksa başımızın üstünde yeriniz var."

"Teşekkürler anne. Vazonuz için de çok özür dilerim, inanın, istemeden oldu."

"Aman nazar çıktı nazar, takma kafana."

Sinan çoktan merdivenlere yönelmişti bile. Suların içinden çıkıp geldiği için banyo yapacağını söyledi, haklıydı da. Daha mayıs ayındaydık ve geceleri serin oluyordu. Üşümüş olmalıydı. Üst kata çıkar çıkmaz verilen temiz çarşafları aldım ve bizim yüzümüzden daha fazla uykusuz kalmamaları için Derya'ya gerisini halledeceğimi söyledim. Sinan iki arada bir derede annesi tarafından bir otelin balayı süitine beni götürmediği için azar yemekten kurtulamadı yine de. Bu noktada kocamı savunma görevi de bana düştü.

Sonunda yatağımızı hazırladım ve Sinan'ın ardından

banyoya gireceğimi düşünerek bavulu açıp, kendime pijama aramaya başladım. Ama değil pijama, eşofman bile çıkmadı çantadan. Bavul hazırlamayı bilmeyen bir adamla evlenmiştim demek ki. Suyun sesi kesildiğinde Sinan'a söylenmek için ağzımı açtım fakat cümlem başımı ebeveyn banyosunun kapısından tarafa çevirdiğimde karşımda onu görünce yarım kaldı. "Sinan niye bana..."

Sadece belinden aşağısını örten mavi bir havlu vardı üzerinde. Kol kaslarına mı, yoksa karın kaslarına mı baksam karar veremeden gözlerimi bedeninde gezdirdim. En iyisi hepsine birden bakmaktı, şimdi kola baksam karnın hatırı kalacaktı. Bu arabanın cılız ışığında oturduğu yerden, yandan gördüğüm kadarından çok daha fazlasıydı, inanın.

"Oyy..."

Tek gözünü kırpıp ne diyorsun dercesine yüzüme baktı. Sonra omzumun arkasından yerde duran bavula çevirdi gözlerini. "Bir şey mi unutmuşuz?"

Unuttuğumuz bir şey mi vardı? Varsa da ne önemi vardı canım?

"Maşallah yalnız... Her şeyin başı sağlık, diye hep derim."

Bu sözüm ve kendisine bakışım üzerine gülmemek için kendisini zorladı ama başaramadı.

"Karıcığım, sen iyi misin?"

İş adamı değil, manken olması gerekiyordu gerçekten. Begüm'ün de Sinan'ın hayatına giren diğer kadınların da Sinan'dan ayrılışlarının neden bu kadar olaylı olduğunu şimdi biraz daha iyi anlayabiliyordum. Bugüne dek bu vücudu görme onuruna erişmiş, iştahlı gözlerini üzerine diken tek kadın ben değildim. Derken yine kıskançlık bedenimi usul usul sardı ve beni huysuzlaştırdı.

"İyi değilim, evet. Nerede benim pijamalarım? Böyle

bavul mu hazırlanır? Yapıştı zaten bu gelinlik üstüme..."

"İki dakika sustun, tatlı tatlı güldün diye ben de hasta olduğunu sanmıştım. Dırdıra başlayınca içim rahatladı."

Bavula kısa bir an bakıp, gerçekten uyurken giyebileceğim bir şey koymadığını fark edince omuz silkti. Dolaba yönelip kendi eşofmanlarından birini çıkardı ve üzerine de rastgele, bol bir tişört verdi.

"Bunlarla idare ediver şimdi. Yarın gidip yeni bir çanta hazırlarız."

Eline aldığı minik havluyla saçlarını kurulayan rahat kocama bakıp iç geçirdim. Çıplaklığıyla ilgili hiçbir sorunu yoktu maşallah. Hoş, o vücut bende olsaydı ben de benzer tavırlar içerisinde olabilirdim. Dikkatimi toplayarak banyoya girdim fakat gerçekten bu gelinlik artık rahatsız edici olmaya başlamıştı. Bir süre kollarımı arkamda birleştirerek gelinliğin fermuarını açmaya çalıştım ve başarısız oldum. Aklım neredeydi acaba tek başıma giyip çıkaramadığım, yürürken bile zahmet çektiğim bu şeyi giyerken? Kadın milleti olarak güzellik uğruna kırk şekle girmekten çekinmiyorduk işte.

"Sinan! Ben bunun içinden çıkamıyorum, gerçekten yapıştı üstüme!"

Homurdanmakla gülmek arası bir ses çıkarıp banyoya girdiğinde neyse ki üzerine bir şeyler giymeyi akıl etmişti. "İşte böyle, iki dakika sonra muhtaç olacağın adamı azarlarken iki kere düşün. Aslında seni böyle bırakmak vardı ama..."

"Pislik yapma Sinan."

Arkama geçip fermuarı yarısına kadar indirdi ama sonrasında parmaklarını tenimde hissetmeme neden olacak şekilde oyalandı. "Sıkışmış mı acaba?"

"O numara çok ucuz değil mi acaba?"

"Bana bak."

Tek hamlede fermuarı sonuna kadar açtı ve dudakları boynumdan omzuma doğru yavaşça ilerledi.

"Sinan..."

Bu defa ismi dudaklarımdan cılız bir fısıltı gibi çıktı. Sırtımı göğsüne yasladı, başım çenesinin altında kaldı ve bir eli bedenimi onunkine yaslarken, diğer eli gelinliğimin açılmış fermuarının sağladığı alandan içeri girdi. Karnıma doğru ilerledi soğuk parmakları. Ben de dizlerimin bağı çözülmesin diye iyice ondan destek aldım. Kalp atışlarını bile hissedebiliyordum. Gelinliğimin zaten düşük olan omuzlarından birini tamamen indirdi ve o sırada gelen hapşırma isteğiyle benden uzaklaşmak zorunda kaldı. Ardından bir şey olmamış gibi aramızdaki mesafeyi yeniden kapatmak istediğindeyse ona yüzümü döndüm.

"Sen üşüttün galiba."

"Yok, iyiyim ben."

Onu dinlemeden yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarımı alnına değdirdim. "Ateşin de yok ama... Gerçi bu kadar erken ateş çıkmaz."

"Sen öyle san..."

Boynum yeniden ısrarcı öpücüklerinin hedefi oldu ve bu defa daha da arsızlaştı. Ben de az önceki imasını anlayarak güldüm bu hâline. "Ya Sinan dur, iki adım ötemizde annenlerin odası var. Biri duyacak şimdi, çok ayıp."

"Ayıp mı? Nikâhlı karımı düğün gecemizde öpmem mi ayıp?"

"İnsanlar daha yeni yattılar. Bari uyumalarını bekle, rahat dur."

"Yarın haziranın gelmesini beklemeden balayına çıkıyoruz o zaman, haberin olsun. Neresi daha ıssızsa orayı bulup götürüyorum seni."

"Sen şuna 'Dağa kaldıracağım seni,' desene. Boşuna balayı kelimesiyle süsleme istersen."

"Sen iyice edepsiz oldun. İnsan nasıl konuştuğuna dikkat etmez mi? Ne demek dağa kaldırmak falan?"

"Bana diyene bak."

Zorla onu banyodan gönderdim ve arkasından gülerek, içim içime sığmadan duş aldım. Sonunda, üstümde onun giysileriyle banyodan çıktığımdaysa saçlarımdaki sprey kalıntılarından ve makyajımdan kurtulmanın rahatlığıyla odaya yürüdüm. Saçlarımdan damlayan suları elimdeki havluyla kurularken yatakta uyuyan görüntüsüyle karşılaştım. Hâliyle bu duruma tekrardan güldüm. Ama sonra yatağın ucuna oturup, onu izlerken istemsizce ciddileştim. Bu yaşıma kadar bana uyuyan, yetişkin bir adamı sıkılmadan izleyip huzuru iliklerime kadar hissedeceğimi söyleselerdi asla inanmazdım. Düğün telaşı yüzünden en çok yorulanlardan biri o olmuştu. Saate bakınca banyoda da fazla oyalandığımı fark ettim. Bir de düğün yorgunluğunun üzerine, su basan evimizle uğraşmıştı. Bu yüzden onu uyandırmamaya dikkat ederek yanına uzandım ve usulca sokulup koltuğunun altına girdim. O da sanki bunu bekliyormuş gibi uykusunun arasında beni tamamen kendisine doğru çekti. Gözlerimi kapadığımda hayatımın en huzurlu uykusuna dalmak üzere olduğumu biliyordum. İnşallah evliliğimizde yaşayacağımız sorunların hep böyle sudan sebepleri olurdu. Böyle mutlu kalmayı her şeyden çok istiyordum.

Hasta Bakıcı

Sabah uyandığımda, gözlerimi açmadan önce Sinan'ın beni saran kollarının sıcaklığını hissederek gülümsedim. Başını boynuma, saçlarımın arasına gömmüştü ve sırtım göğsüne yaslıydı. Sanki kırk yıldır koyun koyuna uyuyan çiftlermişiz gibi beni böyle sarmalaması, ait olduğum yerde olduğuma dair benliğimi kaplayan hissi güçlendirdi. Karnımdaki ellerinin üzerine koyduğum kendi ellerime baktım. Odamız bu kadar aydınlık olduğuna göre saat öğleye yaklaşmış olmalıydı. Ailesini huzursuz etmemek adına bence bir an önce kalkmalıydık.

"Sinan... Sevgilim..."

"Hım..."

Kollarını belimden çözüp yattığım yerde doğruldum. Her sabah erkenden fabrikaya gelip terör estiren adam bu adam mıydı gerçekten? Onu gördüğüm zaman dizlerimin bağının çözüldüğü tüm o zamanlar, şimdi uyurkenki görüntüsünü izlerken gülmeme neden oluyordu. Uyandırmak için ona sataşmayı düşündüysem de yavaşça tıklatılan oda kapımız dikkatimi o tarafa yöneltti. Üstümde Sinan'ın kıyafetleriyle kapıyı açtım ve Zeynep anneyle karşılaştım.

"Günaydın kızım, kusura bakma, uyandırdım ama bu saate kadar bekledik, acelemiz var da dışarı çıkacağız biz. Ben onu haber vereyim, dedim."

"Estağfurullah anne, ben uyanmıştım zaten. Birazdan gelecektim yanınıza. Bir şey mi oldu, nereye gideceksiniz?"

"Merak edecek bir şey yok yavrum, babanla Derya'yı da alıp yazlık eve gideceğiz. Havalandırmak, temizletmek ne bileyim işte buzdolabını falan doldurmak gerek. Malum yaz geliyor, hem baban da bahçeyi temizletir."

Acaba bu bahaneyle bizi yalnız mı bırakmak istiyorlardı?

"Anladım anne, akşama dönecek misiniz?"

"İki gün kalalım da kafamızı dinleyelim, dedik. Hem düğünün yorgunluğunu atarız. Aşağıda kahvaltı hazır, ben sofrayı toplamadım siz de yersiniz diye. Daha dün yardımcımız gelmişti, dolapta yemek de var, akşama hiç uğraşmazsın. Biz çıkıyoruz şimdi, bir şeye ihtiyacın var mı kızım?"

"Daha ne olsun, her şeyi düşünmüşsünüz."

Ona sarılarak Zeynep anneyle vedalaştım. Odaya döndüğümde de pencereden bakıp, garajdan çıkan arabalarını izledim. Çok eskiden tanıdığım, hatırladığım hayatıma bir gün içerisinde yeniden ışınlanmış gibi hissederek, bakışlarımı hâlâ neden uyanmadığını bilmediğim kocama çevirdim. Galiba eski hayatımın çok daha iyi bir versiyonuna sahiptim artık. Yüzümde kurnaz bir gülümsemeyle koşarak yatağa çıktım ve Sinan'ın yanına zıplayıp yattım.

"Sinan! Ama böyle olmaz ki. Koca evde ben sıkılırım sensiz tek başıma! Uyansana! Annenler de gitti, baş başa kaldık zaten."

An itibariyle Sinan'ın gözlerini açması ve fesat düşün-

celere kapılarak atağa geçmesi gerekmiyor muydu?

"Bağırma Zeyno ya, zaten başım ağrı..."

Cümlesi öksürüğüyle yarım kalınca kaşlarım çatıldı. Sesi her sabah mı böyle kısık çıkıyordu yoksa bu sabaha mı özeldi bu durumu?

"Sen iyi misin?"

Elimi nemli alnına koydum ve ateşinin çıktığını fark ettim. Aynı anda da geri çekilerek üç defa üst üste hapşırdı.

"İyiyim ben, uyusam geçer."

Başını gözümün önünde yeniden yastığa gömdü ve örtüyü omzunun yukarısına kadar çekti.

"Ama inanmıyorum ya! Bu kadar da olmaz ki. Dağ gibi adam ilk günden hasta oldu. Maşallah dediğim yedi gün yaşamıyor yeminle."

Ne yapacağımı bilemeden ayağa kalktım ve ellerimi belime koydum. Ailesi de gitmişti evden, Sinan'ın uyumakla iyileşmeyeceğini anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Bir şeyler yapmam lazımdı.

"Ben Selim abiyi arıyorum, sana ilaç getirsin."

Söylediğimi yapıp eczaneden alınmak üzere grip ilacı ve ateş düşürücü sipariş ettim. Ama kardeşi gelene kadar Sinan'ı kendi hâline bırakamayacağım için başına dikilerek koluna dokundum.

"Sinan kalk, duş alman lazım."

Koskoca adamı yataktan kaldıracağım diye belim kırılacak sandım ama sonunda koltuğunun altına girip, destek olarak banyoya sokmayı başardım. Sırtını fayanslara yaslayıp, tişörtünü ve eşofman altını çıkartarak iç çamaşırıyla kalmasını sağladım. Çeşmeyi açıp ılık olduğundan emin olduğum suyun altına soktum onu ama titremeye başladı. Galiba yardımım olmadan yıkanamayacaktı da.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye söylenerek

onun yanına, suyun altına girdim. Titreyen bedenine sıkıca sarılıp dengede durmasını sağladım. Birkaç dakikanın ardından tamamen sakinleşti ve başını geri çekip gözlerimin içine baktı.

"O rüyalardan biri mi bu?"

Bu söz tahmin edildiği üzere beni gülümsetti ve sakin bir şekilde cevap verdim: "Hiç sanmıyorum."

Alnına düşen saçlarını ellerimle geriye doğru itip, bir günlük sakalının pürüzlendirmeye başladığı yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. Sanki hayranlıkla izlenilmesi gereken bir sanat eseriymiş, heykelmiş gibiydi. Yutkunarak, bir fısıltıdan güçlü çıkmayan sesimle aklımdakini dile getirdim: "Benim olduğuna inanamıyorum."

"Sen onu bir de bana sor."

Arzuyla birer alev topuna dönüşmüş gözleri üzerime çevrildi ve bedenimin her noktası sanki görünmeyen bir yangının ortasında kalmış gibi hissettim. İnsanın kendisini böylesine yakan bakışların bağımlısı olması ne derece sağlıklıydı? Güç almak istercesine arkamdaki fayansa elini koyup beni kendisiyle duvar arasında bıraktı. Diğer eli yanağımı bulmuştu. Parmak ucumda yükselme çabamı görüp benim için başını eğdi ve dudaklarımız böylece buluştu. Sırtına çarpan suyun sesi kulaklarıma doluyordu fakat banyodan çıkacak ya da ondan ayrılacak gücü kendimde bulamadım. Hasta kocamla ilgilenmek için çok yanlış bir yol seçmiştim galiba. Sonunda nefes almak için kendimi geri çektim ve Sinan yeni bir öksürme ihtiyacıyla benden tamamen uzaklaşınca vicdan azabıyla içim sızladı. Koyun can derdinde, kasap et derdinde dedikleri biz oluyorduk herhalde. Bedenini kurulaması için ona havlu vererek duştan çıkardım. Giymesi için kıyafetlerini yatağın üzerine koydum ve kendim de kuru çamaşırlarla banyoya dönüp üstümü değiştirdim. Zil çalınca

kapıya gittim. Getirilen ilaçları aldım ve hastalık kimseye geçmesin diye Selim içeri girmeden gitti.

Sinan sıkılmasın diye salondaki koltukta ona yatak hazırladım. Ona çorba yaptım. Duşun etkisinden kurtulduğunda sersemliği yine arttı ama yine de hastalığına ve şansına sövecek enerjiye sahipti.

Ihlamur ve adaçayı içmemek için çevirdiği dolapları, döktüğü dilleri umursamadan ilaçlarını içirdikten sonra başında bekledim. Sırtına havlu bile koydum. Birkaç saat sonra ilaçların etkisiyle televizyonun karşısında yeniden uyuyakaldığında yanına kıvrıldım ve kalp atışını, nefes alıp verişini dinleyerek onunla uyumanın kısa süre içerisinde bağımlılık yapabileceğini fark ettim. Bir ara uykumun arasında saçlarımı okşadığını, şakağımdan öperek beni göğsüne yatırdığını hatırlıyorum ama öyle huzurluydum ki onu kontrol edeceğime bedenine tamamen sokulmayı tercih ettim.

"Sen nasıl bir şeysin? Böyle güçlü kalmayı nasıl başardın, nasıl direndin? Bekleyeceğim sevgilim... Sen anlatana kadar hikâyeni öğrenmeye çalışmayacağım."

Uykuyla uyanıklık arasında kaldığım sırada kulağımın dibinde, derin bir uykunun kollarında olduğum sanılırken Sinan'ın kurduğu cümleler içime dokundu. Benimle ilgili merak ettiği bir şey mi vardı? Geçmişten bahsediyordu galiba ama benim tamamını dile getirecek gücüm yoktu ve karşımdaki o bile olsa gözlerinde acıma duygusu görmeyi, babamın yaptığı şey yüzünden bana acımasını istemiyordum.

***

Hasta bakıcılık yaparak geçirdiğim gün ve gecenin ardından sabah telefonumun alarmı çalınca yerimden öyle bir sıçradım ki neredeyse koltuktan düşecektim. Kısa bir an nerede olduğumu idrak edemedim ama sonra hemen

yanımda beni izleyen Sinan'la göz göze gelince aklım başıma geldi. Önceki gün kişisel ihtiyaçlarımız dışında tüm günü bu koltukta geçirmiştik ve gece de yatak odasına gidemeden televizyon karşısında uyuyakalmıştık.

"İlaç saatin gelene kadar ben nasıl uyudum ya? Hasta olan sensin ama tüm gün yatan benim." Hemen oturdum ve sehpanın üzerindeki ilaçlarını elime aldım. Acıkmış olabileceği aklıma gelince de ayağa kalktım.

"Niye uyandırmadın beni? Şimdi kahvaltıyı hazırlayana kadar ilaçlarının saati geçecek."

"İyiyim ben, sakin ol. Sen uyurken bir şeyler atıştırdım."

Hâlimi gülen gözleriyle izliyordu ama yine de içim rahat etmedi. "Mis gibi çorba vardı ocağın üstündeki tencerede, ondan içseydin bari. Ya da dolapta yumurta vardı, omlet yapsaydın."

"Zeyno, kaptırdın kendini. Koskoca adamım ben ölmem, alt tarafı üşüttüm."

Rahatlığı sinir bozucuydu. Daha dün tek başına yataktan çıkamayacak hâldeydi, şimdi ben mi abartıyordum?

"Düzgün konuş, ne öyle ölüm falan..." Yanına eğilip alnına dudağımı değdirdim ve tespitimi dile getirdim. "Ateşin yok, iyi bari..."

"Oradan anlaşılmaz ki."

"Dudağımla baktım işte elimle anlayamam diye."

Kollarını öne uzatıp beni aniden kucağına çekti ve arsız öpücüklerini boynuma bırakmaya başladı. "Böyle anlaşılır o, böyle."

"Ya Sinan... Dur bak, hastasın!"

Başını geri çekip bu defa dudaklarımı gözüne kestirdi. Ben de ısrarcı öpücüklerinin arasından konuşabilmek için kollarımı aramıza koyarak onu tüm gücümle ittirdim.

"Dün çok kötüydün, lütfen yaramazlık yapmayı bırakır mısın? İlaçlarını içip dinleneceksin bugün de."

"Dün dinlendim zaten, turp gibiyim şimdi."

Sözlerinin bitiminde hapşırıp burnunu çekince hâline güldüm.

"Ya ne demezsin! Ateşten kendi kendine ayakta duramıyordun da banyoya bile ben sokup yıkadım seni küçük çocuk gibi."

Bu defa başını gerdanıma doğru gömdü ama amacı daha çok yüzünü saklamakmış gibi geldi bana. Hâliyle şüpheye düştüm. "Sinan... Sen yoksa numara mı yaptın dün bana? Banyo bile yapamayacak, ayakta duramayacak kadar kötü değil miydin?"

"Yok artık, numara yapacak hâlim yok herhalde. Ateşimi kendin ölçtün. Hastaydım gerçekten. Sadece hemşirem çok iyiydi, o yüzden hemen iyileştim."

Hastalığı numara değildi evet, ama ayakta duramayacak kadar hasta olması? Sinan gibi güçlü, sağlıklı bir adamın uyduruk bir soğuk algınlığı yüzünden bu derece dağılması pek inandırıcı gelmemeye başladı gözüme birden.

"Senin de bünyen pek zayıfmış o zaman, her üşüttüğünde böyle narinleşeceksen işimiz var demektir. Bendeki şansa bak, kocanın bile çıtkırıldım olanına denk geldim."

Kucağından kalktım ve içmesi için ilaçlarını burnunun dibine uzatıp, ondan gerçek bir itiraf alma amacıyla konuşmaya devam ettim:

"Birazdan yine ıhlamur yapacağım, sonra da ada çayı. Birkaç şifalı bitki daha var bildiğim. Şöyle şifalı bir ot çayı yapayım sana da toparlan. Öğle uykusuna yatırmadan ballı sütte verirsem..."

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu ve ellerini teslim olur

gibi havaya kaldırdı. "Tamam, banyo kısmında biraz abartmış olabilirim. Ama sana benimle birlikte yıkanmamı söylesem kabul etmeyecektin."

"Sen var ya çok fenasın! Pis Nazi Subayı, yalancı..."

Arkasını yasladığı yastığı sertçe çektim ve kafasını nişan alarak ona vurmaya başladım.

"Döndü yine Sarı Zeyna! Hasta adama şiddet uygulanır mı?"

Hafifçe gelen öksürüğünü bir şov hâline getirip abartınca, daha da şiddetli vurmaya başladım ona.

"Hani turp gibi olmuştun? Senin gibi yalancıya az bile!"

Yastığı tek eliyle kavrayıp beni üstüne çekti ve diğer kolunu belime sararak dudaklarıma yapıştı. Her tartışmamız böyle sonuçlanacaksa, gerçekten işim vardı benim bu adamla. Derken sehpanın üstündeki telefonum çaldı ve ben, Sinan'ın tüm şikâyetlerine rağmen elime aldığım telefonda babaannemin adını görünce hemen açtım. Evimizin başına gelenleri duymuş da bizi merak etmiş. Balayına da çıkmadığımızı, Sinan'ın üşüttüğünü öğrenince müsait olduğumda kendisi için internetten kiralık ev ilanlarına bakmamı rica etti. Anneannenin yanında rahatı yerindeydi fakat o da benim gibiydi işte. Sarayda bile kalsa "İlle kendi evim," diyenlerdendi. Bu yüzden daha fazla oyalanmadan, ona bugün bir ev bulmaya karar verdim. Telefonu kapatır kapatmaz Sinan'a reddetme hakkının bulunmadığı bir teklifte bulundum.

"Artık hasta bakıcılığıma gerek duymayacak kadar iyi olduğunuza göre Sinan Bey, bugünü benimle beraber İzmir'in çeşitli nezih semtlerinde geçirmeye var mısınız?"

Hızır

Yeni tuttuğumuz evin boş salonunda elimdeki anahtarlara bakarken suratımı asmaktan kendimi alamadım. Evet, babaannem için bir ev bulmuş olmamız çok güzeldi ama hepimiz aynı semtte otururşak acil bir durumda yanına daha rahat gidebiliriz düşüncesiyle parasına bakmadan karar vermek durumunda kalmıştık eve. Kaloriferli, asansörlü bir apartman dairesinin kirası böyle bir semtte ne yazık ki cep yakıyordu. Depozito zaten içime oturmuştu. Yine Sinan'a borçlanmıştım ve muhtemelen bu borcu uzun bir süre ödeyemeyecektim. Hayatım kocama veresiye yazdırmakla geçecekmiş gibi duruyordu.

"Biraz daha gezseydik başka yerlerde daha uygun fiyata bir ev bulabilirdik belki. İyilik olsun diye yaptığını biliyorum ama bu biraz savurganlık oldu gibi."

"Çok şükür kazanıyoruz Zeynep. Ailemiz için harcamayacağım da kimin için harcayacağım?"

Perdeler için pencerelerin boyunu, genişliğini ölçmesine yardım ederken cevap verdim. "Orası öyle ama yine de ikimizden birinin hesap yapmayı, tutumlu olmayı bilmesi gerekiyor. Bence bu ilişkide bu görev bana ait olacak."

"Yalnız iyice sarayda büyümüş şehzade muamelesi yapıyorsun bana. O kadar da savruk bir adam değilim bence."

"Saraylarda büyümesen de villalarda büyüdüğün kesin. Üstüne bir de Avrupa görmüşlüğün var. Şehzade değil de prens mi deseydim acaba?"

"Sen ne oluyorsun bu durumda? Monaco Prensesi falan mı?"

"Aman hayatım, benim ne haddime? Halktan biriyim, olsam olsam Avam Kamarası'ndan olurum. Hatta haremindeki cariyelerden biri... Aramızda dev bir sınıf farklılığı var."

Yorumuma alayla güldü ve hak ettiğim cevabı yapıştırdı: "Pardon da, sen değil misin Amerikan Koleji'ni bitiren? Bence çocukluğunda bale kursuna bile göndermişlerdir seni."

Haklıydı; bale, piyano, keman ve yüzme kurslarına gitmiştim çocukken ama bir tek yüzmede başarılı olup onda dikiş tutturmuştum.

"Olabilir ama sonra asil hayatım sona erdi. Darbeyle tahttan indirildim. Beni bugün vahşi doğaya sal, hayatta kalırım. Asgari maaşla yaşamayı becermiş biriyim sonuçta."

"Küçümseme kocanı, bugüne bugün Basmane çocuğuyuz biz de."

Doğru duyduğumdan emin olmak için gülerek yüzüne baktım. " Neymiş? Yok artık!"

Kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti ve yandan bir gülüş gönderdi. "Gel, gezdireyim seni. Sayemde iki insan yüzü gör, ufkun genişlesin. Ortamlara gir."

"Sen bana çıkma mı teklif etmeye çalışıyorsun şu an? Romantizmde geldiğin son nokta dehşet verici!"

"Yine de aşkımdan ölüp bitiyorsun ya sen ona bak.

Bak son kez soruyorum, öyle her zaman teklif etmem. Kötü alışma sonra."

Ukalaydı falan ama sevimliydi be! Şeytan tüyü vardı bu adamda. "Yemek de ısmarlayacak mısın? Bir de sonra sinemaya götürürsen olur."

"Sinema senin köpeğin olsun hayatım. Anlaştık."

Sinan'la birlikte bugüne dek birçok an paylaşmıştık. Ama bugün galiba en güzel olanıydı. Birlikte Kemeraltı'nı, çarşıları gezerken; değişik dükkânları, tarih kokan hanları keşfederken çok güzel vakit geçirdik. Eski, dar sokaklardan geçip tarihi evlerin arasında dolaştık. Sahiplerinin Sinan'ı tanıdığı bir esnaf lokantasında karnımızı doyurduk. Sonra küçük bir tatlıcıya girdik ve hayatımda yediğim en lezzetli kadayıfı tatma fırsatı yakaladım. Sinan'ın İzmir'in her yerini bu kadar iyi biliyor olması beni şaşırtmasının yanında gururlandırdı. Demek ki evlendiğim adam insanın az para harcayarak da keyifli vakit geçirebileceğini bilen, zor şartlarda yaşayan insanların hayatlarından habersiz olmayan biriydi. Yani babam gibi değildi. Kafası ticarete basıyordu ve ailesi için yaşam standardını yüksek tutsa da aslında gerektiğinde tutumlu olmayı biliyordu. Evet, şimdi maddi durumu yerindeydi ama bir gün olur da elindekileri kaybederse kendisine acil durum planı yapmaya hazırdı. Hayata nereden ve nasıl başlayacağını bilen biriydi aynı zamanda. Özetle, olduğunu sandığım prens değildi.

Birlikte el ele gezerken sanırım onu izleme işini biraz abarttım çünkü bir noktadan sonra bana bakıp gülmeye başladı. Ben de haklı olarak "Neye gülüyorsun?" diye sordum.

"Bakışlarınla gururum okşandı sevgilim ama gezmeye devam etmemizi istiyorsan bana öyle bakmayı kesmen gerek. Yoksa şeytana uyabilirim."

"Çok ayıp, söyleme şöyle şeyler."

Bizi duyan biri var mı diye başımı çevirip etrafa bakınca daha da yüksek sesle güldü ve yanağımdan makas aldı.

"Bu kadar tatlı olmak zorunda mısın sen acaba?"

"Ayıptır söylemesi öyleyimdir biraz, huyum kurusun."

Saçlarımı arkaya atıp, yüzüme kibirli bir gülümseme yerleştirince sokak ortasında olmamızı umursamadan beni öptü.

"Yok, kurumasın hiçbir huyun. Ben hepsini çok seviyorum."

Galiba duyduğum en güzel seni seviyorum demelerden biri buydu. Tek bir cümlesiyle içimde rengârenk çiçekler açtı. Tabii bunu ona itiraf etmek yerine işi dalgaya vurmayı seçtim.

"Aman hayatım dikkat et, insan böyle böyle romantik birine dönüşüyor. Valla anlamazsın ne olduğunu. Birden elinde güllerle, çikolatalarla önümde diz çöküverirsin mum ışığında."

"Kadınların neden böyle şeylerle mutlu olduklarını anlamıyorum. Mum, çiçek, balonlar, peluş oyuncak... Bilinçaltına bunlar dayatılmasa sen de benim kadar anlamsız bulacaksın."

Aslında biraz haklılık payı vardı. Ama tabii ki bunu da ona itiraf etmedim. İzmir manzarasını en iyi izleyebileceğimiz yerlerden biri olan Kadifekale'ye arabayla çıktık. Biraz serindi ama mayıs ayında olduğumuz için üşütecek kadar değildi. Arabayı kenara çekip, bulunduğumuz tepeden İzmir'in ve körfezin kuşbakışı görüntüsünü seyrettik. Sanki tüm şehir ayaklarımızın altındaymış gibi geldi. Üşümeyeyim diye belime sarılmış Sinan'ın kolları arasında, omzuma yasladığı çenesini hissederek hayranı

olduğum şehri izlemek... Zaman dursun istedim.

"Sinan..."

"Hımm..."

Başımı çevirerek onun güzel gözlerine baktım. "Ben galiba sana bir daha âşık oldum."

Aramızdaki birkaç santimi kapatarak dudaklarıma sevgi dolu, daha fazlasını vadeden kısa bir öpücük bıraktı.

"Şimdi aynı dilden konuşmaya başladık işte. Senin yüzünden her gün ne hâlde olduğumu anlamışsındır."

***

Sinemaya gitmek için Konak'a gittik ve Sinan'ı zorla romantik komedi filmlerinden birine sokmaya çalışsam da sonunda ortak paydada buluşup bir bilimkurgu filmine girdik. İlk defa sinemada yan yana film izliyorduk. Yeryüzünde benden mutlu bir insan olabilir miydi? Gözlerimden kalpler fışkıracaktı neredeyse.

Eve dönmeden önce markete uğramak için caddenin karşısına geçtik ve Sinan küçük markete girerken ben etraftaki dükkân ve mağazaların vitrinlerine bakacağımı söyledim. Bir kısmı kapanmıştı, diğerleri de kapanma hazırlığı içindeydi. Marketin biraz ilerisindeki küçük bir telefon bayisinin önüne geldiğimde, Sinan dışarı çıktı mı diye başımı çevirip markete doğru baktım ve o sırada sırtıma şiddetle çarpan bir adam yüzünden yere düştüm. Etrafıma iki tane cep telefonu düştü ve kırıldılar. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp baktığımdaysa başındaki kasketle yüzünün bir kısmını kapatmış adamın kolunun altındaki dizüstü bilgisayarı, siyah bir poşete koyduğu cep telefonlarını gördüm ama asıl odaklandığım elindeki silah oldu. Panikle oturduğum yerde ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. Galiba şoka girdim ama aynı zamanda korkudan kalbim de hızla atmaya başladı. Dükkân

sahibi öfkeyle içeriden bağırıp, eline aldığı sopayla kapıya çıkınca soyguncu panik oldu ve tetiğe bastı. Namlunun ucundaki o an bendim ama silah geri teptiği için eli titredi ve bana değil hemen yanımdaki kaldırım taşına denk geldi kurşun. Soyguncu koşarak caddede ortadan kayboldu ama benim kulaklarımda kendi boğazımdan yükseldiğini duyana kadar fark edemediğim bir çığlık yankılandı. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım ve titrememe engel olamadığımı fark ettim. Sadece birkaç saniye içerisinde Sinan koşarak yanıma geldi, önümde diz çöktü. Yaralanıp yaralanmadığımı kontrol etmeye çalıştı. Bir taraftan beni sakinleştirmek için bir şeyler söyledi ama onu anlayamadım. Beni kollarının arasına aldı, saçlarıma öpücükler kondurup ellerini sırtımda gezdirdi. Ancak ben sanki yıllar öncesine, o lanet geceye, bir türlü unutamadığım korkunç hatıranın içine hapsolmuş gibi kalakaldım. Kulağımın dibinde patlayan silahın sesi, babamın yere yığılan bedeni, patlayan beyni...

Sinan'ın kolları arasından sıyrılıp ayağa kalkmaya çalıştım. Midem bulanıyordu. Kusmamak için elimi ağzıma götürdüm ve midemden yükselen acı sıvıyı geri gönderdim. Etraftan insanlar toplandı başımıza. Sinan tek başıma ayakta duramayacağımı düşünmüş olacak ki tekrar belime sarılıp bana destek oldu. Kalabalıktan uzaklaşıp yürümemi sağladığında beni kordonda bir kayanın üzerine oturtana kadar kendime gelemedim. Sanki zihnim dışarıdaki her şeye kapanmış gibiydi. Tir tir titriyordum. Karanlık denizin kıyıya vuran dalgalarına bakıp kaşlarımı çattım. Korkunç bir rüyadan uyanmış gibi etrafıma baktım ve bulunduğum yeri tanıdım. Tam olarak yıllar önce oturduğum kayanın üzerindeydim. Aynı sahil, farklı bir gece... Yanımdaki diğer kayada oturan adamın endişeli, mavi gözleri yeniden üzerimdeydi. Sarı saçları-

na ay ışığı vuruyordu. Denizde yakamoz vardı. Zihnim bir ânını bile unutmadığım karanlık bir anıyla doldu.

"İyi misin? Benden korkmana gerek yok. Ne oldu sana böyle, nasıl yaralandın? Aileni ya da polisi aramamı ister misin?"

Sessizce oturduğum yerde titreyerek ağlamak dışında bir tepki gösteremiyordum, sanki konuşma yeteneğimi kaybetmiştim. Üstündeki ince hırkayı çıkarıp giymem için bana uzatmıştı. Ama kollarıma gereken emri verememiştim. Bedenimi hareket ettiremiyordum. Bu yüzden kendisi dikkatlice omuzlarıma bırakmıştı hırkasını.

"Hastaneye gitmen gerek. Ayrıca burası da güvenli değil, gecenin bu saatinde tek başına oturamazsın. Hadi kalk, götüreyim seni."

Ürkütmeden, kalkmam için bana destek olmak isteyerek koluma dokunmuştu ama başarılı olamadı. Dokunuşu aniden ürpermeme ve istemsizce geri çekilmeme neden olmuştu.

"Seni burada yalnız bırakamam ama. Bak, hemen yanındaki kayaya oturacağım. Hem senden uzağa hem de kimsenin zarar veremeyeceği kadar yakınına, olur mu?"

Cebinden çıkardığı mendili gözyaşlarımı silmem için uzattı, bu defa eli havada kalmamıştı çünkü titreyen elimi uzatarak, mendili avucuma koymasına izin verecek gücü kendimde bulmuştum. Polisi arayıp durumumu izah ettikten sonra onlar gelene kadar yanımda kalacağını söyledi ve sessizliğe müdahale ederek yeniden konuştu.

"Tamam, konuşmayacaksın anladım. Belli ki seni çok üzen bir şeyler yaşadın. Ama yalnız değilsin, benim kardeşim bugün gözlerimin önünde canına kıyacaktı. Ben onu son anda ipten aldım. Yarın hiç istemediğim bir ülkeye sırf onun ve ailemin iyiliği için gidiyorum. Anlaya-

cağın kötü şeyler herkesin başına geliyor fakat bir şekilde bir noktada düzeliyor. Düzelmek zorunda."

Sözleriyle bakışlarımı yeniden üzerine çevirmeyi başarmıştı. Minnetle güzel, mavi gözlerine baktım. Hiçbir şey söylemeden, kırmızı mavi ışığı yanan polis arabası gelene dek sonraki on dakika boyunca, gecenin karanlığında sessizce birbirimizin gözlerine baktık.

Hatırladıklarımın ağırlığı altında ezilerek derin bir nefes aldım ve şaşkınlıkla, gözyaşlarımın arasında elimi ağzıma götürdüm.

"Sen... Ama bu imkânsız..."

Hayatımı borçlu olduğum adam, beni o gece ortasına düştüğüm cehennemden kurtaran yabancı, benim kocam mıydı yani? Aynı mavi gözler, insanın içini ısıtan aynı şefkatli ses tonu...

"Bu gece başına gelen şey sana o gece olanları hatırlattı, değil mi? O yüzden bu kadar etkilendin."

"Sen gerçekten o geceki adamsın. Yanımda duran, bana hırkasını veren... Düğün günümüzde bunu anlamıştın. O yüzden öyle davrandın."

Sakince başını sallayarak beni onayladı. "Evet, hırkayı görünce şüphelendim. Sonra on yedi yaşındaki fotoğrafına bakınca da emin oldum."

"Sen... Sinan sen o gece benim karşıma çıkmasaydın ben belki de canıma kıyacaktım. Ya da kötü birileriyle karşılaşsaydım..."

"Söyleme, düşünme böyle şeyler. Ben o zaman da yanındaydım, bundan sonra da hep seninle olacağım."

Oturduğu kayadan kalkıp önümde diz çöktü ve göz hizama gelip elimi tuttu."O gece ne oldu Zeynom? Seni o hâle getiren neydi? Baban nasıl öldü?"

Hayatımda ilk defa o gece tanık olduklarımı, ifademi alan polisler dışında birine anlatıyor olmanın ağırlığıyla,

hatırladığım hiçbir ayrıntıyı atlamadan, sanki başkasına ait bir hikâyeyi dile getirir gibi Sinan'dan sakladığım ne varsa anlattım. Hayatımı tamamen değiştirip mahveden günü, soyadını taşıdığım, aynı yatakta uyuduğum adamdan saklamanın ne kadar anlamsız olduğunu ise anlattıktan sonra kalbim hafiflediğinde, gözyaşlarım dökülüp beni rahatlattığında fark ettim. Sanki beni dibe çeken bir yükü omuzlarımdan atmıştım.

O gece, en çok yardıma ihtiyacım olduğu anda karşıma çıkan adam, Hızır gibi yetişen yabancı aslında kaderimdi, geleceğimdi. Şimdi anlıyordum.

Şans

Sabah uyandığımda geçirdiğim ruhsal yönden fazlasıyla yıpratıcı geceye rağmen tamamen dinlenmiş, zinde bir hâlde olduğumu fark ettim. Sinan'ın kollarında geçirdiğim zamanı, beni geçmişte üzen ne varsa sona erdiğini bilmenin beraberinde getirdiği huzuru hiçbir şeye değişemezdim. Boş yatakta gerinip etrafıma baktım ve onun yokluğuyla ürperdim. Henüz sadece üç gündür evliydik. Nasıl onunla uyuyup uyanmaya, sabahları gördüğüm ilk yüz olmasına bu kadar alışabilmiştim?

Üstümde onun bol bir tişörtü ve şortuyla, çıplak ayaklarımla merdivenleri indim ve mutfakta bana kahvaltı hazırlamaya çalışan görüntüsüyle karşılaştım.

Sinan?

Mutfağa girmek?

Tavaya dokunmak?

"Aşkım, sakin ol ve o elindeki tavayı hemen tezgâhın üstüne bırak," dedim. Tavayı artistik hareketlerle sallayıp, bana doğru öyle bir dönüşü vardı ki onu öyle gördüğüm an kahkahamın tüm evde çınlamasına engel olamadım. "Acilen o çikolata reklamlarını izlemeyi bırakman gerek Sinan."

"Bu da mı gol değil?"

Gülerek boynuna sarıldım ve dudaklarından büyük bir iştahla öpüp geri çekildim. "Sabahın bu saatinde neden bu kadar tatlısın acaba?"

Abartılı bir şekilde surat asarak içinde kızarmış yumurta bulunan tavayı ocağın üstüne bıraktı. "Tatlı nedir ya? İnsan beş yaşında çocuk sever gibi kocasına tatlı der mi? Ne kadar karizmatik, yakışıklı, seksi bir adam olduğumdan bahsedecek olsan..."

Kendimi geri çekip beline bağladığı mutfak önlüğünün bağcığını çözdüm. "Aman tamam, o kadarını da söylemeyebilirdim. Tatlı dediğime dua et."

Mutfaktaki masaya kurulmuş kahvaltı masasına yöneldim ve zeytinlerden birini ağzıma attım. O da aynı anda arkadan belime sarılıp ayaklarımı yerden kesti.

"Bana bak... Sabahın bu saatinde kalkıp kahvaltı hazırladım o kadar. Söylenemezsin bugün bana. İzin vermiyorum."

Boynum ve yanaklarım öpücük istilasına uğrayınca kıkırdayarak kendimi geri çekmeye çalıştım. "Çok fenasın ya! Zeytin yerken öleceğim senin yüzünden."

Zeytin çekirdeğini tabağa bırakmamı bekledikten sonra beni kolları arasında döndürüp öptü ve burnumu sıkarak güldü.

"Bugün ölmene izin vermem merak etme, çok başka planlarım var seninle ilgili."

Merakla dikkat kesilerek yüzüne baktım. Bol miktarda da fesatlaştığımı belirtmeliyim. "Ne planı?"

"Hiç öyle yavru kedi gibi bakma, sürpriz çünkü söylemem. Şimdiden uyarayım yalnız, geçen seferki gibi yine sürprizimi mahvedersen..."

Başımı şiddetle iki yana salladım ve ellerimi kaldırıp izci işareti yapmaya çalıştım.

"Söz, bu sefer ağzımı bile açmayacağım. Beyim ne derse o olur."

"Aferin benim akıllı karıma, o zaman şimdi güzelce karnını doyur. Sonra banyo yapıp üstümüzü değiştirelim ve evimize gidelim. Orada bavul hazırladıktan sonra balayına çıkabiliriz."

"Ya Sinan..."

Beni bırakıp masadaki yerine oturuşunu izledim ama balayı lafını duyunca içim içime sığmadı sevinçten. Arkadan boynuna sarılıp, onun az önce bana yaptığı gibi sulu öpücüklerimle yanaklarını acıtarak sevgi seline boğdum.

"Zeynep bırak boynumu, boğacaksın." Kollarımdan tutup beni kendisine doğru çekti ve kucağına oturmamı sağladı.

"Balayı dedin ama... Ben hiç balayına çıkmadım. Bırak balayını kocamla tatile bile çıkmadım. Zaten bana kimse sürpriz de yapmadı bu yaşıma kadar. Nereye gideceğiz?" Çocuksu sevincim onu eğlendirmiş olacak ki başını arkaya atarak benim mutfağa girdiğim anki hâlimi aratmayan bir kahkaha attı. "Ya gülme de cevap ver, uyuzluk yapma Sinan."

"Ben az önce sana ne dedim? Zaten işin sürpriz kısmı balayımızın detayları... Başka türlü sana bavul hazırlatamazdım, o yüzden bu kadar bilgi vermek zorunda kaldım. Sorma bana bir şey, bak vazgeçerim sonra."

Gözlerimi kısarak ağzıma attığı peyniri yedim. Sonra onun için ekmeğe kaymak ve bal sürüp, yesin diye ağzına götürürken söylenmeye başladım. "Yalnız kronik uyuzsun. Gerçi bir şeyi kırk defa söylersen olurmuş. Acaba benim yüzümden mi böyle oldun? Tehdit etme beni."

"Aşırı ilgiden şımardın mı sen iki günde?"

"Hayırdır, yoksa hasta numarası yapıp tüm gün etra-

fımda dört dönmene sebep oldum da ben mi hatırlamıyorum?"

Lafı gediğine oturtuşum karşısında kaşları ilgiyle kalktı ve gülerek konuştu:

"Sarışınların aptal oldukları hakkında konuşan geri zekâlı kimse onu bulup ağzını burnunu dağıtacağım. Lafı gediğine oturtmak dedikleri bu olsa gerek. Patronun olarak gurur duymakla birlikte kocan olarak morardım."

Kabullenip pes edişi öyle sevimliydi ki... Ancak tabii ki bu defa o şekilde dile getirmedim.

"Biliyor musun hayatım, yiğidi öldürüp hakkını yemediğinde çok seksi oluyorsun."

"Bak yine alay ediyorsun benimle, aslında bir pataklasam akıllanacak gibisin ama?"

"Yok artık, Sinan!"

Öyle bir bakışı vardı ki panikle kucağından kalkmama neden oldu. Kalçama yediğim şaplak ise çığlık atarak beni masanın diğer ucuna kaçırttı. Ancak elbette aramızdaki kovalamaca çok kısa sürdü. Sinan'ın gıdıklama saldırısı yüzünden panda misali halının üzerinde yuvarlanarak kahkahalarla güldük. Aslında onun tüm bu şirinlikleri neden yaptığını çok iyi biliyordum. Dün geceden sonra moralimi yüksek tutmaya, düşünüp hüzünlenmemi engellemeye çalışıyordu ve bu taktikleri fazlasıyla işe yarıyordu.

Nihayet hazırlanıp kendi evimize gittiğimizde bavuluma en çok koyduğum şey beni bile şaşırtacak şekilde gecelik oldu. Kaç gündür Sinan'ın kıyafetleriyle uyumaktan sıkıntı basmıştı. Ayrıca bu balayıydı, yani artık bazı aksiyonlara girmemiz gerekiyordu. Özellikle önceki gün yaşadıklarımdan sonra herhangi bir çekincem kalmadığını hissediyordum. Bu defa tatlı bir heyecanla yoğrulmuş bir merak ve beklentiyle doluydum. Sinan'ı

her şeyiyle, bir kadının kocasını isteyebileceği en yoğun duygularla istiyordum. Şimdi geriye bakıp düşündüğümde, tanıştığımız andan beri bugüne hazırlandığımı fark ediyordum. Sinan'ın anlayışı, ilgisi, beni kendisine alıştırırken ki şefkati, doğallığı...

Kafam o kadar çok balayımızla doluydu ki evin tadilatına hâlâ başlanmamış olmasıyla bile ilgilenmedim. Sadece temizlik şirketinden gelenler tarafından temizlenmişti. Yönetimi Sinan'a bırakmak, ev geçindirmekle ya da yaşayacağım yerle ilgili herhangi bir endişeye sahip olmamak mükemmel bir histi gerçekten. Ay sonu nasıl gelecekti? Faturaları ödeyebilecek miydim? Dolapta ne kadar yiyecek kalmıştı? Bu sorularla çok uzun yıllar boyunca uğraştıktan sonra şimdi gamsız bir şekilde balayına çıkabiliyordum. Omuzlarımdaki koca yükten kurtulup hafiflemiştim.

***

Araba otobandan çıkıp dar orman yoluna girdikten sonra epeyce bir zaman ailesiyle tatile çıkan beş yaşındaki bir çocuk kadar heyecanla doluydum. Fakat etrafıma bakıp bir ev ya da yerleşim belirtisi görmediğimde biraz gerildim. Her ne kadar müdahale edip soru sormayacağıma dair yola çıkmadan önce söz vermiş olsam da kendimi tutamadım.

"Sinan, navigasyona bakmayı denesen mi acaba?"

"Bana güvenmiyor musun sen? Duymamış olayım."

"Anlamıyorum, siz erkekler neden bir adresi bulamadığınızda bunun dile getirilmesinden bu kadar rahatsız oluyorsunuz? Kabullenme sorununuz var, erkeklik gururunuza dokunuyor resmen. Bu konuda çok tipik bir örneksin."

Bana bakmaya bile tenezzül etmeden arabayı yavaşlattı ve sağ tarafa dönerek, ormanın ortasında olmasına

inanamadığım, ağaçların arasında saklı kalmış kocaman bir evin önünde durdu.

"Geldik Zeyno Hanım, tipik bir örnek olan kocanız eliyle koymuş gibi buldu evi."

Arabadan inip yürümeye başlamıştı ama ben başımı kaldırmış hayranlıkla bakma işine öyle odaklanmıştım ki camımı tıklatıncaya kadar arabada oturmaya devam ettim. İndiğim zaman ise uzattığı elini tutarken, gözlerimi evden ayırmadan ona laf yetiştirmeye çalıştım.

"Dağa kaldırmak konusunda ciddi olduğuna inanamıyorum. Ama yine de bu ev çok güzel, resmen âşık oldum."

"Sen bir de arka tarafını gör."

El ele bahçede yürüdük ve etrafıma bakıp kocaman gülümsedim. Hamak ve salıncak benim yumuşak karnımdı, bayılmıştım ön bahçeye. İçeriye girmeden verandadan geçtik ve arka tarafta asıl görmem gerekenle, tamamen ağaçların arasındaki kocaman yüzme havuzuyla karşılaştım.

"Baban vefat etmeden önce çok iyi bir yüzücüydün ama yıllardır yüzmeye fırsat bulamadığın için şimdi havuzlu bir tatil iyi olur diye düşündüm."

Sözlerinin bitiminde boynuna sarıldım ve teşekkürümü ifade etmek istercesine öptüm onu.

"Kaç gün kalacağız burada? Yani ne kadar zaman için kiraladın?"

"O konu biraz karışık, sen beğenirsen burası bizim olacak. Seni biraz da deneme sürüşü için getirdim. Hatta İzmir'e döndüğümüz zaman da benim bekâr evini satıp birlikte yeni bir eve geçelim, bizimkilere daha yakın oturalım, diyorum. Hem çocuklar olduktan sonra da daha rahat olur gidip gelmesi, yardımcı olurlar bize. Sen ne dersin?"

"Çocuklar?"

"İleride, sen hazır olduğun zamandan bahsediyorum. Şimdi aramızdaki yaş farkını da düşündüğümde senin henüz anne olmayı istememeni anlarım. Baskı kuruyormuşum gibi düşünme lütfen. Ben sadece geleceğe yatırım yapıyorum. Burada bir hafta falan kalırız, sonra sen tamam dersen yazlık olarak alırız. Tatiller için... Dönünce de beraber yeni bir ev bakarız."

Bize gerçekten bir gelecek inşa ediyordu. Güzel, mutlu, rahat içerisinde geçecek bir hayat kuruyordu. Evet, ben henüz okulumu bitirmemiştim. Bu yüzden mezuniyetten önce anne olmayı düşünmüyordum ama Sinan bunun için yeterince beklemişti. Ayrıca önceki evliliğinde tam baba olmaya hazır hissettiği, yaklaştığını sandığı anda kandırıldığını öğrenmişti. Ona hiç kıyamıyordum.

"Senin çocuklarını doğurmayı, birlikte kocaman bir aile kurmayı her şeyden çok istiyorum. Allah ne zaman nasip eder bilmiyorum ama bizimki gibi bir ailede büyüyecekleri için çok şanslı olacaklarını biliyorum. Bu yüzden anne olmaktan korkmuyorum. Yine de önce diplomamı alırsam çok daha iyi olur."

"Alacaksın ve çok başarılı bir tasarımcı olacaksın."

O yanımdayken her şeyi başarabilecekmişim gibi hissediyordum zaten. Gözlerime baktığında sanki kalbime cesaret ve huzur akıyordu. Ben bunları düşünürken o cebinden çıkardığı bir eşarpla gözlerimi kapadı. Gerçekten, romantik bir sürpriz mi bekliyordu beni içeride? Göz bağlama aksiyonuna bile girmişti.

Belime sarılıp, bana destek olarak düşmeden yürümemi sağladı. İçeri girdiğimde burnuma dolan çiçek kokusu biraz şaşırttı aslında ama Sinan'ın yollarıma gül sermeyeceğini bildiğimden bir çeşit oda parfümü olacağını düşündüm. Ancak gözlerimin bağı çözüldüğünde fena

hâlde yanıldığımı keşfettim. Kocaman bir buket gülü kucağıma bıraktı. Çevreme baktığımda mumlar, gül yaprakları ve balonlar gördüm. Masanın üzerinde kalpli bir kutunun içinde çikolatalar vardı. Hatta sandalyelerden birine oturtulmuş kocaman bir pelüş ayı bile vardı. Yani Sinan'ın sözünü vermediği, "Yapmam, boşuna bekleme," dediği her şey...

Etrafımı incelemeyi bırakıp, dolan gözlerimle yüzüne baktığımda elimden tutarak gülümsedi.

"Bu kadar hazırlığı neden yaptın?"

"Seni mutlu etmek için, hayatın boyunca hiçbir mahrumiyet yaşamanı istemiyorum. Geriye dönüp hatırladığında 'Ben kocamla hiç böyle bir anı paylaşmadım,' deme diye yaptım. Bir de artık şu yollarına gül dökmemem konusunda sitem etmeyi bırakman için çabalamış olabilirim."

Gülerek boynuna sarıldım. Bu yaptığı şey benim için çok anlamlıydı. Elbette gül ya da balon değildi mesele. Hiçbir zaman bu tür konularda saplantılı olmamıştım ve beş yaşında bir kız çocuğuymuşum gibi bana neden oyuncak ve çikolata almadın diye ona kızacak değildim. Fakat asıl konu, Sinan'ın benim için değişebileceğini göstermesiydi. Uzlaşmacı bir adamdı ve mutluluğumuz için ortak noktada buluşma özverisini gösterebiliyordu.

"Sinan... Gerçekten çok teşekkür ederim. Sadece bu hazırlıktan bahsetmiyorum, hayatıma girdiğin günden beri kattığın tüm güzellikler için çok teşekkür ederim. Yanında çalışmaya başlarken bunun hayatta kalmak, hayallerime kavuşmak için son şansım olduğunu biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Meğer sen mutluluğum için de son şansımmışsın."

Çiçekleri kucağımdan alıp masanın üzerine bıraktı ve beni kolları arasına alarak saçlarımı okşadı.

"Sen, hiç beklemediğim bir anda hayatıma girdin. İkimizin de hayatının en karanlık gecelerinden birinde daha hiç tanımazken, bana yabancıyken bile kalbim biliyordu sanki seni. Sarmalayıp korumak istemiştim. Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum ama o kadar yürekten istemişim ki demek, yıllar sonra yine karşıma çıktın. Üstelik yeniden mutluluk konusunda en umutsuz olduğum anda. Birinin şanstan bahsetmesi gerekiyorsa o benim. Senden önce de ailem vardı ama yalnızdım. Şimdi kendimi işe yarar hissediyorum. Adam gibi, derler ya hani öyle... Büyüdüm sanki... Kalabalıklaştım."

Onu daha fazla konuşturmadan gözyaşlarımın eşliğinde ikimizi de nefessiz bırakacak şekilde öptüm, bedenine sokuldum. Yakın olma ihtiyacımı anladı sanırım, bu yüzden beni kucağına aldı ve öpücüklerime verdiği karşılıkları bir an bile aksatmadan yatak odasına taşıdı. Birbirimizi kıyafetlerimizden kurtarışımızdaki acelenin aksine bir sakinlik ve şefkatle öpüp sevdik. Artık anlaşmak için sözcüklere ihtiyacımız yoktu. Bedenimde gezen ellerini yadırgamadım ya da onu severken utanmadım. Bu öyle başka bir histi ki... Sanki Sinan kolum, bacağım gibi benim bir parçamdı. Ben onsuz eksiktim, yarımdım ve sadece onunla birleştiğimde tamamlanmış hissedecektim. Yine de geri çekilerek gözlerime baktı, yüzümün her noktasını öpüp konuşmasa da bakışlarıyla benden izin istedi. Sonunda birbirimize karıştığımızda ise ait olduğum yerde, onun göğsüne yaslı hâlde, kolları arasında uykuya dalmadan önce "İyi ki!" diye düşündüm.

İyi ki yıllar sonra karşıma çıkmış ve beni hayatına sokmuş.

Kefaret

Dünyanın tüm derdinden, tasasından uzakta baş başa geçirdiğimiz beş gün yani balayımız hayatımın en huzurlu ve bol kahkahalı beş günüydü. Şezlonga uzanmış en sevdiğim kitabı okurken, onun havuzda yüzen görüntüsüne başımı kaldırıp bakmaktan kendimi alamıyordum. Doğrusu oldukça ilgi çekici bir manzaraydı. Hem de insana iç geçirten cinstendi. Ben de tıpkı Elizabeth Bennet gibi gerçek aşkın bir gün beni bulacağına dair tereddütlerle doluydum eskiden, hatta mutlu olacağıma inanmıyordum. Ama sonunda ikimiz de kendimiz için doğru adamları, Mr. Darcylerimizi bulmuştuk. Üstelik benim şansıma oldukça yakışıklı bir tane denk gelmişti.

"Oradan sapık gibi gözetleyeceğine yanıma mı gelsen acaba?"

Havuzun kenarına yaslanmış hâlde, bilerek kol kaslarını bana gösteren şov meraklısı Nazi Subayı'ma gülerek omuz silktim. "Canım ben hiç gelmeyeyim ya yeni krem sürdüm de güneşlenip kitabımı okuyacağım."

"Dikkat et de bir gözün kitapta diğeri bende şaşı olma. Zaten ezbere biliyorsun sen Gurur ve Ön Yargı'yı, ne öyle

oturduğun yerden entelektüel olma çabaları? Beni mi etkilemeye çalışıyorsun?"

Ayaklarımı geri çekip, bağdaş kurarak yüzüme alaycı bir ifade yerleştirdim. "Hiç de bile, ayrıca etkilemeye çalışsaydım şu an havuzda poz kesen taraf ben olurdum hayatım."

Kollarıyla tutunarak bedenini tamamen yukarı kaldırdı ve havuzdan etkileyici bir şekilde çıkıp üstünden sular damlarken bana doğru yürüdü. "Ben sana nasıl laf yetiştireceğim ya? Bitti bendekiler artık, tükendim. Mis gibi havuz var, senin yaptığına bak. Gittim kadının vazo gibi köşede oturanıyla evlendim. Biblo musun sen hayatım, vitrin süsü müsün?"

Dibime girip, havluyu alırken bilerek üstüme su damlattı. "Gören de el sürmeden cam fanusun içinde saklıyorsun sanacak."

"Neyse ki dayanılmaz çekiciliğim karşısında kayıtsız kalamıyorsun. Üstüme kendiliğinden atlamıyor olsan bir de peşinden koşmak gerekecek."

Havluyu elinden alıp egosu Everest'in zirvesinde gezen kocamın karnına vurdum ve yanıma oturması için yer açıp kolları arasına yerleştim.

"Pardon da insanlar yıllarca flört edip eşlerini ancak evliliğe ikna ediyorlar. Sen utanmasan yıldırım nikâhı kıyacaktın. Zor kadını oynuyormuşum gibi şikâyet etme bence artık."

"Ben de seni dağa kaldırdım. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yere kapadım. Çiçek aldım, çikolata aldım, balon aldım. Ayrıca istemeye geldiğimiz gün de çiçek almıştım. İki etti bak, nankör olma. Bence gayet de peşinden koştum."

Torunlarımıza bile anlatacaktı anlaşılan yaptıklarını. Görüp göreceğim buymuş der gibi gülümsedim ve kita-

bımı yeniden elime aldım.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Onun kendine ait bir kitaplığı olduğunu, boş vakitlerini okuyarak geçirmeyi ne kadar çok sevdiğini zaten biliyordum ama neden bahsettiğini anlamamış gibi yaparak serzenişte bulundum. "Azıcık kültürlü ol ya ortamlarda havan olur. Ayrıca kitap okuyan erkek seksiliği diye..."

Beni kucağına öyle bir alışı vardı ki aklındaki planı ve beni bekleyen sonu tahmin ettiğimden kitabımı ıslanmasın diye şezlonga fırlattım. Tabii ki benimle birlikte havuza atlamıştı. Etrafımıza sıçrattığımız suyu, ormanda yankılanan çığlığımı ve kahkahalarımızı düşününce "Etrafta başka ev olmadığı için şanslıyız," dedim kendi kendime. Gerçekten buranın bize sağladığı mahremiyete çok fazla alışmıştık.

***

Üzerimde bol bir tişört ve kot şortumla koltuğa uzanmış, Sinan'a romantik bir film izletebilmek için nasıl dırdır etsem de onu bezdirsem diye düşünürken elinde kahve fincanlarımızla yanıma geldi.

"Bavulundaki o kadar geceliğe ne oldu? Boşuna getirdik herhalde."

Üstümdekilere ilk kez görüyormuşum gibi bakarak fincanımı elinden aldım. "Hiç giyemem şu an, zaten hevesimi alayım diye getirdim onları." Tüm arsızlığıyla pişkin pişkin sırıtınca aramıza güvenli bir mesafe koydum ve konuşmaya devam ettim. "Çok ayıp Sinan, bakma şöyle Nuri Alço gibi."

Dumanı tüten kahvemi yudumlayıp, dudağımı yakınca yüzümü buruşturdum. Fincanı benden aldığı gibi masanın üzerine bırakarak az önce yaktığım dudaklarımı öptü.

"Döner dönmez ev bakma işini halletmeyi istiyorum.

Sonra ayıp kelimesini benimleyken unutacaksın. Cümle içinde kullanmanı yasaklamayı düşünüyorum. Bu arada bence bu şort da çok yakışmış sana."

Bu defa öpücüklerini boynuma kondurmaya başlayınca, gülerek kollarımı boynuna doladım.

"Taş gibi hatun olunca tabii, çuval giysem yakışıyor. Ne yapayım, benim de kaderim bu."

"Öyle mi efendim? Öz güven tavan bakıyorum da."

"İşte körle yatan şaşı kalkarmış, yapacak bir şey yok Sinoş'um." Tamam, bilerek yapmıştım. Kabul ediyorum ama bence yüzünün aldığı ifadeyi görmeye değerdi.

"Iyy... O ne be? Başka takacak lakap mı bulamadın? Tebrikler Zeynep! Şu an karım değil, görümcemsin gözümde. O derece alakasız ve uzak, imkânsız bir akrabalık. Gerisini sen düşün."

Karşısında kahkahalarla gülmeye başlayınca, gözlerini kısıp bana laf yetiştirmek için ağzını açtı ama telefonu çalınca hevesi kursağında kaldı.

"Selim arıyor. Adam hissediyor, yemin ediyorum en müsait olmadığım anları..."

"Sanki kaç gündür müsait olduğun an var da."

"Sen birazdan görürsün," der gibi bana parmağını salladı ve telefonu açtı. Ancak yüzündeki gülümseme Selim'in bana kadar ulaşan panik dolu sesini duyunca silindi.

"Ne demek lan doğuruyor? Çocuğu da kendinize benzettiniz. Vaktini, saatini bilmeden çıkmaya kalkıyor!"

Doğru mu duymuştum? Ailede doğurabilecek tek insan Bahar'dı ve onun da daha doğumuna çok vardı. Kafamda gün hesabı yapmaya başladım ve aynı anda da ayağa kalkıp giyinmek için odaya koşturdum. Daha doğuma yaklaşık iki ay vardı. Sinan da peşimden geldi ve arabanın anahtarlarını alıp, bir taraftan kardeşini sa-

kinleştirmeye çalışarak telefonu kapadı. Ayakkabılarını giymek için kapıya gitti. Ben kapıyı kilitlerken, arabayı çevirip evin önüne yanaştırdı ve oyalanmadan yanına binip kemerimi taktım. Birbirimizin aklına kötü şeyler sokmamak için hastaneye varana kadar trafik cezası yiyebileceğimiz bir hızla arabayı kullanırken sessizliğimizi koruduk.

Sonunda giriş yapıp, danışmanın yönlendirmesiyle Bahar'ı bulduğumuzda nefes nefese kalmıştık. Açıkçası biz doğumhanenin önünde bekleyip Selim'i sakinleştirme görevini üstleneceğimizi düşünmüştük ama Bahar'ın bulunduğu odaya girdiğimizde bizi çok başka bir manzara karşıladı. Öncelikle bebek hâlâ sevgili eltimin karnındaydı. Giyinik hâlde yatakta oturuyordu Bahar ve Selim de önünde diz çökmüş onun ayakkabılarını giydiriyordu.

"Bu ne şimdi ya?"

Sinan lafı ağzımdan alınca soluklanmak için Bahar'ın yanına gittim ve boynuna sarılıp yatağın ucuna oturdum. "Gerçekten ne oluyor? İyi misin?"

"Yalancı doğum sancısıymış ama gerçek gibiydi. Biz de apar topar geldik. Doktor baktı, 'Korkulacak bir şey yok,' dedi. Biraz dinlendim, şimdi iyiyim. Çıkıyoruz hastaneden. Aslında daha yolda geçti gibi oldu ama ne olur ne olmaz diye geldik yine de."

Rahat bir nefes alarak yeniden ona sarıldım ve geçmiş olsun dileklerimi sıralamaya başladım ama Sinan Selim'in omzuna kolunu atarak ona sataşma fırsatını kaçırmadı.

"Doğum sancınız bile iki ay önceden başladı. Bilerek yaptın, değil mi? İtiraf et, annemlere de haber vermemişsiniz zaten, yoklar."

"Saçmalama abi, doktor endişelenecek bir durum yok

deyince onları arayıp 'Boşuna gelmeyin,' dedik. Size de haber verecektik de uçarak geldiğinizi tahmin ettik. Yoldan dönmeyin, yüzünüzü görelim, dedik."

Sinan'a kaş göz işareti yaparak onu susturmaya çalıştım ve söze karıştım. "İyi yaptınız, Bahar'la yeğenimiz iyi olsun da önemli olan o, tekrar geçmiş olsun."

"Bırak Zeyno ya, ben Selim Bahar'a evlenme teklifi ettiği gece serserinin birini dövüp karakolluk olmuştum. Onun rövanşını aldılar."

Bu taze bilgi üzerine şaşırarak sırayla yüzlerine baktım. Ciddi olamazdı, değil mi? Koskoca adamdı sonuçta Sinan. Selim'in onu karakoldan toplayacak hâli yoktu. Böyle bir şey yaşanmamış olmalıydı yani. Gerçi benim için bar tuvaletinde adam dövdüğü günleri unutmuş değildim. Bahar bir elini karnının üstüne koydu, diğerini kalkarken destek almak için Selim'e uzattı ve Sinan'a hitap ederek cevap verdi:

"Aslında iyi fikirmiş. Sayende karakolda sabahlamıştık, bir intikam gerekiyordu gerçekten. Ama Zeyno'ya kıyamam. Kurunun yanında yaşı da yakmanın gereği yok. İşimiz gücümüz yok da bu kadar telaşa mı gireceğiz? Hem beş gün balayı sana niye yetmiyor? Evlendiğin günden beri işe gitmedin bak, ben de doğum iznine ayrıldım. İyi alıştın yatmaya."

Haklıydı biraz, işi boşlamıştık. "Evet ya iyi oldu erken döndük. Nereye gitti benim titiz, despot patronum?"

Sinan Selim'e dönerek, tişörtünün yakasını tutup silkti. "Biz bilemedik kardeşim, bunlar birken iki oldular."

"Cidden, güçlerini birleştirince hiç çekilmiyorlar. Ama beni o kadar kınadıktan sonra başına böyle bir şey geleceği belliydi Sinan."

Bahar kocasının etlerini çimdikleme eylemine girişirken, ben de benimkini sinir etmek için yanaklarını sıktım.

"Söylenme Sinoşum, amma dırdırcısın sen de."

Selim gülmekle tiksinmek arasında kararsız kalırken, Sinan kollarımı kavrayıp hareketimi kısıtladı ve ona dönerek yüzünü ekşitti.

"Benimkinin bir de bu huyu var, evlerden ırak."

"Sadece buysa meziyeti yine iyi, benimkinde daha ne cevherler var, bir bilsen."

Ağabey kardeş biz yanlarında değilmişiz gibi abartılı bir şekilde bizi çekiştirirken, Bahar'la ben de tüm huysuzluğumuzla onlara sataşmaya devam ettik. Gelişimiz ve Bahar'ın sancısının yalancılığını kutlamak için hep birlikte babamların evine gittik. Hâliyle Bahar'ı ayakta ve iyi görmek onları da çok sevindirdi. Zeynep anneyle birlikte akşam yemeğini hazırlamak için mutfağa girdik. Derya'yı da cebren ve hileyle peşimizden sürükledik. Gerçi yokluğu varlığından daha iyiydi görümcemin ama kayınvalidem kızına yemek yapmayı öğretmeye kararlıydı. Biraz tecrübesizlikten, biraz da gönülsüzlükten mutfağa ve yemeklere hatırı sayılır bir zarar verdikten sonra sadece salatayı yaparak kurtulmayı başardı Derya. Onu Bahar'ın yanına salona göndererek, kızcağızın canı sıkılmasın diye sohbet edip eğlendirme görevi verdik. Zeynep anne de göz ucuyla beni izleyip, mutfak konusundaki yeteneklerimi görerek mutlu oldu kendince.

"Zeyno, iyisin değil mi kızım? Yani ben seni çok iyi gördüm."

Başlattığı sohbet üzerine gülümseyerek yanıt verdim:

"İyiyim anne, çok şükür sağlığımız yerinde, huzurluyuz, mutluyuz. Daha ne olsun?"

"Valla açık konuşmak gerekirse ben düğünden önce bayağı korkmuştum. Sinan'la aranız biraz bozuk gibiydi. Hazırlıklar sırasında sürekli didişiyordunuz. Eh bir de sen biraz..."

Düğünden önceki isteklerimi, kendi düğünümü rezil etmek konusundaki çabalarımı hatırlayınca güldüm. "Hatırlatmayın, ne olur! Sinan'la iddialaşmıştık, çocukça bir şeydi. Hatırladıkça utanıyorum. Çok haklısınız, kim bilir neler düşündünüz hakkımda ama ağzınızı açıp bir şey söylemediniz."

"Oğlum mutluydu, hem Bahar daha sen işe yeni başlamışken neredeyse her gün seni bize anlattı. Yok şöyle güzel kız, böyle tatlı kız, hem terbiyeli, saygılı, marifetli diye. Bahar deli doludur. Kalbindeki dilindedir ama insanın iyisinden anlar. 'Sinan abim bu kıza âşık oldu. Kızın da gönlü var, ben anladım. Bana gelin anne, tanıştıracağım sizi,' dedi de apar topar geldik o gün Baharlara, biliyorsun. İyi ki de gelmişiz, çok sevdik seni."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım kayınvalidemin. Bahsettiği zaman bizim Sinan'la konuşmadığımız, birbirimize ilanı aşk etmek bir yana neredeyse gırtlak gırtlağa geldiğimiz günlere tekabül ediyordu çünkü.

"İyi de ben o günlerde işten ayrılmıştım. Oğlunuz beni kovmuştu. Yani..."

"Canım kavgalı olduğunuzu biliyorduk da bunlar aşk kavgası. 'İki güne barışırlar,' dedi Bahar."

Sonunda Bahar'ın oyununu geç de olsa tam anlamıyla anladım. Beni ailesiyle tanıştırmak için yanında tutmuş, ayrıca Sinan'la karşılaşalım diye de plan yapmıştı. Resmen bir taşla iki kuş vurmuştu.

"Bahar aşmış kendini anne, biz o zaman Sinan'la birbirimize daha açılmamıştık bile. Âdeta çöpçatanlığa yeni bir boyut getirmiş."

Gülerek söylediğim sözler üzerine kayınvalidem de güldü. "Oğullarımı mı öveyim; böyle zeki, şeytana pabucunu ters giydirecek kızlarla evlendiler diye yoksa gelinlerimi mi öveyim ailemize yakışıyorlar diye karar

veremiyorum."

Karşılıklı gülüşmeye devam ederek masayı hazırladık. Sonra da yemekten önce konuşmak için babaannemi aradım ve keyfinin yerinde olduğunu öğrendim. Biz balayındayken yeni evine taşınmıştı. Onunla konuştuktan sonra Faruk babanın çalışma odasındaki erkekleri yemeğe çağırmak amacıyla yanlarına gittim. Daha doğrusu kapının önüne gittim. Ama Sinan'ın sesi odanın dışına taşınca tartıştıklarını anladım. Doğal olarak kapıyı çalıp çağırmaya çekindim. Hangi konuda anlaşamadıklarını merak ettiğim için geri de gidemedim. Bu yüzden dikkatle dinleyerek ne olduğunu anlamaya çalıştım.

"Baba, ben karımın geleceğini düşünemez miyim sanıyorsun? Elbette gereken neyse yaparım ama senin böyle işlere kalkışmana gerek yok. Zeynep'in de hoşuna gitmez. Daha dün bir bugün iki, görgüsüz gibi... Ya benim karım babaannesine tuttuğumuz evin masrafından bile borç diye bahsediyor. Sen tutmuşsun 'Yeni evin tapusunu onun üstüne yapalım,' diyorsun. Bu saatten sonra neyim varsa ikimizin zaten."

"Oğlum, 'Benim başka türlü içim rahat etmeyecek,' diyorum. Karın değil mi bu kız senin? İkna et. Doğacak torunlarımın annesine ev almışım çok mu?"

Hakkımda konuşulduğunu anladığım an yakalanma korkum iki katına çıktı ve konuşulan konu utançtan ateşimi çıkardı. Üstelik Selim abinin yaptığı yorum onun da o odada bulunup tartışmayı duyduğunu bir kere daha hatırlamama neden oldu.

"Baba, yanlış anlama ama Bahar torununu taşıyor şu an, ona bile böyle tapu verme sevdasında olmadın. Gerçekten bu nereden çıktı şimdi? Evi, arabayı üstüne yapma muhabbeti nedir ya? Kadın programlarını mı izledin sen bizden gizli?"

"Abuk sabuk konuşma, çarpacağım ağzının ortasına bir tane şimdi. Size ne oğlum? Ev benim, gelin benim. Keyfimin kâhyası mısınız? Bahar'ın babasının bilmem kaç tane tapusu var. Kızına miras kalacak hepsi ileride, ihtiyacı mı var o çocuğun bizden gelecek ev hediyesine? Kaldı ki dedenden kalma konağı düğün hediyesi olarak Bahar'a verdik zaten. Sığır değiliz herhalde, gelinlerin birine verip diğerini bırakacak değilim. Seni de ondan çağırdım buraya. Konu mankeni sandın kendini herhalde."

Sinan Selim'le babasının ağız dalaşına müdahale ederek ciddi bir ses tonuyla ve büyük bir kararlılıkla konuştu: "Tamam, Bahar'a doğum hediyesi olarak ne vermek istiyorsan ver baba. Ama ben Zeyno'yu tanıyorum. O şimdi durduk yere tapu kabul etmez. Ona da doğurduğunda verirsin. Büyütmeyin meseleyi."

Selim de Sinan'ı onaylayınca Faruk baba oğullarına itiraz etti. Gerçekten nereden çıkmıştı bu tapu meselesi? Bahar gibi maddi durumu iyi olan bir aileden gelmediğim için yardım etme ihtiyacı mı duyuyordu ki bana? Böyle bir hediyeyi kabul edemezdim. Düşüncesi bile eksiklik hissetmeme, rahatsızlık duymama neden oluyordu.

"Olmaz, uzatmayın. Ben haberiniz olsun diye çağırdım sizi. Karışmayın işime. Gelinime düğün hediyesi verirken izin alacak değilim."

Sinan'ın bu tartışmadan ne kadar sıkıldığı yeniden konuştuğunda ses tonundan bile belli oldu.

"Sen neden takıntılısın bu konuya? Sürekli aynı şeyi tartışmaya bıkmadın mı? Zeyno'yu Roma'ya göndermek konusunda da böyle ısrar etmiştin. Hatta kıza 'İster misin?' diye sormadan direkt gönderecektin. Yok, oradan ev açalım, bilmem ne kadar maaş verelimler. Anlatacak mısın? Yine 'Arkadaşımın kızı, sorumlu hissediyorum,' diye başlama baba. Zeynep'i o gün restoranda görmesen

aklına gelmeyecekti, hatta gördüğünü ama tanıyamadığını dedin. Tüm arkadaşlarının çocuklarına karşı böyle sorumlu mu hissedeceksin?"

"Gerçekten baba, ne bu Zeyno'ya olan aşırı korumacı hâlinin sebebi?"

Durduğum yerde tamamen rahatsız hissetmeme sebep olacak bir sessizlik oldu. Başımı merdiven tarafına çevirip gelen giden var mı diye baktım. Sonra Faruk babanın artık eskisi kadar yüksek perdeden çıkmayan sesini duydum.

"Tamam, oğlum ben size yalan söyledim. Rahatladınız mı şimdi? O gün restorana Zeyno'yu bulmaya gitmiştim zaten. Ama hem o olduğundan emin olamadım başta hem de hâlini görünce içim sızladı. O yüzden tesadüfen birbirimizi bulmuşuz gibi numara yaptım."

Resmen beynim durdu. Duyduklarımı anlamlandırma sıkıntısı yaşadım. Belli ki Sinan da benimle aynı durumdaydı.

"Nasıl yani? Niye?"

"Zeynep sana ne kadarını anlattı bilmiyorum. Zamanında rahmetli babası ölmeden önce iflas edince borçları yüzünden hapse girme durumu vardı. Beni aradı, borç istedi. En azından hapse girmesini önleyecek kadarını verebilecek durumum vardı. Bunun için olur, yardım ederim, dedim. Ama o dönem Selim'in psikolojisi bozuktu. Onunla uğraşıyorduk bir yandan. İstanbul'a gittiniz arka arkaya, aklım sizdeydi. Muhasebeye ödeme talimatını vermiştim, unutulmuş. Adamcağız beni aramış o gün, ben aklım sizde olduğundan görmedim bile aradığını. Kaça bölüneceğimi şaşırmıştım. İşte Onur da aynı günün gecesi her şey üst üste gelince intihar etmiş hem de kızının gözü önünde. Zeyno peşinden gitmiş ama durduramamış. Cenaze zamanı yardım etmek is-

tedim gene. Zeyno'nun annesi izin vermedi. 'Biz dilenci değiliz,' dedi, yanlış anladı beni. Borç meselesini de bilmiyordu ama yine de tersledi. Sonra evleri satılınca bir dönem bulamadım ben onları. Bulduğumda da Zeyno'ya okul için burs vereyim, dedim. Kız kaydını dondurmuş. Dersleri zaten berbat. Bursu bahane etseydim şüphelenecekti. İşte Selim İtalya'dan döndü, abuk sabuk adamları peşine taktı, bizimle görüşmemeye başladı. Sen o İtalyan kızı hamile bıraktın, evlendin. Sizin derdinizi kovalarken bu kızla ilgilenemedim ben. Sonra da onca koşturmanın içinde aklıma gelip buluncaya kadar..."

Duyduklarıma rağmen ayaklarım beni taşımaya devam ettiği için şanslıydım bence. Kendimi kandırılmış gibi hissettim bir an. Ben her gün Sinan'ı karşıma çıkaran kadere şükrederken aslında karşılaşmamızın bir oyun, vefa borcu olduğunu öğrenmek çok garip hissettirdi. Ne düşünmem, nasıl hissetmem gerektiğini bilemedim. Sinan babasına bu gerçeği sakladığı için kızdı, Selim onu sakinleştirmeye çalıştı. Zeynep anne ise merdivenleri çıkıp neden sofraya inmediğimizi yüksek sesle bana sordu ve kapıyı dinlediğimi anladı. Onu duyan Sinan da çalışma odasının kapısını açıp, beni görünce yüzüme büyük bir endişeyle baktı. Nasıl göründüğümü bilmiyordum. Çok ayıp bir şey yapmış bir insanın mahcubiyetiyle dolu hissettim, bu yüzden kaçma ihtiyacıyla doldum. Elimi kaldırarak Sinan'ın bana bir şey söylemesine engel oldum.

"Yemek hazır, size afiyet olsun. Ben dışarıya çıkacağım."

Bir robot gibi duygusuz, ruhtan yoksun bir hâlde konuşup merdivenleri indim. Ayakkabılarımı giyerek dışarı çıktım ve peşimden gelmek isteyen Sinan'a bakışlarımla durmasını söyledim. Aklımda bu saatten sonra iki

soru vardı: Sinan benim şansım mıydı yoksa babasının kendisini suçlu görerek ödemeye çalıştığı bir kefaret mi? Kaderimizi mi yaşıyorduk yoksa bir plan doğrultusunda mı hareket ediyorduk?

Benim Çılgın Kocam

Evden çıktıktan kısa süre sonra karşıma çıkan çocuk parkındaki bir banka oturup kafamı toplamaya çalıştım. Faruk babanın ne kadar iyi niyetli bir adam olduğunu biliyordum. Bu yüzden hakkımdaki ince düşünceleri için ona minnettardım. Ama boşuna kendisini suçlu hissediyordu. Babam işlerini ona güvenerek iflas edecek noktaya getirmemişti ki. Yıllardır görmediği eski bir arkadaşına da kimse karakaşı, kara gözü için borç vermek zorunda değildi. İnsan kaderde olanın önüne geçemiyordu. Ayrıca bir babanın kendi evlatlarının derdine düşmesinden daha doğal bir şey yoktu. Onu ya da bu durumdan benimle aynı anda haberdar olan Sinan'ı zerre kadar suçlamıyordum. Benim derdim babamın ölümüyleydi. Hayatım boyunca iyileştiremeyeceğim bir yara açmıştı bana, hem de en sevdiğim insan yapmıştı bunu. Babama bile güvenmemem gerektiğini daha on sekiz yaşımdayken öğrenmiştim onun sayesinde.

Sinan yanıma oturduğunda başımı çevirip bakmadım ona. Ne olursa olsun, peşimden geleceğini biliyordum. Kocam babamın ölümünden sonra güvendiğim, sevdiğim, inandığım tek adamdı. Kıymetini bilerek elinden tuttum.

"Hoş geldin."

"İstemezsin diye korktum ama..."

Başımı ondan tarafa çevirerek yakışıklı yüzüne baktım. "Ben, sen yanımda olmadan nefes bile alamıyorum. Ne istememesi? Sadece şu an şoku atlatmaya çalışıyorum. Bir an beni böyle görmeni istemedim."

"Babama çok kızdın mı?"

"Beni kandırarak iş teklifinde bulunduğu için mi? 'Durumu açıkça anlatsaydı sizin bir suçunuz yok, borçlu hissetmeyin,' der, teklifini reddederdim. O yüzden işin içine yalan karıştı diye kızamıyorum ona. Sadece ben her şeyin tesadüf olduğunu sanmıştım. Şimdi böyle planlar, oyunlar..."

Rüzgâr esince ince tişörtümle üşümememem için kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti.

"Biz birbirimizi çok daha önce bulmadık mı? Evet, belki kötü şeyler sebep oldu tanışmamıza ama önemli olan bu saatten sonra sonuç bence. Birbirimizi bulduk, bir aradayız. Şu an sahip olduğumuz şey dünyanın en değerli hazinesi. Ama eğer babama, babana borç veremediği için..."

"Saçmalama, senin baban belki de bu dünyada karşıma çıkan en iyi kalpli insan. Bir an bile onu suçlamadım. Para için canından vazgeçebilecek kadar güçsüz olan, yaşadığı zorlukları kaldıramayan benim babamdı. Evet, kolay değildi, biliyorum. Çünkü o gittiğinde evsiz, beş kuruşsuz kalıp onun bakmaktan korktuğu ailemizi ben geçindirdim. Daha on sekizimde babamın yerini aldım. Üstelik gözlerimin önünde benim ne hâlde olduğumu, olacağımı düşünmeden beynini dağıtışından günler sonra ayağa kalkıp onca yükün altına girdim."

Saçlarımdan öperek beni sakinleştirmeye çalıştı ve başımı tamamen göğsüne yasladı.

"Senin açından düşününce çok haklısın. Hatta benim durduğum yerden de sonuna kadar haklısın. Ama bir de babanın gözüyle bakmak lazım olaylara. Sen çok gençtin. Hayatını sıfırdan kuracak gücü kendinde bulabildin. Ama o inşa ettiği her şeyin yıkıldığını gördükten sonra bir daha sıfırdan başlamayı göze alamadı demek ki. Kim bilir o noktaya gelene dek kaç ay, belki de yıl uğraştı. Kimse durduk yere pes etmez."

"Tüm bunları ben de sayısız kez düşündüm. Derdini bana açmadı, durumumuzdan haberdar edip kendimi hazırlama, çözüm bulma fırsatı vermedi diye iyice kızdım. Sonra tek başına yüklendi diye üzüldüm. Babamı affetmek için yıllardır kendi içimde mahkemeler kuruyorum. Ama bir türlü beraat edemiyor işte. Özellikle seninki gibi babalar varken gözümün önünde..."

"Yapma bunu kendine Zeynom. Herkesin olaylarla baş etme şekli farklıdır."

Başımı iki yana sallayarak ağlamamak için kendimi zorladım. "Ben âşıktım babama ya, hayrandım. Her şeyimi ona anlatırdım. Sanki hem annem hem babam hem de arkadaşımdı. Ama o beni masallarla büyütüp şımarttıktan sonra birden hayatın ortasına atıverdi tek başıma. Sudan çıkmış balığa döndüm. Bak senin babana. Her zaman, siz onu karşınıza aldığınızda bile bir eli hep sizin üzerinizde olmuş. Hani derler ya gölgesi yeter diye... Faruk babanın gölgesi bana bile yetiyor. Annen, kardeşlerin, anneannen, akrabaların... Benim arkamda bir garip babaannem var. Annem kendimi bildim bileli içine kapanık, sessiz, soğuk bir kadındı. Güçsüzdü. Babam öldükten sonra psikolojisi bozuldu, tamamen değişti. Haber vermeye tenezzül etmeden kocaya kaçtı, ötesi var mı? Bir benim aileme bak, bir de seninkine! Hâlâ karşımda kendisini borçlu hissediyor bir de baban. Eksik, mahcup

hissetmesi gereken biri varsa o da benim. Nasıl insanlarla akraba olmuşuz, kimlere karışmışız diye hiçbiriniz bir an bile yüzüme vurmadınız."

Omuzlarımdan tutarak geri çekilip yüzüme baktı.

"Bende, ailemde senin tek başına, kimsenin desteği olmadan ayakta durmanla, inatla yaşama tutunmanla gurur duyuyoruz. Hayranız sana Zeynep. Senin hiçbir eksikliğin yok. O imrendiğin ailem senin de ailen, biliyorsun. Ayrıca sen ne istiyorsan ben o olurum sana. Bizim birbirimizden başka kimseye ihtiyacımız yok. Ki sen kimse olmasa yine herkese kafa tutar, tek başına da olsa yaşarsın. Sonuna kadar güveniyorum ben sana."

Sözleri üzerine sakallarının pürüzlendirdiği yanağını okşadım ve gülümsemeye çalıştım. "Sen yine de beni sensiz bırakma. Rabbim beni sensizlikle sınamasın."

"Merak etme sen, ben hep senin yanındayım. Değil seni bırakmak, bunu aklımın ucundan bile geçirmem. Son nefesimize kadar kurtuluşumuz yok birbirimizden."

"Şükürler olsun ki yok."

***

Aile içinde hiçbir sır kalmamış olmasının rahatlığıyla yeni evimize taşınmadan önceki günleri daha huzurlu geçirdik. Hayatımız belli bir düzene girdi. Ancak haziran ayına geldiğimizde yani liseden mezuniyetimin yedinci yılı dolduğunda yeni evimizin salonunda, bir akşam internette gezinirken gelen Facebook etkinlik davetiyle kısa süreli bir keyifsizlik yaşadım. Amerikan Koleji'nin eski mezunları için bir akşam yemeği planlanıyordu. Sinan da ekrana yüzümde tatsız bir ifadeyle baktığımı görünce, başını uzatarak ne olduğunu sordu.

"Neye bakıyorsun sen gece gece? Yüzünde de ciddi bir ifade, uyuyalım artık, sabaha iş var."

İçgüdüsel olarak kucağımdaki diz üstü bilgisayara sa-

rılarak ekranı kapadım. "Tamam, geliyorum şimdi. Bir şeye baktığım yok, öylesine geziyorum."

"Öylesine? O kadar yalan söyleyemiyorsun ki şu an. Bari sarılma da bu kadar dikkat çekme." Yanıma oturarak bilgisayarın ekranını zorla kendisine doğru döndürdü.

"Özel hayat diye bir şey kalmadı ama iyice aramızda."

"Kusura bakma da karımsın sen benim. Eskiden de sekreterimdin, her işimi sen planlıyordun. Telefonlarıma bakıyordun. Bırak da bu kadarını yapayım." Etkinlik davetini okuyunca, neyi sakladığımı anlamayarak kaşlarını çattı. "Tamam, gideriz cumartesi günü işimiz yok. Sen niye gizem yaratıyorsun?"

"Ben gitmek istemiyorum, kaç yıldır görmediğim insanlarla bir araya gelsem ne olacak?"

Bilgisayarı kapatarak kucağımdan çekti ve sakince konuştu. "Eski hayatından kaçmaya bir son vermek zorundasın. Yoksa atlatamazsın Zeynep. Psikoloğuna danışalım istersen?"

Balayından döndükten sadece birkaç gün sonra yıllar önce almam gereken psikolojik destek için harekete geçtiğimizden, bugünlerde her şeyi sorduğumuz bir psikoloğumuz vardı.

"Tamam, ama gerçekten sıkılırız orada."

"Bir aradayken niye sıkılalım? Senin hâlâ kutlayamadığın bir lise mezuniyetin var. Bu sorunu çözmemiz gerek."

Yine haklıydı, bir şeyleri aşmam gerekiyordu artık. Bu yüzden işi şakaya vurdum.

"Gittin delinin önde gideniyle evlendin ya sana da hiç kıyamıyorum. Dağ gibi adamdın yaktın başını be Sinan. Valla yazık."

"O aslında öyle olmuyor biliyor musun? Deli deliyi görünce sopasını saklarmış ya, bizimki o hesap. Sen iyi

ol bak ben sana neler edeceğim."

***

Zarif elbisemin eteği kırışmasın diye dikkatlice oturduğum arabada Sinan'ın yandan görüntüsünü izlerken gereksiz gerginliğimi çaktırmamaya çalıştım. O da sessizliği bozarak bana yardımcı oldu.

"Ben neden sürekli şoförlük yapıyorum sana Zeyno?"

Aklımdan geçenlerle tamamen alakasız olan soru aniden gelince şaşırdım. "Nereden çıktı şimdi bu? Beni gideceğim yere götürmen sorun oluyorsa..."

"Hayır, ben yine götürürüm ama şimdi mesela dönüşte arabayı sen kullansaydın fena mı olurdu? Okulu bitirince sana mezuniyet hediyesi olarak araba alayım diyorum. Hem kendi araban olursa istediğin zaman istediğin yere gidersin."

Rahatsızlıkla oturduğum koltuğa sindim. En son direksiyon başına geçtiğim gün annemin arabasını kaçırıp kaza yapmıştım çünkü babamın intihar etmesini önlemeye çalışıyordum.

"Benim ehliyetim yok."

"Alırsın, ben öğretirim sana kullanmayı. Yapamam, deyip kendini kısıtlama."

"Kardeşine öğrettiğin gibi mi?"

Elimde değildi, kaleyi boş görünce kendimi tutamıyordum işte böyle. Derya'ya araba kullanmayı öğretme macerası büyük bir hayal kırıklığı ile sonuçlanmıştı.

"Hatırlatma bak, sinirlerim zıplıyor. Zaten sinir oluyorum ona."

"Ne yaptı kızcağız sana?"

"Daha ne yapacak? Büyüdü resmen. Bir güzelleşti, giyimi kuşamı değişti."

"O artık genç kız, büyüdü küçük kardeşin, biraz rahat bırakın. Bunda sinir olacak ne var?"

"İti var, uğursuzu var. Ben kardeşimi sokakta bulmadım. Kimlerle görüşüyor, ailemize uygun mu, niyeti ciddi mi bunları bilmeden nasıl..."

Gerçekten fazla korumacıydı, kızcağıza nefes aldırmayacaktı neredeyse.

"Daha on dokuz yaşında, sanki yarın evlenecek bugün görüştüğü insanlarla. Bu kadar büyütme."

"Görüşüyor mu yoksa biriyle? Anlamıyorsun, senin de dediğin gibi daha on dokuz yaşında çocuk bu kız. Geçen yıl serserinin biri dadandı da önce Selim, sonra ben uğraştık. Ya yine öyle bir şey olursa?"

Benim de beni böyle koruyup kollayan iki ağabeyim olsaydı nasıl bir hayatım olurdu diye düşünmeden edemedim bir an. Aslında ne kadar şikâyet etse de ağabeylerinin kanatları altında, onların oluşturduğu koruma kalkanının arkasında olmayı Derya da seviyordu.

"Sen de haklısın. Dışarıda çok Cangil var ama bu kızı böyle sıkarsanız da doğruyu yanlışı görmeden yaşar. Hep yanında olamazsınız ki..."

"Cangil ne ya? Sapık desene herkes gibi, yeni yeni kelimeler türetiyorsun iyice."

Dudağımı ısırarak gözlerimi yola çevirdim. Tam da mezunlar yemeğine giderken ağzımdan kaçırılacak laf mıydı bu?

"Benim cins hâllerim işte. Aman sen bana ne bakıyorsun?"

"O yüzden panik oldun herhalde."

"Bence sen paranoyak oldun. Kızlar arasında bir espri bu, kocalar öyle her şeyi merak etmez."

Kızlarla mesajlaşma grubumuzda Bahar'ın doğum günü için yapılacak sürpriz hakkında görev paylaşma işine geri dönerek, Sinan'a çaktırmadan acaba mezunlar yemeğinde Cangillerin atasıyla karşılaşırsam olay çıkar

mı diye endişelenmemeye çalıştım. Sonuçta onca yıl sonra karşıma geçip bana kendi kabahatini hatırlatmazdı, değil mi?

***

Eski arkadaşlarla bir araya gelinen mezunlar yemeği... Ne diyebilirim ki? Vahşi yaşamın ortasına düşmek gibi hissettirdi. Herkes birbirini çok özlemiş, eski günlerin hasretiyle doluymuş gibi rol yaparken içten içe sidik yarıştırma çabasındaydı. Kim ne iş yapıyor? Evlenenler, yalnız gezenler, arabasının modeli daha pahalı olanlar, mirasyediler ve aile mirasına yenilikler katanlar... Yurt dışında üniversiteye gitti diye her lafının arasına iş hayatında kullanılan İngilizce kelimeler katanları da unutmamak gerek. Babam öldüğünde kaç tanesi cenazeye gelmişti? Ya da istediğim üniversiteye gidemediğimde, parasız kaldığımda, okuluma devam edemeyip yana yakıla iş aradığımda hangisi yanımdaydı? Benim için baştan sona hiçbir şey ifade etmiyordu hayatımın dört yılını paylaştığım bu insanlar. Sinan da ne düşündüğümü anlamış ve bana katılmış olacak ki birbirlerine hava atma peşindeki bu insanları vahşi yaşam belgeseli izleyen bir entelektüel gibi ciddi bir edayla incelemeye aldı. Kendisine yaptığı iş veya tanışma hikâyemiz sorulduğunda hiçbir mütevazılık belirtisi göstermeden fabrikatör bir iş adamı olduğunu söylemeye çekinmedi. Benimle ise tanışma hikâyesini biraz süsledi. Tasarımlarımdan etkilendiği için iş görüşmesine çağırdığını ve ilk görüşte bana âşık olduğunu anlattı. Açıkçası gerçek yerine bu hikâyeyi seçtiği için mutlu oldum. Ben ise çevremdekilere işimle, evliliğimle, hayatımdaki adamla bol bol hava attım. Tükendiğini sandıkları Zeynep'in birçoğundan güzel bir hayat yaşadığını görmek onları hem şaşırttı hem de kıskançlıkla dolmalarına neden oldu. Birkaç eski, yakın kız

arkadaşım dışındakiler samimiyetsiz tebrik cümlelerini sıralamakla yetindiler.

Gecenin ilerleyen saatlerinde tam artık "Şovumuzu yaptık, sorunlarımızı da aştık valla çok iyiyim kocacığım," diyerek Sinan'a beni evimize götürüp, sevdiğim dizinin en azından son dakikalarına yetiştirmesini söyleyecektim ki boyu devrilesice, bir tarafları kopasıca Can mekâna giriş yaptı. Belki abarttığımı, daha ergen bir delikanlıyken yaptığı sapıklık için onu suçlamaya devam etmemem gerektiğini düşüneceksiniz ama ne yapayım, ben de sapık adamlara katlanamıyorum işte. Tüm arsızlığıyla yanımda kocam olmasına rağmen, sanki okuldaki en yakın arkadaşımmış gibi bir samimiyetle beni gördüğüne ne kadar sevindiğinden bahsetti ve bir de üstüne askerden gelmişim gibi kucaklayıp bana sarıldı. Taşkınlık yapmak istedim, "Sen kim köpeksin!" diye çemkirmenin hayaliyle doldum da yanımda Sinan var diye hanımefendi çizgimden çıkamadım. Neticede benim kocam aslan gibi olsa da sinirleri pek sağlam değildi. Tersi pisti, kendini bilmezin biri yüzünden olay çıkmasını istemiyordum.

Bu kadar candan bir karşılamayla benimle sohbet etmeye başlamış bir Can varken Sinan'a eve gitmeyi de teklif edemedim. Ceo olmuş babasının inşaat şirketinde, üniversiteyi Amerika'da okumuş. Ondan izimi kaybetmiş beyefendi. "Kardeşim sen bana neyin masalını anlatıyorsun?" diye sormak istedim. İşin kötü tarafı bizim lisenin son döneminde sevgili olduğumuzu okulda bilmeyen yoktu. Hâliyle ben daha yeni evliyken, kocamın yanında Can'ın benimle böyle hararetli sohbet etmesi insanların kendi aralarında dedikodu yapmaya başlamalarına neden oldu. Baktım mevzu çirkinleşecek, Sinan'ın kulağına eğilerek kendimi iyi hissetmediğimi, midemin ağrıdığını

söyledim. Niyetim hemen kalkmaktı ama lavaboda elimi yüzümü yıkamamı önerdi, sonra da "Kalkarız hemen," dedi. Hasta numarası yaptıktan sonra "Gerek yok," diyemeyeceğimden lavaboya girdim. Makyajımı düzeltip ellerimi yıkadım. Fönlü saçlarımı parmaklarımla taradım. Çıktığım an ise hep birlikte oturduğumuz büyük masadan bir sandalye devrilme sesi geldi. Koşarak Sinan'a doğru gittim ve hemen meseleyi anladım. Can kanayan burnunu tutuyordu. Sinan yumruk attığı elini diğeriyle ovuşturarak insanlara her şeyin yolunda olduğunu söyledi. "Herkese afiyet olsun," diyerek, elimden tutup beni dışarıya çıkardı.

Kocam olay çıkardı diye mutsuz olduğumu söylersem bu kocaman bir yalan olurdu. Çünkü gördüğüm andan beri tek hayalim Can'ın suratının ortasına yumruk atmaktı. Bu yüzden Sinan'ın elini gururla sıktım. Ayrıca tek yumrukla yetinip geceyi mahvetmediği için de minnetle doldum. O da bunu fark ederek bana yandan bir bakış atıp konuştu.

"Neden yumruk attığımı sormayacak mısın?"

"Sen zeki adamsın, vardır mantıklı bir sebebin."

"Sana bakışını, hareketlerini sevmedim. Bir de kendisi pek bir Cangil gibiydi ya kanım almadı herifi. O geldikten sonra insanların yüz ifadesi, senin rengin değişti. Anladım geçmişten kalma bir yaramazlık olduğunu. Fısıldaşmaları duydum. Olmasaydı bile benim yanımda karımla öyle konuşup beni yok saymalar falan gereksiz hareketler. Ceo oldum, demiyor mu bir de Cangil..."

Gülerek arabaya binmeden önce yanağından öptüm.

"Yemin ediyorum, şu hayatta tencereyle kapak kadar uyumluyuz. Zamanında benim de kendisine sağlam bir yumruk atmışlığım var. Ellerin dert görmesin."

Arabayı çalıştırırken, yanağındaki ruj lekesini silip

çapkınca göz kırptı. "Karımız Zeyna olunca bulaşıyor işte biraz."

"Harcama kendini demir yumruk. Ama o kadar da kötü değildi bu gece."

"En azından yemekler güzeldi. Kaç aydır kavgaya da karışmıyordum. Güzel bir jübile oldu. Bence de hiç fena değildi."

Gülerek ne kadar çılgın bir çift olduğumuzu düşünmeden edemedim. Bir insanı hem taparcasına sevmek hem de onunlayken bu kadar eğlenmek müthiş bir şeydi. Bu yüzden eve döndüğümüzde gecenin geç bir saati bilmediğim bir numara tarafından arandığım hâlde, telefonu yüzümde samimi bir gülümsemeyle açtım. Yani hastaneden arandığımı öğrenene kadar keyifliydim en azından. Benimle konuşan kadın annemin kaza geçirdiğini, telefonundan benim numaramı bularak ulaştıklarını söyleyince tarifsiz bir panik ve korkuyla doldum. Durumu hakkında bilgi alamadım, zaten kelimeler kafamda birbirine girdiği için cümle de kuramadım. Olağanüstü bir durum olduğunu anlayan Sinan yanıma geldi. Telefonu elimden alıp kadınla konuştu ve ben yüzünün aldığı şekilden her şeyi anladım. Uzun zaman önce kabullenmiş olsam da artık resmi olarak hem öksüz hem de yetim kalmış bulunuyordum.

Prova

1 Yıl Sonra

Okuldaki son final sınavımdan çıktıktan sonra arabama doğru yürürken, çantamdan çıkardığım telefonumu açtım. Haziran ayındaydık ve hava biraz bunaltıcı olsa da klimalarla soğutulmuş binadan dışarı adım atınca güneş kısa süreliğine de olsa iyi hissettirmişti. Kolumdaki saate bakarak yetişebileceğimden emin olunca, doktor kontrolüne doğrudan geçmek yerine önce fabrikaya, Sinan'ın yanına uğrayıp muayenehaneye onunla beraber geçmeye karar verdim. Belki doktordan sonra da birlikte bir şeyler yapardık. Gerçi gittikçe ağırlaştığım için çok çabuk yorulur olmuştum artık. Hamileliğimin sekizinci ayına girdiğimden doğum yaklaştıkça oğlum da beni zorlamaya başlamıştı.

Kısa süreli araba yolculuğumun ardından benim için ayrılan yere arabamı park ettim ve fabrikaya girerek yö-

netim binasına geçtim. Eskiden Sinan'la paylaştığımız ofise giden merdivenleri çıkarken, doğum yaptıktan sonra işinin başına dönen eski asistanı tarafından karşılandım.

"Hoş geldiniz Zeynep Hanım. Nasılsınız?"

"Hoş bulduk Burcu, iyiyim. Sen nasılsın? Sinan Bey odasında mı?"

"Teşekkürler efendim. Evet, öğleden sonrası için doktor randevunuz nedeniyle programını boşalttı."

Her metrekaresini ezbere bildiğim koridorda yürümeye başladığımda merdivenlerde kalarak bana gülümsedi Burcu.

"Ne içersiniz?"

Karnımı işaret ederek güldüm.

"Çay, kahve yasak malum, sen en iyisi bana bir bardak su getir canım. Sinan Bey'e de her zamanki gibi kahve ikram edelim. Zihni açılır, güzel olur. Dönüşte dün telefonda söylediğin imzalanması gereken belgeleri de getir, bir bakalım. Dün yolladığın e-postalara ders çalıştığım için bakamadım. Artık müsaitim, sınavlar bitti."

İsteklerimi yerine getirmek için uzaklaşan kadının ardından kısa bir süre bakıp işe başladığım ilk günleri düşündüm. Elime yüzüme bulaştırmaktan öyle çok korkmuştum ki... Sanki tüm o yaşananlar başka bir hayata dair anılarmış gibi geliyordu artık.

Aklımdakilerle Sinan'ın kapısına doğru ilerliyordum ki koridordaki o meşhur afiş çerçevesi gözüme takıldı ve kısa bir an durarak ona baktım. Sanki hiç kırılmamış gibi karşımda sapasağlam duruyordu ve iki sezon öncesine ait olmasına rağmen Sinan bizdeki anısı nedeniyle onu kırk yıl da geçse burada tutmaya devam edeceğini söylüyordu. Bu arada geldiğimi duyarak odasından çıkmıştı ve beni karşılamak için koridorda yanıma gelerek

gülümsedi.

"Hoş geldin sevgilim. Fabrikanın en sevdiğim noktasındasın bakıyorum. Nasılsın?"

"Hey gidi eski günler, diyen iç sesimle sohbet hâlindeyim. Sen nasılsın?"

"Çalışmaktan yorulmuş bir hâlde karımın yollarını gözlüyordum. Her zamanki gibiyim yani. Hey gidi eski günler, diyorsan sıkıntı yok. Eski güzel günler, deyip özleme de..."

Gülerek başımı hızlıca iki yana salladım. "Güzel günler mi? Sen unutmuş olabilirsin ama ben gayet net hatırlıyorum o günleri. Senin oturduğun o koltukta bir patron vardı ki sorma. Nazi Subayı diye lakabı vardı adamın, o derece. Şükür ki bitti o günler."

"Bak sen... Ben de bir asistan vardı, diye duydum. Adama Nazi Subayı deyip duruyormuş ama yiyeceği hiçbir naneden de geri kalmıyormuş. Onun da arkasından Sarı Zeyna diyorlarmış zaten. Sen bir de git, o kadar laf ettiğin adama âşık olup evlen. Çoluk çocuğa karış..."

"Bayılıyorsun değil mi temcit pilavı gibi bu konuyu ısıtarak önüme sürmeye?"

Bana sarılarak pis bir şekilde sırıttı ve yanağımdan ıslak bir öpücük aldıktan sonra verdi cevabını: "Hem de nasıl! Ama başlatan sensin. Anlat bakalım, sınav nasıldı?"

Kullanım kolaylığı sebebiyle boyun hizamda küt kullanmaya başladığım saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına attım ve Sinan'ı cevapsız bir şekilde arkamda bırakarak odasına girdim. Bir güzel de patron koltuğuna oturdum. O da merakla beni takip ederek, rahat tavırlarıma gülümseyip konuşmaya devam etti: "Kötü geçtiyse de ölüm yok ucunda. Daha bütünleme, tek ders sınavı falan var bunun."

Onun beni teselli eden hâlini izlerken gülümsememek için kendimi zorladım ve sonuçlar açıklanınca mezuniyetimi müjdeleyerek Sinan'a bu konuda sürpriz yapmaya karar verdim. Ayakkabılarımdan kurtulup ayaklarımı öne doğru uzattığım sırada telefonum çaldı ve Bahar'ın aradığını görerek neşeyle cevap verdim:

"Eltilerin en güzeli..."

"Bak sen benim sarı şekerime, bu ne neşe Zeynoşum, Allah bozmasın."

"Sen aradın ya tatlım, mutlu olmak için başka nedene ne hacet?"

Burcu içeri girip Sinan'ın kahvesini ve benim suyumu masanın üzerine bırakırken Bahar da telefonun diğer ucundan güldü.

"İçim açılsın, azıcık sosyalleşeyim diye aradım ya."

"Benim Rüya'm nasıl, sen onu söyle. Evde öyle bir balla yaşarken sosyalleşmek için bana ihtiyacın yok bence. Çok özledim kuzumu ya burnumda tütüyor valla."

Sinan da selam söylemem için el kol hareketi yapıp, Rüya'yı ne kadar özlediğini anlatmaya çalışınca konuşmama gülerek devam ettim:

"Bak, amcası da çok özledi. Versene bir telefona, sesini duyalım."

"Daha yeni uyuttum, aman ellemeyin ne olur. Bazen çocuk değil uzaylı doğurdum sanıyorum. Ama karnımda o kadar hareketli olmasından belliydi bunun böyle olacağı. Ya daha altı aylıkken konuşmaya çalışıyordu. Maşallah çocuk bir yaşında ve susmuyor. Anlamlı anlamsız hiç fark etmez, illa konuşacak. Ses çıkarmadan rahat edemiyor hatun. Bugün beni delirtti. Yürütecine oturttum biraz rahat edeyim diye ama emziğini inat olsun diye gözümün içine bakıp yere atıyor, sonra ağlayarak geri istiyor. Yıkayıp veriyorum, on saniye sonra yine aynı şey..."

Bahar'ın bu bezgin ve evladından şikâyet eden hâli beni iyice keyiflendirdi ve imalı bir şekilde yorumumu dile getirdim. "Kime çekmiş anlamadım ki? Sülalede de herkes sessiz sakin, usludur aslında."

İç geçirerek alaycı tavrım karşısında homurdandı:

"Kime olacak, deli anasına çekti işte. Annem çocukluğumdan beri o kadar çok 'Allah sana senin gibi evlat versin,' dedi ki başka türlüsü olsaydı 'Çocuk benden değil mi acaba?' diye şüpheye düşerdim zaten. Selim Bey'in hiç şikâyeti yok ama. Baba kız aşk yaşıyorlar. Hatunun kaprisi sadece bana, babaya tatlı tatlı naz yapıyor. Şimdiden bir şirinlikler, rol kesmeler..."

Üstüne bir de Selim'in tayini çıktığı için taşınma telaşı eklenince iyice yorulmuştu Bahar. Bebeklerin bir yaşına girene kadar uyku problemi yaşaması normaldi ama Rüya vampir gibi yaşayan bir çocuktu, her gece sabah ezanı okunana kadar doğru dürüst uyumuyordu. Anne babasını da uyutmuyordu. Sırf bu sebeple Eskişehir'de oturacakları evin apartman dairesi olmasını istememişti-ler. Komşulara rahatsızlık vermekten, apartmandan atılmaktan korkar hâle gelmişlerdi küçük cadı yüzünden. Fakat Rüya hepimizin göz bebeğiydi, gördüğüm en tatlı bebek olabilirdi. Sık sık sevmeye gittiğimiz yetmiyormuş gibi ne zaman annemlerde bir araya gelsek herkes kucağına alma kavgası yapıyordu. Resmen sıraya girip paylaşamıyorduk çocuğu.

"Ayten Teyze akıllı kadın tabii, duayı nasıl edeceğini iyi bilir. Bu gece biz bakalım mı Rüya'ya? Sen de kocanla biraz vakit geçir, toparlan. Doktordan çıkınca, gelip alırız."

Teklifimin üstüne atlayarak telefonun diğer ucundan beni teşekkürlere boğdu Bahar. Görüşmemizin ardından Burcu'nun getirdiği evrakları hızlıca imzaladım. Suyla

beraber yemem için Burcu'nun getirdiği, Sinan'ın hamile olduğumu öğrendiğinden beri düzenli olarak bulundurmalarını emrettiği meyvelerden atıştırdım. Kendimi kirazlara kaptırdığım sırada telefonum tekrar çaldı ve Hazal Emre'yle Ece Naz'ı ondan ne zaman alacağımı, çocukları ne zamana hazırlaması gerektiğini sordu. Kocasıyla vakit geçirmesi için bugün onun çocuklarına da bakıcılık yapmayı teklif etmiştim birkaç gün önce. Verdiğim sözü hatırlayınca "Bir gecede bir değil de üç çocukla acaba baş edebilir miyiz?" diye kısa bir an gözüm korktu ama korkunun ecele faydası yoktu.

***

Doktoruma ultrasonda bizim oğlana bakarken, benden fazla soru soran heyecanlı baba Sinan'a rağmen sağ salim muayenehaneden çıkıp anaokulu servisi gibi çocukları annelerinin evlerinden aldık. Hâliyle daha dönüş yolunda Emre ve Ece Naz kardeş kavgasına tutuşunca, Rüya da emziğini vitesin üzerine fırlatıp ağlamaya başladı. Sinan'ı da bir panik sardı.

"Biz çocuk bakıcısı mıyız, sanki üçüz mü doğuracaksın? Yok efendim bizim ki daha yerinden bile kıpırdayamayacak kadar küçük olacak, bunlar sayılmaz, çok büyükler... Şimdi bu neyin pratiği olacak bize?" diye bir kamyon laf etti.

"Bahar'ın doğum günü geldi geçti, üstüne kocasıyla tanışma yıl dönümü geçti. Hangisini doğru dürüst kutladı o kızcağız? Yakında zaten kimseyi tanımadığı yere gidecek, tüm gün eve kapanacak çocukla. Yazık değil mi ona? Kırk yılda bir, bir iyilik yapıyoruz, söylenip burnumdan getirme."

"İyilik yapmayalım, demiyorum, sadece üçüne aynı gün bakıp yapmayalım diyorum. Birbirlerini görünce iyice yaramaz oluyorlar. Derya'yı mı çağırsak ki yardıma?"

"Oldu canım, başın her sıkıştığında birilerini ara, yardıma gelsinler. Şimdiden ikinci çocuğun hayalini kuran sen değil miydin hayatım? Prova olur işte üç farklı yaşta çocuk bir arada, ne güzel."

Oyuncakları beş dakika içerisinde salonumuzun ortasına yayılan çocuklara ne yapacağını bilemeden bakan Sinan'ın hâli yine de çok tatlı geldi gözüme. Ne olur ne olmaz diye en küçükleri olan Rüya'yı yürütecine koyarak mutfağa götürdüm ve akşam yemeğini hazırlarken eline kemirmesi için bir salatalık verdim. Böylelikle emzik oyununu kısa bir süreliğine de olsa unutmasını sağladım. Sofrayı hazırlarken salondan gelen sesler ilgimi çekti. Rüya'yla beraber neler olduğunu kontrol etmek için içeri döndüğümde Ece Naz ve Emre'yi karşısına oturtmuş, onlara İzmir Marşı'nı öğretmeye çalışan Sinan'la karşılaştım. Çocuklar da hiç itiraz etmeden söz dinleyip marşı söylemeye başlamışlardı bile.

Bin çeşit zahmet ve oyunla, hileyle çocukların karınlarını doyurmalarını sağladık. Yemeğin hemen ardından Rüya mamasını kusunca, hep birlikte onu temizleyip yıkamaya çalıştık. Sinan Emre'ye kitap okuturken Ece Naz'a resim yaptırdım ve Rüya ile oyun oynayıp yorulmasını sağladım. Bu da bana bir saatlik bir uyku olarak döndü. Çocuk sayısı ikiye inince dişlerini fırçalatıp üstlerini değiştirdik ve Ece Naz'la Emre'yi de misafir odasındaki yataklara yatırıp masal anlattık. Onlar uykuya daldığında onlarla birlikte bir köşeye bayılmamak için kendimle mücadele etmem gerekti. Neyse ki Sinan hâlime acıdı da bulaşıkları benim yerime makineye dizdi ve mutfağı toparladı. Ben de o sırada meyve suyu içip beş dakika da olsa kitap okuyabildim. Bu keyfim Rüya avazı çıktığı kadar bağırana kadar sürdü.

Bu bebekler uyanınca normal insanlar gibi bir tepki

gösterse olmuyor muydu? Sinan bu konuda ikimizin yerine de söylenirken kendisine diş çıkaran bebeklerin bu dönemde huysuzlanmalarının doğal olduğunu anlatmaya çalıştım. Yine de okuduğu dergilerde, kitaplarda öğrendiğini sandığı teorik bilgilerin uygulamasının bu kadar zor oluşu tıpkı benim gibi gözünü korkuttu. Rüya'nın çıkardığı gürültü yüzünden Ece Naz'la Emre de uyanınca yeniden çocuk sayısı üçe çıktı. Neyse ki Emre biraz daha söz dinleyecek bir yaştaydı. Ece Naz'a bir masal daha anlatmam gerekti. Bu defa yorgunluğuma yenilerek onlarla beraber uykuya daldım. Sonra gece lambasıyla aydınlatılan odada kendime geldim ve Sinan'ı Bahar'ın dünya tatlısı, uzaylı kızıyla baş başa bıraktığımı hatırlayarak panikle yanlarına gittim. Salondaki koltukta birlikte uyuyan ikiliyi gördüğüm an içimde bir kuş kanat çırptı sanki. Sinan üçlü koltuğa uzanmıştı ve Rüya onun göğsünde, başını boynunun girintisine sokmuş uyuyordu. Dünyada bundan daha güzel bir manzara olabilir miydi? Pekâlâ, belki yorgunluktan sızacaktık, sabahlara kadar uykusuz kalıp kendimizden geçecektik ama sonunda iyi birer ebeveyn olmayı başaracak gibi duruyorduk. Özellikle durduğum yerden gördüğüm manzara bunu ispatlar nitelikteydi.

Şans

Doğumuma üç hafta kala tüm aile üniversite mezuniyet törenim için bir araya gelmişti ve protokol için ayrılan ön sıranın hemen arkasındaki koltuklardaydılar. Ben de tüm fakülte ve bölümlerde okuyan öğrencilerin ismi okunup, çağırılırken sıranın bizim bölüme gelmesine henüz çok olduğunu bilmenin rahatlığıyla tuvalete gitmek için sahnenin kenarında bekleyen arkadaşlarımın yanından ayrıldım. Çünkü şimdi gitmezsem sonrasında birden sıkışacağımı biliyordum. Ailemizle birlikte oturan Sinan'ın gözleri tahmin ettiğim gibi benim üzerimdeydi. Endişelenerek, lavaboya gittiğimi görünce yanıma gelmek için doğruldu ama elimle ona oturmasını işaret edip salondan çıktım. Tuvalete girip işimi gördüğümdeyse sifonu çekmek için doğrulduğumda klozetin içinde kırmızı bir şerit gördüm. Önce beynim tam olarak ne gördüğümü algılayamadı. Fakat şerit usulca idrarıma karışıp, pembeleşmesine neden olurken zihnimde tehlike çanları çalmaya başladı. Aylardır olmayan şey mi oluyordu? Dizlerim korkudan titreyince, diz hizamdaki iç çamaşırımı kontrol ederek temiz olup olmadığına baktım. Görünürde bir şey yoktu. Fakat ya bu sadece bir

başlangıçsa? Sanki bir anda tuvaletin sıcaklığı on derece artmış gibi terlemeye başladım. Daha doğuma üç hafta vardı ama... Üstelik doktorum son kontrolümde her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Herhalde diplomamı alırken sahnenin ortasında doğurmazdım, değil mi? Yoksa geceden beri ara sıra beni yoklayan, üstünde durmadığım o hafif sancıların bir sebebi mi vardı? Bebeğim iyi miydi? Kadınlar tuvaletinin girişinde kalın bir erkek sesi duyunca önce durduğum yerde irkildim ve toparlanmaya çalıştım ama sonra gelenin Sinan olduğunu anlayınca derin bir nefes aldım. Kapımı tıklatıp kabine girmesine izin vermemi bekledi. Onun için kapıyı açtığımdaysa bir şey söylemeden çenemle klozetin içini gösterdim. Acaba nişan dedikleri şey bu muydu? Suyum gelmediğine göre henüz telaşlanmama gerek olmamalıydı. Okuduğum tüm hamilelik dergileri, internet makaleleri sayfa sayfa gözümün önünde uçuşmaya başladı. Sinan bir şeyler söyledi ama suratına boş boş bakmakla yetindim. Eğilerek çamaşırımı yukarı çekti, elimden tutup beni ter içinde bırakan tuvaletten çıkardı ve ellerimi, boynumu yıkayıp rahatlattı.

Nihayet ısrarla sorduğu şeyin ne olduğunu idrak ettim: "Ağrın var mı?" diyordu.

"Hayır, yani bilmiyorum. Her zamanki kadar sanırım. Belim ağrıyor biraz, kasığıma bazen bir sancı giriyor ama bir şey yoktur, değil mi? Yine de hastaneye gidelim."

Sancım az deyince biraz rahatladı. Televizyonda görüyorduk o doğum sancısı çekenlerin ağrıdan nasıl feryat ettiklerini. Sonuçta bu doğum dedikleri şey bir anda olmuyordu. Özellikle benim gibi ilk doğumunu gerçekleştiren biri için saatler sürmesi gerekirdi, değil mi?

"Şimdi sıra sana gelmek üzere, diplomanı aldıktan sonra gideriz iyiysen, tamam mı Zeynom?"

Bir de o vardı, değil mi? Bu kadar insan benim o kurdeleye sarılı sembolik diplomamı alışımı görmeye gelmişken almamak olmazdı. Sinan'ın elini tutarak salona geri döndüm ve ismimin okunmasına son anda yetişerek kurdeleye sarılı kâğıdı aldım. Gözümün önünde patlayan flaş karşısında gülümsemeye çalışırken, bunun ensesine silah dayanmış birinin gülüşü kadar samimiyetsiz olduğuna emindim.

Sinan oturamayacak kadar telaşlıydı bunlar olurken, bu sebeple ne olur ne olmaz diye sahnenin kenarında, her an bana bir şey olursa diye koşmaya hazır bekliyordu. Birkaç dakika içerisinde görevimi yerine getirmiş olmanın rahatlığıyla daha fazla oyalanmadan onun yanına gidip elini tuttum ve o cübbemi çıkarırken bizimkiler de olağanüstü bir durum olduğunu hissedip salondaki diğer ailelere hissettirmemeye çalışarak ayaklandılar. Fakat aniden kasıklarıma öyle bir sancı girdi ki tek kolunu çıkardığım cübbenin diğer tarafına yönelen Sinan'ın koluna panikle yapıştım. Bu en şiddetli regl sancılarımın herhalde on katı büyüklüğündeydi. İyi de doğum sancılarının usul usul başlaması ve gittikçe şiddetlenmesi gerekmez miydi? Kendi kendime "Salak !"dedim. "Dün geceden beri zaten usul usul sancılanıyorsun." Saniyeler süren sancı bedenimi terk edince yürüyebildim ve salondan çıkmamızla birlikte Sinan hariç ailenin erkekleri koşarak binanın dışına park edilmiş arabaları çalıştırmaya gittiler. Ben sancım devam etmese de morartmak istercesine Sinan'ın kolunu sıkmaya devam ettim. Bu da onun acı çektiğimi düşünerek doğuma hazırlık kursunda öğrettikleri gibi bana nefes egzersizi yaptırmaya çalışmasına neden oldu. Bir taraftan da "Hani sancın yoktu?" deyip durdu.

"Allah aşkına Sinan, kulağımın dibinde sabah progra-

mında pilates dersi veren Ebru Şallı gibi konuşma. Korkuyorum zaten. Doktor demişti 'Bu sancıların saniyesini, sıklığını sayın,' diye. Benim beynim durdu, saymayı unuttum."

Bir de doğurmuyorsam işin ucunda rezil olmak vardı, tüm sülaleyi hastaneye sürüklüyorduk sonuçta. Ama o sancının da sıradan bir gaz sancısı ya da yalancı sancı olduğunu sanmıyordum. Güney cephesinde sıra dışı bir şeyler oluyordu, hissediyordum. Bahar törene getirilen üç çocuğu Hazallara emanet ederek, onları yolladıktan sonra ben Sinan tarafından arabaya bindirilirken yanıma geldi. Babaannemler zaten bir yandan bir avazda kurtulayım diye dua ederken, diğer yandan bana tavsiye vermeye çalışıyorlardı. Ancak bir panik atak krizinin pençesine düşmüş gibiydim. Kimseyi anlayamadım. Bir ayağım arabada, diğeri dışarıdayken bacaklarımın arasından süzülen su dizlerimin bağını çözdü. Resmen doğuruyordum işte! Hiç böyle hayal etmemiştim ama ben ya! Arabada doğurmazdım, değil mi? Doğum çantam da yanımda değildi. Anlaştığımız fotoğrafçıyı ve doktorumu biri arayabilir miydi? Çevremde bir ordu insan dört dönüyordu ama yaptıkları hiçbir şey yoktu sanki.

Her şey hem çok hızlı gelişti hem de aynı zamanda bir gerilim filmi gibi ağır çekimde yaşadık. Arabayı kullanırken, bir taraftan unutmamdan korkarmış gibi nefes almamı söyleyen Sinan, diğer yandan hastaneyle konuşan Bahar ve evden alınması gereken çantamı alması için yollanan Nazlı'yla Toprak... Tabii sancıların beraberinde getirdiği acıya dayanırken sürelerini hesaplamaya çalışan ben... Acaba rahmim kaç santim açılmıştı? Doktor son anda sezaryen doğuma karar verir miydi? Bebeğimi kucağıma sağ salim alabilecek miydim? Epidural istemediğime karar verirken aceleci mi davranmıştım?

Şimdi doktora vazgeçtiğimi desem olur muydu? Kafamda milyon tane soru vardı. Mesela konvoyun en önünde biz olmamıza ve Sinan iki de bir bize yol vermeleri için trafikteki araçlara korna çalmasına rağmen neden bir türlü doğum yapacağım hastaneye ulaşamıyorduk? İşlerin ne kadar pisleşeceğinden habersiz, heyecanla karışık bir korku eşliğinde bildiğim tüm duaları mırıldanırken hastaneye ulaşmayı bitiş çizgisine varmak isteyen bir koşucu gibi sabırsızlıkla bekledim. Oysa her şey daha yeni başlıyordu...

***

Öncelikle tüm o romantik filmlerde kadını önce hamile sonra bir iki sahnede çığlık atar hâlde gösterdikten sonra kulakları dolduran bebeğin ilk ağlaması eşliğinde çiftleri mutlu sona kavuşturan senarist ve yönetmenleri esefle kınadığımı belirtmek istiyorum. Muayene edilip, o sinir bozucu hastane önlüğünü bana giydirmelerine izin verirken tek istediğim bir an evvel bebeğimi kucağıma almaktı. Doktorum doğumun başladığını, kısa sürede bu isteğime ulaşacağımı söylediğinde aptal gibi sevinmiştim. Fakat bilmediğim doktorumla zaman kavramımızın farklı işlediğiydi. Yani ona göre kısa sayılabilen o bir buçuk saat benim için dünyanın en acılı ve en uzun bir buçuk saatiydi. Hatta sonrasında saate baktığımda zamanı bükerek doğumum sırasında boyut atladığımdan bile şüphelenmiştim. İşlerin tüm mide bulandırıcılığına rağmen benimle doğuma giren, sağ tarafımda durup elimi tutarak bana güzel sözler fısıldayan kocamla, birbirimize yeniden âşık olduğumuz bir süreçten bahsettiğimi söylemeyi çok isterdim. Ancak ne yazık ki daha çok aşkımızın sınandığı bir süreçti. Sinan'ın hayatının kalanında o kadar çok küfrü nerede, ne zaman ve kimden öğrendiğimi merak ederek yaşayacağını biliyorum. Ayrıca sağ kolu

benim için bir çeşit kum torbasına dönüştü. Doğumun bir noktasında doktor güçlü şekilde ıkınmamı söylerken, çığlık atmamak için saçlarımı geriye çekmeye çalışan elini ısırdığımı ise gece olduğunda elindeki diş izlerini görene kadar hafızamdan silmeyi seçtim.

Tüm zorluklara rağmen o bir buçuk saat dolduğunda ise doğumhaneyi minik oğlumuzun kendisinden hiç beklenmeyen güçteki ağlama sesi doldurduğunda bunun ultrasonda kalp atışlarını duymamın ardından kulaklarıma dolan en güzel ses olduğuna karar verdim. Onu kucağıma verdiklerinde mutluluktan hıçkıra hıçkıra ağladım. Sağlıklı mı diye el ve ayak parmaklarını saydım. Sinan'la birbirimize şampiyonluk kupasını kaldırmışız gibi gurur ve mutlulukla bakıp sırıttık. Doktor ve hemşireler bebeğimizi temizlemek için bizden ayırıncaya kadar hipnotize olmuş gibi bir şey söylemeden ona baktık. Anlaşılan artık ailemizde, ilişkimizde ilk sırayı bu küçük bey kapmıştı. Oğlumuz gittiğinde Sinan bana sıkıca sarıldı. Doğum sırasında döktüğüm terleri ve gözyaşlarımı umursamadan yüzümün her noktasını öptü. Öyle çok teşekkür etti ki bana, bir ara cümle kurmayı unuttuğunu, mutluluktan delirdiğini düşündüm. Her şeyden önemlisi âşık olduğum adamı ilk defa ağlarken gördüm.

***

Hastane yatağında üzerimde mavi lohusa geceliğim, saçlarımda kırmızı kurdelemle otururken, odayı dolduran ailemize bakarak Rabbime bir kere daha şükrettim. Bu benim hayatımın en mutlu günüydü. Yatağın ucuna oturan Sinan'ın elleri benimkilere kenetli hâldeydi. Tamamen sağlıklı olduğunu öğrendiğimiz oğlumuz beşiğindeydi, ben daha ne isterdim? Galiba bu şimdiye kadar aldığım en güzel mezuniyet hediyesiydi.

Faruk baba abdest alıp oğlumuzun kulağına ezan

okuyarak ismini fısıldadığında bir gün içinde ne kadar ağlanabilir sorusunu yanıtlamak ister gibi bir kere daha gözyaşı döktüm. Bebeğimize rahmetli babamın adını vermek Sinan'ın fikriydi. Hatta ben başta istememiştim ama beni sabırla ikna etmişti. Bunun babamı tamamen affetmek, ismini sevgiyle anabilmek için iyi bir yol olduğunu düşünmüştü ve şu an anlıyordum ki çok haklıydı.

Bebeğim kucağıma bırakıldığında kendimi büyümüş, olgunlaşmış, eskisine göre bin kat daha güçlenmiş hissettim. Biliyordum ki kucağımdaki bu masum melek için yapamayacağım bir şey yoktu. Ben artık bir anneydim. Hem de dünyanın en güzel ailesine ve en iyi kocasına sahip olduğum için yeryüzünün en şanslı annesiydim. Bebeğimin kulağına doğru eğilerek bir sır verirmiş gibi fısıldadım:

"Ailemize hoş geldin Onur, iyi ki geldin!"

Bu öyle büyük ve tarifsiz bir mutluluktu ki bir daha ömrüm boyunca bu kadar mutlu bir gün yaşayabileceğimi hayal edemedim. Ama sahip olduğum kalabalık ailede, deliler gibi âşık olduğum adamla evliyken bu mutluluğu iki kere daha tadacağımı herhalde benim dışımdaki herkes daha o an bile içten içe biliyordu. Bahar'a ilk tanıştığımız zamanlarda şakayla karışık söz verdiğim gibi Onur'dan sonra doğurduğum ilk çocuğuma, kızıma, Bahar adını verdim. Sinan Bahar'a da kardeş yapmamız gerektiğini öyle büyük bir ısrarla dile getirdi ki sonunda kendimi aynı hastanede üçüncü çocuğumu kucağıma alırken buldum. Onur ve Bahar'dan sonra Damla'nın doğumuyla üç çocuklu kocaman bir aileye dönüştük. Bir oğlan ve iki kız babası kocamın onlara babalık yapışını izlemek benim için dünyanın en keyifli işi oldu.

Genç kızlık günlerimde şansımdan, hayatımdan şikâyet ettiğim tüm zamanlara inat evlilik hayatımın her

yeni gününde sahip olduklarıma, şansıma şükrederek uyandım. Sinan ve ben mutlu olmak için birbirimizin sadece son şansı değil, bu hayattaki en büyük şansı olduk.

Son